Barbara Delinsky

Autoarea celebrelor romane: APE TULBURI, TREI DORINȚE, ÎN INIMA NOPȚII
O TAINĂ DIN TRECUT, CAPRICIILE DESTINULUI,SFIDEAZĂ-ȚI SOARTA,
IMPULS IREZISTIBIL, O LECȚIE DE VIAȚĂ

MAI BINE MAI TÎRZIU

BARBARA DELINSKY

MAI BINE MAI TÎRZIU

Traducere: DORU MĂRCULESCU

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ
PAȘCANI

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DELINSKY, BARBARA
Mai bine mai tîrziu / Barbara Delinsky; trad.: Doru Mărculescu. - București: Lider, 2005
ISBN 973-629-090-5

I. Mărculescu, Doru (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **GINA COPEL**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Tehnoredactare: **CRISTIANA DIMA**
Coperta: **CLAUDIA COSTACHE**

THE SUMMER I DARED
Copyright © 2004 by Barbara Delinsky
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin **Editurii LIDER**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București, Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78, e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

PROLOG

Ambarcațiunea *Amelia Celeste* a fost destinată, prin construcție, pescuirii de homari. Avea o alură plină de eleganță, frumoasă; confecționată din lemn de mahon și de stejar, ea măsoară aproape doisprezece metri lungime, de la grațioasa curbură ascendentă a prorei, de-a lungul punții din față, pînă la timonă, iar mai departe, urmînd înspre spate, o suprafață netedă și dreaptă, pînă la pupă. Respectînd realitatea potrivit căreia pescuitorii de homari din statul Maine se poartă cu bărcile lor cu aceeași grijă cu care își tratează și nevestele, Matthew Crane își iubea la nebunie barca *Amelia Celeste*, îngrijind-o într-un mod asemănător celui în care o răsfățase și pe soția lui, Amelia Celeste, cu care fusese căsătorit vreme de patruzeci de ani și pe al cărei mormînt continua să depună, în fiecare vineri, cîte doisprezece trandafiri cu cozi lungi, chiar și acum, după ce trecuseră deja de la moartea ei doisprezece ani.

Matthew era un om înstărit. Bunicul său făcuse avere din exploatarea lemnului nu numai din uriașele păduri din partea de nord a statului Maine, ci și din insulele din golful acestuia, mai bogate în arbori decît în granit. Bătrînul construise reședința familiei pe una dintre aceste insule veșnic verzi, pe bună dreptate denumită Big Sawyer (Marele Tăietor de Lemne). Două generații mai tîrziu, descendenții lui Crane erau în mod egal reprezentați printre pescarii și artiștii care formau baza locuitorilor permanenți ai insulei.

Matthew era un pescar care, în ciuda bogăției familiei sale, se dovedea a fi un om simplu, de treabă. Plăcerea lui cea mai mare, încă de pe cînd avea doar șaisprezece ani, fusese aceea de a o porni în zori, în largul mării, pentru a aduna prada de homari prinși în capcanele din bogatele ape ale Golfului Penobscot. Fiind un tradiționalist, el continua să folosească tot capcane din lemn, chiar și atunci cînd cei mai mulți dintre pescarii de prin partea locului trecuseră la utilizarea capcanelor din plasă de sîrmă. Din același motiv, el n-ar fi schimbat în ruptul capului barca lui din lemn lustruit pentru una mai modernă, din fibre de sticlă, mai ușoară și mai rapidă. Matthew nu avea nevoie de viteză. El trăia în credința că viața înseamnă acțiune, și nu rezultatul acesteia. Cît despre cîștigarea cîtorva kilometri în plus străbătuți, la același consum de combustibil, cu o barcă mai ușoară, el considera că, într-o activitate în care nu existau două zile la fel, în care apele mării se puteau schimba total în cîteva minute și ar fi fost în stare să dezechilibreze doi bărbați care trăgeau peste balustrada de la tribord recolta din nadele pline, stabilitatea mult mai mare a unei ambarcațiuni precum era *Amelia Celeste* valora aur curat. Și mai era și zgomotul. Lemnul era un izolator natural. *Amelia Celeste* se deplasa într-o liniște pe care n-ar fi putut-o asigura nici o barcă din fibre de sticlă, iar acea liniște însemna că puteai auzi pescărușii, cormoranii, vîntul și valurile. Iar toate aceste lucruri îi dădeau o stare de împăcare.

Siguranța, stabilitatea și liniștea au constituit suficiente motive ca Matthew, atunci cînd a împlinit șaizeci și cinci de ani și artrita l-a împiedicat să-și mai poată folosi mîinile la pescuit, să-și doteze ambarcațiunea cu un motor și cu rezervoare noi de combustibil, să-și renoveze cabina de pilotaj, prevăzînd pereți permanenți care să-l ferească de vînt, să lustruiască mahonul pentru a străluci și mai tare, să instaleze un dezaburitor la fereastra centrală și bănci pentru pasagerii de la pupa, și s-o relanseze la apă pe *Amelia Celeste* ca barcă de transport și de agrement.

În timpul primilor cîțiva ani ai acestei reîncarnări, Matthew a pilotat-o el însuși. Făcea zilnic cîte trei traversări de pe insulă pe continent și retur – una devreme, dimineața, a doua pe la prînz și încă una spre sfîrșitul zilei. Nu transporta și mașini; feribotul statului Maine făcea asta. Nu făcea cursele după un orar fix, deoarece, în cazul în care vreun locuitor al insulei ar fi avut cine știe ce treabă urgentă, Matthew și-ar fi ajustat orarul pentru a veni în întîmpinarea acelei nevoi. A stabilit și o taxă individuală, însă o colecta cu multă larghețe. Nu era pentru el o slujbă, ci o pasiune. Pur și simplu, dorea să fie în barca pe care o iubea, în golful pe care îl iubea, iar dacă acest lucru făcea mai ușoară viața locuitorilor insulei, mai ales în lunile de iarnă cînd se întrona o alienantă izolare, atunci era cu-atît mai bine.

Și, totuși, în acea seară de marți, de la începutul lunii iunie, cînd idila a luat o turnură cu totul anapoda, Matthew – spre adîncul lui regret – nu era la timona vasului *Amelia Celeste*. Acesta era pilotat de către Greg Hornsby, un văr de-al lui, cu mult mai tînăr, care își petrecuse pe apă toți cei patruzeci de ani de viață și era la fel de priceput, ca pescar, precum Matthew. Nu, nu i se putea reproșa lipsa de experiență sau de îndemînare. Și nu era vorba nici de vreo deficiență în dotarea electronică a ambarcațiunii. Ca pescador de homari, barca *Amelia Celeste* fusese echipată cu stații de radio multi-band, cu sonar pentru detectarea bancurilor de pești și cu radar de localizare. Ca navă de transport pentru pasageri, ea dispunea în plus și de cele mai moderne echipamente de navigație ghidată prin satelit, dar nimic din toate acestea nu i-a folosit în ziua respectivă.

Înaintînd adînc cufundată în apă, la fel ca orice barcă de pescuit homari, *Amelia Celeste* a părăsit debarcaderul de pe insula Big Sawyer, la ora șase seara, ducînd înspre continent fotograful, regizorul, modelele și aparatura aferentă ședinței foto ce avusese loc ceva mai devreme, în portul orașului. Soarele

fusese prezent pentru fotografii, împreună cu o mulțime de localnici doritori să privească, însă apa fusese rece, așa cum obișnuia să fie Atlanticul în luna iunie, iar spre sfîrșitul după-amiezii, un front atmosferic cald stîrnise o ceață densă.

Acest lucru nu constituia nici un fel de problemă. Ceața era un vizitator frecvent al regiunii. Pescuitorul de homari, ce nu ieșea la lucru pe timp de ceață, nu avea cu ce să-și achite facturile.

Cu ajutorul instrumentelor disponibile și al deprinderii lui Greg Hornsby cu traseul, *Amelia Celeste* ocoli cu abilitate balizele pentru homari adunate ciorchine în jurul apelor puțin adînci, navigînd către trecerile de acces înspre insulele Little Sawyer, West Rock și Hull. După ce luă de pe fiecare debarcader cîte un singur pasager, nava se instală în canalul de traversare, la o viteză convenabilă, de douăzeci și două de noduri marine, îndreptîndu-se către continentul aflat la circa zece kilometri depărtare.

Cincisprezece minute mai tîrziu, *Amelia Celeste* acosta la Rockland, debarcînd cu bine toți pasagerii și aparatura lor. Acolo așteptau, pentru a se îmbarca, alți opt pasageri, îmbrăcați nu în negrul orășenilor de dinainte, ci în cămăși flanelate și bluzoane cu glugă, jeanși și ghete de muncă, echipament pe care orice insular cu scaun la cap știa că trebuie să-l poarte pînă ce vara se instala cu-adevărat.Toți aceștI opt pasageri locuiau pe insula Big Sawyer, ceea ce însemna că Greg avea să meargă direct acasă, fapt ce îl mulțumea pe deplin. Miercurea, la rotiseria Grill, era seara costițelor, iar lui Greg îi plăceau la nebunie costițele. În seara costițelor, nevasta și copiii lui se descurcau pe cont propriu. Prietenii săi rețineau un separeu, iar el urma să li se alăture de îndată ce avea să o ducă pe *Amelia Celeste* „la culcare".

Bărbatul luă de la Jeannie Walsh două sacoșe și o cutie mare și le depozită sub o banchetă, în timp ce femeia păși peste rama punții. Soțul ei, Evan, îi mai întinse și alte cîteva

bagaje, ca şi pe fiica lor, în vîrstă de un an, înainte de a se urca şi el la bord. Jeannie şi Evan erau sculptori; sacoşele lor conţineau argilă, emailuri şi unelte, iar în cutie se afla o roată nouă, toate cumpărate în acea zi din Portland.

Grady Bartz şi Dar Hutter, amîndoi apropiindu-se de treizeci de ani, se urcară la bord cu obişnuinţa celor crescuţi pe apă. Grady lucra ca docher pentru Foss, Peşte şi Homari, firma ce cumpăra şi comercializa toată producţia insulei, iar acum se întorcea acasă, la sfîrşitul unei zile de muncă, doar cu puţin mai curat decît de obicei. Cel de-al doilea, Dar, muncea ca vînzător la magazinul de scule şi echipamente; odată urcat în barcă, îşi aşeză coşul plin cu diverse lucruri lîngă timonerie şi porni către pupa, pentru a-şi găsi un loc unde să se aşeze.

Era o mişcare înţeleaptă, deoarece următorul care urca la bord era Todd Slokum. Subţirel şi palid, exact opusul unui călător obişnuit cu marea. Chiar şi după trei ani încheiaţi pe care şi-i petrecuse pe insulă, tot i se făcea rău în vasele de traversare. Bîrfele locale nu izbutiseră încă să stabilească de ce venise el prima oară pe insula Big Sawyer. Unicul lucru ce putea fi spus cu certitudine era acela că Zoe Ballard fusese o sfîntă că îl angajase.

Acum, el trecu poticnindu-se peste marginea ambarcaţiunii, aterizînd pe punte lăsînd impresia că picioarele îi erau de cauciuc, şi se îndreptă apoi către cea mai apropiată banchetă, aruncînd priviri stînjenite celor aflaţi deja acolo.

Hutchinson Prine era doar cu puţin mai sigur pe el decît cel dinainte. De-o viaţă întreagă pescar de homari, el ascundea îndărătul aversiunii de a vorbi o mare bogăţie de cunoştinţe. Se apropia de şaptezeci de ani şi încă mergea la pescuit în fiecare zi, deşi în ultima vreme stătea mai mult la coada bărcii, în timp ce fiul său se afla la timonă. Hutch nu se simţea bine. Fusese la Portland pentru un consult medical. Privirea lui încruntată dovedea faptul că nu-i plăcuse deloc ceea ce îi spuseseră doctorii.

– Ce mai faci? îl întrebă Greg, dar fără să primească nici un răspuns. El întinse mîna pentru a-l lua de braţ pe bătrîn, însă acesta îi refuză ajutorul printr-o mişcare a mîinii şi urcă singur pe punte.

Îl urmă la bord fiul său, Noah. Deşi mai înalt, mai arătos şi chiar mai deştept decît tatăl său, Noah era la fel de tăcut ca şi acesta. În momentul acela, figura lui părea la fel de împietrită ca a tatălui său. Bărbatul întinse mîna să dezlege ambarcaţiunea.

Pentru cîteva clipe, *Amelia Celeste* se menţinu în apropierea debarcaderului, cînd se auzi un strigăt rugător dinspre ţărm:

– Aşteptaţi! Vă rog, aşteptaţi! O femeie zveltă alerga pe ponton, chinuindu-se cu o mulţime de bagaje grele ce se bălăbăneau lovindu-se de trupul ei. Nu plecaţi! striga ea cu insistenţă. Vin şi eu acum! Aşteptaţi-mă şi pe mine, vă rog!

Femeia nu era o localnică. Jeanşii ei erau închişi la culoare, bluza de un alb imaculat, iar haina elegant matlasată. Sandalele pe care le purta o făceau să pară mai înaltă decît toţi cei de pe insulă şi, ca şi cum acest lucru nu îi conferea un aspect suficient de bizar, mai avea şi unghiile degetelor de la mîini şi de la picioare vopsite într-un roz deschis. Părul moale şi drept, vopsit într-o mulţime de tente de blond, i se unduia delicat în timp ce alerga. Machiată simplu, arăta extrem de atrăgător şi era măritată, judecînd după verigheta de la mîna stîngă. Geanta mare din piele ce îi atîrna pe umăr era cu mult mai catifelată decît genţile pe care le confecţionau artizanii locali; şi la fel stăteau lucrurile şi cu rucsacul burduşit pe care îl căra în spate.

Femei asemenea acesteia apăreau adesea pe insula Big Sawyer, dar nu la începutul lunii iunie şi ararcori erau neînsoţite.

– Trebuie să ajung la Big Sawyer, imploră ea, răsuflînd din greu şi adresîndu-i-se mai întîi lui Noah, iar apoi, dîndu-şi seama de eroare, întorcîndu-se spre Greg. Aveam o rezervare, pentru maşina mea, la feribotul de la ora cinci, însă este evident faptul că am pierdut-o. Mi s-a spus că pot să-mi parchez

maşina la capătul cheiului, pentru o zi sau două. Mă puteţi duce dumneavoastră pe insulă?

– Depinde de situaţia cazării dumeavoastră, îi răspunse Greg, deoarece ştia că asta era ceea ce se întrebau toţi cei din barcă. La noi nu există o prea mare afluenţă de lume. Nu avem nici măcar un loc de înnoptat pentru călători.

– Zoe Ballard este mătuşa mea şi mă aşteaptă.

Acele cuvinte părură a fi de-a dreptul magice. Noah îi luă bagajele şi le puse în cabina pilotului. Femeia îi întinse şi rucsacul şi apoi urcă singură la bord, iar cînd Evan Walsh se ridică pentru a-i ceda locul său, ea scutură din cap şi, ţinîndu-se de balustrada pe care o montase Matthew atunci cînd îşi transformase pescadorul în vas pentru transportul de persoane, se îndreptă către proră, de-a lungul spaţiului îngust de trecere.

Noah desfăcu parîma de la pupă şi împinse în stîlpul debarcaderului. Îi spuse ceva tatălui său, însă nu auzi nici un răspuns. Strecurîndu-se pe marginea îngustă, trecu de timonă. Oprindu-se la proră, în partea opusă aceleia în care se găsea nepoata lui Zoe Ballard, bărbatul îşi încrucişă braţele şi începu să scruteze ceaţa.

Nezgomotoasă şi graţioasă pentru o ambarcaţiune atît de lată la pupă, *Amelia Celeste* se strecură prin port înaintînd în marc viteză. Cu toate că mai erau două ore pînă la căderea întunericului, ceaţa deasă lăsase lumea lipsită de orice tentă de culoare. Doar umbra întîmplătoare a cîte unui vapor ancorat, pe lîngă care treceau, mai înviora cenuşiul deschis al ceţei, iar liniştea era spartă de cîte un clinchet de clopot, însă toate acestea erau imediat înghiţite din nou de umezeală. Odată ce depăşiră digul de granit, valurile deveniră mai mari şi radarul intră în funcţiune, punctişoarele verzi indicînd locul unde se afla vreo navă, vreo stîncă ori marcajele pentru canalul navigabil. Geamandurile vopsite săltau pe suprafaţa apei, sub ceaţă, semnalizînd locurile în care se găseau capcanele de pe fundul

oceanului. *Amelia Celeste* le ocoli de departe, accelerînd numai după ce ajunse cu bine în canalul navigabil.

Gura acestuia era uşor accesibilă, chiar acceptabilă, valurile nedepăşind nici măcar nivelul coborît al punţii unui fost pescador de homari. La rîndul său, ambarcaţiunea stîrnea puţin zgomot, dincolo de duduitul înfundat şi slab al motorului, de statornicul sunet al valurilor apei despicate de prora vasului şi de sporadicele schimburi de cuvinte între persoanele aflate la pupă. Nici un zgomot nu răsuna şi nu se reverbera, ceaţa avînd un accentuat efect de atenuare fonică, înghiţind orice rezonanţă, precum un gît veşnic flămînd şi însetat.

De departe, din partea dreaptă a ambarcaţiunii, începu să se audă un vuiet ce se dovedi a fi huruitul unui motor. Creştea repede în intensitate şi devenea tot mai impunător, în ciuda efectului de amortizare sonoră al ceţei, exact aşa cum intenţiona şi proprietarul respectivei nave. Proprietarul era Artie Jones şi îşi botezase ambarcaţiunea cu numele *Bestia*. Scandaloasă într-o zonă dominată de bărcile cu care pescarii îşi cîştigau existenţa, aceasta era o lungă, lucioasă şi agresivă barcă de curse, de felul dominatorilor masculi din orice haită, iar profilul ei aerodinamic, purpuriu, zbura pe suprafaţa apei. Acţionată de două motoare gemene, dezvoltînd împreună o ditamai forţă de propulsie de o mie şi o sută de cai-putere, era capabilă să atingă fără prea mare efort viteze de pînă la şaptezeci şi cinci de noduri. Din tunetul crescător al celor două motoare Mercedes se părea că tocmai se apropia de atingerea respectivei performanţe.

Noah îi aruncă lui Greg o privire semnificativă exprimînd o profundă dezaprobare, ca şi cum ar fi zis: „Ce naiba?"

Nedumerit şi tulburat, Greg dădu din umeri. Ceaţa nu permitea să fie întrezărită vreo altă barcă în zonă, însă ecranul radarului înfăţişa o cu totul altă imagine. El arăta cum *Bestia* descria o curbă largă, deplasîndu-se de la tribord către un punct situat acum în spatele lor, trecînd peste siajul lăsat în urmă de *Amelia Celeste* şi îndreptîndu-se către nord. Tunetul motoarelor gemene se mai estompă în ceaţă.

Cu o mînă pe una dintre spițele de bronz ale roții de timonă și cu cealaltă pe maneta accelerației, Greg o îndreptă pe *Amelia Celeste* cu toată viteza în direcția insulei. Tot visînd la costițe, el uită de Artie Jones, pînă ce sunetul *Bestiei* crescu din nou în intensitate. Nu se putea înșela în privința geamătului profund, ca de joagăr, ce provenea de la motoarele monstrului ce se apropia de ei din spate. Barca de curse se îndrepta din nou în direcția lor. Radarul confirma și el această concluzie.

Greg puse mîna pe microfonul stației de radio, fixată pe frecvența canalului pe care îl utilizau toți posesorii de bărci locali.

– Ce dracu' ai de gînd să faci, Artie? strigă el, supărat, pentru că, indiferent cît de puternic se credea, nici un om în toate mințile nu ar fi recurs la o astfel de acțiune de intimidare pe o asemenea ceață.

Artie nu răspunse. Vuietul celor două motoare gemene se intensifică.

Greg acționă sirena, cu toate că știa că nu avea nici o șansă de a acoperi zgomotul și de a se face auzit. Privirea lui se muta înainte și înapoi, de la ecranul radarului, ce localiza poziția bărcii de curse, la ecranul sistemului de localizare globală a poziției, pe care apărea *Amelia Celeste*. Îi trecu prin minte faptul că, în cazul în care nu acționa în vreun fel, cele două bărci urmau să intre în coliziune. Cu toate astea, nu avea nici cea mai mică idee despre modul în care ar fi trebuit să procedeze. Artie nu se manifesta rațional. Ecranul radarului arăta faptul că acesta trecea acum de-a curmezișul celor mai bune zone de pescuit, lovind și răsturnînd balizele de marcaj, cu o viteză atît de mare încît avea să distrugă cu siguranță odgonul de legătură între sutele de capcane de pe fundul apei. În cazul în care ținta lui era *Amelia Celeste*, pentru cine știe ce amuzament pervers, avea viteza necesară pentru a o urmări, oriunde ar fi cotit aceasta.

– Artie, ce naiba... încetinește și dă-te la o parte din drum! strigă din nou Greg, fără a-i păsa de faptul că îi putea speria pe pasageri, fiindcă aceștia erau deja alarmați la culme din cauza

zgomotului infernal ce se apropia şi se holbau, prin ceaţă, în direcţia acestuia.

Greg acţionă sirena în mod repetat, dar în zadar.

Ce trebuia să facă oare, atîta vreme cît ţărmul insulei se afla încă la vreun kilometru şi jumătate depărtare, iar el avea responsabilitatea pentru viaţile a nouă oameni, în timp ce Artie Jones nu mai respecta nici o regulă, fiind în stare să propulseze barca lui la putere maximă, asemenea unui proiectil, cu prora înălţată deasupra apei, apărînd cine ştie de unde din ceaţă, la o viteză cu mult mai mare decît aceea cu care ar fi putut spera *Amelia Celeste* să se mişte vreodată?

Studiind alte cîteva secunde radarul, Greg încercă să ghicească încotro avea să se îndrepte *Bestia*, bazîndu-se pe traiectoria anterioară şi pe cea posibil de urmat în continuare. Apoi, făcu apel la raţiune. Neavînd cum să fugă din calea bărcii mai puternice, bărbatul opri motorul pentru a lăsa *Bestia* să treacă.

Stratagema lui ar fi avut sorţi de izbîndă în cazul în care *Bestia* ar fi continuat să se deplaseze pe aceeaşi traiectorie curbă ca şi pînă atunci. Ceea ce însă Greg nu avea de unde să fi ştiut şi, cu-atît mai puţin să fi putut lua în calcul, era faptul că Artie, în momentul în care inima încetase să îi mai bată, se prăbuşise inert peste timona iubitei sale bărci, pierzîndu-şi în cele din urmă cunoştinţa – şi că, din nefericire, în acelaşi moment în care *Amelia Celeste* se oprise în defensivă, trupul neînsufleţit al bărbatului începuse să alunece într-o parte şi în cealaltă, trăgînd şi timona odată cu el.

Matthew Cranc înţelese ceea ce se întîmplase, încă din primul moment în care auzise explozia. Se găsea la locul său obişnuit de pe terasa circiumei din port, bînd un whisky şi aşteptînd ca *Amelia Celeste* să apară dintre ceţuri şi să alunece

lin către debarcader. Auzul lui ştia să recunoască huruitul motorului acesteia chiar şi de la o milă distanţă, astfel că nu-i scăpase nici zgomotul produs de *Bestie*. Îşi imaginase cursa acesteia, prevăzuse traiectoriile intersectate ale celor două ambarcaţiuni şi simţise aceeaşi groază, ca şi atunci cînd soţia lui, Amelia Celeste, fusese internată pentru acea ultimă oară în spital. Nici nu se stinseseră bine ecourile teribilei bubuituri, că el se şi grăbea să coboare treptele şi să traverseze în fugă plaja. Cătărîndu-se precipitat pe dig, o luă la goană gesticulînd şi strigînd către cei cîţiva bărbaţi care tocmai se întorceau după ce goliseră capcanele şi acum se uitau şi ei neliniştiţi în ceaţă.

Oamenii făcură imediat cale-ntoarsă şi ajunseră la locul nenorocirii suficient de repede încît să-i pescuiască din apă pe primii doi supravieţuitori, înainte ca aceştia să fie răpuşi de fumul incendiului sau de răceala apei mării. Cel de-al treilea supravieţuitor al accidentului a fost culeş de o altă barcă. Nici unul dintre cei trei nu suferise decît contuzii minore, ceea ce constituia un veritabil miracol, avînd în vedere soarta tuturor celorlalte victime.

1/17.126

1

Julia Bechtel se simți azvîrlită în aer cu o forță nu mai mare decît cea a unei persoane puternice care ar fi înșfăcat-o și ar fi aruncat-o în ocean. Stupefiată, femeia se scufundă adînc în apă, dar nu-și pierdu nici o clipă simțul de orientare. Încă înainte de a i se fi încetinit mișcarea în jos, începu să dea din mîini și din picioare pentru a reveni cît mai rapid la suprafață. Cînd capul ei ajunse deasupra nivelului mării, Julia trase adînc aer în piept. Valurile se învolburau în jurul său, însă femeia se lupta din răsputeri pentru a nu se lăsa copleșită. Concentrîndu-se asupra unicei necesități de a respira, ea își mișca mîinile și picioarele într-un ritm ce îi asigura plutirea pe suprafața apei.

Își recăpătă suflul, cu gîfîieli dese și superficiale. Cuprinsă de fiori, începu să înțelcagă cele întîmplate. Julia auzise ecoul unor țipete, zgomotul unui puternic impact și o explozie, toate șterse apoi, pentru un timp, din memorie. Îndepărtîndu-și de pe ochi șuvițele de păr ud, ea se uită de jur împrejur, încercînd să-și găsească eventuale puncte de sprijin. În jurul ei, valurile erau pline cu bucăți de lemn, aruncate din vas, la fel cum fusese aruncată și ea, însă acolo unde trebuia să se afle restul ambarcațiunii *Amelia Celeste*, acum existau doar niște vîlvătăi ce devorau cu mare furie lemnul și cine mai știe ce altceva, iar linia de demarcație dintre fumul negru și ceața albă nu mai exista deloc.

Instinctul o îndemnă să se îndepărteze cît mai mult de foc, așa că se luptă cu izbiturile valurilor și se trase cît mai departe.

Nu mai avea în picioare sandalele, își pierduse și poșeta, iar cînd simți cît de tare i se îngreunase haina matlasată, îmbibîndu-se cu apă și începînd s-o tragă la fund, se descotorosi și de aceasta. Dîrdîia din tot corpul, deși nu știa dacă de frig sau din cauza șocului. Spaima încă nu avusese timp să o cuprindă.

– Hei! veni din ceața plină de fum un strigăt, după care se ivi și un cap. Era al bărbatului care stătuse înspre proră, la fel ca și ea. Acesta înota acum în direcția ei. Ești rănită? o întrebă el vorbind suficient de tare încît să acopere vaietul flăcărilor.

Femeia nu simțea să fie rănită. Totul părea să fie în regulă.

– Nu sînt, îi strigă ea drept răspuns.

– Ține-te de asta, îi spuse bărbatul, în timp ce împingea către ea un obiect pe care îl trăsese după el. Era o pernă lungă de banchetă, ce se vedea în mod limpede că plutește. Eu mă întorc acolo.

Încleștîndu-se de acea pernă, Julia se afla pe punctul de a-l întreba dacă era posibil să facă așa ceva, cînd se auzi o altă explozie înnebunitoare. Femeia de-abia avu timp să inspire adînc, că bărbatul o și trase sub apă, pentru a o feri de pericolul schijelor ce cădeau. Cînd cei doi ieșiră din nou la suprafață, gîfîind și scuipînd, călcînd apa printre valurile înspumate, ploaia de schije se terminase.

Întoarcerea la locul în care ardea ambarcațiunea era o opțiune extrem de discutabilă. Flăcările erau acum din ce în ce mai intense și mai zgomotoase, iar fumul tot mai dens.

Cu o evidentă suferință, omul se holba neputincios în fața nenorocirii. Ca și cum s-ar fi gîndit mai bine și și-ar fi schimbat hotărîrea, el căută cu privirea perna de banchetă, înotă după ea și o aduse înapoi.

– Ține-te de ea! zise bărbatul. Cînd Julia se conformă, el începu să tragă perna cît mai departe de locul coliziunii, iar în tot timpul ăsta, nu-și putea lua ochii de la fum și de la flăcări.

Deodată, omul se răsuci în apă și privi în direcția opusă.

– *Hei!* strigă el cu disperare către ceea ce Julia presupuse

a fi țărmul mării. *Veniți aici! Hei! Sînt aici oameni care au nevoie de ajutor!*

Julia știa că el nu se referea la ei doi. Se părea că ei doi scăpaseră nevătămați, însă mai erau nefericiții aflați de cealaltă parte a flăcărilor, posibil loviți de schijele aruncate de explozii, lipsiți de cunoștință sau arși de foc.

În mod incredibil, bărbatul începu să înoate înspre fum.

– Nu te mai duce acolo! urlă Julia în urma lui. Avea impresia că-l vede dispărînd pentru totdeauna – ori, poate că, pur și simplu, nu voia să fie lăsată singură. Ceața era groasă, incendiul aproape, iar ea n-avea nici o idee asupra distanței pînă la mal. Atunci, pentru întîia oară, cu o tresărire tîrzie, datorată celor întîmplate, ea simți cu-adevărat frica. Oceanul era imens, în timp ce ea era doar o fărîmă insesizabilă în mijlocul acestuia. Două fărîme ar fi fost mai bune decît una singură.

El continuă să înoate. Și, totuși, după un minut, se opri. Se legănă pentru o clipă în loc, uitîndu-se la flăcări și gîndindu-se la ceea ce urma să facă, după care înotă în stînga focului, însă atunci cînd ar fi putut trece mai departe, valurile i se opuseră și îl împinseră înapoi. Și astfel bărbatul se lăsă dus de curent în locul de unde plecase și se prinse din nou de pernă.

– Ai mai văzut pe cineva? îl întrebă ea. Femeia gîfîia, dar el abia mai putea respira.

Bărbatul scutură din cap, iar apoi se uită încă o dată către țărm. Mai trecu încă un minut pînă ce auzi și Julia ceea ce auzise el, și un alt minut pînă ce din ceață își făcu apariția o barcă. Era tot o barcă de pescuit homari, însă una mai mică decît *Amelia Celeste*, mai puțin lustruită și arătoasă și, totuși, Julia niciodată nu văzuse ceva mai bine-venit în toată viața ei.

Imediat, femeia a fost ridicată din apă și trasă în barcă, apoi înfășurată într-o pătură și dusă în cabina cea mică de sub punte. Odată ajunsă acolo, deși acum în siguranță, Julia începu să tremure ca varga. În memorie, îi reverberau toate acele

zgomote – țipete, coliziune, explozie – și retrăi din nou întreaga scenă: apariția bruscă din ceață a unei uriașe arătări purpurii, suficient de înalte încît să treacă peste marginea bărcii lor, înainte de a o izbi drept în mijloc și de a o zdrobi.

Incapabilă să stea liniștită acolo, Julia reveni pe punte, unde rămase în picioare, udă leoarcă și dîrdîind sub pătură, ținîndu-și o mînă la gură și privind în ceață. Mirosul de fum era tot mai copleșitor și fu nevoită să-și acopere nasul cu pătura.

Bărbatul care fusese împreună cu ea în apă se afla și el la bord. El și alți doi bărbați stăteau aplecați peste marginea bărcii și scrutau cu multă atenție suprafața apei, prin ceață și prin fum, în timp ce ambarcațiunea își croia drum printre resturile amestecate de lemn, fibre de sticlă și diverse alte sfărîmături pe care Julia nu le putea identifica. Unele dintre acestea încă ardeau.

Imaginea fantomatică a unei a doua bărci de căutare licări pentru o clipă în ceață, mai înainte de a se îndrepta în direcție opusă. Apăru și o a treia barcă de căutare, ce se apropie de barca lor, și bărbatul care fusese împreună cu ea în apă sări în ea.

Julia nu puse nici un fel de întrebare, iar omul nu se uită înapoi. Era în mod evident un localnic, cunoscut de bărbații din ambele ambarcațiuni și, fără îndoială, cunoscut și de ceilalți care fuseseră pe *Amelia Celeste*. Părea extrem de trist și de îngrijorat.

Cu un adînc sentiment de groază, femeia se uită cum se îndepărta cea de-a treia barcă. Urmări sunetul ce dispărea și se strădui să pătrundă cu privirea cît mai adînc prin ceață, pînă ce barca în care se găsea făcu cale-ntoarsă.

– O să te ducem acum pe uscat, îi spuse căpitanul atunci cînd barca mai prinse viteză.

– Nu este nevoie, replică ea repede. Eu n-am pățit nimic. N-ar fi mai bine să rămînem aici și să ajutăm la căutări? Femeia chiar simțea nevoia să facă asta.

Însă căpitanul îi spuse cu simplitate:

– Am să te las la țărm și apoi am să mă întorc. După aceea, el mări viteza.

Înghețată de vîntul ce o șfichiuia prin părul ud, Julia se adăposti în cabina timonei, cu privirea ațintită prin fereastra din față, așteptînd cu nerăbdare să vadă țărmul. După cîteva minute, în fața ochilor ei se materializară niște contururi întunecate, o porțiune de pămînt ridicîndu-se din apă, cu un orizont zimțat, înalt deasupra ei. Mai trecu o vreme și ceața se subție, dezvăluind un mic sat de pescari, așezat pe-o pantă de deal.

Barca acostă la ponton. Dintre localnicii deja adunați acolo, se desprinse o femeie care înaintă.

Zoe Ballard era sora mai mică a mamei Juliei, copil făcut la bătrînețe, doar cu doisprezece ani mai în vîrstă decît Julia. Această apropiere de vîrstă era suficientă pentru a justifica legătura afectivă dintre ele. Ba, chiar mai mult, Zoe era o femeie interesantă și aventuroasă, nonconformistă și independentă. Era tot ceea ce nu era Julia și, cu toate astea, era admirată.

Și, iat-o acum în carne și oase, purtînd o haină de lucru din lînă, peticită și niște jeanși uzați și roși, cu părul ei castaniu unduindu-i-se în vînt, cu trăsături la fel de delicate ca și ale Juliei și cu ochii plini de lacrimi. Brațele ei erau însă puternice și o susțineau acum pe Julia care cobora poticnindu-se din barcă, după care o cuprinseră strîns pe aceasta, într-o îmbrățișare părînd parcă fără de sfîrșit. Julia nu se văicări deloc. Nu se putea opri din tremurat. Forța lui Zoe o ajuta. Julia se simțea în siguranță, cu pămîntul ferm sub picioare, vie și nevătămată – și brusc îngrozită de soarta celorlalți care nu avuseseră același noroc ca și ea. Se uită înapoi la ambarcațiunea ce o adusese la mal, tocmai la timp ca s-o vadă plecînd din nou.

Imediat, mulțimea le înconjură și începură să curgă întrebările:

– Ce s-a întîmplat?

– Cîți oameni se aflau pe *Amelia Celeste?*

– Au mai fost salvați și alții din apă?

Neştiind încotro să se uite, Julia îşi concentră privirea asupra lui Zoe.

– Ne-a lovit o altă ambarcaţiune. Erau şase, şapte, poate chiar opt alţi pasageri în barca noastră.

– Ai auzit cumva vreun nume? o întrebă Zoe, iar Julia înţelese motivul. Vasele de traversare precum era şi *Amelia Celeste* erau ceva obişnuit. Pentru transport nu se reţineau bilete dinainte; nu exista nici un fel de listă de pasageri. Orice informaţie pe care o putea oferi Julia ar fi fost de folos pentru localnicii de pe insulă adunaţi acolo.

Însă ea nu era în stare decît să scuture din cap. Dîrdîia în continuare din toate mădularele.

– Eu eram la proră. Ceilalţi pasageri se aflau la pupă.

Femeia încercă să-şi amintească grupul de oameni pe care îl zărise atunci cînd se urcase la bord, dar imaginea era vagă. Alergînd pe acel ponton, fusese neatentă şi tensionată, după chinuitoarea călătorie de şapte ore cu maşina, tocmai din Manhattan. Ar fi trebuit să fie o călătorie uşoară – şi aşa ar fi fost, dacă ar fi plecat la ora la care intenţionase să plece. Însă, bărbatul ei îi ceruse să facă în ultimul moment o mulţime de treburi, tratînd-o, ca de obicei, ca pe o slujnică, lucru pe care ajunsese să-l deteste cumplit. Ieşind cu maşina din oraş, fusese invadată de resentimente şi se certase în gînd cu soţul ei, Monte, aşa cum nu îndrăznise niciodată să facă aievea, eliberîndu-se de o frustrare ce se cuibărise în sufletul ei în ani de zile. Adăugîndu-se la asta şi convingerea că întîrziase atîta cît să piardă feribotul la care îşi reţinuse loc, precum şi faptul că nu ştia dacă mai exista o altă cursă în acea zi şi că nu avea idee unde urma să-şi petreacă noaptea în cazul în care n-ar fi ajuns pe insulă, încordarea ei sporise peste măsură. Gonise în cea mai mare parte a drumului cu o viteză mai mare decît cea maximă admisă, lucru ce se dovedise obositor. Nu prea obişnuia să conducă maşina, şi cu-atît mai puţin pe autostradă. Ceea ce sperase ea să fie un drum plăcut se transformase într-o experienţă plină de iritare.

Unicul lucru bun ce i se întîmplase în acea zi fusese acela că avusese norocul să o găsească pe *Amelia Celeste* gata de plecare.

Să fi fost chiar un noroc? Poate că da. Era vie şi nevătămată. Dar ceilalţi?

– Îi sîngerează braţul, zise un bărbat, ieşind din mulţime. Omul nu părea să fie trecut de treizeci de ani, dar degaja un aer de siguranţă matură. Pot să văd ce are?

Julia rămase perplexă cînd constată că avea sînge pe partea interioară a antebraţului.

– Dînsul este doctor, îi explică Zoe cu blîndeţe. Scoţîndu-şi saboţii din picioare, ca îngenunche pentru a o încălţa cu ei pe Julia.

Julia se sprijini cu o mînă pe umărul mătuşii sale.

– N-ar ajunge un simplu bandaj? întrebă ea, fiindcă n-ar fi vrut să plece de pe chei.

– Cabinetul lui este imediat după colţ, o linişti Zoe, ridicîndu-se în picioare. Cuprinzînd-o pe Julia cu un braţ pe după mijloc, o conduse într-acolo.

– Dar acum ai rămas tu desculţă.

– Eu am ciorapi, îi răspunse Zoe, continuîndu-şi drumul pînă ce un bărbat masiv cu uniformă kaki le tăie calea.

– Trebuie să vorbesc cu ea, zise acesta.

– Nu acum, replică Zoe, în mod evident fără nici o urmă de intimidare.

– S-a întîmplat ceva acolo. Sînt nevoit să deschid o anchetă.

– Nu chiar acum, John, îi repetă Zoe. Probabil că este încă în stare de şoc. Jake o va consulta şi apoi o voi duce acasă.

Julia îi şopti:

– Vreau să rămîn aici.

Zoe ignoră vorbele ei.

Poliţistul-şef se dădu la o parte.

Încadrată de Zoe, care o susţinea în stînga şi de doctorul care mergea aproape, în dreapta ei, Julia a fost condusă de-a lungul debarcaderului. Intrară pe strada principală. Magazinul

universal. prăvălia de unelte şi echipamente, birourile ziarului local, oficiul poştal şi postul de poliţie – toate îi apărură extrem de neclar. Şi, totuşi, de-abia trecuse pragul micuţului cabinet medical, că protestă cu toată hotărîrea. Ceva începea să-i devină extrem de familiar – acelaşi lucru ca şi acela de care fugea acum, sentimentul că nu era lăsată să decidă în ceea ce o privea.

– Nu vreau să merg chiar acum acasă, o anunţă ca răspicat pe Zoe. Vorbise încet, precum făcuse şi mătuşa ei cu poliţistul-şef, dar nu lăsase nici urmă de îndoială asupra hotărîrii sale.

– Ai nevoie să te usuci şi să te încălzeşti repede, îi spuse Zoe, însă acum cu mai multă consideraţie.

– Am nevoie să fiu acolo, pe ponton, insistă Julia, iar ceva din siguranţa vocii ei trebuie să se fi accentuat, pentru că Zoe renunţă să i se mai opună.

– Bine, fie cum zici. Dă-mi saboţii. În timp ce Jake te consultă, o să merg cu maşina pînă acasă şi o să-ţi aduc nişte haine uscate.

De-abia în acel moment, Julia îşi dădu seama că nu mai avea nici un obiect de-al ei. Rămăsese fără haine, fără încălţăminte, fără ciorapi, fără farduri, fără cărţi, fără echipament de filmare. Toate lucrurile pe care le adunase cu grijă – punîndu-le deoparte, de luni de zile, acesta fiind purul adevăr – pentru cele două săptămîni pe care urma să le petreacă pe insulă se duseseră acum. La fel şi poşeta ei, ceea ce însemna că nu mai avea nici permis de conducere, nici carte de credit, nici bani gheaţă. Nu mai avea nici telefon mobil, nici poza lui Molly, pe care o ţinea în portofel, nici atîtea alte fotografii jerpelite din adolescenţa ei, ce constituiau subiectul atîtor visuri. Şi o izbi acum faptul că nu mai avea nici toate celelalte hîrtii personale, pe care le adunase cu-atîta trudă, de-a lungul multor ani.

În timp ce Zoe ieşea pe uşă, ea rămăsese încremenită, înţelegînd toate astea. Trecură douăzeci de minute pînă la

întoarcerea lui Zoe. Julia fusese consultată şi, în afară de rana sfîşiată de la braţ, pe care doctorul i-o prinse în copci, era într-o stare foarte bună.

– Trebuie să ţină copcile o săptămînă, îl auzi pe doctor spunîndu-i lui Zoe, în timp ce se îmbrăca cu hainele pe care i le aduseseră mătuşa ei. Tremuratul încetase. Am vrut să-i dau un sedativ, însă l-a refuzat. S-ar putea ca pînă dimineaţă să-i apară vînătăi peste tot. Dacă o să aibă cumva dureri, să mă chemaţi.

Julia îşi trase fermoarul la jeanşi, îşi puse un tricou şi un pulover, mişcînd cu grijă braţul bandajat, apoi nişte ciorapi de lînă şi nişte adidaşi, precum şi o jachetă miţoasă, simţindu-se din ce în ce mai încălzită, cu fiecare nou strat adăugat. Folosi un minut uscătorul de păr al lui Zoe, îşi perie apoi părul şi îşi puse pe cap o şepcuţă de baseball cu inscripţia *Foss, Peşte şi Homari*. După aceea, reveni lîngă ceilalţi doi, în camera din faţă.

– Sînt gata, le zise ea liniştit, şi se simţi recunoscătoare atunci cînd – în loc să-i spună cît de palidă era, că avea nevoie de mîncare şi de o baie fierbinte, ca şi de un somn bun, în loc să se reîntoarcă pe ţărm – Zoe se mulţumi doar să dea pur şi simplu din cap.

Toţi trei refăcură în sens invers drumul pînă la debarcader. Ceaţa se mai risipise întrucîtva deasupra portului, iar vizibilitatea se mai îmbunătăţise, dar începuse să se întunece. Mai era destulă lumină pentru ca Julia să vadă un labirint de pontoane şerpuind în continuarea celui principal. Docurile goale, împreună cu absenţa bărcilor de pescuit homari şi a celorlalte ambarcaţiuni acostate de obicei în port atestau faptul că întreaga flotă locală se alăturase căutărilor. Cînd Julia se apropie, încă un vas se pusese în mişcare şi ieşea în larg, cu motorul duduind şi cu luminile aprinse, în timp ce de pe acoperişul cabinei timonei, fasciculele reflectoarelor sale măturau suprafaţa apei.

Digul, acum plin de lume, era luminat de nişte torţe mari. Întregul oraşel se afla acolo, o puzderie de figuri îngrijorate, de ochi iscoditori şi de mîini ce se strîngeau.

Ținînd-o pe Julia de braț, Zoe intră direct în vorbă:

– Ce se mai aude?

– Nu-i bine deloc, îi răspunse o femeie cu un telefon mobil în mînă. Au venit navele de salvare de pe continent. Acolo, pe țărm, așteaptă niște ambulanțe. Femeia se opri brusc din vorbă, dar privirile ei spuneau mult mai multe.

– Și la ce anume se așteaptă? o întrebă Julia, dorind o confirmare.

– La oameni arși..., îi răspunse femeia și din nou tăcu brusc.

Julia închise ochii doar pentru o clipă, dar îi fu îndeajuns ca să revină în barcă împreună cu ceilalți, îndeajuns ca să vadă din nou acea ambarcațiune purpurie țîșnind din ceață asupra lor, îndeajuns ca să-i răsune încă o dată în urechi răcnetele și să simtă impactul, îndeajuns ca să fie azvîrlită de suflul exploziei. *Fragmente de corpuri omenești.* Asta era ceea ce nu spusese femeia și, brusc, Julia întrevăzu proporțiile tragediei.

Tremurînd din creștet pînă-n tălpi, ca își încolăci brațele în jurul trupului și se întoarse cu fața spre apă, cu toate că acolo nu avea ce vedea și nici ce auzi: mugetul flăcărilor, vuietul navelor de salvare și șuieratul sirenelor dispăruseră deja. Cu excepția cîtorva frînturi întîmplătoare de discuție pe ton scăzut la un telefon mobil sau la o stație radio, nu auzi aproape nimic altceva decît clipocitul apei izbindu-se de stîlpii pontonului, zgomotul produs de bărcile ce se legănau în docurile lor și reverberațiile valurilor care se spărgeau înspumate pe stîncile de granit ce mărgineau țărmul oceanului.

În spatele Juliei, discuțiile se desfășurau pe tonuri coborîte, amuțite de o teamă apăsătoare. Privind prin mulțime, ca îi putea depista pe cei apropiați dispăruților. Se aflau în mijlocul fiecărui grupuleț. Prin contrast cu ceilalți, un bărbat cu părul grizonat stătea de unul singur chiar în capătul digului. Mîinile sale erau înfipte în buzunarele unei haine uzate, de culoare cafenie, ce îi atîrna lejer peste pantalonii largi din catifea reiată.

– Acela este Matthew Crane, îi spuse Zoe, urmărindu-i direcția

privirii. Barca *Amelia Celeste* este a lui. Probabil că ar fi preferat să fi fost el la timonă, în locul lui Greg. Greg are copii mici.

Julia tocmai se străduia să asimileze informațiile primite, cînd femeia cu telefonul celular spuse pe un ton acuzator:

– A fost barca de curse a lui Artie Jones. Au fost culese sfărîmături purpurii.

Și din nou îi explică Zoe Julici:

– Artie este din Portsmouth. Are o casă ceva mai încolo, pe coada insulei. Îți mai amintești, nu-i așa?

Julia își amintea. Insula Big Sawyer avea forma unui topor. Era mai largă și mai dens populată la capăt, acolo unde se aflau portul, lîngă teșitura lățită a lamei, satul de pescari ce se cățăra pe dealul împădurit și, la marginea din partea opusă, cu vederea înspre largul oceanului, casele artiștilor. Coada toporului, întinzîndu-se către sud-est, era lungă și îngustă. Pe ea locuiau rezidenții sezonieri, punînd o anumită distanță între somptuozitatea caselor și a ambarcațiunilor lor și terestra funcționalitate a celor ale localnicilor. Aranjamentul ăsta convenea de minune ambelor grupuri.

– Artie a cîștigat bine din nebunia cu Internetul, continuă Zoe, iar dacă a avut de suferit atunci cînd toată nebunia s-a mai potolit, n-a lăsat să se întrevadă nimic. Are o casă gigantică. Acolo nu s-a făcut economie. Ea răsuflă adînc. Dacă a fost *Bestia* atunci în mod cert Artie este acela care s-a aflat la timona ei. Nimeni în afară de el nu conduce barca aceea. Nici el nu este acum aici.

– Se afla și familia lui pe insulă?

– Nu, îi răspunse femeia. Ei nu apar aici decît după ce se termină anul școlar al copiilor. Artie vine mai devreme, pentru a deschide casa și a lăsa *Bestia* la apă. Zoe se uită în spate. Încă o barcă se apropia de ponton, atrăgînd mulțimea. Zoe adăugă: S-a mai întors o barcă. Este *Willa B*. Se pare că au mai salvat pe cineva. Apoi se îndreptă și ea spre ponton.

Respectiva persoană, o înștiință Zoe pe Julia de îndată ce văzuse despre cine era vorba, se numea Kim Colella. Se putea

ține singură pe picioare și părea să nu fi fost rănită. Înfășurată într-un prosop mare, cu părul ud și cu capul aplecat, arăta doar cu puțin mai mare decît o copilă, însă cînd Julia își exprimă, cu o voce îngrozită, această opinie, Zoe o corectă imediat:

– Kimmie are douăzeci și unu de ani și lucrează la barul de la Grill. N-a avut deloc o viață ușoară. Au crescut-o mama și bunica ei, două femei puternice.

Julia simți o tresărire protectoare, nu numai pentru că propria ei fiică era cam de aceeași vîrstă, ci deoarece Kimmie Colella nu părea a fi cîtuși de puțin puternică. În timp ce era ajutată să coboare din barcă pe ponton, ea rămase cu bărbia în piept, iar cînd asupra ei se abătu un bombardament de întrebări, tînăra se dădu speriată înapoi. Închizîndu-se în ea însăși, se lăsă apoi condusă de către doctor la cabinet.

Ambarcațiunea ce o adusese la mal plecase deja înapoi.

– Cît timp își vor mai continua căutările? întrebă Julia, fiindcă deja se făcuse întuneric beznă.

– O să mai dureze o vreme. Sînt dotați cu reflectoare puternice.

Julia fusese destul de înfricoșată, acolo în larg, în timpul zilei; nici nu îndrăznea să-și închipuie ce teroare ar fi cuprins-o în apă pe timpul nopții. Apropiindu-se de Zoe, își îndesă mîinile în buzunarele hainei mițoase.

– Poate că alți supraviețuitori or fi fost duși pe continent.

Zoe o privi înțelegătoare, însă nu putu s-o liniștească.

– Am fi aflat, îi zise ea cu blîndețe, aproape ca o scuză. Ar fi sunat cineva. Ești sigură că nu vrei să te duc acasă?

– Sînt sigură.

– Te doare brațul?

– Nu.

Însă Zoe își dădea seama că Julia nu ar fi remarcat, chiar dacă ar fi durut-o. Oroarea stîrnită de cele întîmplate ar fi acoperit orice altă durere și suferință.

– Vrei să mănînci ceva de la Grill?

– Nu cred că pot să mănînc ceva.

– Dar puțină cafea vrei?

Julia acceptă, însă nu luă decît cîteva înghițituri. Chiar şi fără aportul cofeinei avea în trup suficientă adrenalină, dar îi făcea bine să simtă în palme căldura ceştii. Şi, totuşi, odată cu trecerea timpului, acea căldură scădea în intensitate, la fel ca şi speranța că aveau să fie salvați şi alți oameni şi aveau să fie aduşi la țărm în viață. Refuză în continuare ca Zoe să o ducă acasă. N-ar fi putut să doarmă, nu cu mîhnirea adîncă ce îi cuprinsese sufletul şi o apăsa în piept... şi nu atîta vreme cît pe țărm mai rămăseseră încă atîția localnici. Trebuia să rămînă şi ea alături de ei. Fusese în aceeaşi barcă, şi chiar dacă nu le cunoştea numele, în acea noapte era una de-a lor.

Pe la ora unsprezece, ceața se risipise, ceea ce făcu să crească în sufletul oamenilor speranța că eventualii supraviețuitori vor fi localizați cu mai mare uşurință. Însă, pe la miezul nopții, cînd nu mai sosi nici o veste bună de la cei din bărcile de căutare, acea ultimă speranță se stinse şi ea. Pe țărm, oamenii rămaseră adunați în grupuri tăcute.

La scurt timp după aceea, se răspîndi vestea că Paza de Coastă îşi încetase căutările de noapte şi că urma să revină dis-de-dimineață, cu scafandri – dar localnicii îşi continuară munca de scotocire. Şi, totuşi, pe la două, bărcile începură să se strecoare înapoi în port, cu motoarele tuşind din cauza suprasolicitării. Bărbații care se cățărau înapoi pe dig erau palizi şi istoviți în lumina pîlpîitoare a făcliilor. Nu aveau prea multe de spus, doar clătinau din cap.

Julia se uită prin mulțime pînă ce îl zări pe bărbatul care fusese pe *Amelia Celeste* şi o ajutase să ajungă pe țărm. Zoe îi spuse Julici că omul se numea Noah Prine. Debarcase pe țărm laolaltă cu ceilalți, dar durerea întipărită pe fața sa era mai profundă. Nu se uita în jurul său, părînd să nu perceapă prezența celor care aşteptaseră acolo întreaga noapte, iar ei, la rîndul lor, se dădeau la o parte din calea lui, lăsîndu-l să treacă nestingherit pe ponton şi să se piardă în noapte.

– Era împreună cu tatăl lui, Hutch, care încă nu fusese găsit, îi explică încet Zoe.

Julia nu putea decît să-şi imagineze ceea ce simţea Noah, înspăimîntat la gîndul că tatăl lui murise, dar neştiind încă sigur acest lucru. Tatăl ei era încă în viaţă, la fel ca şi mama şi fraţii ei. La fel ca şi fiica sa.

– Zoe, am nevoie de un telefon, spuse ea, simţind o nevoie imperioasă de a auzi vocea lui Molly chiar acolo, chiar în acel moment. Fata ei era studentă, urma cursuri de artă culinară în Rhode Island, însă acum se afla, pe timpul verii, într-o călătorie de studii şi ucenicie, la Paris. Acolo trebuia să fie acum. Dacă Molly lucrase în seara precedentă pînă tîrziu, probabil ca în acea clipă dormea, iar în condiţii normale, Julia ar mai fi aşteptat. Dar tot ceea ce se întîmplase era departe de a putea fi considerat normal.

Zoe îi dădu telefonul ei, iar Julia formă iute numărul telefonului mobil al lui Molly. În timp ce telefonul suna, Julia se îndepărtă de cei de pe ponton. I se păru că trecu o veşnicie pînă ce auzi o voce adormită, pe care o cunoştea atît de bine:

– Mamă, tu eşti?

Julia simţi un val de emoţie ce o făcu să izbucnească în hohote de plîns.

– Oh, fetiţa mea, gîfîi ea cu un glas care o înspăimîntă pe fiica ei.

Părînd brusc dezmeticită, Molly o întrebă:

– Ce-ai păţit?

– Nimic. Totul este în regulă, dar numai printr-un adevărat miracol, suspină încet Julia.

Îi povesti totul pe nerăsuflate, în fraze scurte, punctate din ce în ce mai des de exclamaţiile lui Molly. Cînd în cele din urmă Julia se opri, fiica ei îi zise, încă înspăimîntată şi parcă nevenindu-i să creadă:

– Of, Dumnezeule! Eşti sigură că totul este în regulă cu tine?

– Cu mine da, însă există oameni care n-au fost la fel de norocoşi. Te rog mult să mă ierţi că te-am trezit – femeia reîncepu să plîngă, deşi acum mai puţin sfîşietor –, dar cînd ţi se întîmplă aşa ceva, simţi nevoia să vorbeşti cu cineva apropiat, cum ar fi, de exemplu, propria ta fiică. Prin e-mail nu-i acelaşi lucru. Îţi doreşti să auzi o voce omenească.

– Mă bucur că m-ai sunat. Oh, Doamne! Mamă, dar este îngrozitor! Eu aici mă plîng de faptul că bucătarul restaurantului nu mă lasă nici să răsuflu toată ziua, în timp ce tu acolo te confruntă cu probleme de viaţă şi de moarte. Cînd se va şti şi despre ceilalţi?

– Poate în cursul dimineţii.

– Mare păcat! Iar tu... ai aşteptat cu atîta nerăbdare, de luni de zile, plecarea asta. Trebuia să fie o vacanţă, vacanţa ta. Acum ce ai de gînd, te întorci acasă?

Întrebarea îi produse Juliei o tresărire de spaimă. Femeia răspunse:

– Nu.

I se părea bizar, însă în mintea ei nu exista nici o umbră de îndoială. În clipa aceea, gîndurile ei erau încă tulburi, nu putea desluşi motivele ce o făceau să se simtă atît de sigură de acest lucru. Dar nici nu putea fi vorba să plece.

– Mă găseşti la Zoe. Ştii numărul ei de telefon.

– Eşti sigură că mai vrei să rămîi acolo, după tot ce s-a întîmplat?

– Sînt absolut sigură.

– Vrei să vin şi eu la tine?

– Nu. Tu ai treaba ta acolo. Trebuie să dobîndeşti experienţă.

– O să vină tata?

Julia tresări din nou. În tot cursul încercării prin care trecuse, nu se gîndise nici o clipă la Monte, ceea ce era la fel de straniu. Sau poate că nu era ciudat deloc. Monte nu se potrivea cîtuşi de puţin cu această insulă. De cînd erau căsătoriţi, Julia vizitase in-

sula Big Sawyer de trei ori, în timp ce el refuzase de fiecare dată să o însoțească. Și nici de data asta nu își manifestase nici cel mai mic interes. Femeia avea certitudinea că el își făcuse alte planuri pentru cele două săptămîni, cu totul diferite de cele pe care i le împărtășise ei; era absolut sigură de acest lucru, la fel de sigură precum era și de faptul că nu putea părăsi acum insula.

Incapabilă să-i explice toate lucrurile astea lui Molly, femeia se închise în ea însăși.

– Asta chiar că nu am de unde să știu. Probabil că vom sta de vorbă de dimineață.

– Îmi promiți că mă ții la curent? o întrebă Molly și se grăbi să încheie discuția. Trimite-mi mai tîrziu un e-mail. Și poți să mă suni oricînd vrei. Te iubesc, mamă.

– Și eu te iubesc, fetița mea.

Noah Prine o porni în josul străzii principale, coti apoi pe strada Spruce și începu scurtul urcuș pe colina unde se afla casa pe care o împărțise pînă acum cu tatăl său. Era o colibă pescărească, aflată în vecinătatea altor colibe pescărești, cu acoperiș de șindrilă, uzat și cenușiu din cauza aerului sărat, și cu obloane a căror vopsea albastră avea mare nevoie să fie reînnoită – mereu aceeași nevoie, căci vîntul degrada totul, iar bărcile și geamandurile erau întotdeauna primele și cel mai tare afectate. Nu era o locuință mare, părea un nimic pe lîngă monstruozitatea pe care Artie Jones o deținea pe coada insulei, dar fusese ridicată cu muncă cinstită, ca rezultat al multor ani de trudă grea, și fusese plătită cu vîrf și îndesat.

Putea pune rămășag că opulenta locuință a lui Artie nu fusese dobîndită cu aceeași cinste și corectitudine, că existau mari ipoteci restante, atît pentru casă, cît și pentru ambarcațiune, că acel individ nu avea nici cea mai mică asigurare, pentru că aceia de teapa lui nu se gîndesc decît la clipa prezentă. Iar asta însemna că dacă, pînă la urmă, totul s-ar fi soldat cu opt oameni

morți, nici un tribunal din lume n-ar fi avut de unde să facă rost de suficient de mulți bani pentru a-i despăgubi în mod corespunzător pe cei doi copii ai familei Walsh rămaşi orfani, pe soția şi pe copiii lui Greg Hornsby, pe logodnica lui Dar Hutter, pe părinții lui Grady Bartz şi pe cei pe care i-ar fi lăsat în urmă Todd Slokum.

Bineînțeles că banii nu i-l mai puteau aduce înapoi pe tatăl său – deşi Noah nu era pe deplin convins că acesta murise. Hutch îşi petrecuse întreaga viață pe apă, timp în care ingurgitase alcool în mod corespunzător. El supraviețuise unor furtuni ce pe un altul poate că l-ar fi omorît – şi, pe urmă, nici nu era toiul iernii, când apa se apropie de punctul de îngheț. Era luna iunie. Hutch ar fi putut să supraviețuiască. Ba chiar o noapte petrecută în mare ar fi încetinit evoluția cancerului care îi fusese depistat în sînge.

Lăsînd la o parte izbitura inițială şi pericolul reprezentat de elicele acelea uriaşe, problema esențială o constituia explozia. Cine putea aprecia forța acesteia? Noah ar fi continuat acțiunea de căutare dacă ar fi avut reflectoare pe *Leila Sue*. Cu atîtea sfărîmături ce pluteau pe apă, radarul nu îi era de folos. Urma să iasă din nou pe mare, de cum aveau să se ivească zorile. Pînă atunci, nu mai ştia ce să se facă.

Începu să urce scurta potecă. Liliacul mamei lui era înflorit. Îi simți mirosul în timp ce trecea pe lîngă el, cu toate că nu-l putea vedea din cauza întunericului. La intrare, lumina nu era aprinsă, pentru că el şi tatăl lui se gîndiseră că aveau să se întoarcă acasă mult înainte de lăsarea nopții. Noah intenționase să gătească bibanul ce se prinsese cu o zi în urmă în capcana pentru homari. Lui Hutch îi plăcea foarte mult carnea de biban şi, presimțind că ziua petrecută la spital avea să se termine rău, Noah dorise să-i facă o bucurie.

Dar nu întrezărise nici pe departe cît de rău avea să se sfîrşească ziua aceea. Dintotdeauna el considerase insula ca fiind sigură şi liniştită. Era adevărat, din cînd în cînd mai apărea şi moartea. Aşa cum se întîmplase cu trei ani în urmă, cînd

murise mama lui, însă atunci moartea nu se arătase atît de brusc, atît de violent şi atît de... stupid, cu un atît de mare potenţial de prevenire a tragediei.

Fierbînd de mînie, deschise uşa, iar pe lîngă el ţîşni, spre curticică, o creatură ce nu părea să aibă mai mult de douăzeci de kilograme.

– Lucas! strigă Noah cu tristeţe şi vinovăţie, furia sa evaporîndu-se pe loc. Uitase de cîine, care rămăsese închis toată ziua în casă.

Bărbatul intră în casă, lăsînd uşa întredeschisă, pentru ca animalul să poată reveni oricînd ar fi vrut.

Senzaţia de gol interior era copleşitoare. Îşi puse mîinile în şolduri şi rămase cu capul aplecat. Apoi ridică fruntea şi îşi trecu o mînă prin păr. Ce era de făcut? se întrebă Noah. Oare Hutch trăia sau murise? Pur şi simplu, nu ştia. Nu exista o certitudine, atît timp cît nu se găsea vreo dovadă. Simţi nevoia să stea de vorbă cu cineva, dar pe cine ar fi putut să sune la telefon? Mai toţi cei care însemnau ceva pentru Hutch se aflau acolo, pe insulă.

Trebuia să-l anunţe pe Ian. Noah se apropie de telefon. Ridică receptorul, formă numărul, însă închise imediat. Ian era fiul său, în vîrstă de şaptesprezece ani. Avea o fire dificilă şi chiar în cele mai fericite momente lui Noah îi era greu să comunice cu el. Iar acum nici nu ar fi ştiut ce să-i spună.

Fără să aprindă o lumină, el merse pînă la baie, se dezbrăcă de hainele ce se uscaseră şi se făcuseră scoarţă din pricina sării şi dădu drumul la duş. Sprijinindu-se cu o mînă de perete în timp ce cealaltă îi atîrna fără vlagă, lăsă ca apa să-i curgă pe creştet. Ca de obicei, îşi frecă fiecare centimetru de trup pentru a îndepărta mirosul de peşte, gest inutil acum pentru că nu fusese la pescuit. Însă făcea totul conform rutinei zilnice – sosirea acasă, duşul, îmbrăcarea unor haine uscate şi pregătirea mesei.

Tot fără să aprindă lumina, îşi puse pe el nişte haine uscate, dar nu avu nici un chef de mîncare şi nici nu încercă să adoarmă,

ştiind că ar fi fost zadarnic. Zăcînd pe pat în întuneric, cu gîndurile rătăcind undeva pe ocean, se trezi holbîndu-se la pantofiorul unui copilaş de un an. Nu, nu putea face asta! Mai avea însă două ore de suportat pînă să se urce în barcă şi să înceapă din nou căutările.

Luînd un hanorac din cuierul-pom, bărbatul ieşi din casă. Înainte de a ajunge la capătul aleii, Lucas apăru lîngă el – ca un sprijin neaşteptat – şi i-o luă înainte, în timp ce cobora dealul pînă la mica baracă de pe malul apei, în care îşi depozita capcanele. Pusese deja cîteva sute, cele mai multe aproape de suprafaţa apei, acolo unde, locul fiind mai cald, pentru că era doar luna iunie, homarii se ascundeau înainte de a năpîrli. O dată cu venirea lunii iulie, după năpîrlire, homarii urmau să se adăpostească în adîncuri, pînă ce aveau să li se întărească învelişurile crustoase. Atunci, capcanele vor fi puse la adîncime.

Cele mai multe dintre capcane erau deja pregătite, stivuite cîte opt, de la pardoseală şi pînă-n tavan. Noah le reparase peste iarnă pe cele care se stricaseră, însă mai existau cîteva rupte de foci prăduitoare, de stînci ascunse sau de simpla uzură. Capcanele din plasă de sîrmă erau mai rezistente decît cele arhaice din lemn, însă nu erau nici ele invincibile.

Se apucă acum să le repare, la lumina unei vechi lămpi cu ulei, pentru că în acea baracă nu exista lumină electrică. Nu-l deranja mirosul de ulei, nici cel de peşte şi nici cel al aerului de deasupra oceanului. Nu-l deranja nici mirosul de vopsea proaspătă ce se usca pe geamandurile ce atîrnau ciorchine, de grinzi. Nu-l deranja nici mirosul de mănuşi vechi folosite la aruncarea momelii pentru peşti. Toate aceste mirosuri făceau parte din trecutul lui, din fiinţa lui.

Cu ajutorul unei foarfeci, răsucind bucăţile de sîrmă una peste alta, acoperi o gaură, repară pereţii de plasă ori vreo uşiţă defectă. Înlocui belciugele şi ataşă încuietorile. Odată terminată o capcană, o lua imediat pe următoarea. După ce le repară pe toate, în faţa lui se înălţa o stivă de capcane gata de folosire,

dar avea o cumplită durere de spate. Însă cele două ore aproape că trecuseră. Își dădu seama de asta după geana de lumină ce pătrundea prin fereastră și după oasele lui care parcă îi strigau: *Gata, omule, du-te odată acolo!*

Stinse lampa cu ulei, ieși din baracă și o porni către port, împreună cu Lucas care, plin de energie, i-o lua mereu înainte. Pe deal, luminile aprinse îi semnalau lui Noah locuințele în care oamenii rămăseseră treji toată noaptea. Acei oameni aveau să se afle în curînd pe ponton, în așteptarea veștilor. Dar, pînă atunci, pescărușii aveau cale liberă, zburînd prin lumina slabă a primilor zori și așezîndu-se pe lăzi, pe balustrade, pe acoperișurile cabinelor bărcilor, rămînînd o vreme nemișcați ca niște statui, apoi luîndu-și din nou zborul, cu țipete triumfătoare.

Noah ajunse la Grill. Înăuntru îl aștepta termosul lui plin cu cafea fierbinte, la locul obișnuit, lîngă cele ale celorlalți pescuitori de homari. De data aceasta, îl aștepta acolo și patronul localului.

Rick Greene era un bărbat corpolent, deschis la minte și bun la inimă. Aproape cu mîinile goale, transformase Grill într-un loc extrem de căutat; de cînd se instala vara, excursioniștii de o zi își planificau expediții pe insulă pentru a mînca la prînz salată de midii, budincă de homari sau cod condimentat, toate cu mult mai proaspete decît le-ar fi putut găsi în oricare alt loc.

Greene îi puse lui Noah în mînă o sacoșă.

– Trebuie să ai la tine ceva de mîncare.

Noah se uită lung la sacoșă. Nu era surprins atît de gestul lui Rick, cît de propria lui nevoie de a fi întîmpinat cu astfel de gesturi. Deși era un om care se mîndrea cu independența și cu forța lui de a se descurca de unul singur, se simți acum adînc impresionat. Chiar dacă doar pentru scurtă vreme, i se luă o piatră de pe inimă la acel gest de compasiune.

– Ai dormit măcar un pic? îl întrebă Rick.

– Deloc, îi răspunse Noah, îndreptînd o privire stinsă în direcția portului. A mai venit cineva?

– În urmă cu zece minute a plecat *Trapper John*, iar oamenii nu s-au dus să pună capcane.

Noah se simți ceva mai liniștit. Cu cît ieșeau mai multe bărci în larg, pentru căutări, cu-atît se înmulțeau șansele de reușită.

– Poate că n-ar fi bine să ieși pe mare de unul singur.

Noah zîmbi cu tristețe.

– Va trebui să mă mulțumesc doar cu Lucas ca partener de drum. Se pare că am cam rămas fără cîrmaci. Hutch fusese cîrmaciul bărcii lui.

Rick îi împărtășea durerea.

– Cu ce aș putea să te mai ajut?

Noah se uită din nou către ocean. Valurile aveau aceeași nuanță mov, ca și florile de liliac ale mamei sale. Începea o nouă zi, sub semnul groazei.

– Nu prea ai cu ce, îi răspunse el. Simțea că îl năpădește disperarea pe care pînă atunci nu-și permisese să o tolereze, însă acum extenuarea își spunea cuvîntul. Ies din nou în larg, în căutare. S-ar putea ca azi-noapte să ne mai fi scăpat ceva, să nu fi cercetat bine întreaga zonă. Poate că oamenii s-or fi agățat de cine știe ce bucată de lemn.

– Să-mi dai și mie de știre, îi spuse Rick. În cazul în care o să ai nevoie de ceva, să-mi transmiți prin radio.

Noah luă sacoșa sub braț, prinse de capac termosul și o porni către debarcader. Pontonul era, ca de obicei, umed, însă în port valurile nu erau mari. *Leila Sue* se legăna ușor, flancată de alte bărci pentru pescuirea homarilor, de diferite dimensiuni și în diverse stadii de reparație. Toate aveau cîte o baliză atîrnată de acoperișul cabinei timonei. Baliza lui Noah era de culoare albastră, cu două dungi portocalii. Acestea erau culorile lui. înregistrate și la autorități, apărînd și pe licența lui de pescar de homari și pe absolut toate cele cîteva sute de balize pe care le atașa tuturor capcanelor sale. Albastru-portocaliu-portocaliu – inițial, acestea fuseseră culorile tatălui său, iar în ultimii zece ani deveniseră culorile lui.

Coborînd pe puntea bărcii, imediat în urma lui Lucas care sărise primul la bord, bărbatul puse bine punga cu mîncare în cabina timonei, după care porni motorul. Nu privi spre mantalele galbene de ploaie ce atîrnau de cîrlige, una pentru Hutch şi cealaltă pentru el însuşi. În ziua aceea îi vor fi de ajuns jeanşii şi tricoul. Ca şi pălăria lui cu însemnele echipei Patrioţilor. Întinse mîna după ea şi şi-o puse pe cap. Atît el, cît şi Hutch iubeau acea echipă care merita să fie iubită, în ciuda unor inerente dezamăgiri ce mai apăreau din cînd în cînd. Acel prim sezon de Super Bowl însemnase ceva. Ca şi Snow Bowl-ul susţinut contra Corsarilor, cu două săptămîni înaintea desfăşurării meciului celui mare. Fusese atunci o zi minunată. În timp ce mergeau cu maşina la meci, el şi Hutch nu se ciorovăiseră deloc, ceea ce constituia un lucru de-a dreptul memorabil.

Noah dezlegă odgoanele de la proră şi de la pupă, iar apoi tură puţin motorul pentru a scoate barca cu spatele, din docul ei, după care o întoarse, ieşi din port şi acceleră. Se îndreptă spre larg, fără să privească bărcile din port, zonele cu geamanduri de semnalizare sau, pe cînd trecea pe lîngă far, stîncile ce se albeau de mulţimea pescăruşilor, acum, în lumina zorilor, avînd o nuanţă palidă de roz. Şi nu văzu nici balizele colorate în alb-vernil-alb, ce se întindeau, în ape în care în mod tradiţional pescuiau homari numai locuitorii insulei Big Sawyer. Nu era momentul să se gîndească la războiul sculelor de pescuit, care se întrevedea nedesluşit, dar ameninţător, la orizont. *Leila Sue* înainta înspre larg, însă gîndurile bărbatului rătăceau mult în urmă.

Nu, el şi Hutch nu se certaseră în ziua aceea, în timpul drumului prin zăpadă, către Foxborough dar, în schimb, se luaseră bine de tot la harţă cu o zi în urmă. Hutch îi aruncase tot soiul de critici, nu-i convenea felul lui Noah de a conduce, faptul că îşi alesese la restaurant un sandviş cu ton, faptul că nu fusese în stare să-i răspundă la nişte întrebări pe care, de fapt, Hutch ar fi trebuit să le pună doctorului şi nu lui Noah. Cei doi se ciondăniseră şi în legătură cu modalitatea de a se

înscrie în trafic la plecarea de la spital, pentru că trebuiseră să aştepte la coadă, neavînd fisele necesare, apoi în legătură cu postul de radio pe care să-l asculte, şi dacă să umple sau nu rezervorul camionului împrumutat. După ce returnaseră camionul şi se îmbarcaseră pe *Amelia Celeste*, Noah era sătul de ceartă pînă peste cap. Iar cînd Hutch începu să bombăne spunînd că nu voia să mai şadă, după ce întreaga zi nu făcuse nimic altceva decît să şadă, şi că avea de gînd să stea în picioare la proră, pe tot parcursul traversării pînă la insulă, Noah îşi ieşi din fire.

– Stai jos, îi poruncise el cu fermitate tatălui său. Am nevoie de puţină linişte. Şi ridicase o mînă în semn de avertizare, gest întărit de o privire ce spunea: *Stai acolo! Nu mai comenta! Şi mai lasă-mă în pace!* Rămăsese pe loc o vreme, ca să se asigure că Hutch se conforma, după care se deplasase către proră. Şi astfel se întîmplase că supravieţuise accidentului.

Ghidat acum prin GPS, el îndreptă ambarcaţiunea înspre locul în care se scotocise cu o seară în urmă. Probabil că se aflau acolo şi alte bărci ce cercetau zona, cum ar fi navele Pazei de Coastă. Cu puţin ajutor... cu puţin noroc ... poate ca printr-o minune ....

Lucas i se cuibări lîngă picioare şi se uita în sus la el. Pentru cîteva clipe, gîndurile lui Noah zburară în altă parte. Cu trei ani în urmă, îl salvase pe acel cîine de la eutanasiere, lucru pe care nu-l regretase nici un moment de-atunci încoace. Lucas era un cîine de vînătoare, un exemplar extrem de frumos. Avea blana roşcată, cu mici pete albe pe bot, pe piept şi la vîrfurile labelor. Coada lui stufoasă se afla într-o permanentă mişcare. Şi mai avea şi pistrui. Şi nişte ochi blînzi. Şi o dragoste infinită. Cum să nu fi salvat un asemenea cîine, chiar dacă acest lucru a provocat încă de atunci o mulţime de discuţii contradictorii cu tatăl său?

Pe barca asta nu este loc pentru un astfel de cîine, comentase Hutch. *Un asemenea cîine are nevoie să alerge mult. De ce crezi tu că nu l-a vrut nimeni? O să-ţi scoată peri albi. Ai să vezi tu!*

Noah însă văzuse că Lucas putea să alerge pe insulă pînă cc obosea, însă în barcă era foarte liniştit. Bineînțeles că Hutch nu recunoscuse niciodată acest lucru.

Noah îl mîngîie pe creştet şi îl scărpină în dosul urechilor, aducîndu-şi aminte de glasul tatălui său. Îndreptîndu-se de spate, ajustă viteza bărcii la douăzeci de noduri şi îşi aținti privirea în față. Şi totuşi, atunci cînd pe radarul său apărură punctişoarele cc semnalizau prezența altor ambarcațiuni în zonă, el întoarse barca. Nu putea merge acolo. Pur şi simplu, nu putea. Nu putea decît să dea ocol perimetrului şi să aştepte să primească veşti prin radio. Alungă astfel gîndul că în noaptea precedentă căutările duraseră şaptc ore, că soiul de rămăşițe culese nu prevesteau nimic bun şi că, încă înainte de a reveni la țărm pe timpul nopții, cei de la Paza de Coastă începuseră să vorbească mai degrabă despre recuperare decît despre salvare. Toate acele lucruri nu-l făceau decît să se simtă golit pe dinăuntru... şi neajutorat... şi furios... şi confuz. Astfel că rămase la marginea zonei de căutare.

El era pescuitor de homari. Pescuitorii de homari ştiau că nu puteau comanda nici vîntului şi nici valurilor, tot aşa după cum nu stătea în puterea lor să stabilească locul în care homarii hotărau să se tîrască pe fundul oceanului şi nici momeala pe care o preferau ei la un moment dat. Şi totuşi, existau şi multe avantaje care pe Noah îl încîntau. Îi plăcea prospețimea aerului dimineții, îi plăcea să plecc în larg cu o barcă plină de momeală pentru homari, după cc luase un mic dejun copios. Îi plăcea să scoată o capcană în care se afla o femelă plină de ouă, să-i taie coada şi să-i dea drumul uşor, înapoi, în mare. Se bucura la gîndul că aceasta avea să scoată multe mii de larve de homari şi că, peste şase sau şapte ani, pe unii dintre aceştia, ajunşi la maturitate, avea să-i pescuiască. Şi era mîndru că avea cît de cît un control asupra ocrotirii acelei specii.

Însă îi scăpau de sub control oameni ca Artie Jones, pe care nu-i putea suferi. Era tot mai mînios, pe măsură ce se

apropia de locul accidentului. Artie Jones era un înfumurat. Infinit mai de condamnat decît braconierii, care puncau balize în culorile alb-vernil-alb în locuri interzise, Artie se deplasa în trombă cu *Bestia*, poluînd mediul cu acel zgomot infernal, şi lăsînd în urmă valuri înspumate ce ajungeau pînă pe stîncile de la ţărm. Nu, Artie nu era un sinucigaş, chiar dacă era un ticălos arogant şi iresponsabil.

Şi-atunci, de ce făcuse ceea ce făcuse?

Singura persoană care ar fi putut să le ofere vreun indiciu nu sufla nici o vorbă despre cele întîmplate – nici pescarilor ce o scoseseră din mare, nici celorlalţi căutători, nici poliţistului-şef al insulei, nici doctorului. Şi nici familiilor victimelor care, odată cu ivirea soarelui, se adunau din nou pe ponton, aşteptînd veşti. Nu vorbea nici cu prietenii, nici cu patronul ei şi, bineînţeles, nici cu mama şi bunica ei. Pur şi simplu, nu vorbea. Accidentul îi furase glasul, amuţind-o de-a binelea.

2

Zoe Ballard locuia într-o fermă ce fusese construită, de către un original membru al familiei Crane, din pietrele pe care le scosese de pe terenul ce urma să devină păşune pentru oile lui. În ultimii ani, ea modernizase sistemele de electricitate şi de canalizare, iar în privinţa izolaţiei, piatra se dovedea extraordinar de eficientă: iarna nu era nevoie decît de o sobă cu lemne, iar vara trebuia doar ca ferestrele să fie deschise. Zoe rezistase în acea casă asaltului a trei uragane. Parte din ţigla de pe casă căzuse, însă vîntul nu prea pătrunsese prin ziduri.

Dintotdeauna, temperatura plăcută şi atmosfera deosebită de la fermă îi dăduseră Juliei senzaţia de confort. Mobila era masivă, cu tapiţerie bogată, în tonuri pămîntii, cu tente mai accentuate de galben şi roşu. Peste tot se aflau războaie de ţesut, laolaltă cu o gamă largă de roţi de tors şi coşuri pline de gheme, pentru că asta era ocupaţia lui Zoe – creştea iepuri de Angora, le tundea blana, din care torcea fire pe care apoi le vopsea. Îşi cîştiga existenţa vînzînd blana brută şi firele toarse celor care se ocupau cu ţesutul şi tricotatul, iar pentru iepuri avea cumpărători din afara insulei.

Julia se afla în una dintre cele două camere de oaspeţi ale casei. Aproape de ivirea zorilor, înainte să se strecoare sub pilota umplută cu fulgi de gîscă ce acoperea patul dublu, făcuse

o baie zdravănă. Ținîndu-și cu grijă brațul, îl lăsase bandajat deasupra apei, lăsîndu-se încălzită de apa fierbinte. Și totuși, mai simțea un fior rece; era de-ajuns să-și aducă aminte de cele întîmplate ca să înceapă din nou să tremure.

Dormi foarte prost, trezindu-se des din cauza acelor amintiri. Se simți mai puțin dezorientată după ce lăsă în odaie o lumină aprinsă. O dată cu ivirea zorilor, reuși să doarmă intervale de timp mai mari de o jumătate de oră. În afară de înțepăturile din braț, simțea că o doare tot corpul. Își amintea de cele întîmplate, de fiecare dată cînd se trezea. Încerca să uite, își privea ceasul de la mînă, se întorcea pe partea cealaltă, își trăgea pilota pînă peste urechi și rămînea trează, cu ochii deschiși pînă cînd epuizarea o dobora și adormea din nou.

La scurtă vreme după ora șapte dimineața, sună telefonul. Deși acesta se afla la mare distanță de camera ei și cineva răspunsese extrem de rapid la apel, Julia se trezi încă de la primul țîrîit, rămînînd cu ochii ațintiți la grinzile de pin de deasupra, întrebîndu-se cine sunase, ce anume se vorbea la telefon și dacă Zoe avea să vină să o cheme.

Așteptă îndeajuns de mult încît să fie sigură că acela care sunase nu fusese Monte, după care adormi din nou. Dar se trezi curînd, cînd telefonul sună iar. Și apoi un nou apel. Însă Zoe nu veni să o cheme. Se dădu jos din pat, își puse pe ea un halat pe care îl luă de pe o roată de tors aflată într-un colț al încăperii și, mișcîndu-se cu grijă, merse la bucătărie.

Se liniști cînd o zări acolo pe Zoe. Aceasta purta jeanși și un pulover și era nemachiată. Așa cum stătea, în picioarele goale, în bucătăria cu mobilă din lemn de pin, împodobită cu ceramică veche și cu diverse obiecte de artă realizate de prieteni de-ai ei, avea o înfățișare fantastică, arătînd, la cincizeci și doi de ani, mai bine decît multe femei care aveau doar jumătate din acea vîrstă.

Zoe stătea în fața ferestrei deschise, privind către pajiște. Printre copaci plutea ușor ceața, dispersîndu-se chiar sub privirile Juliei.

– Nu, nici nu mă gîndesc să o trezesc, spunea Zoe în receptor. N-are nevoie acum de aşa ceva. Uitîndu-se în spatele ei, femeia o văzu pe Julia, dar nu-şi schimbă atitudinea. Nu, Alex. A suferit o traumă psihică. Orice idiot şi-ar da seama de asta. Trebuie să povestească acest lucru şi pentru presă? Gata, acum trebuie să închid. Ne vedem mai tîrziu. Zoe închise telefonul şi o întrebă pe Julia, ridicînd din sprîncene: Te superi pe mine că am procedat astfel?

– Nu. În nici un caz. Nu vreau să vorbesc cu presa. Julia de-abia era în stare să se gîndească la ceea ce se întîmplase, şi cu-atît mai puţin să discute despre asta cu o persoană străină, darămite să i se mai şi publice vorbele. Era absolut sigură de acest lucru. Dar cum de or fi aflat locul unde pot fi găsită?

– Alex Brier este localnic. Te-a văzut aseară pe ţărm şi a aflat că ai venit la mine, însă îşi vor mai face şi alţii apariţia. L-am rugat să-i ţină departe de noi. Cum ai dormit?

Julia îi răspunse printr-o privire elocventă.

Întinzînd o mînă, Zoe îi trecu pe după ureche o şuviţă de păr blond, la fel cum obişnuia şi mama Juliei, atunci cînd ea era foarte, foarte tînără. Era un gest de afecţiune de soiul acelora pe care Janet nu mai avea acum timpul sau dorinţa de a le face.

– Te-a trezit telefonul?

– Telefonul, ceea ce este în mintea mea, lumina zilei. Julia îşi încolăci braţele în jurul lui Zoe şi o strînse tare la pieptul ei, înainte de a se prăvăli pe unul dintre scaunele aflate în jurul mesei. Iartă-mă. Nu prea mă ţin picioarele. Femeia îşi trecu mîinile peste suprafaţa mesei care, la fel ca şi scaunele, era confecţionată din stejar. Acasă, la New York, plătise o avere pentru un astfel de set, cu finisaje care să imite uzura, arătînd asemănător cu zgîrieturile pe care le aveau şi acestea – singura deosebire fiind aceea că semnele de-aici erau făcute din dragoste şi dintr-o îndelungată folosinţă.

– Te doare ceva? o întrebă Zoe, întinzînd mîna după ceainic. Ce-ţi mai face braţul?

– Doare.

– Vrei să-ți dau un calmant?

– Nu. Cine te-a mai sunat?

Zoe umplu ceainicul cu apă.

– Un cuplu de prieteni de-aici, care doar m-au întrebat despre tine.

Părea puțin cam prea nepăsătoare.

– Ți-au mai spus ceva și despre căutări, nu-i așa? o iscodi Julia.

– Nu prea mult.

– Zoe!

Zoe aprinse aragazul și puse ceainicul pe foc. Cînd se întoarse către Julia, expresia ei era gravă.

– Au fost găsite niște trupuri.

Julia își apăsă tare fruntea cu degetele. Lăsîndu-și apoi mîna în jos, ea o privi din nou pe Zoe.

– Au mai găsit supraviețuitori?

– Nu, însă nu și-au pierdut total speranța.

– Of, Zoe, o mustră cu blîndețe Julia, fiindcă amîndouă știau că, dacă se ajunsese la recuperarea unor cadavre, căutătorii i-ar fi zărit și pe eventualii supraviețuitori, în cazul în care ar mai fi existat vreunul. Ziua era senină. Razele soarelui luminau dușumeaua bucătăriei, încălzind lemnul de sub picioarele goale ale Juliei. Asta i-a atras pe ziariști, nu-i așa?

Zoe avea un aspect chinuit.

– Da. Credem că s-ar putea să fi dispărut nouă persoane.

– *Nouă?* Nu credeam să fie chiar atît de mulți.

– Cei opt de pe *Amelia Celeste*, plus Artie Jones. Ne bazăm presupunerile pe persoanele care ar fi trebuit să fie aici și nu sînt. Ochii ei se întristară. Unul dintre cei care lipsesc este tînărul care mă ajută la munca din hambar. Îl cheamă Todd Slokum, are douăzeci și trei de ani, circa un metru și șaptezeci și cinci de centimetri înălțime, părul negru și este puțin cam necîndemînatic. Îți amintești dacă ai văzut pe cineva care să corespundă acestei descrieri?

Julia își scrută memoria, încercînd să individualizeze persoanele din grupul de la pupa bărcii *Amelia Celeste*, însă acestea rămîneau la fel de amorfe precum se arătaseră și în seara precedentă.

– Nu-mi pot aminti. Îmi pare rău. Între mine și cei de la pupă se afla intercalată o cabină. Ești sigură că Todd trebuia să se afle în acea barcă, sau nu?

– Nu sînt sigură. Știu doar că ieri a fost plecat pe continent. De obicei, vine aici la șapte dimineața. Iar acum s-a făcut aproape opt și, nici urmă de el.

– N-ai încercat să-i telefonezi?

– N-are telefon. Tipul este cam aerian. Lucrează la mine de trei ani deja, doar pentru că nu știe ce altceva ar putea face sau unde s-ar putea duce și este unul dintre cei mai buni muncitori pe care i-am avut vreodată. Odată ce îi arăt ceea ce are de făcut, se străduiește să-i iasă totul cît mai bine. Iubește iepurii. Tocmai de-aceea vine la lucru atît de devreme. Îi place munca lui, mai ales momentul cînd intră dimineața la iepuri, iar ei încep să lovească în pereții cuștilor, pentru a-i atrage atenția. Ei sînt prietenii lui. Nu pare să fie în stare a-și mai face alți prieteni.

Julia ridică o mînă, iar Zoe se apropie și i-o luă între mîinile ei.

– Îmi pare atît de rău! zise Julia.

– Cum o fi oare mai rău? se întrebă Zoe, cu o privire hăituită. E mai rău cînd moare cineva care nu are pe nimeni, sau cînd moare cineva care lasă în urma lui familie și prieteni? Nici nu-mi pot da seama.

Julia apreciase întotdeauna onestitatea lui Zoe. Ținînd cont de situația prin care trecuse ea cu o seară înainte, o altă persoană poate că ar fi încercat să o protejeze de asemenea conversații funeste. Dar Zoe nu le evita; ea spunea întotdeauna lucrurilor pe nume. Din nefericire, sinceritatea, ca și independența ei nu fuseseră bine primite în familie, acesta fiind și motivul pentru care, încă din tinerețe, fusese etichetată drept rebelă și izolată

de restul rudelor sale. Această ostilitate avea să se perpetueze în timp. De cînd aflase că urma să meargă în vizită la Zoe, mama Juliei, Janet, abia dacă îi mai adresase o frază sau două. Faptul că trecea ocazional, împreună cu Molly, pe la Zoe era una, în timp ce două săptămîni încheiate petrecute cu mătuşa ei însemnau cu totul altceva.

Simţind un val de afecţiune, Julia se ridică şi o îmbrăţişă pe Zoe. Drept răspuns, aceasta o strînse la rîndul ei în braţe, dovadă că femeia avea mare nevoie de acea îmbrăţişare, în acel moment.

În cele din urmă, Zoe îi dădu drumul, o privi şi îi zîmbi, în timp ce o întreba:

– Cum faci tu, Julia, de rămîi la fel de frumoasă, în ciuda anilor ce trec? Lumea îmbătrîneşte, pe cînd tu arăţi la patruzeci de ani la fel ca la douăzeci.

– Uite cine vorbeşte! îi răspunse Julia. Eu nu ştiu cu ce farduri, creme emoliente şi măşti cosmetice să mă mai ung, în timp ce tu, folosind doar simple lucruri de bază, arăţi mai tînără decît mine. Era o discuţie pe care o purtaseră şi altă dată. Îmi place părul tău. Acum, la lumina zilei, putea vedea că nuanţa naturală, castanie era punctată cu şuviţe blonde.

Zoe păru încîntată, chiar dacă se cam sfia.

– Mi l-am aranjat în cinstea venirii tale. Nu voiam să arăt ca mătuşa de la ţară, pierdută pe insula asta. Ştiam că tu o să fii de-a dreptul răpitoare. După o pauză, adăugă: Răpitoare, însă obosită. Şi glasul îi reveni grav. Te mai deranjează şi altceva, în afară de picioare şi de braţ?

Julia se simţea ca şi cum ar fi lovit-o un camion. Însă n-avea de gînd să se plîngă.

– Am scăpat cu viaţă. Cum m-aş putea văicări de cine ştie ce dureri şi suferinţe? Amintirile îi reveniră şi i se puse un nod în stomac. Ştie cineva de ce a intrat în noi barca purpurie?

– Încă nu. De-abia a fost găsit corpul lui Artie. Trebuie să i se facă mai întîi autopsia.

– Crezi că era beat?

– Nu știu.

– Cîți oameni au mai fost găsiți?

– Trei. Căpitanul lui *Amelia Celeste*, apoi prietenul meu, Evan Walsh, precum și Grady Bartz, care este docher la achizitorul local de homari.

Julia își lăsă capul pe umărul lui Zoe, dar îl ridică brusc.

– Și tatăl lui Noah Prine?

– Încă nu.

– Noah și cu mine eram singurii de la proră. Toți cei de la pupă au murit, cu excepția acelei fete.

– Kimmie.

– Da.

În acel moment, începu să sune telefonul. Julia îl privi cu groază. Zoe ridică receptorul, părînd la fel de neliniștită ca și Julia.

– Da? Imediat ea răsuflă adînc și își dădu ochii peste cap. Știu că ai o investigație de făcut, John, dar nu poate să aștepte încă puțin? Femeia făcu o pauză. Atunci, rămîne pe mai tîrziu. Las-o întîi să se odihnească. În felul ăsta, îți va putea fi de un mai mare ajutor. Zoe încheie în mod politicos convorbirea și se întoarse către Julia, scuzîndu-se: La un moment dat, va trebui să vorbești și cu el. Însă, mai întîi, ar trebui să-l suni pe Monte.

Speranțele Juliei crescură.

– A telefonat și el? Cu o expresie înțelegătoare în ochi, Zoe scutură din cap. A! Orice speranță a Juliei se risipi. Păi, e firesc, nici nu ar fi avut de ce să sune. Încercînd să își mai micșoreze dezamăgirea, femeia raționase cu voce tare. Nu știe nimic despre accident și rămăsese stabilit să-l sun eu. Așa că, ai dreptate. Asta ar trebui să fac.

– Asta este ceea ce ar trebui să facă el, îi sugeră cu blîndețe Zoe. El ar trebui să-ți telefoneze, îngrijorat de faptul că încă nu l-ai sunat.

Julia îi adresă un zîmbet forțat.

– Și, totuși, nu a făcut-o. Așa că ar fi bine să-l sun eu. Întinse mîna, iar cînd Zoe îi dădu telefonul, ieși pe verandă,

formînd din mers numărul de acasă. Glasvandul se închise în urma ei, cu trei păcănituri sonore. Aşezîndu-se într-un balansoar, Julia duse telefonul la ureche.

Bărbatul ridică receptorul de-abia după al treilea apel. Părea dărîmat.

– Da.

Julia fu imediat cuprinsă de îngrijorare.

– Monte. Bună. Dormeai? La acea oră, ar fi trebuit să fie gata de a pleca la serviciu.

– Am stat ascară pînă tîrziu, spuse el, părînd că se întinde. Fiindcă nu erai aici, m-am gîndit să rămîn mai mult la birou. Am cinat împreună cu cîţiva colegi, după care m-am întors să lucrez. Nu ştiu... poate că am luat o răceală. Cred că m-am căptuşit bine. O să mai stau o vreme în pat.

– Aşa să faci, îi zise Julia, deoarece era cu totul ieşit din comun ca Monte să dorească să rămînă în pat, în loc să se grăbească să ajungă la serviciu pentru a monitoriza bursa din Japonia. Ai cumva şi febră?

– Nu. Doar că mă simt istovit. Ce s-a întîmplat?

Privirea Juliei se îndreptă spre pajişte. Ceaţa se împrăştia treptat prin frunzişul din vîrfurile stejarilor; în iarbă se vedeau petele galbene ale unor flori de cîmp; nişte oi păşteau liniştite, behăind din vreme-n vreme. Mai calmă acum, ea fu în stare să-i povestească lui Monte, fără să plîngă, despre accident.

Cînd termină de vorbit, bărbatul părea că se trezise de-a binelea.

– După cum te aud, se pare că ai scăpat cu bine.

– Trăiesc. Alţii nu, şi nici nu se ştie încă precis numărul morţilor.

– Ai pierdut chiar totul? Haine, cărţi... *absolut totul?* Poate că vor mai putea recupera măcar o parte. O să sun în dimineaţa asta în legătură cu cărţile de credit şi ne vor trimite altele. S-ar putea totuşi să fie nevoie să ne anuleze numărul de cont şi să ne dea nişte cărţi de credit noi, deoarece dacă scafandrii nu-ţi

vor găsi poşeta şi peste două sau trei luni o va descoperi cine ştie ce pescar, ar putea să ne ia toţi banii din cont.

– Nu mă îngrijorează...

– Cîţi bani aveai la tine?

– O mie.

– Chiar atît de mulţi? De ce atît de mulţi?

– Pentru că atîţia mi-ai spus să scot. Aminteşte-ţi că aveai de gînd să-i scoţi chiar tu şi să mi-i dai. Dar nu ai mai avut timp. De altfel, el nu mai avusese timp nici pentru a-şi lăsa smochingul la curăţătorie, nici pentru a-şi cumpăra lame de ras sau pentru a cumpăra o carte pentru un client care se internase în spital – îi ceruse ei să facă toate astea, ieri-dimineaţă, la micul dejun, după ce Julia îl rugase cu mai multe zile în urmă să îi spună din timp tot ce avea de făcut, ca să poată pleca la drum la ora nouă. Dacă nu ar fi întîrziat din pricina asta, atunci n-ar fi pierdut feribotul.

– Şi tot echipamenul acela de fotografiat, se agită el. În sacoşa aia erau aparate ce valorau o avere... cadouri pe care ţi le-am făcut în ultimii trei ani. Erai programată să urmezi un curs cu fotograful acela, Himmel.

– Hammel, îl corectă ea cu calm. Femeia ridică privirea atunci cînd Zoe i se alătură, aducînd pentru amîndouă nişte căni mari cu ceai.

– De aceea ai şi vrut să pleci acolo, ca să urmezi cursul acela, continuă neabătut Monte. Şi chiar dacă va mai fi găsit, Nikon-ul nu va mai fi bun de nimic. Glasul bărbatului începea să sune a resemnare. Ar fi trebuit să fi asigurat întreg echipamentul. E necesar să te gîndeşti bine în legătură cu lucrurile de felul acesta, să compari valoarea lor cu costul asigurării. Oh, Dumnezeule, cît de greşit am procedat!

– Monte! strigă Julia, cu disperare. Se crede că nouă oameni au murit!

– Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că n-ai murit şi tu. Şi să fii recunoscătoare şi pentru faptul că ai pierdut feribotul. În cazul

în care ai fi rămas şi fără maşină, ar fi fost cu-adevărat rău de tot.

Practică şi calmă, Julia îi spuse:

– În cazul în care aş fi ajuns la timp ca să nu pierd feribotul, n-aş mai fi fost implicată în nici un fel de accident.

– Însă maşina este asigurată. Toate maşinile sînt asigurate. Chiar că a ieşit totul pe dos. Dacă maşina ar fi fost distrusă, am fi putut primi, de la asigurări, o maşină nouă.

Julia se holba la Zoe, care şedea pe balustrada verandei, cu spinarea rezemată de un stîlp. Nu-i stătea în fire să zbiere şi să se agite, însă acum se abţinea cu greu, deoarece frustrarea ei în legătură cu atitudinea lui Monte era imensă. Molly simţise tragismul accidentului. Monte nici nu se sinchisea.

Monte devenise un străin cu care nu putea comunica. Dar, din păcate, nu era un sentiment nou pentru ea.

El continuase să peroreze, în timp ce Julia căzuse pe gînduri. Acum femeia îşi dădu seama că el se oprise din vorbit.

– Iartă-mă, ce anume ai zis? îl întrebă ea.

– Mă întrebam dacă te vei întoarce acum acasă, îi repetă el cu multă circumspecţie.

Dacă bărbatul i-ar fi spus atunci că îi era dor de ea şi că voia ca soţia lui să revină acasă sau că, după toate cele întîmplate, s-ar fi simţit mai bine lîngă el, la New York, poate că ar mai fi stat în cumpănă. Însă Monte nu rosti asemenea lucruri. Aşa încît ea zise:

– Vreau să rămîn aici pînă ce se încheie toate căutările. Există oameni care au murit. Simt un fel de responsabilitate.

– De ce? Doar n-ai provocat tu accidentul. Tu n-ai nimic de-a face cu el.

– Atunci, nu responsabilitate. Doar o legătură.

– Bine. Aşa mai înţeleg şi eu, rosti Monte, ceva mai moale acum. Oricît de uşor ţi-ar fi să revii imediat acasă, probabil că este mai bine să nu o faci. Este ca atunci cînd încaleci din nou pe calul ce te-a trîntit sau te sui iar pe bicicleta de pe care ai

căzut. Prin urmare ... crezi că vei rămîne acolo întreaga perioadă de două săptămîni, aşa după cum fusese stabilit?

– Cel puţin atît, îi răspunse Julia, cu senzaţia că el doreşte asta din toată inima.

– În privinţa mea, să nu-ţi faci nici o problemă, o asigură bărbatul. Lucrul cel mai important este ca tu să-ţi revii după această traumă. Zoe îţi poate fi de un mare ajutor. Îţi voi trimite cît de repede nişte bani şi o carte de credit nouă. Şi un alt telefon mobil. Şi-aşa plătim abonamentul, indiferent dacă vorbeşti sau nu. Vrei cumva să-ţi trimit şi nişte haine?

Femeia îşi privi lung verigheta. Pe circumferinţa de platină erau presărate safire şi diamante. Avea şi un inel de logodnă asortat, pe care îl lăsase la New York. Era prea mare, prea ostentativ pentru localnicii de pe insula Big Sawyer. Dar aşa era Monte, grandoman şi ostentativ. Se cutremură doar gîndindu-se la hainele pe care i le-ar fi putut alege el din şifonier.

– Nu, nu e nevoie. Îmi pot cumpăra cîteva haine de aici.

– Cheile de la maşină! exclamă el. Unde sînt?

– Erau în poşetă.

– Iar acum sînt şi ele pe fundul oceanului. Of, Dumnezeule! Bine, o să-ţi trimit o dată cu banii şi setul de chei de rezervă. De altceva mai ai nevoie? Julia nu-şi mai dorea nimic. Viaţa ei de la New York era extrem de departe de acea insulă, de acea verandă, de acel balansoar. Julia, să nu uiţi să-i suni şi pe părinţii tăi, o sfătui Monte. Sper că nu vrei ca ei să citească în ziare despre accident mai înainte de a-ţi auzi glasul. Cu Molly o să vorbeşti?

– Îhî. N-avea nici un rost să-i mai spună că deja vorbise cu ea. Monte nu voia decît să se asigure că toate lucrurile erau pe cale de a fi rezolvate, pentru a nu fi nevoit să le rezolve el.

– Mă gîndesc că o parte din aparatura foto ar putea intra în cadrul poliţei de asigurare pentru casă. O să dau nişte telefoane şi o să mă interesez.

– Foarte bine, aşa să faci!

– Aşa că acum tu nu trebuie decît să stai la soare şi să te odihneşti. E marc păcat de tot echipamentul acela foto, dar încă mai poţi să te bucuri de vacanţă.

– Îhî.

– Bine. Atunci, să fii cuminte.

– Da.

– Pa.

Ea încheie convorbirea, apăsînd cu degetul mare pe un buton, după care dădu drumul telefonului în poală. Odată cu acea deconectare, avu un copleşitor simţămînt de golire interioară. Nu putea deloc pricepe cum de ea şi Monte au ajuns să gîndească atît de diferit, după ce au trăit împreună douăzeci de ani. Se presupunea că, odată cu trecerea timpului, membrii unui cuplu ar fi trebuit să se înţeleagă unul pe celălalt din ce în ce mai bine, şi nu invers. Însă el habar nu avea ce simţea ea acum, după ce supravieţuise unui asemenea accident. Ba, mai rău, se părea că nu îi pasă cîtuşi de puţin. Era îngrijorat doar pentru bani. Iar ea era îngrijorată pentru viţele pierdute.

– Ce a vrut să fie asta? o întrebă cu blîndeţe Zoe.

Julia ridică fruntea, închise ochii şi îşi sprijini ceafa de spătarul balansoarului.

– Nu-mi dau seama.

– M-a mirat faptul că ai fost de acord să vii la mine pentru două săptămîni. Nu credeam că Monte o să-ţi dea voie.

Julia îşi strînse sub ea picioarele, acoperindu-şi-le bine cu halatul, iar apoi îşi rezemă cana de unul dintre genunchi.

– Nu s-a împotrivit cîtuşi de puţin. Cursul ar fi trebuit să dureze două săptămîni. Îl doare sufletul după aparatura foto pierdută.

– Dar pe tine?

Julia îi aruncă o privire tristă.

– Ideea a fost mai degrabă a lui decît a mea. Nu i-am cerut să-mi cumpere decît un simplu aparat foto digital. Iar el a înţeles că aş fi interesată de arta fotografică. Am considerat că a făcut un gest frumos, aşa că i-am mulţumit atunci cînd mi-a cumpărat Nikon-ul. După aceea, mi-a mai cumpărat şi un trepied, un obiectiv zoom şi un teleobiectiv de mare putere, iar eu n-am putut să-i spun că nu-mi doream nimic din toate acele lucruri.

pare rău, dar nu este de acord să stea de vorbă cu presa. Dacă aveți întrebări, sunați-l, vă rog, pe șeful postului de poliție. Să vă dau numărul ... Zoe tăcu brusc. Depărtă de ureche telefonul, se uită la el, după care își lăsă în jos mîna în care îl ținea. Individul mi-a închis. Persoană importantă. Și chiar de la *The New York Times*.

Julia rămase de-a dreptul uluită. Ea tocmai dădea să se întrebe cum de știuseră cei de la *The New York Times* să sune la acel număr, cînd sesiză expresia de pe fața lui Zoe.

– Să fie Monte la mijloc? întrebă Julia, după care, simțindu-se ca lovită cu pumnul în plex, expiră scurt. Dar știu că nu a pierdut deloc timpul. Cum de a putut face așa ceva? Doar știe că nu-mi place vîlva. Zoe nu spuse nimic, dar în ochi încă i se putea citi mînia. A vrut să-și facă publicitate, continuă Julia.

Lui Monte îi plăcuse dintotdeauna să fie în centrul atenției.

– În articolul din ziar ar fi fost menționat și numele lui.

– Dar este o nebunie! Julia începuse din nou să tremure.

Zoe se ridică imediat în picioare. Băgă mîna pe ușa de la bucătărie și scoase de acolo o pereche de saboți pentru grădinărit.

– Încalță-i, îi spuse Juliei.

După care, Zoe o conduse pe scara din spate, ocolind clădirea, pînă la hambar. Poteca era lată și îngrijită, deși iarba ce o mărginea cam avea nevoie să fie tunsă. Era răcoare și umezeală, o adevărată mană cerească pentru înfierbîntarea produsă de mînie. Julia nu i-a pus nici un fel de întrebări. Și nici nu a protestat atunci cînd au ajuns la ușa hambarului. Nu-i prea plăcea în hambar. Din educația primită, învățase că animalele crescute acolo erau murdare și puteau transmite boli. În precedentele ei vizite pe insulă, se mulțumise să le contemple de la distanță, făcînd acest lucru mai mult din considerație pentru Zoe decît pentru că ar fi fost realmente interesată de ele.

Zoe deschise larg ușa de la hambar, deși înăuntru era destulă lumină. Deschizăturile prin care, odinioară, caii își scoteau

capetele pentru a respira aer proaspăt erau acum acoperite cu plasă de sîrmă. La fel şi orificiile din acoperiş. Şi toate aveau obloane ce puteau fi închise, în caz de furtună.

– Pe timpul nopţii, blochez toate obloanele, îi explică Zoe. Pentru că, poate n-o să-ţi vină să crezi, dar în pădure sînt vulpi ce s-ar delecta cu trupa mea.

Membrii „trupei" lui Zoe începuseră deja să scoată sunete slabe, însă de-abia cînd se apropie, Julia izbuti să vadă ce făceau ei acolo. O mare parte din hambar, incluzînd staulele, era plină de cuşti. Acestea erau stivuite cîte două, sau, în alte locuri, cîte trei. Se părea că în fiecare cuşcă nu exista decît un singur iepure, iar mulţi dintre ei începuseră să împingă cu boturile în pereţii cuştilor – unii în plasa de sîrmă, alţii în vasele de ceramică pentru hrană, iar ceilalţi în tuburile recipientelor din care beau apă.

Julia era uimită. Mai văzuse ea iepurii ăştia, dar numai de dincolo de uşă. După ce le zări blăniţele, îşi aduse aminte de iepuraşul de la şcoală, pe care îl adusese acasă Molly pentru a avea grijă de el, pe timpul unui weekend, pe cînd era în clasa întîi.

Ajunsă acum mai aproape de cuşti, Julia şi-a dat seama că n-ar fi crezut că acolo se aflau iepuri, dacă n-ar fi ştiut dinainte ce fel de animale creştea mătuşa ei la fermă. Bine cunoscutele urechiuşe lungi, ochişorii, precum şi năsucurile tremurătoare se pierdeau în nişte norişori de blăniţă pufoasă cu fire lungi. Cei mai mulţi dintre acei norişori erau albi, însă mai existau şi cîţiva bej, cenuşii sau negri. Unii aveau o nuanţă liliachie, iar alţii erau pestriţi.

– Bună dimineaţa, iubiţii mei, îi alintă Zoe gîngurind, după care îi explică Juliei: Iepuraşii englezeşti de Angora sînt cei mai mici dintre toţi iepurii de Angora. Şi se pare că sînt mari, însă este numai blana de ei. Cei mai mari dintre ei arareori ating patru kilograme. Ea se apropie de una dintre cuşti şi o deschise. Strecurîndu-şi o mînă pe sub burta iepurelui şi cealaltă mînă peste urechile lui, îl ridică şi îl lipi de mijlocul ei. Le

– Este egoist, spuse Zoe.

Julia rămase tăcută o vreme. Apoi puse alături cana cu ceai, se ridică repede în picioare şi se apropie de balustradă.

– În ce direcţie se află zona în care s-a petrecut accidentul? Zoe îi făcu un semn înspre stînga. Julia încercă să zărească, printre copaci, oceanul, însă nu izbuti, din pricina frunzelor şi a cetei. Crezi că au mai găsit pe cineva?

– Vor mai găsi, cu siguranţă. Acolo apa nu este foarte adîncă, are puţin peste zece metri.

Julia încercă să-şi imagineze cam ce însemna fundul oceanului la circa zece metri adîncime. Desigur, un loc întunecos, sinistru.

– Cum de am scăpat cu viaţă? întrebă ea, uluită. Nu simţea nici o vină pentru asta, ci pur şi simplu parcă tot nu-i venea să creadă. Nu fusese decît întîmplarea norocoasă că se aflase la proră. Dacă ar fi ajuns la debarcader cu zece minute mai devreme şi s-ar fi aşezat la pupă sau dacă valurile ar fi fost mai mari, sau dacă ambarcaţiunea vinovată s-ar fi apropiat mai repede, accidentul ar fi avut alte urmări. Unul dintre bărbaţii de la pupă mi-a oferit locul lui. Era împreună cu soţia şi cu ... un bebeluş, îşi aminti ea brusc. Era îngrozită. Cei doi aveau cu ei un bebeluş.

– Kristie, spuse Zoe cu tristeţe. Tocmai împlinise un an. Mai au încă două fete, una de trei ani şi alta de cinci.

Julia simţi că i se rupe sufletul.

– Artie Jones avea copii?

– Patru.

– Mai aveau şi alţii copii?

– Căpitanul Greg Hornsby avea doi.

Julia se gîndea la faptul că vieţile a opt copii aveau să fie schimbate pentru totdeauna, cînd telefonul din mîna ei începu să sune. Tresărind violent, reuşi totuşi să i-l dea lui Zoe.

– Alo? .... Cine este la telefon? .... Dar ce vă face să credeţi că se află aici? Zoe se uită la Julia, începînd să se înfurie. Îmi

place cînd le pui o mînă pe urechiuşe, se simt ocrotiţi. Micuţa de aici este Gretchen, gînguri din nou Zoe. Gretchen, dă-i bună ziua Juliei.

Bineînţeles că Gretchen nu scoase nici un sunet, iar Julia n-ar fi putut spune nici măcar dacă iepuroaica se uita la ea, într-atît de ascunşi îi erau ochii în acea blăniţă.

Zoe duse iepuroaica pe o masă de lucru, pentru tuns. Blatul acesteia era un pătrat ale cărui laturi aveau aproape o jumătate de metru şi era acoperit cu o mochetă. De-a lungul uneia dintre laturile mesei se afla un compartiment ridicat. Celelalte trei laturi erau mărginite fiecare de cîte o stinghie de lemn de circa şapte centimetri înălţime.

– Aşază-te, o îndemnă Zoe pe Julia, indicîndu-i printr-o mişcare a bărbiei un scaun aflat lîngă masă. Nici nu se aşezase bine Julia pe acel scaun, că iepuroaica se şi găsea în poala ei. Trebuie să le dau de mîncare şi să scot nişte sticle cu apă curată, continuă Zoe. În timpul ăsta, aş vrea să o ţii tu pe Gretchen. Pune-i o mînă aici, zise ea indicîndu-i Juliei urechile iepuroaicei, şi cealaltă mînă aici, pe piept, astfel încît să nu-ţi poată sări din poală.

– Muşcă? o întrebă Julia, simţindu-se puţin cam neliniştită.

– Nu. Ea este iepuraşul meu terapeutic. Una dintre prietenele mele locuieşte împreună cu bunica ei care are nouăzeci şi doi de ani şi suferă de o accentuată demenţă senilă. Delirează şi face mare tărăboi, dar cînd i-o pun pe Gretchen în poală, se linişteşte pe loc.

– Poate că se simte pur şi simplu înspăimîntată, replică Julia, glumind doar pe jumătate.

– Asta simţi tu acum?

În realitate, Julia nu se simţea deloc înspăimîntată. Înfrîngîndu-şi neliniştea, se lăsă atrasă de căldura micuţei creaturi şi de moliciunea blăniţei ei. Nu văzu nimic care să semene nici pe departe a murdărie. Nu se vedeau insecte parazite sau părţi împîslite şi nu se simţea nici un miros. Totul era o splendidă blăniţă pufoasă. Femeia se trezi că mîngîie uşor urechile iepuroaicei pe

care le distingea acum în mod clar. La început timide, mişcările deveniră mai ferme şi căpătară amploare, pe măsură ce îşi dădea seama că animalul nu pare a fi deranjat.

– Aşa e bine? o întrebă ea pe Zoe.

– Perfect. Îi place la nebunie. Te pricepi de minune.

Julia nu ştia dacă se pricepea sau nu, însă era încurajată de faptul că iepuroaica chiar părea să se relaxeze în poala ei. Îşi lăsă degetele să-i rătăcească tot mai adînc, pînă cînd începu să pieptene cu ele blana uşoară ca fulgul a micuţului animal. După o vreme, ea îşi înclină lateral capul şi dădu uşor la o parte suficient de mulţi franjuri de păr încît să poată zări ochii iepuroaicei.

– Bună, îi şopti ea.

Creatura o privi şi apoi se uită în altă direcţie. Gestul simplu îi aminti Juliei de Kimmie Colella, însă acea amintire n-o mai făcu să tremure. Se simţea mai liniştită, ţinînd în poală acel animăluţ. Aşa încît continuă să-i mîngîie iepuraşului urechile – mai întîi una, iar apoi cealaltă –, pieptănîndu-i blănita cu degetele şi explorîndu-i, cu mişcări delicate, forma. Constată că răsuflă mai în voie, că era mai relaxată, şi chiar începu să întoarcă micul animal într-o parte şi-n alta, pentru a-i putea vedea şi năsucul.

Era într-adevăr un nas de iepuraş. Nu era chiar roz, dar tremura.

– Şi cîţi iepuri ai? o întrebă ea pe Zoe.

– În mod obişnuit? Douăzeci şi trei de adulţi şi douăzeci şi cinci de pui.

– Pui? Julia ridică privirea. Eu n-am văzut nici un pui.

– În unele cuşti există nişte cutiuţe din lemn. Le vezi? Acelea sînt culcuşurile puilor.

– Dar cum de încap în cutiuţele acelea atît de mici?

– Şi ei sînt foarte micuţi, Julia. Zoe rîse. Stai să-ţi arăt! Deschise una dintre cuşti şi îşi băgă mîna înăuntru. Hai la mine, bulgăraşule, îl alintă ea pe iepuraş. Închise din nou cuşca şi îi

duse Julici puiuțul. Deși îl ținea cu ambele mîini, puiul de iepure i-ar fi putut încăpea foarte bine și în una singură.

Julia tresări ca în fața unei minuni. Iepurașul era de un alb imaculat, cu năsucul, ochișorii și urechiușele minuscule.

– Ce vîrstă are?

– Trei săptămîni. De-abia a început să-i crească blănița.

– Dar seamănă a iepure mai mult decît adulții.

Zoe chicoti.

– Vrei să spui că seamănă mai mult a iepure decît a vată de zahăr? Așa este. Mai așteaptă puțin, pînă ce o să-i crească blănița pe urechi și pe față. Iepurașul își scoase un picioruș printre degetele lui Zoe. Aceasta îl ținu mai bine. Ăsta este puiul dominant din cuib. Este și cel mai mare.

– Dar de unde știi că este băiat?

– L-am cercetat.

– A! Juliei nu prea îi venea la îndemînă să întrebe cum anume se făcea acest lucru. Iepurașul scoase acum printre degetele lui Zoe ambele picioruțe din spate. Văd că este extrem de vioi.

– Aș fi chiar îngrijorată dacă n-ar fi așa. Iepurașii de Angora nu se pot apăra decît cu ajutorul picioarelor dindărăt. Te doare dacă te lovește cu ele. Nici nu-ți poți închipui cît de iute se mișcă.

– Douăzeci și cinci de pui?

– Sînt patru cuiburi, respectiv cu cîte cinci, șapte, șapte și șase pui, îi spuse Zoe, aruncînd cîte o privire înspre fiecare cușcă. Iepurașii mei se comportă bine după ce se nasc, pentru că mediul de aici este ideal pentru ei și le priește. Au aici exact temperatura de care au nevoie. Nu le este niciodată prea cald, pentru că un iepure de Angora, cu o astfel de blăniță, ar muri la o temperatură mai mare. Lîna iepurilor de Angora este de șapte ori mai călduroasă decît aceea de oaie. Dacă temperatura aerului depășește douăzeci și patru de grade, iepurii încep să respire cu greutate. Temperatura ideală pentru ei este între șapte și treisprezece grade. Foarte rar, în miezul unei ierni, trebuie să

mai suplimentăm sistemul de încălzire cu radiatoare electrice, însă zidurile acestui hambar izolează bine de exterior, iar aerul dinspre ocean este întotdeauna mai cald decît cel care vine dinspre uscat. Prin plasele de sîrmă acrul este bine ventilat în ambele sensuri, ceea ce le prieşte iepurilor. Dacă au umbră şi adie o briză, se simt perfect.

– De unde ai învăţat toate lucrurile astea? o întrebă Julia, ce nu sesizase în vizitele anterioare ca mătuşa ei să aibă asemenea cunoştinţe amănunţite. Era însă adevărat că acele vizite fuseseră de scurtă durată. De fapt, dăduse cîte o fugă pe acolo sub pretextul că o distrează pe Molly. E drept că Zoe îi mai transmitea ocazional, prin e-mail, frînturi de informaţii, însă Julia nu-şi imaginase niciodată faptul că mătuşa ei se înhămase la o corvoadă de o asemenea amploare.

Zoe puse puiul de iepure înapoi în cuşca lui.

– Am citit foarte mult. Am făcut şi schimb de experienţă cu alţi crescători. Am avut în Rhode Island o prietenă, pe nume Caroline Ellis, care creştea iepuri de Angora şi mi-a fost de mare ajutor atunci cînd m-am apucat de treaba asta. Sîntem mai mulţi care ţinem în permanenţă legătura prin Internet dar, pînă la urmă, cel mai bine înveţi din propriile greşeli. Am început cu un număr mai mic de iepuri, pînă ce am eliminat toate greşelile pe care le făceam. Problema este aceea că nu există două crescătorii de iepuri identice. În primul rînd, aici este o climă mai aparte. Într-un fel, iepurii sînt la fel ca şi plantele verzi. O plantă ce creşte excelent în seră, se ofileşte şi moare cînd o aduci acasă, pentru că iluminarea nu este corectă sau pentru că îngrăşămîntul pe care îl foloseşti nu-i face bine, ori pentru că ţi-o distruge pisica. Zoe se uită către uşa hambarului şi rosti cu entuziasm: Tocmai de aceea nu mă ocup cu de plante, nu-i aşa, Ned? Ned era un motan. Voinic şi negru, s-ar fi pierdut în umbra uşii, dacă Zoe nu l-ar fi deconspirat. Să ştii că Ned ar fi în stare să-i mănînce pe puişorii ăştia. I-ar trata ca pe nişte şobolani.

– Dar pentru iepurii adulți ar constitui vreun pericol? o întrebă Julia.

Motanul era în mod cert mult mai mare decît Gretchen.

– Nu. A fost obișnuit să-i considere ca pe niște prieteni, astfel că îi apără. Bineînțeles că n-ar putea prinde o vulpe sau un bursuc, însă este în stare să facă atîta zarvă încît mă alertează. Zoe se uită înspre cuștile cele mai apropiate. Trebuie să le fac curat.

– Te ajut și eu, se oferi Julia. Creatura din poala ei era de o dulceață rară. Să-mi arăți ce trebuie să fac.

Zoe îi zîmbi cu mirare.

– Ești cumva aceeași femeie care a avut nevoie de trei săptămîni încheiate ca să-mi răspundă la e-mailul prin care o anunțam că am de gînd să-mi cumpăr iepuri?

Julia încercă să protesteze:

– Atunci am fost plecați din oraș vreme de două săptămîni, iar cînd ne-am întors acasă, nu mai funcționa sistemul de încălzire. Așa că am fost nevoiți să stăm pentru o vreme la un hotel. Ti-am spus cu cumva vreodată să nu-ți cumperi iepuri?

– Nu, însă nu te-ai oferit niciodată să mă ajuți în această privință.

– Nici să scap de moarte ca prin urechile acului nu mi-a fost dat niciodată.

– Păi, cc are una cu alta?

– Un exemplu ar fi Todd Slokum, îi răspunse Julia. Dacă el ar fi aici, nu te-ai speti tu să munceşti.

Lui Zoe îi căzură brusc umerii.

– N-am făcut ieri curățenie, pentru că mi-am imaginat că o să vină Todd astăzi. Trebuie să dau o fugă pînă la el acasă. S-ar putea să fie bolnav.

– Trebăluiesc eu pe-aici, în timpul ăsta.

– Poate că o să mă duc mai tîrziu. Ți-ai sunat părinții? Julia clătină din cap. În locul tău, eu i-aș suna imediat. N-avem de unde să știm cc le-o fi povestit Monte celor de la ziarul *Times*. N-ar fi deloc bine ca ei să primească un telefon de la vreun reporter. S-ar simți jigniți.

– Tot ei să se simtă jigniți? o întrebă contrariată Julia. Știi cît de puțin m-au ajutat în ultima vreme?

– Janet este de vină, nu tatăl tău.

– Să știi că mă doare la fel de tare.

– Cunosc asta, îi răspunse Zoe. Și eu am trecut prin așa ceva.

Julia începu din nou s-o mîngîie pe Gretchen, continuînd să vorbească pe un ton mai liniștit.

– Știu.

– Este și motivul pentru care nu pot să le dau eu telefon în locul tău. Aș putea face aproape orice altceva, însă asta nu.

Julia știa că Zoe era considerată oaia neagră a familiei. Dar în vremea copilăriei ei, Zoe și Janet încă își mai vorbeau. Julia nu știa care fusese cauza rupturii definitive, știa doar că acest lucru se întîmplase atunci cînd ea avea cincisprezece ani. O vreme se simțise vinovată față de Janet, pentru că o iubea prea mult pe Zoe. Tatăl ei o asigurase însă că lucrurile nu stăteau așa, dar nu-i spusese adevăratul motiv, astfel încît ea înțelesese că subiectul era destul de delicat pentru a mai putea fi abordat.

Julia spuse pe un ton calm:

– Eu nu o înțeleg pe mama.

Zoe suspină.

– Dacă ai puțin noroc, poate că ea a plecat deja la serviciu și îți va răspunde George la telefon.

Nu era nevoie ca Julia să aibă noroc. Fără nici o excepție, Janet pleca la serviciu înainte de ora opt. Pretindea că acea oră în care lucra de una singură, înainte de sosirea celorlalți angajați, era cea mai eficientă din întreaga zi de lucru. Iar Julia nu putea comenta acest lucru. Janet era o persoană importantă. Era președinta uneia dintre cele mai mari organizații caritabile ale înaltei societăți din Baltimore și se ocupa în fiecare an cu strîngerea a milioane de dolari, în beneficiul persoanelor

dezavantajate. Julia a fost învățată că acesta era lucrul cel mai important din viață și, de la vîrsta de doisprezece ani, în timp ce frații ei aveau unul nouă și celălalt șapte ani, ea fusese aceea care își înlocuise mama, în timpul absențelor.

Te rog să ai grijă de cei doi băieți în lipsa mea, da, iubito? Vezi ca Mark să își pună jacheta.

Sau: *Ah, Doamne, am uitat! Jerry are nevoie de prăjiturele pentru școală. Ai în frigider un baton. Taie-l în felioțe și bagă-le la cuptor, ca o fată cuminte ce ești.*

Julia nu-și ajuta frații numai la începutul fiecărei zile, ci și la capătul acesteia.

Am lăsat pe bufet o casoletă cu tocană înghețată. Dacă, atunci cînd o să te întorci de la școală o s-o pui într-o oală și o s-o încălzești pe aragaz, la foc mic, am putea să mîncăm cu toții imediat ce aș ajunge și eu acasă.

Sau: *Dacă Mark vine acasă cu pete de iarbă pe uniformă, te rog să o bagi în mașina de spălat. O s-o pun eu în uscător, însă mi-ar fi de mare ajutor dacă ar fi spălată între timp. Mîine trebuie să o aibă curată.*

Cum ar fi putut să obiecteze Julia? Cum ar fi putut ca să-i îngreuneze lui Janet viața, cînd Janet avea o muncă atît de importantă? Iar Janet avea la adresa ei numai cuvinte elogioase, ca de exemplu: *Julia, ești o fiică foarte bună, iar eu sînt o femeie norocoasă.* Sau: *Julia, băieții pe tine te ascultă. Ai chemare pentru asta.* Sau: *Prietena mea, Marie, se chinuie pentru cariera ei, fiindcă nu are acasă o fiică precum ești tu.*

Iar Juliei îi creștea inima de bucurie atunci cînd o auzea, și se străduia să devină cea mai bună menajeră, cea mai bună bucătăreasă, cel mai bun ajutor din lume. Numai că, mai tîrziu, gîndindu-se la copilăria și la căsnicia ei, se întreba dacă nu cumva a fost exploatată mai mult decît ar fi fost necesar.

– Alo? se auzi în receptor glasul îndatoritor al tatălui ei.

George era un cu totul alt soi de om și avea un caracter atît de diferit de acela al lui Janet, încît Julia se întreba adeseori ce anume îi apropiase pe cei doi. Profesia de contabil îl făcea să

fie un tip reținut și timid. Fiind un bărbat extrem de conservator, mereu îmbrăcat în costumele lui bleumarin și în hainele sport bine călcate, el era un sprijin real, atît pentru Janet, cît și pentru Julia.

Auzindu-i acum glasul, Julia simți cum o invadează un val de căldură.

– Eu sînt, tată. Slavă Domnului că te-am prins înainte să pleci de-acasă. Trebuie să-ți spun că...

– Nu e momentul potrivit acum, o întrerupse el. Pe mama ta o doare capul. A întîrziat la serviciu.

Julia se îngrijoră. Janet stătea bine cu sănătatea, dar pînă la urmă avea și ea șaizeci și patru de ani.

– O doare capul?

– Din cauza tensiunii, îi explică el. După care începu să-i vorbească în șoaptă: Nu cred că i-ar face bine să constate că o suni de la Zoe.

Julia se simțea ca și cum ar fi primit o dojană.

– N-am avut de ales. E singurul telefon pe care îl am la dispoziție. Azi-noapte am trecut printr-o experiență groaznică.

– *Vin imediat, Janet*, strigă el. Apoi continuă pe un ton impersonal, de parcă ar fi vorbit cu vreun prieten: Te deranjează dacă o să te sun eu mai tîrziu? Julia însă nu era un simplu prieten de-al lui. Ea era fiica lui, care avea acum nevoie de alinare.

– Am fost implicată într-un accident.

– Ce fel de accident?

– Un accident pe mare. Am fost într-o ambarcațiune de traversare.

– Ai fost rănită?

– Printr-un adevărat miracol, nu. Însă...

– Slavă Domnului. Ascultă, dulceață, îi spuse el tot pe șoptite, o să te sun cu ceva mai încolo. În clipa asta trebuie să îi duc mamei tale un ceai. La ora zece are o întrunire importantă. Încerc să o ajut să ajungă la timp acolo. O să fie nemulțumită

dacă va întîrzia. Vorbim mai tîrziu, Julia. Şi fără alte vorbe, el îi închise telefonul.

Julia rămase înmărmurită, cu receptorul în aer, dîndu-şi de-abia atunci seama cît de mult ar fi vrut să vorbească nu numai cu George, ci şi cu Janet. Ei erau părinţii care o aduseseră pe lume, dîndu-i viaţa pe care fusese cît pe ce să o piardă cu o seară înainte. Erau cei mai potriviţi pentru a-i oferi alinare.

Dezrădăcinată. Aşa se simţea, în timp ce punea receptorul în furcă. Dezrădăcinată. Şi nu era vorba despre apelul telefonic către părinţi, şi nici măcar despre apelul telefonic către Monte. Se simţea dezrădăcinată de absolut tot ce ţinea de casa şi de familia ei, de parcă acel accident ar fi ridicat o barieră între prezent şi trecut, ca şi cum din apă s-ar fi înălţat un zid despărţitor.

Crezuse că numai părinţii ei ar fi putut să-i ofere sprijinul de care avea nevoie. În mod vădit, se înşelase.

3

Noah se simțea înfrînt. Avea nevoie să dea vina pe cineva pentru accident, iar Artic Jones părea cel mai potrivit în acest scop. Barcă mare, zgomot mare, siaj mare – casă mare, ponton mare, portofel mare –, Artie reprezenta tot ce putea să îi îngrozească mai tare pe locuitorii insulei și tot ce disprețuiau mai mult pescarii de homari. Nu avea nici o importanță faptul că pînă acum nu făcuse rău nimănui. Ar fi fost oricum un țap ispășitor ideal pentru un dezastru ce n-ar fi trebuit să se fi întîmplat.

În ciuda acestui fapt, primele vești în legătură cu autopsia îl cam scoteau din cauză. Artie nu făcuse pe grozavul cu barca lui. Și nici nu o îndreptase în mod deliberat către *Amelia Celeste*. Suferise un atac de inimă încă înainte de a se fi produs accidentul – ceea ce însemna că Noah nu mai putea să dea vina decît pe soartă.

Această concluzie se impusese joi pe la prînz. La scurt timp după aceea, Paza de Coastă recuperase și cadavrul tatălui său.

Acum ședea la pupa bărcii sale, *Leila Sue*, uitîndu-se în gol la apa mării, copleșit de frustrare și de regret.

Telefonul celular zăcea lîngă el. Omul nu se simțea în stare să coboare pe țărm pentru a face apelul, fiindcă ceva îl reținea acolo, pe apă. Poate era sufletul lui Hutch, încă nu pe deplin înălțat la ceruri, sau poate era marea de care se simțise întotdeauna legat. Acela era singurul loc în care își putea găsi alinarea.

În cele din urmă, Noah ridică telefonul şi formă numărul fostei sale soţii. După divorţul lor, Sandi se mutase deja de două ori, în localităţile în care obţinuse posturi la catedră, fapt ce îi dădea perspectiva muncii administrative. Acum preda istoria, la un liceu particular din Washington, D.C., însă îndeplinea şi funcţia de decan de studii. Noah îi telefonă la birou, presupunînd că responsabilităţile ei administrative continuau şi după ce anul şcolar se încheiase.

– Sandi, rosti el cînd femeia ridică receptorul.

– Da, îi răspunse ea pe un ton neutru.

– Eu sînt.

După o scurtă pauză, ea întrebă cu circumspecţie:

– Noah? Ai un glas ce sună bizar. S-a întîmplat ceva rău?

– A murit Hutch.

În tăcerea care urmă, el şi-o închipui închizînd ochii şi aplecîndu-şi capul. Sandi nu îi simpatizase în mod deosebit pe părinţii lui Noah, dar era o femeie miloasă. Pe deasupra, era conştientă de faptul că, indiferent de sentimentele ei faţă de membrii familiei lui Noah, aceştia erau strămoşii fiului ei, Ian. Se arătase plină de compasiune atunci cînd murise mama lui Noah. N-ar fi avut de ce să nu se comporte la fel şi acum.

– Îmi pare rău, îi zise ea cu blîndeţe. Cum s-a întîmplat?

– A fost un accident. Şi îi povesti pe scurt totul.

– Sper că a murit pe loc, fără să se chinuie, spuse Sandi, îngrozită de ceea ce auzise.

Asta spera şi Noah. Nu voia nici măcar să se gîndească la o altă variantă. Ar fi fost prea crîncen.

– Dar tu ce faci? îl întrebă ea. Eşti rănit?

– Nu.

– Deloc?

– Deloc.

– Cum a fost posibil? îl întrebă ea cu o consternare asemănătoare cu aceea pe care o simţea şi el.

– Nu-nţeleg nici eu cum.

– Ai fost unicul supraviețuitor al accidentului?

– Nu.

– A mai fost încă unul? Sau doi?

– Două femei.

– Sînt rănite?

– Aproape deloc.

– Cum adică?

– Una are o mică tăietură.

– Şi cealaltă?

– Cealaltă nu poate vorbi.

– Dintr-o cauză fizică? Căi respiratorii arse? Coarde vocale zdrobite?

– Nu.

– Atunci, din cauza şocului.

– Aşa s-ar părea.

– Iar tu n-ai nimic?

– Nimic.

Urmă o tăcere mai lungă, după care ea oftă.

– Aş zice că şi tu eşti traumatizat, dacă n-aş şti că niciodată n-ai vorbit prea mult, nici chiar în vremurile cele mai bune. De ce oare a trebuit mereu să-ți scot vorbele din gură cu cleştele? În fine. Nu trebuie să-mi răspunzi. Am mai discutat şi altă dată despre asta. Nici nu ştiu de ce mă aştept la mai mult din partea ta. Probabil din cauză că erai mai vorbăreț pe vremea cînd de-abia ne cunoscuserăm. Cum s-a petrecut schimbarea asta? Cum eşti tu cu adevărat, ca atunci, sau ca acum? Sau nu poți scoate mai mult de trei vorbe decît atunci cînd vorbeşti cu mine?

Noah îşi încleştă maxilarele şi mai aşteptă o vreme. După ce se convinse că femeia terminase ceea ce avea de zis, el îi replică:

– Ei bine, acum o să-ți spun mai mult de trei vorbe, Sandi. Hutch a murit alaltăseară. În momentul de față, nu intenționez să mă retrag în mutenia mea specifică. Voiam doar să-l anunț şi pe Ian, ca să ştie ce s-a întîmplat. Hutch era bunicul lui. Iar bunicul lui a murit.

Sandi fu cuprinsă imediat de regret.

– Îmi pare rău.

– Pentru moartea lui sau pentru ieşirea ta de adincauri?

– Pentru amîndouă. Sînt uluită de fiecare dată cînd constat cît de proaspăt îmi este totul în minte, chiar şi după zece ani de la despărţirea noastră.

Noah n-avea pretenţia ca ea să mai simtă ceva pentru el. Şi nici măcar nu şi-ar fi dorit asta. Căsnicia lor eşuase. Amîndoi fuseseră de acord să divorţeze.

Problema era însă aceea că lui Sandi nu-i prea plăcea să dea greş. Ea analizase mariajul lor încă din ziua în care se despărţiseră şi fireşte că îl învinovăţea pe el. Îl acuza că muncea excesiv de mult şi că era distant cu ea, atunci cînd se afla acasă. Că o excludea din gîndurile sale şi era insensibil la nevoile şi la dorinţele ei. Că nu era amabil cu colegii sau cu prietenele ei.

Poate că ea avea dreptate. Poate că totul fusese doar din vina lui.

– Unde este acum Ian? o întrebă Noah. La ora trei după-amiază, în mod normal, băiatul ar fi jucat baseball, însă era deja luna iunie. Ca şi anul şcolar, se încheiase şi sezonul universitar.

– Fierbe în suc propriu. N-a ştiut să-şi ţină gura în faţa antrenorului ieri, aşa că astăzi stă pe banca de rezerve.

– Ce bancă de rezerve?

– Este o competiţie locală, îi explică Sandi. Voiam să-l angrenez într-o activitate, pînă ce va începe şcoala de vară. Este un copil dificil.

– Şaptesprezece ani este o vîrstă dificilă.

– Mie-mi spui?

– Vreau să spun pentru el, nu pentru tine.

– Ba mă gîndeam la mine, atacă ea. Fiindcă tu nu eşti aici ca să încasezi toate şocurile. Eu, la şaptesprezece ani, n-am făcut nimănui probleme. Eram ocupată cu şcoala, aveam prietene şi cursuri de dans şi îmi plăcea şi fotbalul. Eram

bucuroasă că ajunsesem o veterană în şcoală. Ian nu este interesat de nimic din toate lucrurile astea.

– Şi nu ai mai văzut şi alţi copii la fel ca el? o întrebă Noah cu subînţeles.

– Ba bine că nu! Bineînţeles că am văzut! Doar asta îmi este meseria. Însă aceia sînt copiii altora, pe cînd Ian este al meu. Pe mine mă interesează cum se dezvoltă copilul meu.

În privinţa asta, Noah nu avea nimic de obiectat. Sandi era o foarte bună mamă pentru Ian.

– Şi-atunci, la ce oră o să-l pot găsi acasă?

– Poate pe la patru, poate pe la cinci. În ultima vreme, nu prea mai vine la ore fixe.

– Cînd ajunge acasă, te rog să-i spui să-mi dea un telefon.

– Cînd va avea loc înmormîntarea?

– Marţi. Noah ar fi vrut să se petreacă ceva mai repede, însă medicul legist avusese nevoie de cadavrul lui Hutch pentru autopsie şi, în momentul în care Noah reuşise să stea de vorbă cu preotul, deja erau programate alte trei funeralii.

– Să-l sui într-un avion şi să ţi-l trimit? îl întrebă Sandi.

– Numai dacă o să vrea el să vină.

– Noah, oftă femeia. Nu te ascunde după deget. Tu vrei ca el să vină?

– Da.

– O să-i spun acest lucru. S-ar putea totuşi ca pentru el să nu atîrne prea greu în balanţă. Cea mai recentă plăcere a lui este aceea de a arăta o cît mai sfidătoare nesupunere.

Noah se simţi brusc ostenit.

– Spune-i totuşi. Dacă n-o să vrea să vină, atunci să nu vină. Îl pot îngropa foarte bine pe Hutch şi fără el.

După o pauză, ea zise cu precauţie:

– Aş putea să-l aduc chiar eu. Vrei să vin şi eu?

– De ce? Doar nu puteai să-l suferi pe Hutch.

– N-a fost chiar aşa. Numai că, în timp, am început să văd în el toate lucrurile cu care trebuia să mă confrunt în cazul tău.

Însă asta ne întoarce la interminabilele noastre discuții. Nu l-am cunoscut pe Hutch. Cum puteam să-l cunosc? Nu prea catadicsea să-mi vorbească. Părea să nu aibă prea multe să-i spună nici măcar mamei tale şi, totuşi, ea era obişnuită cu un asemenea tratament, fiindcă se născuse în statul Maine şi ştia cum merg treburile pe-acolo. Dar asta este o cu totul altă poveste. Au existat momente în care vedeam pe ponton cîte un grup de băieți localnici care vorbeau şi rîdeau, iar atunci cînd mă apropiam, tăceau în mod ostentativ. Se întîmpla oare astfel numai fiindcă îi urau pe străini? Cît timp am stat acolo, m-am simțit o străină şi nimic mai mult.

Şi din nou aşteptă Noah pînă cînd se convinse că ea terminase de vorbit. De-abia după aceea îi spuse cu mult calm:

– Nu-i momentul acum pentru aşa ceva, Sandi. Spune-i lui Ian să mă sune, bine?

Julia nu primi nici un apel telefonic din partea tatălui ei. Îi telefonă însă prietena sa, Charlotte, care auzise despre accident de la soțul ei, căruia îi povestise Monte. Charlotte voia să se convingă personal că Julia era teafără şi, odată ce se linişti în această privință, se oferi să-i trimită nişte haine de la magazinul ei. Charlotte vindea haine de cea mai bună calitate, importate din Italia. În bagajele pierdute ale Juliei se aflaseră şi cîteva dintre produsele pe care le vindea Charlotte. Însă acele haine i se păreau acum cu totul nepotrivite pe insulă.

Incapabilă să-i explice lui Charlotte acest lucru, Julia trebuie să i se fi părut acesteia destul de tulburată, pentru că, la nici o oră mai tîrziu, ea primi un telefon de la prietena lor comună, Jane. Aceasta preda psihologia la colegiul de stat şi era, de fapt, exact persoana cu care Julia ar fi vrut să stea de vorbă. Julia îi descrise accidentul şi îi povesti şi despre Kim Colella. La încheierea convorbirii, Julia învățase deja noțiunile

de bază despre tulburările cauzate de stresul posttraumatic şi despre muţenia indusă de şocuri.

De-abia mai tîrziu, cînd îşi accesa de pe calculatorul lui Zoe e-mailul, schimbînd mesaje liniştitoare cu avocata şi prietena ei, Donna, femeia primi un mesaj şi din partea lui George.

IARTĂ-MĂ CĂ NU TE-AM SUNAT, DAR AM AVUT CÎTEVA ZILE ÎNGROZITOARE, îi scria el, cu majuscule, aşa cum avea obiceiul, deşi nu-i stătea în fire să se lamenteze. Era un bărbat liniştit, care nu exprima decît strictul necesar; fiind căsătorit cu o femeie voluntară ca Janet, nu apuca să rostească prea multe cuvinte. Julia bănuia că, deoarece Janet nu utiliza computerul, el profita de această ocazie pentru a se exprima prin scris:

IERI A TREBUIT SĂ MĂ OCUP DE MAMA TA, DUPĂ CARE AM AVUT O PROBLEMĂ IMPORTANTĂ AICI, LA SERVICIU. DE-ABIA ACUM AM RĂGAZUL SĂ MAI RĂSUFLU ÎN VOIE. PROFIT ASTFEL CA SĂ-ŢI SPUN CĂ SÎNTEM AMÎNDOI RECUNOSCĂTORI SORŢII CĂ AI SCĂPAT TEAFĂRĂ DIN ACEL ACCIDENT. ŢINÎND CONT DE CIRCUMSTANŢE, JANET ESTE DE PĂRERE CĂ AR TREBUI SĂ TE ÎNTORCI LA NEW YORK. TE ROG SĂ NE ŢII ŞI PE NOI LA CURENT.

Simţindu-se rănită, Julia nu-i răspunse.

De fapt, „rănită" nu era chiar cuvîntul care să exprime complet ceea ce simţea. Femeia era de-a dreptul furioasă.

Cu inima bubuindu-i în piept, ea închise e-mailul şi calculatorul şi, împinsă de aceeaşi mînie, se pregăti să iasă în oraş. Cumpără şase caserole şi materia primă pentru tot atîtea şarje de prăjiturele. Prima înmormîntare avea loc de-abia luni, însă voia să le ducă ceva familiilor îndurerate – şi mai era şi o bucătăreasă priceputâ, deşi nu la fel de rafinată precum fiica sa. Pentru nenumărate petreceri la care erau invitaţi colegii lui Monte, pregătise întotdeauna, în plus faţă de bunătăţile aduse de firma de catering, şi cîte ceva făcut cu mîinile ei. Cînd

mergeau în vizită la masă, la diverşi prieteni de-ai lor, ducea adesori prăjiturele sau pîine de casă. Şi, cum mai mereu murea cîte cineva în cercul clienţilor lui Monte, făcea acelaşi lucru şi în astfel de situaţii, pentru că Monte era reprezentantul unor persoane care adunaseră toată viaţa averi, investindu-şi, la sfaturile sale, în mod avantajos, banii. Julia venise întotdeauna, cu micile ei realizări de gospodină, în întîmpinarea uneia sau a alteia dintre solicitările profesionale ale soţului ei.

Acum, ar fi curăţat cu dragă inimă şi cuştile iepurilor, dacă Zoe ar fi apucat să-i arate ceea ce trebuia să facă. Julia descoperi că iepurii erau surprinzător de curaţi, iar izul din hambar era neaşteptat de plăcut, datorat esenţelor de crizantemă şi de rozmarin, destinate să ţină la distanţă muştele şi celelalte insecte parazite.

Dar Zoe era încă plecată în căutarea lui Todd Slokum.

Aşa că Julia se apucă de copt prăjiturele. Cînd nu se simţea în apele ei, activitatea aceasta atît de familiară era o reală alinare. Lipsită de susţinerea lui Monte sau a părinţilor ei, se vedea silită acum să-şi ia viaţa în propriile mîini şi să o pună pe un făgaş cît de cît normal. O activitate ce îi era la îndemînă constituia o manieră de a realiza acest lucru, în ciuda faptului că avea doar un efect temporar. Cum va proceda mai departe, nu ştia.

Trecuse deja de ora patru şi Noah încă aştepta să fie sunat de Ian. Nu se clintise din barcă. Nu ştia un alt loc în care să vrea să meargă. Lucas sărea din barcă pe ponton şi înapoi, netulburat cîtuşi de puţin de gravitatea momentului. Nu avea cum să ştie că Hutch se dusese pentru totdeauna.

În schimb, Noah ştia acest lucru şi suferea. Şi totuşi, nu era numai suferinţă. Organizarea înmormîntării fusese o experienţă revelatoare pentru el. Ştiuse vreodată ceea ce voia Hutch? Nu. Ei doi nu vorbiseră niciodată despre funeralii. Nu vorbiseră niciodată nici despre divorţul lui Noah, sau despre

moartea mamei lui Noah. Nu vorbiseră niciodată nici despre Ian. Şi nici măcar despre motivul pentru care Noah se întorsese pe Big Sawyer după divorţ şi se reapucase să pescuiască homari, în loc să-şi continue viaţa la New York. Îi mersese bine acolo, fusese foarte priceput în munca lui şi strînsese o mulţime de bani. Nici despre acest lucru nu vorbiseră.

Şi-atunci, despre ce anume vorbeau ei oare? Vorbeau despre vreme, despre barcă, şi capcane, şi balize. Vorbeau despre recolta zilnică de homari, despre cîştigul pe care aveau să-l aibă de pe urma ei şi despre noile reglementări din domeniul lor de activitate. Vorbeau despre repararea motorului bărcii *Trapper John* şi despre noul sistem de localizare globală al bărcii *My Andrea*. Despre acele geamanduri, vopsite în alb-vernil-alb, ce răsăreau în apele în care în mod obişnuit pescuiau localnici de pe insula Big Sawyer. Iar după aceea, vorbeau din nou despre vreme.

De fapt, erau subiecte obişnuite în conversaţiile dintre pescarii de homari. Iar Noah le aborda cu plăcere, aşa cum făcuse şi la New York, evaluînd, cu colegii săi, avantajele şi dezavantajele anumitor legi. Erau probleme reale şi îi stîrneau interesul.

Pe el nu-l interesau bîrfele.

Julia se duse întîi la familia Hornsby. În casa aflată nu departe de port, se strînseseră o mulţime de prieteni. Julia lăsă o caserolă cu pui, exprimă condoleanţe, după care plecă. Aceeaşi atmosferă o întîmpină la Grady Bartz şi la Dar Hutter.

La familia Walsh, lucrurile stăteau altfel. Căsuţa se înălţa pe dealul Dobbs, acolo unde locuiau mulţi artişti cărora le plăceau spaţiile largi. Sus, pe culme, orizontul era zimţat de vîrfurile bine conturate ale înălţimilor, însă pe povîrnişul dealului se afla o imensă pajişte înclinată. În casa familiei Walsh nu roiau cunoscuţi sau vecini. O camionetă Volvo părea abandonată în faţa hambarului ce se ridica nu departe de o fermă cam coşcovită.

Julia urcă scările, traversă veranda şi bătu în rama uşii de plasă. Femeia care îşi făcu imediat apariţia avea puţin peste treizeci de ani. Julia era sigură de asta doar fiindcă o informase Zoe. Era Ellen Hamilton, sora lui Jeannie Walsh. Femeia era necăsătorită şi preda matematica la un liceu din statul Ohio. În urma accidentului, se trezise dintr-odată mamă. Iar în ciuda părului roşcat şi a feţei pline de pistrui, părea cu zece ani mai în vîrstă.

După ce Julia i se prezentă, Ellen îşi duse un deget la buze şi se strecură afară, închizînd cu grijă în urma ei uşa de plasă. Îi făcu semn Juliei să se aşeze pe un balansoar de lemn de pe verandă. De cum se aşezară una lîngă cealaltă, Ellen îi şopti:

– Au adormit amîndouă pe canapea. Sînt complet extenuate.

– Şi tu trebuie să fii la fel, îi spuse Julia cu înţelegere. Am adus ceva de mîncare. Aş putea să te ajut cu ceva?

Ellen zîmbi cu tristeţe.

– Nu. Dar îţi mulţumesc pentru întrebare. Zîmbetul îi dispăru de pe faţă. De funeralii se va ocupa familia lui Evan. Mare parte dintre prietenii părinţilor lui se află la căpătîiul lor. Am hotărît că fetele sînt mult prea mici ca să stea şi ele acolo. Vor veni să locuiască împreună cu mine, în Akron. Trebuie doar să împachetăm tot ce se află aici, iar eu sînt singura care poate face asta. Femeia părea şocată. Cum oare ai putea să hotărăşti ce anume să iei de-aici? Eu am o locuinţă mică, aşa că nu pot să iau totul. Încerc să-mi dau seama ce ar putea avea importanţă pentru fete. Glasul îi deveni şovăitor, iar ochii i se umplură de lacrimi. Rămase cu privirile în zare, nemaiputînd să rostească nici o vorbă.

Dinspre uşă se auzi un foşnet slab. Fetiţa care îşi făcu apariţia avea o claie de păr castaniu, era îmbrăcată cu un jerseu pătat în întregime cu bulion şi cu un şort, iar picioarele desculţe îi erau pline de praf. Cu ochii lipiţi de somn, ea îşi băgă în gură unul dintre degetele mari, se strecură lîngă cea mai apropiată pereche de picioare – ce se întîmplă să aparţină Juliei – şi îşi rezemă capul de coapsa ei.

Julia o luă imediat în brațe. Fetița adormi instantaneu, cu capul pe umărul femeii.

– Îmi pare rău, îi şopti Ellen.

Juliei însă îi plăcea să simtă trupul acela micuț lipit de ea.

– Nu mă deranjează.

– N-are decît trei ani. Habar nu are de ceea ce se întîmplă. De altfel, nici cealaltă. Ah, Doamne, nu eram cîtuşi de puțin pregătită pentru aşa ceva.

– O să te descurci.

– Oare o să fiu în stare? Fetițele nu mai au pe nimeni altcineva pe lume. Eu sînt singura rudă a lui Jeannie. Părinții lui Evan sînt bătrîni, iar cei doi frați ai lui au în total nouă copii. Nu cred că ar fi bine pentru fete să trăiască laolaltă cu atîtea persoane. Femeia scoase un sunet de uimire. Cînd te gîndeşti cît de brusc apar momentele cruciale ale vieții! Cît de puține ştiam, înainte ca telefonul să sune, ieri de dimineață ....

Trecu şi ora cinci, fără ca Ian să telefoneze.

Noah scoase o sticlă de bere din răcitorul pe care îl folosea de cum se apropia vara. Nimic altceva nu potolea mai bine setea, în acele zile cînd soarele ardea, iar vîntul nu reuşea să răcorească acrul. Într-o astfel de zi fierbinte, nimic altceva nu făcea să alunece mai bine pe gîtlej două sandvişuri cu unt de arahide şi gem, ca o bere. N-avea nici o importanță faptul că acum nu avea nici măcar un singur sandviş şi că nici nu era chiar atît de cald. Berea oricum îi făcea bine.

Prima bere fu urmată de o a doua, iar atunci cînd se făcu ora şase, tot fără ca Ian să fi telefonat, Noah se tuflise îndeajuns de mult ca să se simtă mai puțin amărît. Poate că aşa o să fie mai bine, îşi zise bărbatul. Funeraliile aveau să treacă mai uşor fără ca el să-şi muncească mintea în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să-i spună fiului său.

De altfel, Ian şi Hutch nu fuseseră prea apropiaţi. Băiatul venise pe insulă doar de cîteva ori. Noah preferase să-i facă tatălui său cîte o vizită de unul singur.

Şi, pe urmă, contrar părerii foştei sale soţii, Noah n-avea să fie singur la înmormîntare. Îi vor fi alături foarte mulţi oameni. Nu se perindaseră ei oare toată după-amiaza pe *Leila Sue*, ca să-i prezinte condoleanţe? Nu se rostiseră prea multe vorbe, dar Noah ştia că acele puţine cuvinte fuseseră cu adevărat sincere.

Sandi nu avea cum să înţeleagă acest lucru. Ea nu înţelegea că se poate comunica prin tăcere că, atunci cînd eşti laolaltă cu oamenii potriviţi, n-ai nevoie de cuvinte ca să afli ceea ce simt ei.

Se apropia ora şapte, cînd în parbrizul bărcii sale se reflectă imaginea unei femei ce înainta pe ţărm. O recunoscu de îndată ce ajunse lîngă ponton. Nu se putea înşela în privinţa puloverului din lînă de Angora, multicolor, pe care Zoe îl purta mai tot timpul. Dar nu se înşelă nici asupra faptului că acea femeie nu era Zoe. Atrăgea privirile aşa cum se întîmplase şi pe continent, atunci cînd alergase pe ponton, pentru a prinde ambarcaţiunea *Amelia Celeste*. Poate că ieşea în evidenţă datorită frumosului ei păr blond, ori prin fragilitatea siluetei, şi chiar prin ţinuta dreaptă, caracteristică acelor oameni care considerau că a arăta bine făcea parte intrinsecă din fiinţa lor. Acum purta în picioare nişte tenişi, cu siguranţă şi aceia tot ai lui Zoe, şi nu mai era împovărată de bagaje. Avea pe umăr doar o mică geantă de pînză.

La cîţiva metri de ponton, femeia se opri. Părea derutată. Vîntul îi aducea părul în ochi. Şi-l dădu la o parte, cercetînd cu atenţie ambarcaţiunile amarate în docuri.

Pentru o clipă, bărbatul se gîndi că îl căuta pe el, dar se grăbi să îşi spună că îşi făcea iluzii zadarnice. El era bărbat, iar ea era femeie. Nu era chiar atît de năucit de moartea lui Hutch

– sau de berile băute – încît să nu-şi dea seama de acest lucru. Dar mai exista şi altceva. Cei doi împărtăşiseră o experienţă de viaţă şi de moarte. Numai din acest punct de vedere ar fi vrut Noah ca ea să-l caute.

Dorinţa i se îndeplini. Îşi dădu seama că ea îl zărise. Îşi zise că era un premiu de consolare, după cele patruzeci şi opt de ore de infern, însă nu-l deranja. Fără să se întoarcă, el urmări, prin parbriz, cum se apropia femeia. În sfîrşit, inima lui începu să bată ceva mai repede. Simţi o uşurare, ba chiar se mai linişti.

Aşteptă ca ea să ajungă pe pontonul de care era legată *Leila Sue*, după care se întoarse pentru a-i da de înţeles că o observase şi o recunoscuse. Se ridică în picioare, dar nu făcu nici o altă mişcare în plus. Femeia părea puţin emoţionată, ca şi el, de altfel. Era o situaţie atît de neobişnuită. Împărţise cu ea, o străină, ceva atît de intim. Nu mai trăise o experienţă asemănătoare alături de vreunul dintre băştinaşi, deşi se născuse pe insulă şi crescuse printre ei.

Julia se opri în dreptul bărcii.

– Mă numesc ... ăăă ... Julia. Tocmai am auzit ceea ce s-a întîmplat cu tatăl tău. Voiam să-ţi spun că îmi pare rău. Bărbatul dădu din cap. Şi că îţi sînt recunoscătoare, adăugă ea, părînd ceva mai sigură pe sine în timp ce rostea acele cuvinte. Mi-ai salvat viaţa. Nu ştiu ce s-ar fi întîmplat cu mine, dacă nu mi-ai fi aruncat perna aceea.

– Nu ţi s-ar fi întîmplat nimic rău, îi spuse el, pentru că nu se simţea deloc erou, mai ales după ce îl trimisese pe tatăl său la coada bărcii, la fel ca pe un cîine. Oricum, salvatorii urmau să sosească în scurt timp.

– Dar m-ar fi zărit oare, fără perna aceea? îl întrebă ea, cu o promptitudine ce sugera faptul că îşi pusese de multe ori de atunci încoace acea întrebare. Aş fi putut să înghit prea multă apă sau să fiu acoperită de un val. Sau aş fi rămas prea aproape de ambarcaţiune, atunci cînd a avut loc ultima explozie. Femeia se uită la ocean, apoi îşi întoarse privirea spre Noah. Pînă acum,

nici măcar nu m-am gîndit la cea de-a doua explozie. Mă împotmolesc în mici frînturi de amintiri, care nici nu ştiu de unde apar. Îmi pun tot felul de întrebări şi, mai ales, cea mai importantă dintre toate.

Cea mai importantă întrebare. Noah ştia care era aceasta.

– De ce tocmai noi? spuse el. De ce am scăpat tocmai noi? De ce noi şi nu alţii?

Julia dădu din cap, părînd bucuroasă că el o înţelegea.

– Mi-am pus poate de sute de ori această întrebare. Am fost norocoasă. Am fost la un pas de moarte. Şi mă tot gîndesc cum acţionează hazardul... Dacă am fi fost la pupă ... sau dacă ambarcaţiunea ucigaşă ar fi lovit prora ... nici nu ştiu cum să-mi explic.

Nici Noah nu ştia cum să-şi explice.

– Tata a vrut să stea el la proră, explodă el în cele din urmă. Cuvintele acestea nu aveau nici o legătură cu aversiunea sa faţă de statutul de erou, ci cu propriul său chin sufletesc. Eu l-am trimis cu forţa la pupă.

Julia nici nu clipi.

– Evan Walsh mi-a oferit locul lui. Iar eu l-am refuzat. Putea foarte bine să scape el şi să mor eu în locul lui.

Noah înţelese şi dădu din cap.

Cei doi tăcură mult timp, dar pe bărbat nu părea să-l deranjeze acest lucru. Femeia părea plăcută. Ba, mai mult – era chiar frumoasă. Dar, dincolo de asta, faptul că stătea acolo, lîngă el, îi alina durerea.

– Asta e. Julia strînse din buze şi dădu din cap, părînd că a ajuns la o concluzie. Voiam doar să-mi exprim condoleanţele. Brusc, ca făcu ochii mari. Şi să-ţi aduc asta. Îşi dădu jos de pe umăr geanta de pînză şi i-o întinse peste marginea bărcii. Noah se uită în geantă şi văzu un pachet învelit într-o folie de staniol. Acolo se află cina ta. Eu am pregătit-o. Este unul dintre puţinele lucruri la care mă pricep. Astăzi mi-a făcut bine să gătesc, deşi

nu-mi stă gîndul la mîncare. Simt în permanență cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Noah cunoștea și el acea senzație. De la accident încoace, se hrănise doar cu ceea ce îi dăduse Rick Greene, dar nu simțise gustul mîncării. Ceea ce îi aducea Julia mirosea apetisant.

– Mulțumesc, îi spuse el. A fost drăguț din partea ta.

– Măcar atît să fac și eu, îi răspunse ea cu un zîmbet ce i se stinse atît de rapid, încît el nu l-ar fi remarcat dacă nu s-ar fi uitat cu atenție la ea. Tocmai se gîndea că femeia avea o oarecare timiditate, cînd ea îi spuse, cu aceeași durere în priviri: M-a sunat Zoe, chiar înainte să plec de-acasă. A fost găsit și trupul tînărului care lucra pentru ea.

– Da, este Todd. Noah aflase și el. Știe cumva dacă băiatul are ceva rude pe undeva?

– Se pare că are. Zoe a găsit acasă la el niște scrisori și, acum, împreună cu șeful poliției, încearcă să ia legătura cu cei care le-au trimis. Todd a fost găsit ultimul.

– Așa este. Acum, autoritățile fac reconstituirea accidentului.

– De ce-or avea nevoie de asta?

– Face parte din meseria lor. S-ar putea să apară probleme în legătură cu asigurările. Trebuie făcute niște investigații. Cine știe? Poate pînă la urmă îți vor fi găsite bagajele.

– Puțin îmi pasă de bagajele mele, declară ea cu hotărîre, după care clipi repede și se îmbujoră. Aa! Te referi la asigurările de viață! Presupun că din acest motiv vor dori să afle cît mai multe amănunte. Ai vorbit cu Kim Colella?

Noah uita întruna de Kimmie. Sau poate că era din cauză că se gîndea la Hutch.

– N-am vorbit. Bănuiesc că este împreună cu familia ei. Cît timp ai de gînd să rămîi pe insulă?

– Două săptămîni. Ar fi trebuit să urmez un curs cu Tony Hammel, însă echipamentul meu foto ... Julia făcu un gest elocvent cu mîna.

– Ți-ar putea împrumuta el echipamentul necesar.

Julia strîmbă din nas, după care schiță un zîmbet timid.

– Mi-a cam pierit cheful.

– Dar pentru Big Sawyer nu? Mai mult ca sigur că o să pleci mai repede decît aveai de gînd.

– Asta în nici un caz, îi zise ca cu multă seriozitate. Dar să nu-mi ceri nici un fel de explicații. Treburile sînt foarte complicate, iar în clipa asta nu mă simt pregătită să le înfrunt. Mă simt ca şi cum ... Julia îşi căută îndelung cuvintele, iar în final îl privi cu uimire. Cum mă simt eu oare?

Julia avea o privire atît de rugătoare şi atît de dulce, încît bărbatul ar fi zîmbit, dacă situația n-ar fi fost atît de tragică. Cum se simțea ea? Noah se gîndi la mai multe variante.

S-ar putea ca femeii să-i fie teamă să se mai urce într-o ambarcațiune şi, în consecință, nu se simțea în stare, deocamdată, să plece de-acolo. Dar Noah respinse această posibilitate.

Poate că se ataşase de insulă, dintr-un sentiment de vinovăție. Nu spusese că Evan ar fi supraviețuit, dacă ea ar fi acceptat locul pe care i-l oferise el? Dar şi Noah vorbise despre Hutch, în aceeaşi ordine de idei, însă el nu simțea atît vină, cît regret. Hutch ar fi putut sta împreună cu el, la proră, şi atunci ar fi supraviețuit amîndoi. Noah îşi dădu seama că Julia era o persoană rațională, cu picioarele pe pămînt, ceea ce excludea sentimentul de vinovăție.

Sau poate că se simțea obligată față de localnici. Însă Noah respinse imediat şi această idee. A fi rațional însemna a fi şi inteligent, iar o persoană inteligentă înțelegea caracterul locuitorilor insulei. Aceştia erau puternici şi independenți. Ei alesseră să locuiască înconjurați de ocean, cunoscînd riscurile pe care şi le asumau atunci cînd părăseau în fiecare zi portul, într-o bărcuță.

Cum mă simt? continuau ochii ei să-l întrebe.

– Aleasă, îi răspunse el. Nu ştia de unde îi venise pe buze acel cuvînt, pentru că nu se mai gîndise la el. Însă şi el se simţea altfel decît vechii lui prieteni, care trecuseră pe la el în ziua aceea. Aşa era. Ales.

Ochii femeii străluciră. Ea dădu din cap. Imediat însă, acea scînteiere îi dispăru din privire.

– Aleasă pentru ce anume? Pentru supravieţuire?

– Nu, îi răspunse bărbatul. Nu pentru asta.

– Ca o recompensă? Am avut o viaţă frumoasă. Nu-mi este nimeni dator cu nimic.

– Nici mie.

– Şi aleasă de către cine? De către Dumnezeu? Bărbatul se simţi brusc iritat. Nu voia să se gîndească la cele sfinte, după ce Dumnezeu se jucase cu ei acolo, pe apă, cu două seri în urmă. Te rog să mă ierţi, îi spuse ea încet. Ai şi-aşa destule probleme. N-ar mai trebui să te pisez şi eu. Doar că ... Femeia scutură uşor din cap şi schiţă un zîmbet vag. Apoi flutură o mînă, se întoarse şi o porni înapoi pe ponton.

Bărbatul n-o opri. N-avea căderea să facă aşa ceva. Nu ştia ce să-i mai spună, cu toate că şi-ar fi dorit să fi stat de vorbă. Se simţea la fel de confuz ca şi ea.

Dar îi era cu mult mai bine decît înainte de această discuţie. Pînă la urmă, nu era chiar atît de rău să te simţi confuz, atunci cînd şi altcineva îţi împărtăşea starea. Era eterna solidaritate în nenorocire, ce îi îndepărtase angoasa – cel puţin pînă ce angoasa şi-ar fi găsit o nouă ţintă. Iar acest lucru i se întîmplă marţea următoare, la căpătîiul tatălui său.

4

Cimitirul insulei se afla pe o colină ce cobora înspre mare. Dat fiind faptul că aici erau îngropați mulți pescari, amplasamentul părea foarte potrivit. La fel ca şi pietrele funerare, cioplite la fața locului din granitul ce se găsea din belşug pe insulă. Într-o parte se înălța şi o capelă mică, din piatră. Una din lemn s-ar fi degradat repede sub acțiunea constantă şi directă a vîntului, a sării marine şi a ploilor. Din această pricină, în acel loc, totul trebuia să fie construit cu soliditate. Cuvîntul de ordine era „eternitatea".

Dintre victimele accidentului, cei din familia Walsh, Todd Slokum şi Artie Jones au fost transportați pe continent pentru a fi îngropați, lîngă rudele lor de-acolo. Ceilalți au fost înmormîntați pe Big Sawyer. Erau băştinaşi, înrudiți cu mulți dintre localnicii de pe insulă, ceea ce a făcut ca la înmormîntările lor să participe aproape întreaga suflare. Hutter a fost înmormîntat luni de dimineață, Greg Hornsby în aceeaşi după-amiază, iar Grady Bartz în dimineața următoare, toți pe o vreme cețoasă, aşa cum fusese şi atunci cînd muriseră. Julia a stat mai tot timpul împreună cu Zoe, simțindu-se apropiată de acea comunitate pe cît putea să fie orice străin de cei de prin partea locului. Doar cînd au fost rostite discursurile de rămas-bun, iar Zoe s-a dus să stea de vorbă cu nişte prieteni, Julia s-a simțit oarecum stingheră.

În acele momente, în loc să rămînă fără rost lîngă mătuşa ei, s-a apropiat de marginea cimitirului. Contemplarea mării o liniştea. I se părea că oceanul îi este mai familiar decît toţi acei oameni, ca şi cum între ea şi acel ocean s-ar fi stabilit o legătură intimă. La fel precum i se întîmplase şi în privinţa lui Noah. Nu a vorbit cu el, însă ştia sigur că se afla acolo. Acea siguranţă îi dădea un punct de sprijin.

Înmormîntarea lui Hutch a fost ultima. A avut loc marţi după-amiază, la ora patru, un moment al zilei în care pescarii locali se întorseseră deja de la munca lor şi puteau să se alăture celorlalţi participanţi la funeralii.

Pentru Julia, această înmormîntare n-ar fi trebuit să însemne mai mult decît celelalte. Şi, totuşi, i se părea că are o semnificaţie aparte. Nu-l cunoscuse pe Hutchinson Prine – nici măcar în amintire nu-l putea distinge de ceilalţi oameni adunaţi la pupa vasului *Amelia Celeste* – însă se simţea legată cumva de fiul bătrînului. De această dată, nici n-o mai deranja să se afle la marginea mulţimii adunate acolo. Nu se simţi stînjenită nici chiar atunci cînd Zoe plecă discret pentru a-l întîmpina la feribotul de după-amiază pe fratele lui Todd Slokum. Acesta venea să ia lucrurile lui Todd, iar Zoe simţea că trebuie să fie alături de el.

Fără să fie neliniştită că rămăsese singură, Julia stătea în capătul şirului alcătuit de cei care aşteptau să-i exprime lui Noah condoleanţe. Pentru prima oară în ultimele două zile, soarele izbutise să străpungă ceaţa. Razele lui încălzeau copacii de pe povîrnişul dealului, răspîndind în tot cimitirul aroma de pin şi de molid.

În timp ce înainta încet pe iarba ce înconjura pietrele funerare de granit, ea se gîndea la cuvintele care fuseseră rostite în memoria lui Hutch. Un bărbat loial, spusese unul dintre prietenii acestuia. Un bărbat independent, adăugase un altul. Un bărbat priceput, spusese un al treilea.

Julia se trezi că se întreabă ce s-ar fi spus despre ea, în cazul în care s-ar fi aflat printre cei care muriseră. O nevastă devotată, cu certitudine. O mamă iubitoare. O gospodină pricepută. O femeie supusă.

O femeie supusă. Nu ştia dacă a fi caracterizată drept „supusă" constituia un compliment la adresa ei, însă era cu siguranţă un adevăr. Era supusă. Fusese o fiică şi o soră supusă. Fusese, de asemenea, o studentă supusă şi o mireasă la fel de supusă. Oo, da, aşa era. Fiind cu zece ani mai în vîrstă ca ea, Monte voia copii, iar Julia îi făcuse pe plac. Dar, după prima reuşită, urmaseră cîteva eşecuri şi devenise limpede faptul că nu aveau să mai aibă şi alţi copii. Între timp, el prosperase în lumea marii finanţe, iar acum avea nevoie de Julia în calitate de amfitrioană pentru clienţii care trebuiau cultivaţi. Ceea ce ea şi devenise. Cu toată supunerea.

Julia îşi dădu seama că această vacanţă de două săptămîni la Big Sawyer, fără Monte, constituia singura atitudine de independenţă pe care o avusese în toată viaţa ei. Iar Monte nu părea să fi fost deranjat de iniţiativa ei. După cum îi promisese, el îi şi expediase un colet conţinînd tot ce îi trebuia pentru a-şi prelungi şederea acolo – bani, cărţi de credit, setul de chei auto de rezervă şi un nou telefon celular.

Credincioasă. Iubitoare. Capabilă. Supusă. Parcurgînd lista de epitete, ea se opri brusc la sfîrşit.

Credincioasă. Iubitoare. Capabilă. Supusă. Şi ... ce altceva încă? Simţea că trebuia să mai fie încă ceva. Dar nu era în stare să găsească termenul ce i se părea că lipseşte.

Cînd persoana de dinaintea ei se dădu în sfîrşit la o parte, Julia se apropie de Noah. Acesta purta un pulover şi nişte pantaloni marinăreşti, echivalentul, pe acea insulă, al sacoului şi al cravatei. Hainele lui erau de cea mai bună calitate, potrivindu-se cu înălţimea lui apreciabilă, cu trupul zvelt şi cu picioarele lungi. Părul negru era uşor grizonat, iar pielea i se încreţea în jurul ochilor, însă impresia lăsată se datora mai puţin vîrstei, cît muncii în aer liber. Faţa lui avea coloritul dat de

soarele primăvăratic, dar ea era convinsă că ultimele zile îl făcuseră mai palid ca de obicei. Ochii lui obosiți erau de un albastru-închis, ca al mării.

Ca de fiecare dată cînd se aflase în preajma lui, Julia se simțea liniștită. Mai ales că el încerca să îi zîmbească. Era un mic surîs, poate mai mult un rictus decît un zîmbet. Dar, pentru cîteva clipe, trăsăturile feței i se îndulciră.

– Încă o dată, condoleanțele mele, îi zise ea.

– Îți mulțumesc. Și îți mulțumesc și pentru cină. Am mîncat toată mîncarea.

– Ai urmat instrucțiunile de încălzire?

– Nu cred. Adevărul e că nu m-am mai ostenit să o încălzesc.

Ei îi veni să zîmbească.

– Din comoditate sau de foame?

– De foame.

– Mă bucur că ți-am putut fi de ajutor. Femeia se uită dincolo de el, spre cei trei lucrători care începură să coboare sicriul în groapă. Privindu-l iar, văzu că și Noah se uita la ei. Ochii lui exprimau groaza. Bărbatul înghiți în sec.

– Asta e partea cea mai grea, rosti el încet.

– Poate că vrei să rămîi singur.

El îi aruncă o privire rapidă.

– Nu pleca! Mai stai. În timp ce priveau amîndoi, sicriul fu lăsat ușor pe fundul gropii. Lucrătorii eliberară chingile și le traseră afară. Sînt sigur că nu ți-ai închipuit că îți vei petrece vacanța participînd la înmormîntări, murmură Noah.

– Nu mi-am putut imagina nimic din tot ce s-a întîmplat. Este de-a dreptul o ironie a sorții. Niciodată nu m-am simțit în largul meu în avion. Mă țin cu încordare de brațele scaunului, așteptînd în orice moment să se producă un accident. Dar o călătorie cu barca? Mi se părea mai sigură ca orice. Ceea ce demonstrează că nu știu prea multe lucruri.

– De obicei, chiar este sigură. Cel puțin cu feribotul. Pescarii însă înfruntă întotdeauna vremea nefavorabilă. Din

senin, vîntul poate începe să bată cu mare viteză. Chiar şi cei mai buni pescari pot fi luaţi prin surprindere. Dar dacă tot e să mori, pentru ci acela este un mod onorabil de a o face. Tatăl meu l-ar fi preferat felului în care a murit.

Julia putea înţelege acest lucru. Bărbaţii pe carc îi cunoscuse ea fuseseră nişte oameni cerebrali, pe cîtă vreme cei ca Noah şi tatăl acestuia se bizuiau în primul rînd pe forţa fizică. Pentru cei din urmă, a muri în urma unei încleştări cu natura era una, în timp ce a muri din cauza unei bărci de traversare ce se scufundă era ceva cu mult mai puţin nobil.

În cazul în care Monte ar fi manevrat o ambarcaţiune ca *Amelia Celeste*, ar fi fost mîndru nu să-l întreacă, ci să-l păcălească pe Artie Jones. Bineînţeles însă că Monte n-ar fi putut să fie convins nici în ruptul capului să facă o astfel de muncă fizică. N-ar fi avut cum să moară în cursul unei asemenea activităţi. Ca fiu de docher din Boston, el întorsese spatele muncii fizice, ca şi acelora care o practicau.

Deodată, Noah privi peste capul Juliei, către şeful postului local de poliţie, John Roman, care urca dealul cimitirului. Fiind un văr de-al lui Crane, avea aceiaşi ochi blînzi ca şi Matthew, cu toate că era mult mai înalt şi mai corpolent ca acesta. Se mişca suficient de iute pentru a sugera că venea cu un scop anume.

Julia ştia că nu pe ea o căuta poliţistul. Vorbise cu el în timpul weekendului şi nu fusese în stare să-i ofere nici un amănunt pe care acesta să nu-l fi cunoscut deja. Bărbatul se arătase foarte satisfăcut de întrevederea cu ea.

Acum, ochii lui îi căutau pe aceia ai lui Noah. Cînd ajunse destul de aproape, îşi scoase şapca şi spuse uşor sufocat:

– Iartă-mă, Noah. Aş fi vrut să fiu şi eu prezent aici. Însă pe continent au apărut noutăţi interesante. Mă voi întoarce imediat acolo. Bărbatul se uită apoi la Julia, întrebînd-o: Ai auzit?

– Ce să aud?

– Au fost scoase la suprafață cîteva dintre lucrurile tale.

Femeia ar fi vrut să se arate mulțumită. Cineva depusese un efort suplimentar pentru a recupera acele lucruri. Însă ea se simțea detașată de acele lucruri, ca și de viața ei de pînă atunci. Nu izbuti să mimeze decît curiozitatea.

– Da?

– Un bagaj cu îmbrăcăminte este destul de sfîșiat, dar poșeta cu acte este intactă. Polițistul se întoarse din nou către Noah. Vin de la biroul medicului legist. S-a încheiat autopsia lui Artie. Cazul a luat o altă întorsătură.

– N-a fost vorba despre inima lui? îl întrebă Noah.

– Ba da. Inima i-a cedat înainte ca el să ajungă în apă, însă nu a fost doar un atac de cord obișnuit. Artie nu a avut niciodată probleme cu inima. Soția lui a insistat asupra acestui lucru. Așa că legistul a examinat din nou cadavrul, și mai ales cîteva răni, pentru a vedea dacă vreuna dintre ele ar fi putut determina oprirea inimii. Presupusese că acele răni fuseseră cauzate de schijele sfărîmăturilor aruncate de explozie. John Roman scutură din cap. Și a descoperit o rană prin împușcare.

– *Prin împușcare?* îl întrebă Noah.

Și Julia simți gravitatea acelui cuvînt.

– Prin împușcare, confirmă polițistul-șef.

Noah se încruntă.

– Pe-aici au mai existat niște animozități și altercații. Unele dintre ele au fost chiar destul de grave. Dar dacă spui că omului i s-a oprit inima din cauza unei răni de glonț, asta înseamnă asasinat. Iar așa ceva n-am avut niciodată prin părțile astea.

John rîse, dar nu părea prea vesel.

– Nu trebuie să-mi spui mie asta. Doar sînt singurul polițist din zonă. Războiul echipamentelor a fost pînă acum cel mai grav conflict local.

Julia tresări, destul de speriată de eventualitatea unei crime. Tocmai se întreba ce însemna „războiul echipamentelor" – și dacă nu cumva își făcuse o părere greșită despre insulă – cînd Noah întrebă:

– Şi sînt absolut siguri de asta?

– E vorba despre o rană în umăr. Glonţul a zdrobit osul şi a ieşit prin partea cealaltă, dar nu există nici o îndoială că a trecut pe-acolo.

– Şi a fost glonţ, nu o schijă din sfărîmături, preciză Noah.

– Glonţ a fost.

– Nu putea să fi fost vreo rană mai veche?

– Nu. O astfel de zdrobire a osului se reface în urma tratamentului. Nu încape nici o îndoială că este vorba despre o rană proaspătă.

– E posibil să fi fost produsă cu o noapte înainte?

– Nu. N-ar fi putut rezista atîta vreme fără îngrijire.

– Sau poate că a fost împuşcat pe uscat şi apoi urcat la bordul *Bestiei*.

– E puţin probabil să se fi întîmplat aşa.

– Iar asta înseamnă că a fost împuşcat în timp ce se afla în barcă, concluzionă Noah. A mai fost cineva împreună cu el barcă?

– Exact asta voiam să întreb şi eu, spuse John, privind-o în acelaşi timp şi pe Julia. Mai gîndiţi-vă! Poate aţi reuşit să zăriţi ceva prin ceaţă, în timpul primei treceri a lui Artie în jurul *Ameliei Celeste*. Sau poate la a doua întîlnire, cu cîteva clipe înainte de ciocnire. Absolut nimic nu sugera faptul că s-ar mai afla şi altcineva în acea ambarcaţiune?

Julia încercă să retrăiască acele momente şi să descopere vreun indiciu pe care pînă acum nu şi-l amintise, însă unica imagine ce îi revenea în memorie era aceea care continua şi acum să o trezească în toiul nopţii.

– Eu nu-mi amintesc decît acea proră purpurie, ţîşnind din ceaţă către noi.

– Ceaţa era extrem de deasă, îi reaminti Noah lui John. Vizibilitatea era atît de redusă, încît Greg naviga bazîndu-se numai pe indicaţiile aparatelor. Cînd s-a apropiat *Bestia* de noi prima oară, am auzit-o doar, nici măcar n-am întrezărit-o. Cînd s-a apropiat pentru a doua oară ... Ştii foarte bine cum arată

ambarcațiunile astea de curse. Botul bărcii este aproape la fel de lung ca și corpul ei. Cabina timonei este la cel puțin cinci metri în spatele prorei. Vizibilitatea era mai redusă de cinci metri.

– Dar poate că ați auzit vreun zgomot. Ceva asemănător cu o împușcătură, întrebă John.

– Peste zgomotul acelor motoare? Julia clătină din cap.

– Barca ne-a dat ocol și s-a îndreptat apoi către nord, spuse Noah. Atunci n-am mai auzit-o deloc. Iar ambarcațiunea noastră avea zgomotul ei propriu – motorul și valurile ce se spărgeau de corpul ei. N-am fi avut cum să auzim o împușcătură. Nevasta lui Artie ce spune? Ai întrebat-o dacă venise aici însoțit de cineva?

– Ea zice că era singur. Scufundătorii caută acum o eventuală armă. Și, poate, încă un cadavru, în cazul în care omul nu a fost singur la bord.

Noah își trecu o mînă peste ceafă.

– Dacă n-ar fi fost ceața aceea, ar fi putut fi împușcat și dintr-o altă barcă sau chiar de pe țărm.

– Poate că a fost un accident, opină Julia. Poate că avea arma la el și a lovit-o sau a călcat din greșeală pe ea, și s-a descărcat întîmplător. Cum nu răspunse nimeni, femeia întrebă: Avea cumva dușmani?

– Nevastă-sa afirmă că nu avea, răspunse John și se uită din nou în direcția lui Noah. Tu ce crezi?

Privind încă o dată la mormîntul lui Hutch, acum pe jumătate umplut cu țărînă, Noah se scărpină pe obraz și se gîndi îndelung înainte de a răspunde.

– Nu știu cu cine sau ce o fi avut de împărțit acolo de unde venea. Dușmani aici, pe insulă? Cred că a supărat pe mulți dintre noi cu barca aceea a lui, însă asta a fost tot, o simplă supărare. Nimic pentru care ai putea omorî pe cineva.

– Dar în privința lui Kimmie? întrebă John. Ar fi putut cineva să ajungă la crimă din cauza ei? Julia tocmai încerca să

facă o legătură cu Kimmie, cînd John îşi dădu singur răspunsul la acea întrebare: Nu. Nu văd de ce. Ar fi o coincidenţă prea mare să crezi că l-ar fi omorît cineva pe Artie de dragul ei şi că apoi ea era cît pe ce să moară pe *Amelia Celeste*.

– Ea a spus ceva? îl întrebă Noah.

– Încă nu. Acolo mă duc acum. Bărbatul îşi puse din nou şapca pe cap. Speram să mai prind sfîrşitul slujbei. Hutch a fost un om bun. Bătîndu-l uşor pe umăr pe Noah, John se apropie o clipă de mormînt, după care se răsuci şi se grăbi în josul dealului.

– Kimmie? întrebă Julia de îndată ce poliţistul se îndepărtase destul ca să nu-i mai poată auzi.

Noah inspiră cu osteneală.

– Au umblat nişte zvonuri cum că ar fi fost ceva între ea şi Artie.

– Şi cît adevăr crezi că există în acele zvonuri?

– Asta pe Kimmie ar trebui s-o întrebi. Din cîte se ştie, mai mereu au circulat zvonuri în privinţa femeilor din neamul Colella.

– Zvonuri legate de bărbaţi însuraţi? Artie Jones avea soţie şi patru copii.

– Da.

– Aşa încît, tu ce crezi? Ar fi putut să se ajungă pînă la crimă?

Noah îşi abătu privirea în altă parte.

– Am tot căutat pe cineva pe care să pot da vina, şi acest lucru mi-ar ajunge. Însă n-ar fi decît o pistă falsă. Oricum, rezultatul ar fi acelaşi.

Scărpinîndu-şi din nou obrazul, se întoarse către mormîntul tatălui său. Groparii aproape sfîrşiseră treaba. Îi privi cum aruncau ultima lopată de pămînt pe moviliţă. La sfîrşit, le strînse tuturor mîinile şi rămase o vreme acolo, în picioare.

Julia se uită la el, pînă ce începu să se simtă stînjenită. Cînd dădu să plece, Noah îi spuse:

– Stai puțin. Vin și cu.

– Nu este nevoie. Ia-ți în liniște rămas-bun de la el.

Dar de-abia ieșiseră pe poarta cimitirului, că bărbatul se și afla lîngă ea, mergînd în același pas. Cîteva clipe mai tîrziu, un frumos cîine alb cu pete roșcate alergă de pe drum în susul dealului și începu să se gudure în jurul picioarelor lui Noah.

– E al tău cîinele? îl întrebă ea.

– Da. Îl cheamă Lucas. Probabil că este încîntat că s-a dus bătrînul. Ei doi n-au prea fost buni prieteni.

– E un cîine foarte frumos, spuse Julia, admirîndu-i coada stufoasă, plastronul alb, urechile mătăsoase și nasul pistruiat. Ce fel de cîine este?

– Este un retriever pontator de Noua Scoție, pentru vînătoarea de rațe.

– Are o denumire lungă pentru un cîine de talie medie, zise ea cu un zîmbet. Și ce înseamnă retriever pontator?

Noah se opri, se aplecă și scărpină cîinele în dosul urechilor. Lucas ridică spre el o privire plină de adorație.

– Pontatorii țopăie pe mal pentru a distrage atenția raței, în timp ce vînătorul o ochește. Dar întrucît noi nu vînăm pe-aici rațe, înseamnă că acest cîine se tot agită încolo și-ncoace pe ponton, urcînd și coborînd din barcă. Mai înseamnă și faptul că îi place apa, ceea ce poate fi o problemă atunci cînd sare după cîte un pescăruș și se trezește în valurile agitate.

În clipa în care bărbatul se îndreptă de spate, cîinele se năpusti în josul pantei, după camionul funerar, ce se pusese în mișcare. Singurele două vehicule rămase erau micul Plymouth al lui Zoe și, ceva mai în susul drumului, camioneta de un albastru-închis a lui Noah.

Cei doi își continuară drumul.

Julia se uita în urma cîinelui. Acesta urmări o vreme mulțimea ce pleca de la cimitir, după care se abătu în altă direcție și începu să fugărească o pasăre, apoi fu iar atras în cealaltă parte și se îndreptă spre pădure.

– Se mai şi opreşte vreodată?

– Din cînd în cînd. Probabil că în timpul serviciului funerar a dormit în camion.

Coborîră amîndoi spre poalele colinei. Noah părea cufundat în gînduri, însă între ei se instalase o tăcere plăcută. Soarele îşi făcuse acum de-a binelea apariţia, încălzind briza oceanică. Din copaci se auzea ciripit de păsărele, suficient de aproape încît să nu fie acoperit de zgomotul valurilor ce se spărgeau de stîncile de pe ţărm. Julia răsuflă adînc şi se relaxă.

De-abia cînd erau aproape de maşină, Noah deschise din nou vorba:

– Mă tot gîndesc la ceea ce au spus prietenii lui. Ştii tu... despre ce fel de om a fost. Mă întreb ce s-ar fi zis despre mine, dacă aş fi fost în locul lui.

Julia nu fu surprinsă de faptul că bărbatul avea gînduri atît de asemănătoare cu ale ei. Doar amîndoi scăpaseră de moarte ca prin urechile acului.

– Ce anume crezi că s-ar fi spus?

– Nimic prea interesant. Sînt un tip destul de comun.

– Şi ce este rău în asta?

– De fapt, chiar este, afirmă el cu hotărîre. Aş fi putut să ajung mai bine. Noah tăcu brusc. Julia aşteptă ca bărbatul să continue, însă el rămase pe gînduri, cu ochii aţintiţi la drumul ce cobora. Deodată, ridică privirea spre ea. Dar despre tine, ce anume s-ar fi zis?

– Credincioasă. Iubitoare. Capabilă. Supusă. Cuvintele acelea îi erau proaspete în memorie.

– Supusă?

– Sînt o persoană extrem de docilă. Sau am fost, adăugă ca pe jumătate zîmbind. În momentul de faţă, nu mă mai identific cu persoana care am fost.

– Cum asta?

– În primul rînd, pentru că mă aflu aici, pe Big Sawyer. Cînd m-am decis să-i fac o vizită de două săptămîni lui Zoe,

am deschis un nou capitol al vieții mele. Niciodată n-am fost atît de mult timp departe de soțul meu. El este ... dependent de mine.

– Din punct de vedere fizic?

– Nu. Ea fusese cît pe ce să spună „din punct de vedere emoțional", însă asta nu i se potrivea lui Monte. Din punct de vedere al îngrijirii, rosti în cele din urmă. Fără să intre mai adînc în detalii, Julia se grăbi să continue: Mama este de părere că ar trebui să mă întorc cît mai repede la New York, din cauza accidentului şi din alte motive. Însă eu țin cu tot dinadinsul ca măcar pentru o vreme să fiu de capul meu. Ea zîmbi, de parcă se dezaproba singură. Este un lucru cu totul ieşit din comun, în ceea ce mă priveşte. Nu sînt o fire prea independentă, spre deosebire de voi toți, cei de-aici. Poate că există ceva în atmosfera de-aici care predispune la asta. Mă simt străină față de mine însămi.

Era un început de discuție. I-ar fi plăcut să vorbească mai mult în legătură cu asta, pentru că Noah era unica persoană care trecuse prin ceea ce trecuse şi ea. E drept, mai era şi Kimmie Colella, însă Kimmie nu vorbea.

Noah nu muşcă din momeală. Şi, totuşi, dezamăgirea ei fu de scurtă durată, deoarece bărbatul îi zîmbi. Era un zîmbet blînd pentru un om ce părea sumbru, dur ca o stîncă.

– Poate o fi din cauză că porți hainele lui Zoe, îi sugeră el.

Într-adevăr, Julia era îmbrăcată cu nişte pantaloni largi şi cu un pulover de la Zoe. Era din lînă de Angora, neagră ca tăciunele, spicată cu fîşii de albastru şi cu pete împrăştiate la întîmplare.

– Puloverul ăsta zici că m-a dat de gol? Aşa crezi?

– Lucrurile ei sînt deosebite, rosti Noah cu respect. Poate că vei redeveni tu însăți, o dată ce vei îmbrăca din nou propriile tale haine.

Însă Julia nu era convinsă că aşa se va întîmpla. Ba, mai mult, nu ştia nici măcar dacă mai dorea să se simtă la fel ca

înainte. Analizînd femeia care fusese, îşi dădu seama că nu era o persoană foarte interesantă. Persoanele interesante nu se mulţumeau să fie mereu pe un plan secundar. Nu trăiau pentru muncă şi nu se subordonau total soţilor lor. Nu căutau să se pună la adăpost.

Privind în urmă la femeia aceea, Julia descoperi că era dornică şi de altceva.

Dar nu apucă să-i facă lui Noah mărturisirea aceasta, pentru că pe drum se ivi maşina lui Zoe. După ce zvîcni de cîteva ori, maşina se opri.

– Cred că are probleme cu echipamentul, spuse Noah, amintindu-i Juliei de războiul echipamentelor. Avusese de gînd să-i pună întrebări în legătură cu acel război, dar uită pe dată, cînd constată că din maşină coboară altă femeie, nu Zoe. Era o tînără minionă care, cu o singură excepţie majoră, semăna foarte bine cu Molly.

– Nu e vorba de nici o problemă la echipament, rosti Julia cu o voce schimbată. De vină este fiica mea, care habar nu are cum se mînuieşte schimbătorul de viteze. Uluită, porni pe iarbă, mai întîi la pas, după care începu să alerge cînd îşi dădu seama că, în ciuda tunsorii băieţeşti, acea tînără era chiar Molly.

Molly însă rămăsese încremenită, cu un picior încă pe scara maşinii şi cu celălalt pe pămînt. Privea spre Julia, iar pe faţă i se întipări o expresie aproape îngrozită.

Cînd Julia ajunse lîngă maşină, bucuria ei se transformase în îngrijorare. Molly avea acelaşi păr blond ca şi Julia şi aceeaşi alură suplă, însă era mai creolă la faţă şi moştenise ochii negri ai lui Monte, nu pe cei căprui ai Juliei. Acum, tenul ei era palid, iar ochii înroşiţi.

Julia cuprinse în mîini faţa lui Molly şi, după ce aruncă o privire fugară la părul scurt al acesteia, îi ţintui ochii.

– Ce s-a întîmplat?

– Cine-i bărbatul acela? îi răspunse Molly printr-o altă întrebare.

– Este Noah Prine. A supraviețuit accidentului, la fel ca și mine. Acum a fost înmormîntat tatăl lui. Dar tu ce-ai pățit, scumpa mea?

După o mică pauză, Molly îi răspunse repezit:

– Nimic.

– Ieri de dimineață, erai la Paris! Și asta ce este? o întrebă Julia, mîngîind-o ușor pe cap.

– M-am înfuriat și m-am gîndit că o să-mi stea mai bine așa.

– Chiar așa îți și stă. Doar că întotdeauna ai avut părul lung, iar eu nu mă așteptam să te văd cu tunsoarea asta.

Molly îi mai aruncă lui Noah o privire lungă înainte de a-i răspunde mamei sale:

– Și pentru mine e ceva neobișnuit. Mi se pare straniu să te văd alături de alt bărbat, în afară de tata. Ochii i se umplură de lacrimi. Bărbații sînt foarte răi. Părînd pur și simplu neajutorată, se agăță de gîtul Juliei și, începînd să plîngă încetișor, o strînse mai tare ca niciodată în brațe.

Mintea Juliei lucra cu febrilitate.

– Ce ți s-a întîmplat?

– Nimic.

Julia o împinse ușor în față, pentru a o putea privi în ochi.

– Dacă nu s-ar fi întîmplat nimic, în acest moment ai fi fost încă la Paris. Cum ai ... cînd ai ... ?

– Azi-noapte, îi răspunse Molly, ștergîndu-și lacrimile cu dosul palmelor. Eu îmi făceam probleme că nu-mi place serviciul acela, că șeful meu este un nesuferit, că toate colegele mele de apartament sînt foarte egoiste și dușmănoase, în timp ce tu aproape că era să mori. Cum aș fi putut să mai rămîn acolo, cînd tu aveai nevoie de cineva apropiat lîngă tine? Numai că avionul a făcut escală la Chicago, se văicări ea începînd din nou să plîngă, și a ajuns la New York cu două ore întîrziere. De-abia după ora unu noaptea am apucat să iau un taxi către casă, iar tata nu știa că voi veni și ne-am certat rău.

– Din pricina părului? o întrebă cu neliniște Julia. Cu coada ochiului, îl văzu pe Noah îndreptîndu-se către camioneta lui. El ridică o mînă într-un gest ce sugera că vor sta de vorbă mai tîrziu.

– Din pricina bărbaților, aproape strigă Molly. Și din pricina comportamentului lor execrabil. Cei de la restaurant s-au purtat dezgustător cu mine, mamă. Chiar dacă aș fi fost adunată de pe drumuri, și tot ar fi trebuit să se poarte mai drăguț. Parcă mi-ar fi făcut cine știe ce mare hatîr dacă îmi dădeau voie să îi urmăresc la lucru, și chiar m-au lăsat să-i urmăresc, însă ar fi fost cazul să-mi permită și mie să pun mîna și să muncesc acolo. Eram sclava lor pe timpul verii, făcîndu-mi stagiul gratis, iar ei s-au comportat ca niște mitocani, de parcă eu aș fi fost aceea care s-a oferit să sponsorizeze acest stagiu. Doar nu mi-am pierdut vremea, timp de doi ani, la școala de artă culinară, ca să fiu în stare să zîmbesc, să dau din cap și să spun: *Sînteți extraordinar, domnule!*

În mod bizar, Julia se simți ceva mai liniștită.

– Dar de ce nu mi-ai spus și mie că treburile mergeau prost acolo?

– Pentru că am tot sperat că vor merge mai bine. Tata îmi zicea mereu că urma să fie o vară cît se poate de fructuoasă, iar eu îmi tot repetam vorbele lui însă, la un moment dat, m-am gîndit că, la urma urmei, aveam și eu un cuvînt de spus. Eu am vrut la New York, dar tata a fost de părere că Parisul ar fi arătat mai bine în C.V.-ul meu. Ei bine, mie nu-mi pasă de nici un C.V. La ce îți mai folosește un C.V. dacă te simți nenorocit? Iar eu am fost tare nefericită, mamă. Nu acolo voiam să fiu.

Julia îi mîngîie părul scurt și blond.

– Îmi pare rău, draga mea. Ar fi trebuit să-mi spui și mie.

– La ce bun? Eu am acceptat acel stagiu și probabil că aș fi rămas în continuare acolo, pentru ca nu cumva tata să creadă despre mine că sînt lipsită de voință. Dar, după aceea, a avut loc accidentul tău și totul s-a schimbat. Trebuia să văd eu, cu ochii mei, că n-ai pățit nimic.

– Aşa că ai luat avionul pînă la New York, via Chicago. Dar cum ai ajuns aici?

– Am luat un alt avion pînă la Portland, iar de acolo m-am urcat într-un autobuz.

Julia nu se mira deloc. Molly fusese dintotdeauna descurcăreaţă, mai ales atunci cînd voia să facă ceva împotriva unuia sau a ambilor ei părinţi. Julia era mîndră de spiritul de independenţă al lui Molly. Şi se simţea liniştită în privinţa fiicei sale, ştiind că Molly ar fi putut să-şi poarte foarte bine de grijă şi de una singură, dacă ei i s-ar fi întîmplat ceva rău.

– Tata ţi-a dat ceva bani?

– Nu i-am cerut bani. Am scos de pe cardul meu. Tata nici nu ştie că am venit aici. N-am făcut decît un duş, după care mi-am făcut bagajele şi am întins-o repede de-acolo.

Julia se îngrijoră din nou. Se întreba dacă nu cumva Molly îi mai ascundea ceva.

– Te-a văzut plecînd?

– Da. Dar n-am schimbat nici o vorbă.

– Nu te-a întrebat unde pleci?

– Ba da, însă nu i-am răspuns.

– Probabil că acum este îngrijorat rău de tot.

– Mă cam îndoiesc de asta.

– De ce vorbeşti aşa?

Molly se rezemă de maşină. Cu părul ei scurt, cu cîte trei cercei în fiecare ureche şi cu figura aceea fioroasă, fiica ei i se părea neobişnuit de rebelă.

– Pentru că el este mereu foarte ocupat şi pentru că totul trebuie să se învîrtă numai în jurul lui. Aşa a fost întotdeauna. Mai ţii minte cînd ar fi trebuit să se intereseze, împreună cu noi, de un colegiu pentru mine? Sau cînd ar fi trebuit să-şi petreacă împreună cu noi concediul, la Washington, D.C., ori cînd ar fi trebuit să se ocupe de absolvirea mea? Sau cînd ...

Julia îi puse o mînă pe gură, pentru a-i opri torentul de vorbe.

– Am mai discutat despre toate astea. Să ştii însă că el te iubeşte. O să-l sun de cum vom ajunge acasă la Zoe. Julia se uită din nou la părul fiicei sale. Avea să-i ia ceva timp pînă să se obişnuiască cu noua înfăţişare a acesteia. Îmi pare rău că s-a întîmplat aşa, cu serviciul tău. Părea o bună şansă pentru tine, şi urma să primeşti şi nişte referinţe cu greutate. Acum ce-o să faci?

– O să mă întorc împreună cu tine la New York şi o să-mi caut acolo de lucru. Ştiu că acum este cam tîrziu pentru asta, dar mă simt pe deplin capabilă să-mi susţin cauza.

– Nici nu mă îndoiesc de asta. Aşchia nu sare departe de trunchi. Poate că Molly moştenise de la ea sensibilitatea, însă de la Monte avea atît tupeul, cît şi elocinţa. Dar s-ar putea ca eu să rămîn mai multă vreme aici. Ideea de a-şi prelungi şederea îi încolţise de cîtăva vreme în minte, deşi pînă în acea clipă nu se materializase încă.

Molly se încruntă.

– Parcă înţelegerea era să rămîi aici doar două săptămîni, dintre care una s-a şi dus.

– Înţelegerea? repetă Julia interogativ, cu un zîmbet mirat pe buze.

– M-am referit la ceea ce îţi propuseseşi să faci.

– Aşa e, ai dreptate. Şi totuşi, a avut loc accidentul, iar eu n-am apucat să fac mai nimic din tot ceea ce plănuisem.

– Te referi la cursul de artă fotografică? Dar dacă ţi-ai pierdut tot echipamentul foto, cum ai mai putea să urmezi acel curs?

– Încă nu ştiu. Încerc să-mi dau seama. A fost o săptămînă cam tulbure pentru mine, spuse Julia, aruncînd o privire în susul dealului.

– Nu te-ai prea distrat, aşa este? Ca să nu mai vorbesc despre mătuşa Zoe. Părea destul de afectată. Cînd am ajuns cu feribotul, nu-mi venea să cred că o vedeam acolo, pe ponton. Pe continent, văzuseni lîngă debarcader maşina noastră parcată,

numai că nu aveam la mine cheile. Iar cînd am coborît de pe vapor, aici, pe insulă, am văzut-o pe ea. Şi am crezut că a avut o premoniţie în legătură cu sosirea mea. Apoi mi-a explicat că aştepta pe altcineva. Molly începu să vorbească pe un ton mai serios şi cu glasul mai coborît. Mamă, tipul acela care a murit nu era cu mult mai mare decît mine.

– Ai dreptate.

– Iar fratele lui nu este cu mult mai mare decît era el. Zoe a împrumutat o altă camionetă, iar pe a ei mi-a dat-o mie. Mi-a spus că te găsesc aici. Molly se uită spre cimitir, aşa cum făcuse ceva mai devreme şi Julia. N-ai vrea să plecăm? Locul ăsta îmi cam dă fiori. Şi, pe urmă, trebuie să-l suni şi pe bunicul. Am vorbit cu el la telefon, pînă să plece autobuzul. Mi-a spus că aşteaptă să-l suni.

Da. Aşa sunase porunca şi la sfîrşitul e-mail-ului trimis de tatăl ei. De atunci, nu mai primise nici un e-mail din partea lui, doar de la Charlotte şi de la Donna, şi de la Jane. Îi mai telefonaseră şi fratele ei, Jerry, şi soţia fratelui ei Mark, însă nu mai primise nici un semn de viaţă nici de la Janet şi nici de la George. Julia nu avea nici o dovadă că părinţii ei ar fi fost îngrijoraţi pentru ea, aşa precum fusese Molly, care venise acasă tocmai din Franţa. Nu avea nici o dovadă de îngrijorare pentru soarta ei, nici din partea lor şi nici din aceea a lui Monte. Pe lîngă asta, Julia nu avea absolut nici o dovadă că lui Monte i-ar fi fost cît de cît dor de ea.

5

Odată ajunsă la Zoe, îi telefonă imediat lui Monte. Acesta ridică receptorul şi lătră în microfon un concis „Da!", iar femeia se simți recunoscătoare pentru faptul că măcar răspunsese apelului ei. Uneori, n-o făcea nici pentru clienți şi nici pentru familie.

– Bună, îi spuse ea, încercînd să pară voioasă. Eu sînt. Julia îi zîmbi lui Molly, care stătea în picioare în apropierea ei, rozîndu-şi cu nervozitate o unghie.

– Am încercat toată ziua să dau de tine şi n-am izbutit, îi replică el, părînd extrem de nemulțumit. Ce se întîmplă cu telefonul tău mobil cel nou?

– L-am lăsat acasă la Zoe. Am fost toată ziua plecată la înmormîntări.

– Ar fi bine să mai verifici din cînd în cînd, să vezi dacă ai primit mesaje noi. Molly s-a întors.

– Ştiu, îi răspunse Julia. Acum este aici cu mine.

– *Acolo?* Cum dracu' de a ajuns tocmai acolo?

– A luat un avion pînă la Portland, iar mai departe s-a urcat într-un autobuz pînă la feribot.

– O să-i placă asta la nebunie, murmură Molly.

– Un *autobuz?!* exclamă Monte. Îți închipui ce fel de vîntură-lume merg pe-acolo, cu autobuzele alea?!

– Presupun că sînt identici cu acei vîntură-lume care merg cu autobuzele şi în zona în care te afli tu.

Molly chicoti, în timp ce Julia ridica o mînă în semn de avertizare.

– Ah, spuse Monte. Văd că astăzi sîntem într-o dispoziţie ironico-băşcălioasă. Atunci, află că, azi-noapte, cînd a venit acasă, Molly era aproape incoerentă. Nu ştiu dacă acest lucru se datora extenuării sau dacă era sub efectul cine ştie căror prostii pe care le-o fi luat în Franţa, însă vorbea fără nici un sens. Ţie ce ţi-a spus?

O clipă, Julia nici nu se gîndi că Molly ar fi putut să se afle „sub efectul cine ştie căror prostii". Îşi cunoştea bine fiica. Ele două erau mai apropiate decît multe mame cu fiicele lor, fapt pentru care Julia era cît se putea de bucuroasă. Dacă Molly se comportase urît, fusese ori din cauza oboselii... ori din cauza lui Monte.

– Mi-a spus că v-aţi certat. Mi-a spus că te-ai supărat că s-a întors prea repede din Franţa.

După o fracţiune de secundă de tăcere, Monte spuse pe un ton iritat:

– Păi, tu nu eşti supărată din pricina asta? Era un stagiu important.

– Ea are o altă părere.

– N-are decît douăzeci de ani. Ce ştie ea?

Julia se enervă în numele lui Molly. Întorcîndu-se cu spatele la fată, ea începu să-i vorbească lui Monte cu o vehemenţă pe care o manifesta extrem de rar.

– Dacă ar fi fost băiat, iar ţara ar fi fost în stare de război, Molly ar fi fost aptă pentru înrolare. Trebuie să ascultăm ceea ce are şi ea de zis. Noi n-am fost la Paris. N-am văzut ce se întîmpla cu stagiul ei. Fata a simţit că acest stagiu n-avea să-i ofere experienţa pe care spera s-o dobîndească acolo. Şi a mai simţit că ar fi fost foarte important pentru mine ca ea să vină

aici şi să vadă cu ochii ei că n-am păţit nimic. Şi, într-adevăr, faptul că a venit aici are o mare importanţă pentru mine.

– Tu eşti bine, rosti Monte pe un ton disprețuitor. Ţie nu ţi se întîmplă niciodată nimic rău. Pînă la urmă, ai primit coletul pe care ţi l-am trimis? Ar fi fost drăguţ din partea ta să mă suni ca să-mi confirmi că pachetul a ajuns la tine.

Julia îşi muşcă limba. Monte ştia că îi parvenise acel colet. Îl trimisese de la serviciu, prin curieratul rapid FedEx, aşa cum proceda cu toate documentele importante. Dacă l-ai fi auzit cum vorbea, ai fi înţeles că avea o încredere deplină în FedEx.

– Îţi mulţumesc, îi spuse ea cu docilitate.

– Au sosit şi banii în numerar şi cartea de credit?

– Da. Erau toate în colet. Îţi mulţumesc.

– Şi cheile de la maşină? Ţi-ai transbordat maşina?

– Încă nu.

– De ce nu? Eu am socotit că era mai bine să ai la dispoziţie maşina ta, pentru a nu fi nevoită să foloseşti camioneta lui Zoe.

Lucrul acesta era adevărat. Nu ştia prea bine să manevreze o transmisie manuală, la fel ca şi Molly, şi nici măcar nu era la fel de îndrăzneaţă ca aceasta.

– M-am folosit de o maşină veche, pe care i-a dat-o lui Zoe o cunoştinţă de-a ei şi, oricum, n-am mers prea departe. Aici, în două zile, au avut loc patru înmormîntări.

Ai uitat de accident? ar fi vrut ea să-l întrebe. *Cum de poţi trăncăni despre telefoane celulare şi despre automobile, cînd nouă persoane au murit?*

Lui Monte însă nu-i păsa.

– Dacă ştiai că n-o să ai nevoie de maşină, aş fi putut s-o folosesc eu.

Ca să meargă unde anume? se întrebă femeia în sinea ei. Monte susţinuse, şi chiar de mai multe ori, că n-avea de gînd să iasă din oraş, în cele două săptămîni în care ea ar fi fost plecată şi că, în oraş, avea să se descurce foarte bine cu taxiul.

Însă dacă Julia ar fi încercat să-i amintească asta, nu ar fi făcut decît să stîrnească o discuție, din care ea arareori ieșea învingătoare. Monte era un adevărat maestru al duelurilor verbale.

Pe de altă parte, ea era o maestră a înăbușirii propriilor sentimente. Cu toate că fierbea, glasul îi suna liniștit.

– O să mă duc să aduc mașina aici, țin ea să-l asigure. Am toate motivele, acum cînd și Molly este pe insulă.

– Așadar, o să stea cu tine acolo? Așa să și facă! N-are nici un rost să se întoarcă acasă. Oricum, n-o să mai reușească să-și găsească un alt serviciu în perioada asta. Poate foarte bine să rămînă acolo o săptămînă, împreună cu tine.

În ceea ce o privea, nici Julia nu se gîndise să stea mai mult.

– Bine.

– N-aș avea cum să o supraveghez. Am multe pe cap. Ea te-ar putea ajuta să cheltuiești banii pe care ți i-am trimis. Am apucat să-ți spun că polița noastră de asigurare include și echipamentul foto? Vezi dacă poți să-ți cumperi de pe-acolo un alt echipament. Probabil că individul acela va ști să-ți spună cui să te adresezi. Mă refer la Himmel.

– Hammel.

– O să-ți cumperi?

– Mă mai gîndesc.

– De ce ești așa de nesigură? Doar ți-a plăcut echipamentul acela. După ce o să înveți să-l folosești, o să dobîndești un orizont artistic. Julia se gîndi ar fi putut să dobîndească un orizont artistic și cu cel mai simplu aparat de fotografiat. Monte continuă: Apropo. Te rog să-l suni pe tatăl tău. A telefonat ieri aici. Voia să afle ce s-a întîmplat cu tine, de ce nu l-ai mai sunat.

– El nu m-a sunat niciodată, rosti Julia cu o ușoară iritare în glas.

– Poate că te-a sunat pe mobil, dar tu nu i-ai răspuns. Te rog să-mi faci un hatîr, Julia. Poartă-l la tine. Nu-mi pasă dacă

acolo telefoanele celulare sînt privite cu simpatie ori nu, însă ar fi bine ca măcar cei apropiați ție să poată da oricînd de tine. Ne-am înțeles?

– Da.

Julia închise telefonul, furioasă din cauza tonului condescendent din vocea lui şi accesă serviciul de mesaje vocale, însă în afară de trei mesaje de la Monte, ce vădeau o iritare crescîndă, de la tatăl ei nu găsi nici unul. Era sigură că el o sunase, dar nu se ostenise să-i lase nici măcar un mesaj, fapt care o făcu să se simtă şi mai rănită decît era.

Se gîndea să închidă telefonul şi să sune mai tîrziu. Însă enervarea pe care încă o mai simțea după discuția cu Monte o îndîrji să sune chiar în acel moment, lăsînd la o parte faptul că, dat fiind că Molly era lîngă ea, urmărind-o şi ascultînd-o, ar fi trebuit să-i explice motivul pentru care nu dădea telefon părinților ei.

Şi totuşi, sîngele apă nu se face. Simți un nod în stomac cînd telefonul începu să sune. Senzația aceea deveni şi mai atroce cînd auzi vocea mamei ei.

– Alo?

– Bună, mamă. Dar nu primi nici un răspuns la salut. Plină de speranță, Julia spuse repede: Mamă, vorbeşte cu mine! Te rog, vorbeşte cu mine!

Intervcni însă glasul lui George.

– Julia? Am tot încercat să dăm de tine. De ce nu ne-ai mai sunat?

Julia se simțea dezamăgită.

– A fost cam multă agitație pe-aici.

– Multă agitație? Pe-acolo?

Deşi rostite pe un ton neutru, vorbele tatălui ei îi atinseră o coardă sensibilă. O invadă aceeaşi enervare ca în timpul conversației cu Monte.

Strunindu-şi furia, ea îi spuse:

– Tată, a avut loc un accident. Au murit nouă oameni. Opt copii, două neveste, o logodnică. În urma lor au rămas zeci de

părinți, rude și prieteni care îi plîng pe cei dispăruți. Am pregătit de mîncare pentru rudele celor înmormîntați, iar pe lîngă asta, am mai ajutat-o și pe Zoe la treburi, pentru că tînărul care muncea pentru ea a murit și el în accident. De aceea este mare agitație aici.

În ciuda eforturilor de a rămîne calmă, Julia ridicase tonul, lucru ce nu-i stătea în fire. Pînă și Molly părea surprinsă.

Și tatăl ei trebuie să fi rămas surprins, pentru că imediat se mai înmuie.

– Te înțeleg, Julia. Numai că am așteptat un semn din partea ta. Ca părinți ai tăi, sîntem îngrijorați pentru tine.

– Și mama este îngrijorată?

– Da.

– Și de aceea n-a vrut să vorbească?

– Julia! ....

– Dacă erați atît de îngrijorați pe cît pretindeți că sînteți, de ce nu m-ați sunat? George nu-i răspunse, iar Juliei îi păru rău. Nu obișnuia să se răstească la nimeni și, cu-atît mai puțin la tatăl ei. Iartă-mă, tată, dar aici au fost momente grele. N-a fost o simplă tamponare a două automobile. Big Sawyer este o comunitate mică. Aici se cunosc toți între ei. Cînd mor nouă oameni, se simte.

– Îmi dau seama, rosti bărbatul încet și cu sinceritate. Cîte înmormîntări mai sînt?

– Pe insulă, nici una. Celelalte vor avea loc pe continent.

Vocea lui George părea ceva mai înseninată.

– Așadar, vii acasă?

– Încă nu.

După o mică pauză, George o întrebă cu mirare:

– De de? Doar a trecut deja o săptămînă.

Julia auzi în fundal niște bodogăneli înfundate. Era sigură că era glasul mamei ei, însă nu desluși cuvintele.

Hotărîtă să nu cedeze, ca spuse:

– Încă de la început, mi-am propus să rămîn aici două săptămîni. Iar în afară de asta, mai am multe lucruri de făcut.

– Şi Monte ce zice?

– Este absolut de acord. Este la fel de impresionat de accident ca şi voi. Julia fu surprinsă ea însăşi de cuvintele pline de sarcasm pe care le rostise. Însă nu reveni asupra lor. Şi nici măcar nu încercă să umple tăcerea ce le urmase.

Într-un tîrziu, cu multă bunăvoinţă şi tact, în timp ce era evident că Janet îi cam stătea în coastă, George spuse:

– Nu cred că înţeleg ceea ce vrei să spui.

Julia nu mai şovăi deloc. Trebuia să spună lucrurilor pe nume. Nu-i mai păsa că se afla şi Molly lîngă ea. Molly era deja o persoană adultă. Era cazul să afle şi ea ceea ce simţea mama ei.

– Vreau să spun că acest accident reprezintă cea mai traumatică experienţă din viaţa mea. Nu înţeleg cum de tu şi mama nu vă puteţi da seama de acest lucru. Aş fi putut foarte uşor să mă număr şi eu printre victime.

– Nu vorbi aşa! strigă Molly.

– Nu vorbi aşa! exclamă şi bunicul ei, cu seriozitatea vîrstei. N-ai murit. Acesta este lucrul cel mai important.

– Ba nu. Nu ăsta e lucrul cel mai important, spuse Julia, încercînd să se facă bine înţeleasă. Aşa este, n-am murit. Însă aş fi putut să mor. Şi totuşi, de ce n-am murit? Trebuie să existe un motiv.

– Nu există nici un motiv. Doar că ai avut un noroc chior.

– Ba trebuie să existe un motiv, continuă ea cu hotărîre. Numai că nu-mi pot da încă seama care anume poate fi acel motiv. Şi, oricum, lăsînd toate astea la o parte, acum văd altfel lucrurile.

– Cum adică altfel?

– Altfel, adică vreau să aflu cine sînt, vreau să ştiu ce se va alege de viaţa mea şi ce vor spune oamenii despre mine atunci cînd voi muri.

– Mamă! zbieră Molly.

Julia depărtă telefonul de gură.

– Nu acum, Molly. N-am de gînd să mor chiar aşa de repede. Ăsta-i tot clenciul.

– Despre ce clenci vorbeşti? o întrebă George cînd îşi reluaseră convorbirea.

– Am deja patruzeci de ani, spuse ea privind-o pe Molly drept în ochi. Şi, cu voia lui Dumnezeu, poate că o să mai trăiesc încă pe-atîţia. Nu vreau să-mi bat joc de toţi aceşti ani.

– Ai vreo îndoială în privinţa primilor tăi patruzeci de ani de viaţă? o întrebă George, în timp ce în fundal se auzeau vociferări şoptite, iar el scoase un prelung „Şşt!"

– Nu, îi zise Julia înghiţind în sec. Dacă tot trebuia să fie sinceră şi să spună exact ceea ce simţea, nu ceea ce ar fi vrut să audă cel ce o asculta, era nevoită să facă o rectificare. Ba da. Parţial. Nu chiar în toate privinţele.

George mormăi ceva către Janet. Părea acum mai puţin răbdător ca înainte.

– Dacă mama are ceva de spus, de ce nu vine la telefon, ca să-mi spună direct?

– De ce oare nu vrea să stea de vorbă cu tine? o întrebă Molly.

– Ştii foarte bine de ce, mormăi George în microfon.

– Adevărul este că nu am habar, îl contrazise Julia. Ştim toţi că între ea şi Zoe a avut loc o ruptură, dar nu ştiu din ce cauză. E absurd să mai porţi ranchiună după atît amar de vreme. Zoe este unica ei soră şi locuieşte pe insula asta absolut singură.

– A fost opţiunea ei, îi aminti George.

– Dar mama a invitat-o vreodată să locuiască împreună cu voi, la Baltimore? Şi-a exprimat vreodată mama intenţia de a o avea mai aproape? A pus vreodată mama mîna pe telefon, pentru a o suna?

– Julia! o atenţionă George.

Julia însă nu se mai putea stăpîni.

– Zoe are prieteni, dar nu are nici o rudă lîngă ea. Mama este preşedinta unei fundaţii caritabile, este expertă în

comunicarea cu oamenii, dar cu Zoe nu vrea să vorbească, iar acum, din cauză că am venit în vizită la Zoe, nu mai vrea să vorbească nici cu mine. Milostivenia trebuie să pornească din sînul familiei, nu-i aşa? Iar dacă iertarea face şi ea parte din caritate, atunci mama de ce n-o poate ierta pe Zoe? Ce lucru groaznic a putut să-i facă Zoe?

– Întreab-o pe Zoe.

Tocmai în acea clipă, Zoe intra pe uşă.

Privind-o drept în ochi, Julia spuse în microfon:

– Dar Zoe nu vrea să-mi spună. Cînd Zoe arcui din sprîncene a curiozitate, Julia mimă din buze: „*Tata*".

Molly se apropie de Zoe şi o cuprinse de mijloc.

George scoase un suspin ostenit.

– Julia, problema asta n-are nici o legătură cu tine şi cu viaţa ta.

– Ba are, se încăpăţînă Julia. Are legătură cu onestitatea. Este unul dintre lucrurile pe care acum le văd altfel.

– Tu ai suferit un şoc. Este de înţeles. Ai puţină răbdare. Lucrurile vor reveni la normal. În fundal, se auziră şuşoteli. De data asta însă, George vorbi mai tare, astfel că Julia auzi ceea ce spunea el: Linişteşte-te, Janet, şi lasă-mă să vorbesc la telefon. Da. Da. Ia receptorul! Vrei să-i spui asta?

Bineînţeles că Janet nu dădu curs invitaţiei lui. Julia însă se simţi intrigată de faptul că tatăl ei putea să-i ţină partea.

Şi totuşi, după aceea, George repetă de formă cuvintele despre care Julia era sigură că le rostise Janet:

– Viaţa merge înainte.

Julia îşi îndreptă spinarea şi zîmbi.

– Da, ştiu. Aşa se întîmplă acum şi cu viaţa mea.

– Întoarce-te acasă. O să discutăm mai în detaliu, de îndată ce vei reveni la New York.

– Sînt de acord.

– Şi cînd o să te întorci?

– Asta nu ştiu încă.

– Nu crezi că ar fi mai bine dacă ai reveni la viața cu care ești obișnuită? Mi se pare că ești schimbată.

Julia era absolut sigură de acest lucru. De obicei, nu li se opunea părinților. De obicei, nu i se opunea nici soțului. Da, fusese o fire supusă.

– Schimbarea asta s-ar putea să fie un lucru foarte bun.

– Sînt îngrijorat, Julia, spuse George.

Julia simți pe loc că se înmoaie. Nu tatăl ei era de vină. În multe privințe, el însuși era doar o simplă victimă. Julia vorbise cu el dar, de fapt, vorbele îi erau adresate lui Janet.

– Dar eu nu-ți cer să te îngrijorezi. Mi-ar plăcea ca măcar să încerci să înțelegi prin ce am trecut, și ce anume ar putea fi acum în inima mea.

– Da, o să încerc, îi răspunse el, însă pe un ton ce sugera că terminase tot ce avusese de spus.

Julia simțea că i se rupe sufletul. Nu George era mărul discordiei. Și, totuși, nu ar fi trebuit să se comporte ca un robot. În definitiv, era un om care putea să gîndească și să aibă sentimente. Și care, în plus, mai era și tatăl ei. Chiar dacă ar fi fost terorizat de soția lui, ar fi putut lua legătura cu Julia de la serviciu, prin telefon sau prin e-mail, fără ca Janet să afle vreodată.

– Tocmai a intrat Zoe, îi spuse ea. Tată, acum trebuie să închid. Roag-o pe mama să mă sune. Te implor. Julia închise telefonul, pe care îl ținu apoi în dreptul pieptului, privind îndurerată către Zoe și Molly.

– Ce s-a întîmplat cu bunica? De ce nu mai vrea să vorbească cu tine?

Julia închise strîns ochii și scutură din cap. După ce îi redeschise, oftă din rărunchi. Avea stomacul încordat ca un ghem. Și, pe deasupra, simți brusc și acut o stare de neliniște.

– Am nevoie de aer, spuse ea, îndreptîndu-se către bucătărie.

– Unde te duci? o întrebă cu îngrijorare Molly.
– În hambar. Este multă treabă de făcut acolo.
Julia aproape că ieşise pe uşă, cînd Molly bîigui uimită:
– Poftim?

Gretchen o aştepta. Cel puţin, asta era ceea ce vru Julia să creadă, fiindcă în momentul în care intră în hambar şi se apropie de cuşti, dintre toţi iepuraşii care începuseră micile lor hîrjîieli şi boncăncli, şi zvîcnituri, numai Gretchen se apropiase imediat de uşiţa cuştii. Încrezătoare, Julia băgă o mînă în cuşcă, o puse pe urechile iepuroaicei, apoi îşi strecură cealaltă mînă sub burta acesteia şi o scoase cu grijă afară. Adăpostind-o la pieptul ei, femeia se îndreptă către scaun.

Micuţa i se cuibări liniştită în poală, ceea ce constituia un alt semn că o recunoscuse, hotărî Julia. Cu blîndeţe, ea îi mîngîie urechiuşele franjurate.

La fel ca tot ce era în legătură cu Zoe, şi hambarul acela era un amestec de vechi şi de nou. Pereţii erau din lemn şi, în zilele de glorie, de demult, adăpostiseră vaci. Ecourile mugetelor de odinioară ale acestora parcă se auzeau şi astăzi, în vuietul brizei ce intra prin lucarnele deschise. Acele luminatoare erau noi. Zoe pusese să fie construite atunci cînd aduse iepurii, deoarece acestora le plăcea lumina. Orice pericol că soarele ar fi putut încălzi prea tare locul era înlăturat de stejăreii de afară, ale căror coroane constituiau un paravan pentru acoperiş. Înăuntru intrau doar o lumină difuză şi aerul proaspăt, în timp ce căldura excesivă rămînea afară.

Aerul era acum plăcut, răcoros, dar nu prea rece. Adierea vîntului aducea mirosul fînului proaspăt cosit, aşezat în căpiţe. Soarele coborîse pe cer şi lumina lui era liniştitoare. Motanul Ned se afla şi el în apropiere, prezenţa fiindu-i trădată doar de strălucirea uluitoare a ochilor lui gălbui, ca de chihlimbar.

Nemişcat precum o statuie, el şedea în capul oaselor, veghind acum şi asupra Juliei, la fel ca şi asupra iepuraşilor. Peste sunetele discrete datorate foiclilor din cuşti, se suprapunea zgomotul mării, îndepărtat, dar distinct, un permanent asalt al apei pe stîncile ţărmului.

Treptat, pulsul Juliei reveni la normal. Răsuflarea i se linişti. Agitaţia ce o cuprinsese atît de brusc ceva mai devreme, în bucătărie, se calmă. Ghemul din stomac începu să-i dispară.

– Bună ziua, micuţo, gînguri ea spre Gretchen. Cum te simţi astăzi?

Iepuroaica nu reacţionă în nici un fel, nici măcar nu îşi ridică privirea către Julia, însă femeia ştia că nu trebuia să se aştepte la aşa ceva. Dacă se apleca şi îi dădea peste cap blănita de pe frunte – ceea ce şi făcu –, Gretchen avea să ridice ochii şi să o privească – lucru care se şi întîmplă. Sub îndrumarea lui Zoe, Julia învăţase că aceste mici gesturi exprimau afecţiune.

Mai învăţase să completeze sticlele cu apă, să pună grăunţe, să golească tăvile de sub cuşti şi să le umple cu iarbă proaspătă. Zoe o învăţase să facă toate aceste lucruri, imediat ce aflase că Todd nu avea să se mai întoarcă niciodată. Iar Julia era bucuroasă să facă ea toate aceste treburi. Schimbase scutece atunci cînd Molly era mică. Cam acelaşi lucru era şi golirea tăvilor de sub cuşti – de fapt era chiar mai uşor, pentru că nu presupunea nici ştergere de funduri şi nici mirosuri prea neplăcute. Era o nimica toată să le dai iepuraşilor iarbă, grăunţe şi apă.

Acum însă, ea nu făcu nimic din toate acestea. Nici nu-i luă pe rînd în braţe şi pe ceilalţi iepuraşi, deşi Zoe îi atrăsese atenţia că în fiecare zi trebuia să-i alinte pe toţi. Zoe se mîndrea că iepuraşii ei de Angora nu se speriau de alţi oameni, iar Julia înţelegea importanţa acestui fapt. Mulţi dintre iepuraşii lui Zoe aveau să-şi găsească pînă la urmă adăpost la nişte stăpîni noi, care nu erau interesaţi de blana iepuraşilor, ci îi vedeau ca pe

niște prietenoase animale de companie. Julia înțelegea de ce iepurașii de Angora nu trebuiau să fie sperioși. Aceștia nu aveau niciodată să alerge și să aporteze diverse obiecte, așa cum făceau cîinii, și nici nu aveau să sară noaptea în pat, ca pisicile. Însă ei simțeau cu-adevărat diferența dintre căldura oamenilor și statul într-o cușcă.

Julia se întreba dacă iepurașilor nu le era cumva dor de Todd. Trecuse deja o săptămînă de cînd el nu-i mai ținuse în brațe. Din cîte îi spusese Zoe, băiatul acela le oferise mai mult decît o simplă atenție, ba chiar îi răsfățase peste măsură.

Pentru Julia, a o ține în poală pe Gretchen era un lucru extrem de liniștitor. Continuă să mîngîie blana ciufulită a iepuroaicei și să-i șoptească vorbe de alint, pînă ce își simți întreg trupul complet relaxat. Și numai atunci o băgă din nou pe Gretchen în cușcă și se apucă de treabă. Această activitate părea să aibă un efect terapeutic. Chiar și în acel moment tîrziu dintr-o zi plină de activități și de supărări, cu înmormîntări și angoasă, ea se simțea că se încarcă suficient cu energie.

Nu era deloc o muncă făcută la întîmplare. Trebuiau monitorizate anumite lucruri ce aveau legătură cu starea de sănătate a iepurilor, cum ar fi fost aspectul materiilor din tăvile de sub cuști sau cantitatea de iarbă mîncată. În afară de faptul că avea niște iepuri obișnuiți cu oamenii, Zoe se mai mîndrea și cu sănătatea perfectă a acestor iepuri, și pentru asta nu se dădea în lături de la nici un efort suplimentar.

Și nici Julia. Ea umplu ochi toate policioarele pentru iarbă, după care curăță gunoiul din tăvițe și îl adună într-o roabă pe care o duse în spatele hambarului, într-un loc special ales de către Zoe. După ce reveni în hambar, ea se așeză și, timp de cîteva minute, îi luă pe rînd în brațe pe iepurii pe care nu îi alintase de dimineață – pe Maria, apoi pe Jasper, pe Frumușelul, pe Petunia și pe Swizzle. Ba scoase din cușca Bettinei chiar și culcușul puilor, și îi ținu în brațe, pe rînd, pe fiecare dintre cei

şapte puişori – iar în tot acest timp, ea refuză să se mai gîndească la Monte, la părinţii ei, la toată viaţa ei de pînă atunci, ce rămăsese undeva, departe, în urmă. Îşi concentră întreaga atenţie asupra ochişorilor şi picioruşelor diafane ale puişorilor şi asupra mătăsoasei lor blănițe. Miracolul naşterii îi ridică moralul.

Era complet cufundată în activitate, cînd ceva o făcu să arunce o privire înapoi către uşa hambarului. Acolo se afla Molly, cu Zoe lîngă ea.

Tresărind din nou la vederea fiicei sale cu părul tuns atît de scurt şi întoarsă atît de neaşteptat din Franţa, Julia se înveseli de-a binelea.

– Nu v-am auzit cînd aţi venit.

– Se vede, spuse Molly. Sîntem de cîtăva vreme aici. Fata părea perplexă. la uită-te la tine! Ţii iepuraşi în braţe. Iar pe mine nu m-ai lăsat să cresc nici măcar o pisicuţă.

Continuînd să zîmbească, Julia îşi întreptă din nou atenţia asupra puiuţului aflat în mîinile ei. La fel ca şi ceilalţi fraţi ai lui, era de un alb imaculat. De fapt, Julia îi prefera pe cei coloraţi – negri, gălbui, liliachii şi cenuşii. Însă înţelegea de ce Zoe era atît de încîntată de aceşti puişori albi. Blana de culoare albă putea fi vopsită după dorinţă şi de aceea avea o valoare mai mare.

– Mi-ai dat tu şi-aşa destulă bătaie de cap, îşi tachină Julia fiica. O pisică n-ar fi fost decît o corvoadă în plus. Ea arătă cu bărbia înspre penumbra de lîngă Molly şi Zoe. Avem aici un exemplar.

Molly se uită în direcţia indicată şi rămase cu gura căscată.

– Ooo, ce pisică frumoasă, gînguri ea, aplecîndu-se şi apropiindu-se de Ned. Vino la mine, pisicuţo, încercă ea, cu mîna întinsă, să-l înduplece pe pisoi.

Ned îşi înălţă coada, se îndepărtă cîţiva metri, se aşeză şi se uită fix la fată, provocînd-o să mai încerce.

Molly se îndreptă de spate.

– Ei poftim!

– Acum este de serviciu, o informă Zoe. Dar dacă dai peste el atunci cînd moțăie la soare, să știi că adoră să fie scărpinat după ureche.

Molly se apropie de Julia care, după ce pusese la loc un pui de iepuraș, ținea acum în mîini un altul. Ea i-l întinse lui Molly, care îl luă imediat, dar găsi ceva de comentat, poate din nevoia de a salva aparențele, după ce fusese refuzată de pisică:

– Ți s-a cam dus lacul de pe unghii.

– Importantă veste, n-am ce zice! îi replică Julia.

– Să vă spun cu o veste, li se adresă Zoe. Astăzi, la Grill este seara costițelor. Nu prea sîntem noi, femeile, mari amatoare de costițe, însă Rick, patronul, are în meniu și niște salate extraordinare, salată de homari, salată de creveți, escalop de scoici, salată Caesar – cu tot felul de verdețuri sălbatice, precum și salată Bibb – o știți voi, și toate proaspete. Azi a fost o zi îngrozitoare. Meritățm și noi o masă bună. Ce-ar fi să ne schimbăm hainele și să mergem acolo?

6

Restaurantul Grill, din port, era la fel de lipsit de pretenții, ca și tot restul insulei Big Sawyer. Construit din șindrilă de cedru, care în timp devenise cenușie din cauza salinității aerului, se înălța pe două etaje. Intrarea principală, marcată de o ușă dublă deasupra căreia se afla o copertină, se găsea la nivelul superior, la capătul unei scări largi ce făcea două curbe, la fiecare curbă existînd cîte un palier spațios. Pe copertină era înscris numele localului, cu toate că nu prea era nevoie. Pe insulă nu exista decît un singur restaurant și din nici una dintre celelalte clădiri așezate la marginea portului nu se degaja un miros atît de apetisant, fie că era vorba despre chiflele prăjite în unt pentru rulada de homari sau despre moluștele pané, sau budinca de pește, mușchiul de vacă bine pătruns sau – așa precum era în acea seară – costițele fripte.

Bucătăria era amplasată la nivelul inferior și nu avea ferestre decît atît cît era strict necesar pentru iluminare și ventilare. În schimb, la etajul superior, destinat clienților, lucrurile stăteau cu totul altfel. Imensele panouri de sticlă permiteau ca portul să poată fi văzut de pe trei laturi, vedere obturată doar în mijloc, de către o ușă din plasă. Prin acea ușă se ajungea pe un ponton ce se întindea deasupra apei, pe niște piloni foarte groși.

Pe timp de iarnă, întreaga activitate a localității era concentrată în jurul barului. Prin intermediul unei antene de satelit,

se putea vedea la televizor un flux continuu de evenimente sportive. De jur împrejurul celor trei laturi ale pontonului se întindea o banchetă încastrată care, ca şi podeaua, era confecţionată din lemn masiv, devenit în timp cenuşiu, din cauza intemperiilor. Restul spaţiului era umplut cu mese acoperite cu nişte feţe de masă de un verde vînătoresc, pline de platouri multicolore şi de mici vaze cu flori proaspete. În timpul zilei, copertina, strînsă acum aproape pe jumătate, oferea protecţie contra soarelui. Scara, nişte felinare asemănătoare cu acelea ce se aflau şi pe marginea debarcaderului răspîndeau o lumină plăcută.

Cînd au ajuns acolo Julia, Molly şi Zoe, felinarele încă nu fuseseră aprinse. Deşi soarele coborîse deja pe cer, mai avea încă o oră pînă să apună. Julia nu putea să nu-şi amintească de faptul că sosise pe insulă cam pe la aceeaşi oră, cu exact o săptămînă în urmă. Acum însă nu era ceaţă, aerul era plăcut şi portul liniştit, dar amintirile Juliei erau încă vii.

Acestea îi fură zgîndărite la vederea unui bărbat cu părul cărunt, care şedea singur, într-un colţ al banchetei ce se întindea pe cele trei laturi ale pontonului. Stătea picior peste picior, cu un cot rezemat de balustrada din lemn. În cealaltă mînă, noduroasă pe la încheieturi, bărbatul ţinea un pahar cu băutură. Privea către largul oceanului, pe deasupra ambarcaţiunilor din port.

Zoe le conduse la o masă pe cele două femei. Dar de-abia se aşezaseră, că Julia se ridică din nou în picioare.

– Mă întorc imediat, le şopti ea şi se îndreptă spre bărbatul cărunt din colţul banchetei.

Acesta părea preocupat şi strîngea în mînă paharul cu whisky. Pentru o clipă, Julia se gîndi să se întoarcă din drum. Simţea însă nevoia să-i vorbească bătrînului. Femeia se aşeză fără zgomot pe banchetă. Lăsă între ei destul spaţiu, dar nu exista nici o îndoială în privinţa scopului pentru care se aşezase acolo. Ochii bătrînului priviră drept într-ai ei, în timp ce în pahar se auzi clinchetul cuburilor de gheaţă. Ochii aceia erau

cenuşii, ca şi sprîncenele, ca şi părul lui, ca şi bancheta pe care şedeau cei doi. Deşi cămaşa şi pantalonii bărbatului erau cafenii, ar fi putut foarte bine să fie considerate tot cenuşii, într-atît de mohorît părea el.

– Mă cheamă Julia Bechtel, rosti ea cu delicateţe. M-am aflat şi eu în seara aceea în barcă. Bărbatul dădu din cap. Voiam doar să-ţi spun ... Ce voia să-i spună oare? Habar nu avea. Voiam doar să-ţi spun ... ăăă, te-am văzut la înmormîntări. E o mare tragedie pierderea atîtor vieţi omeneşti. Dar tu ai pierdut-o şi pe *Amelia Celeste*. Am auzit că era pentru tine ca o fiinţă vie.

– A fost soţia mea, confirmă Matthew cu un glas ruginit din cauza anilor.

– Iar ca s-a dus. Voiam să-ţi spun că-mi pare rău.

Bărbatul dădu din nou din cap.

Ea zîmbi şi dădu să se ridice, după care păru că şovăie. Ar fi fost cazul să-i poată spune unui om singuratic mai multe lucruri. Însă sporovăiala măruntă, pentru care avea atîta pricepere atunci cînd se afla în mediul ei, nu se potrivea şi în cazul de faţă. Cu siguranţă că el n-ar fi fost dispus să converseze despre ultima expoziţie cu opere ale vechilor maeştri italieni, despre noul bar din Soho, în care se servea sushi, ori despre ultimele bîrfe în legătură cu primarul New Yorkului. Aşa încît ca îi zîmbi încă o dată, dădu din cap şi oftă prelung. Se uită apoi înspre ceilalţi clienţi. Fuseseră de curînd ocupate încă alte două mese. O singură masă rămăsese neocupată.

– Este multă lume, spuse ea.

– Mereu este aşa, îi răspunse el.

– I-a atras faptul că este seara costiţelor?

– Nu, le place, pur şi simplu, să vină aici.

Julia se uită din nou către cei prezenţi. La aproape toate mesele se aflau cîte patru persoane; la alte cîteva se aflau chiar cîte cinci. Prin comparaţie, masa lor părea goală, la ea şezînd doar Zoe şi Molly.

– Sînt la masă cu mătuşa şi cu fiica mea. Dar mai avem un loc liber. N-ai vrea să ni te alături?

Matthew schiţă un zîmbet palid. Gura lui semăna mai degrabă cu o linie uşor curbată în jos, pe o faţă brăzdată adînc de trecerea anilor.

– Mulţumesc, dar prefer să mai stau o vreme aici.

De ccalaltă parte a terasei, se auzi un glas ce avea jovialitatea unui om cherchelit, după care urmă un rîset răguşit.

Matthew bombăni ceva neinteligibil.

– Poftim? îl întrebă Julia, aplecîndu-se în direcţia lui.

– Indivizii cu fructele, repetă el. Nişte nenorociţi zgomotoşi şi nesimţiţi.

Julia era de acord cu el. Oricît ar fi fost de plăcut pe acel ponton, atmosfera aceea nu putea şterge săptămîna ce trecuse. Rîsetele zgomotoase i se păreau deplasate.

– Dar de ce îi numeşti „indivizii cu fructele"?

– Pentru că balizele lor sînt vopsite ca nişte fructe. Verde cu roşu. Alb cu vernil. Reprezintă o problemă.

– Te referi la culori?

– Mă refer la geamanduri. Le plasează peste tot în apele din jurul insulei, deşi este interzis.

– Dar Paza de Coastă nu-i poate împiedica?

– Aici nu guvernează nici o lege federală, şi nici măcar una a statului din care face parte şi insula noastră. Aici funcţionează doar legea insulei Big Sawyer. Privi direct spre ea, observîndu-i confuzia. Vorbise cu o rapiditate la care ea nu se aşteptase, după zgîrcenia lui la vorbă, de pînă atunci. În acele momente, cenuşiul ce părea să-l învăluie fu străpuns de culori mai vii. Bărbatul vorbea pe un ton scăzut, însă cu multă ardoare. Toate insulele au teritorii proprii, unde au acces numai pescarii localnici. Este o lege nescrisă. Străinii nu au voie să pună capcane în acele zone.

Julia se arătă intrigată.

– Dar cum pot ei să ştie pînă unde se întinde un teritoriu şi de unde începe un altul?

– Pur şi simplu, se ştie, îi răspunse cu răbdare Matthew. Aaa, liniile de demarcaţie se modifică odată cu venirea iernii. Atunci eşti nevoit să treci peste zona obişnuită, dacă vrei să prinzi ceva bun în capcană. Homarii or fi având ei nişte creiere cît nişte bobiţe, însă numai proşti nu sînt. În ianuarie sau februarie nu se apropie de suprafaţa oceanului, pentru că acolo este foarte frig. Aşa că se deplasează pe fundul mării, către apele mai adînci. Bineînţeles că, dacă vrei să-i prinzi, trebuie să te duci după ei. Asta înseamnă că durează mai mult pînă ce dai de balizele talc şi că te confrunţi cu o climă mult mai aspră. Nu mulţi pescari sînt dispuşi să facă lucrul ăsta.

– Din cauza pericolului?

– Da, şi din cauza lipsei soarelui.

Julia îi zîmbi mirată.

– A soarelui?

– Florida. Arizona. Tortola. Există un grup de pescari care vin tocmai din insula Hull şi care merg în sud timp de patru luni, în fiecare iarnă, pentru a scăpa de frig. Bineînţeles că mai sînt şi unii care pescuiesc numai atunci.

– Numai în timpul iernii?

– Din ianuarie şi pînă în iunie.

– Şi deloc în timpul verii?

– Deloc. Bărbatul sorbi din băutură.

Julia spuse:

– Eu mă gîndeam că vara reprezintă sezonul de vîrf pentru pescari.

– Chiar aşa şi este. În august şi în septembrie se prind mult mai mulţi homari decît în ianuarie, februarie şi martie. Bineînţeles, asta înseamnă că preţul homarilor este mult mai ridicat în lunile de iarnă decît vara. Iarna se prinde mai puţin, dar se cîştigă mai mult.

– Tu mergi în sud?

– Nu. Mă ocup doar de traversarea cu feribotul. Bărbatul tăcu brusc şi se uită în altă direcţie.

Julia simţi că i se rupe sufletul pentru el.

– Poliția a mai descoperit ceva? îl întrebă femeia. Bătrînul clătină din cap. O să-ți cumperi o altă barcă? El ridică din umeri. Julia îi zîmbi cu înțelegere. Probabil că este prea curînd pentru o asemenea decizie.

Matthew dădu din cap şi ridică privirea, atunci cînd o tînără chelneriță îi aduse mîncarea comandată. Tînăra purta o bluză sport de un verde-închis şi un şort kaki, iar în picioare avea şosete groase şi tenişi. Părul îi era strîns într-o coadă de cal, iar pe față îi flutura un zîmbet prietenos.

– Poftim, căpitane Crane. Cod pané cu un cartof răscopt şi cu fasole verde. Fata aşează pe banchetă platoul cu o uşurință ce îi trăda experiența în domeniu. Bărbatul îşi termină whisky-ul şi îi întinse paharul, luînd de la ea tacîmurile învelite într-un şervet din pînză de aceeaşi culoare verde-închis ca şi bluza chelneriței. După ce plecă fata, el începu să desfacă şervetul frumos împăturit, încet, cu grijă, aproape cu prudență.

Julia îşi dădu seama că era martoră a unui adevărat ritual. Venise vremea să plece.

– Eşti sigur că nu vrei să vii la masa noastră?

Bărbatul dădu din cap şi scoase cu atenție la iveală o furculiță.

Julia se ridică în picioare.

– Să ştii că, dacă te răzgîndeşti, locul acela te aşteaptă. Îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine. A fost foarte interesant ceea ce mi-ai povestit despre pescuitul homarilor.

Bărbatul schiță un salut ridicînd uşor o mînă şi apoi vădi un mare interes pentru mîncarea lui.

Julia se îndreptă către masa ei. În timp ce traversa terasa, simțea privirile oamenilor. *Aleasă*, spusese Noah. Nu era obişnuită cu aşa ceva. Se aşeză, bucuroasă că nu se mai afla în centrul atenției.

– Trebuie să aibă în stoc produsele alimentare de bază, cum ar fi fripturi şi burgeri, ba chiar şi hălci mari de carne, tocmai îi spunea Zoe lui Molly, pentru că unii dintre bărbații de pe-aici nu obişnuiesc să mănînce altceva.

– Păi, nu mănîncă şi homari? o întrebă Molly, amuzată.

– Ba da, tot timpul. Dar îi mănîncă acasă, laolaltă cu diferite alte soiuri de peşte prinse în ziua respectivă. Aici însă ei vor altceva. Zoe o puse la curent pe Julia cu subiectul pe care îl discutau. Vorbesc despre Rick Greene. Molly este mirată de diversitatea meniului de-aici. Iar eu îi spuneam că Rick este un individ inteligent. Atunci cînd a cumpărat acest local, aici nu era decît o baracă de pescari. Nu venea nimeni din afară. Dar cînd oamenii au început să-şi construiască pe coada insulei case mari, iar în port au apărut şi iahturi de lux, Rick şi-a dat seama că trebuie să facă o schimbare radicală, pentru că altminteri nu i-ar mai fi mers afacerile. Aşa că a renovat localul, i-a mărit bucătăria şi a început să-şi tipărească meniul.

– Pînă atunci, meniul era scris de mînă, în fiecare zi, pe o tablă şi se schimba mereu, o informă Molly pe Julia, părînd încîntată de această idee. Gătea absolut orice prindeau pescarii locali.

– Şi încă o mai face şi acum, spuse Zoe, întinzîndu-i Juliei un meniu. Tocmai de aceea şi există specialitatea zilei.

– Mamă, noi am comandat pentru tine ceai cu gheaţă. Ai fi preferat să bei vin?

Julia zîmbi.

– Aţi comandat foarte bine. Îmi cer scuze pentru absenţă. Voiam să stau de vorbă cu el. Îmi pare rău că stă acolo de unul singur. L-am invitat la masa noastră, dar m-a refuzat.

– Nici nu mă miră, spuse încet Zoe. Îi place să stea singur. Nu prea este vorbăreţ.

– Să ştii că a vorbit destul. Mi-a povestit multe lucruri interesante despre pescuitul de homari.

– Asta da. Dacă îl întrebi absolut orice, în oricare moment al zilei, despre pescuirea homarilor, o să-ţi spună tot ce vrei să afli. La cină însă este altfel. În mai toate serile, îl găseşti în locul acela din colţ. Îşi bea whisky-ul, îşi mănîncă nelipsitul cod pané şi o să vezi că la desert o să i se aducă budincă de tapioca. Îi place ca budinca să fie caldă.

– Nu are pe nimeni? Nu are şi el copii, fraţi, surori?

– Ba da. Insula Big Sawyer este plină de rude de-ale lui. Probabil că jumătate dintre cei aflaţi acum pe terasa asta fac parte din aceeaşi familie ca şi el.

– Şi, atunci, de ce stă singur?

– Pentru că aşa vrea el. Există pe-aici mulţi oameni ca el. Probabil că înăuntru sînt cîteva mese la care nu se află decît cîte o persoană sau cel mult două. Prin părţile astea sînt mulţi oameni singuratici. Ăsta-i unul dintre lucrurile care mi-au plăcut la insula Big Sawyer. Nimeni nu se uită strîmb la tine, dacă vrei să stai singur. Nu eşti stigmatizat din această pricină. Oamenilor de pe-aici le place să aibă spaţiu – acesta este motivul. Pescuitul de homari este o meserie solitară.

– Doar nu vrei să spui că fiecare pescar porneşte singur în larg! exclamă Molly.

– De obicei, sînt doi. Dar, într-un fel, tot singuratici sînt, atîta vreme cît acest lucru se întîmplă zilnic, săptămîni la rînd.

Julia rămase stupefiată.

– Credeam că tocmai din acest motiv ar trebui să se bucure de compania celorlalţi oameni, atunci cînd se întorc pe ţărm. Femeia se uită de jur împrejurul ei, însă nu-l zări pe Noah Prine. Se întrebă dacă nu cumva era înăuntru.

– E adevărat, există o comunitate a pescarilor de homari, continuă Zoe. Discută despre vreme, despre momeli şi despre dimensiunile recoltei lor, dar nu este acea conversaţie pe care o cunoaştem noi. Pescarilor de homari sau pescarilor în general, ori celor care locuiesc pe o insulă, le cam place să fie singuri. Ceea ce nu înseamnă că aici nu există şi oameni mai sociabili, adăugă ea, ridicînd privirea şi zîmbind larg. Înălţă un braţ şi salută trei persoane care se apropiau de masa lor, doi bărbaţi şi o femeie, toţi trei avînd în jur de treizeci de ani, îmbrăcaţi cu pulovere şi jeanşi. Guaşă, pictură împroşcată şi paravane de mătase, spuse ea, arătînd către fiecare în parte şi indicînd astfel arta pe care o practicau. Cei trei se dovediră a fi extrem de

amabili. O întrebară pe Julia cum se simte după accident, își exprimară apoi îngrijorarea pentru Kimmie Colella și discutară despre eventualitatea ca Artie Jones să fi fost asasinat. Era evident faptul că n-avea importanță dacă îl cunoscuseră sau nu personal pe Artie Jones. Dacă s-ar fi dovedit că fusese asasinat, locuitorii insulei l-ar fi căutat pe criminal la fel de tenace ca și în cazul în care Jones ar fi fost unul dintre ei.

Cînd artiștii se îndepărtară, după discuția ce devenise apăsătoare, Julia avea aceeași senzație de neliniște ca mai devreme. Sesizîndu-i starea de spirit, Molly schimbă subiectul.

– Cam cît personal lucrează la restaurantul ăsta? o întrebă ea pe Zoe.

– Rick și încă trei persoane se ocupă de gătit, șase persoane servesc la mese și încă trei persoane spală vesela.

– De unde aduce Rick carnea?

– Îi este livrată proaspătă, zilnic, de la Portland.

– Iar peștele provine de la localnici?

– Nu în totalitate. Pescarii noștri nu pot asigura întregul sortiment, așa că se aduce pește tot de la Portland.

Băuturile, cîte un ceai cu gheață pentru fiecare, le fură aduse de aceeași chelneriță tînără și zîmbitoare, care îl servise și pe Matthew Crane. După părerea Juliei, nu putea fi mai în vîrstă decît Molly.

– Comandați, doamnelor? le întrebă fata.

Julia începu să studieze meniul. Acesta era extrem de bogat și includea, într-adevăr, toate felurile de mîncare despre care le vorbise Zoe mai devreme, dar preparate și prezentate într-un mod mai sofisticat decît ți-ai fi închipuit. Friptura de vită era servită pe un pat de cuș cuș, însoțită de trei feluri de salate și de garnituri din budincă de porumb și sparanghel prăjit pe grătar de lemn. Frigăruile conțineau ardei iuți și busuioc și erau servite cu cartofi piure, cu usturoi și salsa. Puiul prăjit, acoperit cu o crustă din mălai, era așezat pe un strat de legume, împreună cu morcovi și sfeclă în glazură de miere. Codul, bibanul, tonul,

crevetii, midiile, stridiile şi alte scoici, precum şi homarii erau gătiţi într-o mulţime de modalităţi. Şi, bineînţeles, mai erau şi costiţele – la acelaşi preţ, ţi se serveau atîtea cîte puteai mînca. Existau chiar mai mule salate decît se aşteptase Julia. Multe dintre ele se găseau în meniul cu specialităţile zilei, împreună cu costiţele. Pe o pagină separată, cu o grafică deosebită, se afla meniul detaliat al zilei, cu data inscripţionată în partea de sus.

Julia ridică privirea şi văzu că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Zoe şi Molly comandaseră deja, iar acum o aşteptau pe ea.

– Aaa, scuzaţi-mă! Îi zîmbi chelneriţei şi comandă salată de ton. Desigur, nu era vorba de peştele din conservă, ci de ton proaspăt, uşor fript la grătar, şi servit cald, tăiat în feliuţe subţiri, pe un pat de zarzavaturi verzi, cu crochete de parmezan şi stropit cu oţet aromat din vin de Chianti.

– Cum doriţi să fie preparată salata? o întrebă chelneriţa.

– Aş vrea ca peştele să fie mai puţin uscat, spuse Julia înapoindu-i meniul. De cum plecă fata, Julia îi zise lui Zoe: Grozav meniu! Şi toate astea sînt opera lui Rick?

– Este un efort comun. Cei ce mai călătoresc se întorc de fiecare dată cu idei noi.

– Şi tipărirea meniului?

Zoe îi zîmbi cu mîndrie.

– O facem, pe rînd, toţi cei care ne pricepem la computere. Rick ne recompensează oferindu-ne mîncare gratis. Cina noastră din această seară este din partea casei.

De la masa „indivizilor cu fructele" izbucniră hohote de rîs zgomotoase, ce făcură să dispară imediat zîmbetul de pe faţa lui Zoe. Ea se răsuci şi îi fulgeră cu privirea – la fel ca jumătate dintre cei prezenţi pe terasa-ponton. Cei doi bărbaţi continuară să chicotească şi să fornăie cu zgomot, părînd a nu le păsa.

Zoe îşi întoarse privirea de la ei, acum de-a dreptul furioasă.

– Indivizii ăştia, care vin aici numai vara, sînt extrem de zgomotoşi. Şi Artie Jones era unul dintre ei, şi uite că a murit,

împreună cu alți opt oameni. Tocmai i-am îngropat, chiar aici pe insulă, pe patru dintre ei, dar ăstora le arde de râs. Cred că o caută cu lumînarea.

Aceeași senzație se făcea simțită și ceva mai în josul străzii, în încăperea întunecoasă din spatele magazinului de scule și echipamente al lui Brady. Pereții erau căptușiți cu ambalaje din carton, pe trei rînduri în unele locuri și în teancuri de cîte cinci în altele. În mijloc, sub tuburile fluorescente, se aflau două pupitre împreună cu o grămadă de scaune de diverse feluri, parte de lemn, parte metalice, dar toate îmbătrînite. Prin contrast – cel puțin după standardele insulei – bărbații ce ședeau pe ele erau tineri. Cei șapte vlăjgani care alcătuiau sufletul asociației locale a pescarilor de homari – fiind cunoscuți sub numele de „grupul capcanelor" –, erau recunoscuți ca reprezentînd întruchiparea viitorului insulei Big Sawyer. Acum, erau mai curați decît de obicei, iar cei mai mulți făcuseră duș în cinstea înmormîntării lui Hutch. Aceia dintre ei care purtaseră la ceremonie pantaloni largi, marinărești reveniseră acum la tricouri și jeanși. Unii țineau în mîini halbe de bere, iar alții beau cafea din cești de material plastic. Unii încălecaseră scaunele cu spătarul în față, în timp ce alții se legănau pe picioarele din spate ale acestora.

Hayes Miller era proprietarul bărcii *Willa B.*, ancorată într-o dană a cheiului. Bărbat îndesat, cu o barbă respectabilă, acesta reprezenta a treia generație de pescuitori de homari din familia lui și cunoștea toate regulile și uzanțele.

– O caută cu lumînarea, atacă el. Nu s-a mai pomenit niciodată ca o barcă de pe insula West Rock să pescuiască în zona noastră. Cei de acolo sînt pescuitori de scoici. N-aveau nimic de-a face cu prinderea homarilor în capcane.

– Sau, cel puțin, nu în apele *noastre*, remarcă Leslie Crane. Acesta era un văr mai îndepărtat al familiei Crane, bărbat de o înălțime potrivită și cu o constituție suplă și puternică. Pescuia

homari cu barca *My Andrea*, ce primise numele soției lui, acum însărcinată cu al cincilea copil. Avînd atîtea guri de hrănit, Leslie era foarte posesiv în privința recoltei de crustacee. Niște capcane străine puse în apropierea capcanelor lui, acolo unde n-ar fi avut dreptul să se afle, îi reduceau din cîștig și îi luau din pîinea zilnică de pe masa familiei.

Joe Brady era moderatorul neoficial al grupului și se apropia cel mai mult de statutul de staroste al portului de pe insula Big Sawyer. Avea părul negru, barba îngrijită și un aspect mai puțin uzat. El nu se ocupa cu pescuirea homarilor, ci numai de magazinul de scule și de echipamente. Dar provenea dintr-o familie de pescari de homari și cunoștea, în acest domeniu, la fel de multe lucruri ca și toți ceilalți. Mica distanță pe care o avea față de pescuitul zilnic îi oferea o anumită perspectivă mai largă asupra lucrurilor. Atunci cînd spiritele se mai încingeau, vocea lui era glasul rațiunii.

– Și ce anume știm noi despre ei? întrebă el în acel moment.

– Numele lor sînt Haber și Welk, spuse John Mather. Om liniștit, cu ochelari, acesta era proprietarul bărcii *Trapper John*. Și-au cumpărat barca din Noua Scoție și și-au echipat-o cu toate aparatele imaginabile. Sînt originari din Florida.

– Umblă vorba că și-au mai cumpărat și opt sute de capcane.

– Nu este nimic ilegal în asta, replică Elton Hicks. Ajuns la cincizeci și cinci de ani, acesta era decanul de vîrstă al grupului și cel mai tradiționalist dintre toți cei prezenți.

– Pun pariu că sînt mai multe.

– Mai mult de opt sute?

– Și de ce nu? Cine poate ști?

– Hayes are dreptate, zise Mike Kling. Acesta și tatăl său pescuiau cu barca *Mickey 'n Mike*. Mickey era un personaj aproape legendar, datorită cantităților de homari recoltate, ca și vitezei bărcii sale. Era eternul favorit în cursele pescadoarelor

de homari, ce aveau loc în fiecare an, de ziua națională, 4 Iulie. Fiul lui urma să moștenească totul, ceea ce îi dădea dreptul de a fi membru al acestui grup. La douăzeci și nouă de ani, el era cel mai tînăr din grup și singurul care nu purta barbă. Mai era și cel mai imaginativ dintre toți. El continuă: Vi-i mai amintiți pe tipii aceia din insula Salinica, de acum doi ani? Au pus dincolo de limita admisă trei sute de capcane, cu semne de recunoaștere falsificate. Ar fi scăpat neprinși, dacă Paza de Coastă n-ar fi fost anunțată de către cineva care aflase ce fac ei. Așa că unul dintre noi trebuie să dea un telefon. Dacă vreți părerea mea, aflați că eu cred că acești indivizi sînt principalii suspecți.

– Principalii suspecți, în ce privință? îl întrebă Noah. Ascultase întreaga discuție cu coatele sprijinite pe genunchi și cu maxilarele încleștate. Vorbim acum despre braconajul de homari sau despre asasinat?

Încăperea se cufundă pentru cîteva clipe în liniște.

Joe avea o figură sumbră.

– Pentru amîndouă. Gîndiți-vă unde au „indivizii cu fructele" cea mai mare concentrare de capcane.

– Către insula Little Sawyer, răspunse Mike. Picioarele din față ale scaunului său atinseră din nou podeaua. Îi aruncă lui Noah o privire surescitată. Nu într-acolo s-a dus *Bestia*, după ce a trecut prima oară în apropiere de *Amelia Celeste?* Dacă Artie și-a îndreptat barca întocmai peste frînghiile ce leagă rîndurile de capcane ale indivizilor cu fructele? Și nu cumva Haber și Welk s-au enervat suficient de tare încît să scoată carabina și să tragă în el?

– Dar dacă a fost lovit, atunci cum de a mai putut conduce *Bestia?* întrebă, pe bună dreptate, Joe.

– Poate că a fost lovit mult prea rău ca să se mai poată mișca. Poate că pierderea de sînge a fost masivă și inima i s-a oprit destul de repede. Poate că a murit pe loc.

– Dar de ce nu a funcționat dispozitivul de oprire? întrebă Leslie. Dacă el ar fi căzut, atunci barca s-ar fi oprit.

Hayes scoase un rîsct macabru.

– Artie? Tipii de felul lui fac prea tare pe grozavii, ca să utilizeze astfel de dispozitive de oprire.

– Aşa că, în cazul în care eu am dreptate, continuă Mike, Haber şi Welk sînt aceia care l-au ucis. Dacă îi putem pune sub acuzare, înseamnă că am scăpat şi de balizele lor.

– Dar cine poate să dovedească faptul că ei sînt aceia care l-au împuşcat pe Artie? întrebă Joe. Se pare că legistul nu poate spune cu certitudine ce fel de armă a fost folosită.

– Este foarte simplu, insistă Mike. Se caută în barca indivizilor cu fructele, se găseşte o armă şi se demonstrează că s-a tras cu ea marţea trecută.

– Asta-i bună! exclamă Elton. Şi dacă ei afirmă că au tras în foci? E un lucru obişnuit. La dracu', şi eu însumi fac de multe ori asta. Blestematele acelea de foci umblă la capcane şi ne mănîncă toată recolta de homari. Toţi tragem în foci.

– S-ar putea dovedi că atunci se aflau şi ei pe apă, nu se dădu bătut Mike.

– Însă n-ai putea dovedi cu precizie în ce zonă erau, decît dacă ai avea un martor ocular, rosti Joe.

– La nevoie, s-ar putea găsi şi un martor. Cineva tot trebuie să-i fi văzut în ziua aceea. Ştim fiecare unde se aflau ceilalţi dintre noi. N-ar fi foarte bine dacă am nimeri doi iepuri dintr-un foc?

Se lăsă din nou liniştea. După o vreme, Joe spuse:

– Eşti foarte tăcut, Noah. La ce te gîndeşti?

Noah se gîndea la Hutch şi la Ian – la Hutch, fiindcă acesta încă nu se răcise în mormîntul său, iar la Ian, deoarece îl durea absenţa lui. Şi, colac peste pupăză, mai remarcase şi emoţia Juliei Bechtel, atunci cînd femeia o văzuse pe fiica ei coborînd din camioneta. Senzaţia de golire interioară, de eşec şi de irosire i se accentuase atunci şi mai tare.

Ar fi putut să reuşească un pic mai bine în viaţă. Îi spusese Juliei acest lucru şi, de atunci, şi-l repetase sieşi de multe ori – iar acest fapt nu avea nimic de-a face cu pescuirea homarilor,

cu studii la colegiu sau cu posibilitatea de a cîştiga bani la New York. El se gîndea la viaţa lui. La Sandi. La fiul său. La tatăl său. Pe naiba! Nici măcar cu mama lui nu vorbise prea mult, cu toate că fusese atît de tandră.

– Noah? insistă Joe.

– Teoria asta are o singură hibă, răspunse Noah. Ceaţa. Şi, brusc, se înfurie peste măsură. Dacă n-ar fi fost ceaţă, Hutch ar fi fost încă în viaţă, iar el ar fi dus în continuare acelaşi trai din ultimii zece ani.

Pentru o vreme, tăcură toţi.

Într-un tîrziu, Joe grăi către ceilalţi:

– Are dreptate. Era o ceaţă cumplit de groasă atunci. Indivizii cu fructele n-ar fi avut cum să vadă cine trecea peste şirurile lor de capcane.

– Nici măcar nu trebuia să-l vadă, nu se lăsă Mike. Îl puteau doar auzi. Toată lumea cunoştea barca lui Artie. La începutul verii, pe-aici nu există o alta ca ea. Dar dacă au tras orbeşte şi au avut norocul să-l nimerească?

– E prea trasă de păr, Mike.

– Pe o asemenea ceaţă, cu siguranţă nu s-a tras de pe ţărm, rosti John calm.

– Aşa încît, raţionă Joe, dacă împuşcătura nu a venit nici de pe uscat şi nici dintr-o altă barcă, ea trebuie să se fi produs chiar la bordul *Bestiei*.

Hayes părea uluit.

– Crezi că s-a împuşcat?

Mike făcu şi el ochii mari.

– Sinucidere. Ce bombă ar fi! Apoi, bărbatul făcu o grimasă. Ce fel de cretin ar fi în stare să creadă că s-ar putea omorî, împuşcîndu-se în umăr?

Leslie tăcuse o vreme. Acum spuse gînditor:

– Aş zice că e posibil ca, totuşi, cineva să-l fi împuşcat înainte ca el să plece cu barca, numai că Artie ar fi trebuit să fie un tîmpit fără seamăn să iasă în larg cu o asemenea rană de glonţ.

– Doar dacă nu s-ar fi temut că va fi omorît, şi ar fi fost nevoit să plece în mare grabă.

– Sau poate că o fi vrut să moară pe apă. Vă mai amintiţi de Caleb Dracut?

– Caleb era bolnav, pe moarte, ceea ce nu e cazul lui Artie.

– De unde putem şti asta?

– Ne-ar fi spus şeful de post. A vorbit cu nevasta lui Artie.

– Poate că ea avea nevoie de un suspect. Asigurarea nu se plăteşte în caz de sinucidere.

– Acum îmi vine în minte şi o altă posibilitate, spuse Mike. Dacă a angajat chiar ea pe cineva ca să-l omoare pe Artie?

Hayes pufni.

– Gîndeşte-te puţin la ceea ce spui! De ce şi-ar fi ţintit un asasin plătit victima în umăr, cîtă vreme nici Artie n-ar fi făcut asta?

Joe oftă.

– Eu mă cam las păgubaş, vreau să plec acasă, iar Noah de-abia l-a îngropat pe Hutch şi noi îl ţinem cu forţa aici. Ar trebui să găsim o soluţie pentru a-i împiedica pe indivizii cu fructele să-şi mai pună capcanele în zona noastră. Fratele meu Gil este gata să tragă în ei.

– O să trag eu în ei, spuse Noah cu atîta sînge rece, încît toate feţele celor prezenţi se întoarseră în direcţia lui.

– Ce să spun, e tare nostim! exclamă Joe.

– Vorbesc cît se poate de serios, zise Noah. În ultima săptămînă, nu făcuse nimic deosebit. Acum era gata să treacă la acţiune. Ce-aţi zice de cîteva găuri făcute în burta bărcii lor? Barca lor va lua apă, dar ei n-ar fi în pericol să se scufunde. Şi, oricum, nu vor avea cum să se înece. Se pot menţine la suprafaţă. Le-ar prinde bine să plutească vreo cîteva ore în apele din partea de nord a Atlanticului. Noah se gîndi la Hutch care, probabil, murise atît de repede, încît nu avusese timp să mai simtă ceva, nici măcar răceala apei, şi simţi o nevoie acută de a trece imediat la fapte. Nici nu conta dacă Haber şi Welk îl împuşcaseră pe

Artie. Balizele acelea străine constituiau un motiv suficient de întemeiat ca să le ciuruiască barca. Mai mult decît întemeiat.

– Eşti furios, îi spuse Joe.

Noah întoarse capul în direcţia acestuia.

– Bineînţeles că sînt furios.

– Nu este o soluţie să recurgem la armele de foc.

– Pe mine însă mă va face să mă simt mai bine ca acum. După ce rosti acele cuvinte, furia i se mai micşoră.

– Nu tragem cu arma, spuse Elton. Nu încă. Mai întîi le transmitem un mesaj.

– Vrei să le tai cîteva odgoane? îl întrebă Mike, aşteptînd cu nerăbdare aprobarea grupului. Ăsta ar fi un mesaj foarte bun.

– Mai bine le înnodăm frînghiile, rosti John, împingîndu-şi ochelarii mai sus pe nas. Frînghiile înnodate nu mai pot trece prin scripete, iar ei n-ar mai reuşi să scoată nici o capcană.

– Asta n-o să facă decît să-i întîrzie puţin, comentă Mike. Dacă le vom tăia odgoanele, vor pierde definitiv capcanele, ceea ce ar fi o mare pagubă pentru ei.

– Dar dacă ne vor tăia şi ei nouă frînghiile de la capcane?

– În acest caz, le vom mai tăia alte odgoane. Dar, mai întîi, le vom scoate capcanele şi le vom goli.

– La dracu'! N-am nici un chef să-mi pierd toată ziua trăgînd la capcanele lor, bombăni Leslie. Şi nu-mi prea vine să mă implic într-un război al echipamentelor. Ar costa prea mult. Ascultaţi-mă puţin! Scopul este acela de a-i scoate din zona noastră de pescuit. Treaba lor unde se vor duce, atît timp cît vor pleca de la noi. Eu sînt de acord cu John. Să le înnodăm frînghiile, iar dacă ni le înnoadă şi ei pe ale noastre, măcar vom şti cu cine avem de-a face.

Joe se uită de la unul la altul.

– Sînteţi toţi de acord?

Nimeni nu se împotrivi. Planul fusese adoptat.

Mînat de o neliniştе bruscă, Noah se ridică de pe scaun. Strînse mîinile lui Joe şi lui Leslie, dădu scurt din cap în direcţia

celorlalți, iar apoi ieși repede pe ușă. Dacă s-ar fi uitat înspre vest, ar fi văzut orizontul mărginit de irizații portocalii și cenușii, acolo unde, la sfîrșitul zilei, soarele își trimitea razele printre norii îndepărtați și răzleți. Privea însă în pămînt, în timp ce urca aleea dintre cabinetul medical și magazinul lui Brady. De îndată ce coti și porni pe strada principală, lîngă el apăru Lucas.

Linia orizontului dispăruse. Soarele apusese. Magazinul universal de pe insulă mai era încă deschis. Și, totuși, în acel moment al zilei, activitatea cea mai febrilă se desfășura la Grill. Deslușea murmurul înfundat de voci de pe terasă, ca și clinchetul farfuriilor și al tacîmurilor ce erau spălate în încăperea din spatele restaurantului.

Deși pe drumul ce ducea spre debarcader mai mergeau și alți oameni, nu avea ochi pentru ei. Nu mai voia să primească atîtea condoleanțe. Gîndurile îi zburau la Hutch, la Ian, dar și la Artie. I-ar fi convenit de minune ca soția lui Artie să fi angajat un asasin profesionist – i-ar fi convenit dacă cineva l-ar fi proptit pe Artie la timona *Bestiei* și ar fi îndreptat barca spre larg, în speranța că aceasta va înainta pînă cînd va fi înghițită de oceanul hămesit. În acest caz, Noah ar fi avut pe cine să-și reverse furia, pe cine să se răzbune.

Dar era plauzibil un asemenea scenariu? Nu prea credea. Avea propria lui teorie, care îl neliniștea.

S-ar fi putut să se înșele. În seara accidentului, fusese îngîndurat, supărat din pricina lui Hutch și obosit. Aproape că nu-i privise pe cei aflați la pupă. Așa încît, cum ar fi putut să fie absolut sigur? Una era să se mînie pe indivizii cu fructele, care erau într-adevăr vinovați pentru că le încălcaseră teritoriile, însă era cu totul altceva să arunce acuzații în cîrca unor oameni nevinovați. Unica persoană cu care ar fi putut să vorbească fără să se teamă era Julia Bechtel. Era posibil ca ea să fi observat ceva, chiar fără să-și dea seama – sau să *nu* fi văzut ceva. Ar trebui să stea de vorbă cu ea.

Între timp, nu putea rămîne cu mîinile-n sîn. Așa că se îndreptă spre *Leila Sue*, îi dezlegă odgoanele și se îndreptă

spre larg. Odată ieşit din port, mări viteza. Se lăsase întunericul. Puse în funcţiune aparatele de navigaţie, însă de-abia catadicsi să le arunce o privire. Fiind familiarizat cu zona şi simţindu-se pe deplin conştient de scopul pe care îl urmărea, ajunse în locul unde se aflau cele mai multe balize colorate în galben--roşu-galben şi începu să le înnoade frînghiile. Lăsă, intenţionat, unele dintre ele neînnodate. Simţea o satisfacţie la gîndul că Haber şi Welk vor fi teribil de iritaţi atunci cînd vor da peste cîteva noduri, după care peste o porţiune fără noduri, şi chiar cînd vor socoti că pot fi liniştiţi în privinţa asta, vor găsi altele la o milă depărtare.

Îi plăcu atît de tare ideea, încît lucră pe o întindere mai mare decît intenţionase la început – înnodînd frînghiile mai mult de dragul lui Hutch decît pentru sine însuşi. Hutch crezuse în legea mării. Fusese convins că pescarii locali aveau o autoritate morală, care le dădea dreptul să-şi protejeze teritoriul. Pentru Noah, aceasta era cea mai potrivită modalitate de a-i aduce un omagiu tatălui său, chiar în ziua înmormîntării lui.

7

De la accident, Julia ar fi fost de-a dreptul fericită să nu mai pună niciodată piciorul pe nici o ambarcațiune. Bineînțeles, știa că avea să fie nevoită să o facă, deoarece Big Sawyer era o insulă și nu exista nici o altă cale de a pleca de aici.

Iar Monte o tot cicălea să aducă mașina de pe continent.

Și acum mai venise și Molly, care ținea morțiș să petreacă, numai ele două, o zi pe continent, pentru ca mama ei să-și cumpere alte haine în locul celor pierdute pe *Amelia Celeste*. Totul fusese plănuit în acea seară de marți, așa că Julia nu se mai putea împotrivi.

Ar fi vrut să îi aducă aminte că aceasta era vacanța ei și că ar fi fost cazul să poată face ceea ce voia și când voia.

Însă o parte din ea agreea ideea unei distracții frivole. Nerăbdarea o făcu să se trezească de câteva ori în timpul nopții dinaintea plecării, pentru că a avea o activitate era ca un medicament pentru ea.

A merge la cumpărături împreună cu Molly era un lucru folositor, mai întîi pentru că i-ar fi ținut mintea ocupată, dar și pentru că ar fi silit-o să-și înfrunte spaima de feribot. Și apoi, ce exemplu i-ar fi dat lui Molly, dacă ar fi refuzat să încalece din nou pe bicicleta de pe care tocmai căzuse?

Nu că accidentul ar fi fost la fel ca și o simplă cădere de pe bicicletă. Julia trăise o experiență ce i se întipărise în minte

pentru totdeauna. De atunci, adormea cu gîndul la cele întîmplate şi se trezea cu aceleaşi amintiri. Starea de neliniște nu o părăsea, chiar dacă teama i se mai domolise. Copcile rănii de pe braț îi fuseseră scoase, iar cicatricea avea să-i dispară cu vremea, dar pentru vindecarea traumei emoționale va fi nevoie de mult timp. Întreaga ei lume fusese serios zdruncinată, iar în minte i se cuibărise ideea morții. Nu va mai putea fi la fel de încrezătoare ca înainte şi cel mai apropiat exemplu era acela că se îndoia de siguranța unei călătorii pe apă.

Molly, desigur, nu privea lucrurile în acelaşi fel, ca şi Zoe de altfel, deoarece nici una dintre ele nu părea să aibă vreo ezitare atunci cînd venea vorba de traversarea pînă pe continent – iar Julia înțelegea parțial acest lucru. Feribotul era aici un adevărat mod de viață. Efectua traversări în fiecare zi, de ani de zile, şi totul cu o deplină siguranță, unica excepție fiind accidentul petrecut cu o săptămînă în urmă. Femeia încerca să se convingă că, statistic, era aproape imposibil ca şi feribotul pe care urma să se îmbarce să fie implicat într-un eveniment tragic. Feribotul acesta era mult mai mare şi, prin urmare, mai sigur. Cu toate astea, cînd se trezi miercuri de dimineață şi văzu ceața, simți un nod dureros în stomac.

Se spălă pe față. Ceața de-afară era tot acolo. Îşi puse verigheta pe deget, dar nu simți nici o alinare. Intră în bucătărie, unde le găsi pe Molly şi pe Zoe. Încercînd să pară degajată, ea întrebă:

– N-ar fi mai bine să renunțăm la drumul de astăzi?

– Nu, mamă, este o zi perfectă pentru cumpărături. Ai nevoie de îmbrăcăminte.

– Păi, tocmai asta e, că n-am nevoie. Te superi dacă port lucrurile tale? o întrebă ea pe Zoe, care amesteca pe aragaz aluatul de clătite.

– Nu mă supăr deloc.

Dar Molly era de neînduplecat.

– Dacă vrei să rămîi mai mult timp aici, vei avea nevoie de hainele tale proprii. Crezi că putem prinde feribotul de la ora nouă?

– E prea devreme la nouă, îi răspunse Julia. O să mergem ceva mai tîrziu. Pînă atunci, mai am nişte treburi de făcut. Ceea ce era adevărat căci, împreună cu Zoe, trebuiau să se ocupe de iepuri.

– Atunci, rămîne să plecăm cu feribotul de zece şi jumătate?

Rămase stabilit pentru zece şi jumătate. Julia se grăbi să profite de binefacerile terapeutice din hambar. Obloanele fură ridicate şi lucarnele deschise, permiţînd aerului răcoros al dimineţii să circule în voie printre cuşti şi boxe, iar luminii difuze să pătrundă pînă şi în ungherele cele mai întunecate. Julia purta treningul şi tenişii pe care i le împrumutase Zoe pentru munca din hambar; erau călduroase, numai bune pentru aerul saturat de umezeală.

Ceaţa învăluise întregul hambar. Din cînd în cînd, se auzeau şuieratul vîntului umed, foşnetul iepurilor în cuşti şi trilurile sporadice ale păsărelelor de pe pajiştea alăturată. Nici Julia, nici Zoe nu vorbeau. Liniştea dimineţii era atotstăpînitoare.

În preajma iepurilor, Julia nu se mai simţea agitată. Ceva elementar şi plin de puritate îi alunga neliniştea.

Savurînd momentul, ea schimbă sticlele de apă atîrnate de fiecare cuşcă şi puse cantitatea necesară de grăunţe în fiecare recipient. O luă în braţe mai întîi pe Gretchen – nu voia ca prietena ei să se simtă neglijată –, iar apoi şi pe ceilalţi iepuri. Începea să înveţe acum deosebirile dintre ei. Unii erau mai docili şi acceptau să fie ţinuţi în orice poziţie, în timp ce alţii nu se simţeau bine decît dacă îi ţinea în poală cu codiţele lipite de stomacul ei. Şi mai erau cîţiva care simţeau nevoia să-şi îngroape feţele în îndoitura cotului ei.

În apropiere, Zoe le şoptea iepuraşilor cuvinte de alint, iar Juliei îi vorbea pe un ton didactic, dar afectuos:

– Iat-o acum şi pe Madeline, spuse ea, stînd în picioare lîngă o cuşcă în care se găsea o iepuroaică pufoasă, liliachie. Săptămîna asta, urmează să nască. Vezi cum s-a retras într-un

colț al cuștii? Nu vrea să fie atinsă. O să-i pun în cușcă un culcuș pentru puișori, pe care îl va pregăti ea singură.

Julia continua să mîngîie un iepuraș ciocolatiu pe care îl chema Hershey.

– Și cum pregătește culcușul puilor?

– Pe lîngă cutiuță, pun alături și fîn proaspăt cosit, iar ea îl împinge în cutie și îl aranjează după cum îi place. După aceea, începe să adauge smocuri de blană.

– Din blana ei?

– Îhî. Își smulge fire din blană, de la mijloc, și le pune în cuib. Puii sînt fragili, nu văd și nu au păr. Fînul nu le-ar ține suficient de cald. Stratul de fire de blană îi ferește să nu fie răpuși de frig.

Julia îl băgă pe Hershey în cușca lui și deschise apoi cușca alăturată, cea în care se afla Maria împreună cu cei șapte pui ai ei, de aproape două săptămîni. Puișorii, adînc îngropați în pătucul lor de blană, parcă pulsînd cînd se foiau sau respirau, lăsau impresia unui unic organism viu.

– Sînt atît de calzi cînd îi iau în mînă, spuse ea, încît nici nu-mi pot imagina că ar putea muri de frig.

Apropiindu-se, Zoe deschise cușca și scoase culcușul puilor.

– N-am pierdut niciodată un cuib întreg. Doar cîțiva pui au murit accidental, din cauza alimentației. Mama lor îi alăptează de două ori pe zi, cățărîndu-se pe cutiuța cu pui și oferindu-le abdomenul ei, iar iepurașii încep să sugă. Totul nu durează mai mult de cinci minute. Apoi iepuroaica se dă jos de pe cutia puilor și își vede de treburile ei. Zoe puse cuibul pe masă, băgă o mînă în stratul de blană și scoase de-acolo un pui mic gri. Adesеori, mama, fără să-și dea seama, pleacă de lîngă cuib cu unul dintre pui încă agățat de ea și continuînd să sugă. În cele din urmă, puiul își dă drumul. Dacă este prea mic, alunecă printre gratiile cuștii, în tava de dedesubt, și poate muri nu din cauza căzăturii, ci din pricina frigului. Uneori, am zărit

puiul căzut în tavă la timp pentru a-l putea salva. Alteori însă, nu l-am găsit decît dimineața, mort deja. Țineam în continuare puiuțul cel gri în căușul palmelor și îi mîngîiam cu degetele mari ochișorii încă închiși. Ia uită-te aici!

În mai puțin de un minut, ochii puiului se deschiseră, mai întîi unul și apoi și celălalt.

– Tu ai făcut asta? întrebă Julia uimită.

– Ceilalți pui din culcuș au făcut-o ei singuri, însă micuțul ăsta a avut nevoie de puțin ajutor. De obicei, deschid ochii cam în a zecea zi de viață. Acum este deja a treisprezecea zi, și micuțul risca să rămînă orb. Puse puiul în culcuș, iar apoi privi către un alt grup de cuști. Astăzi o să-i cam jumulesc puțin pe cei de colo. Chipmunck este deja gata pentru asta. La fel și Gardener și Mac.

– Vreau să văd și eu ce faci, îi zise Julia, care adora liniștea de acolo. Poate că o s-o amîn pe Molly.

– Nici să nu te gîndești la asta! Trebuie să te duci cu Molly. O să-i jumulesc săptămîna viitoare.

– Pot să învăț și eu să fac așa ceva? În afară de faptul că se relaxa în liniștea hambarului, Julia începea să pună mult suflet pentru acei iepurași. Ca și bebelușii, aveau nevoie de cineva care să le ofere hrană, apă și adăpost.

Zoe încuviință din cap.

– O să mă lași să torc lîna?

– Bineînțeles că da.

– Ce-ai zice dacă aș rămîne aici mai mult decît cele două săptămîni la care mă gîndiseam inițial?

– Hei, o tachină Zoe cu un zîmbet, să știi că tu ai fost aceea care și-a stabilit perioada șederii. Dacă ar fi fost după mine, aș fi preferat să rămîi aici toată vara.

– Și ce-ai zice dacă ar rămîne și Molly împreună cu mine? o întrebă Julia. Presimțea că și Molly își dorea asta. Nu ești obișnuită să fie atîta agitație în casă.

– Mi-ar face o mare plăcere, spuse Zoe și coborî glasul. Dar știe? Cînd te-ai hotărît să vii aici, am avut impresia că ai

vrut să scapi pentru o vreme de-acasă. Lui Zoe îi stătea pe limbă să spună că apariția lui Molly îi cam stricase Juliei planurile.

Julia auzise cuvintele rostite de Zoe. De mai multe ori, în miez de noapte, cînd se trezea din somn, după ce visase o lungă proră purpurie țîșnind dintre cețuri, și rămînea trează, confuză, neliniștită și temătoare, se gîndise și ca la acest lucru, întrebîndu-se: *Cine sînt eu oare?* Odată cu venirea lui Molly, redevenise o mamă activă, făcînd, de dragul fiicei ei, lucruri la care nici nu s-ar fi gîndit – ca, de exemplu, să accepte traversarea cu feribotul.

– Îmi face plăcere compania lui Molly, rosti Julia. În ultimii ani, mi-a devenit o bună prietenă. Nu toate mamele sînt la fel de norocoase ca mine. Și, pe urmă, după accident, Monte nu s-a grăbit cîtuși de puțin să vină aici. Și nici părinții mei.

– Ce se petrece între tine și Monte?

Julia strînse din buze și clătină din cap. Nu voia să vorbească despre asta.

Zoe nu insistă.

– Dar părinții tăi? De ce se poartă așa cu tine? Chiar dacă nu voiau să vină aici, puteau cel puțin să-ți fi trimis ceva – haine, flori sau măcar o scrisoare.

Julia îi zîmbi cu tristețe.

– De ce ar fi făcut așa ceva pentru mine? Eu sînt o fire puternică, mă descurc și singură. Întotdeauna eu am fost aceea care a avut grijă de ceilalți. Ei nu au nici un motiv să se îngrijoreze pentru mine.

– Și, totuși, era cît pe ce să te piardă, replică Zoe.

– Se pare că pe mama n-o deranjează pierderea nici unei persoane. Uite numai cum se poartă cu tine.

– Noi două ne-am înstrăinat.

– Înstrăinarea implică o distanțare din partea ambelor părți, în timp ce tu continui să îi trimiți cadouri și cărți poștale. Din partea ta, ușa este încă deschisă.

– Bine. Atunci ea nu mai vrea să aibă de-a face cu mine.

– Dar *de ce?* o întrebă Julia. Era o întrebare care, în timp, devenise retorică, aşa încît femeia rămase uluită atunci cînd, în sfîrşit, primi un răspuns.

– Cîndva, demult, am fost amîndouă îndrăgostite de acelaşi bărbat.

Julia rămase cu gura căscată de mirare.

– Aţi iubit amîndouă acelaşi bărbat? Păi, Janet este cu mult mai în vîrstă decît tine.

– Uneori, bărbaţii pot avea relaţii şi cu femei mult mai tinere decît ei şi nu îi priveşte nimeni strîmb din pricina asta.

– Şi cine a fost acel bărbat? o întrebă Julia, chinuindu-se să socotească anii. Socotelile însă nu se prea potriveau. Cînd m-am născut eu, tu aveai abia doisprezece ani, iar părinţii mei erau căsătoriţi. Înainte de asta, ai fi fost prea mică. Chiar şi doisprezece ani este o vîrstă prea fragedă pentru astfel de lucruri.

– Nu s-a întîmplat înainte, ci după ce te-ai născut tu.

– *După!* Mama mea să se fi îndrăgostit de *altcineva?* De-abia respinsese ideea, cînd făcu ochii mari şi şopti stupefiată: Tu şi *tata?*

Lăsînd-o pe Julia lîngă cutia cu pui, Zoe se apropie de o altă cuşcă, scoase de acolo un iepuraş, îl aşeză în îndoitura braţului şi începu să-i mîngîie blăniţa.

– Zoe? insistă Julia, simţind nevoia unui răspuns.

– Pe atunci, obişnuiaţi să veniţi aici, în vizită. Janet era mulţumită, chiar voia să păstrăm legătura, în ciuda a ceea ce eram.

– Şi ce anume erai?

– Ciudăţenia familiei... În vremea aceea, creşteam oi, ţeseam şi spuneam tot ce-mi trecea prin cap despre lucruri în legătură cu care lumea nu prea vorbea.

– Despre ce fel de lucruri?

– Despre politică şi despre religie, două subiecte tabu. Ochii lui Zoe îi întîlniră pe aceia ai Julici. Să te ferească Dumnezeu

să-i ofensezi pe oameni, spunîndu-le că nu eşti de aceeaşi părere cu ei. Continuă cu pasiune: Eu m-am format în credinţa că frumuseţea democraţiei constă tocmai în faptul că permite oamenilor să aibă păreri diferite. Ei bine, lucrurile nu stau chiar aşa. Unii oameni se simt jigniţi atunci cînd nu eşti de aceeaşi părere cu ei. Aşa sînt şi cei din familia mea. Femeia făcu o pauză, răsuflă adînc şi mîngîie din nou iepurele, liniştindu-se văzînd cu ochii. Cînd continuă, vocea ei era mai calmă şi mai scăzută. Atunci cînd s-a întîmplat, împlinisem douăzeci şi şapte de ani. Din pricina unei probleme de serviciu, Janet a trebuit să plece mai devreme, însă George a mai rămas, iar tu şi cu băieţii nu prea stăteaţi pe-acasă. Cînd nu eraţi toţi trei la plajă, vă fîţîiaţi prin magazinul insulei sau vă jucaţi la cinematograful de vară. Ea zîmbi şi o privi pe Julia. Mai ţii minte grădina de vară?

Julia şi-o amintea. Grădina de vară era mică şi demodată, plină mereu de copii care şedeau pe scaunele de lemn fixate în şiruri pe pardoseală, mîncînd floricele de porumb calde şi unsuroase şi bomboane cu lapte – o amintire demnă de rememorat, numai că nu în clipa aceea. Îi era imposibil să şi-i imagineze pe Zoe şi pe tatăl ei atraşi unul de celălalt. În mintea Juliei, el reprezenta oraşul, în timp ce ea, provincia, el reprezenta ştiinţele exacte iar ea, artele – erau la fel de diferiţi precum ziua de noapte.

– Pe atunci, continuă Zoe, aici se aduceau filme foarte noi. Femeia căzuse pe gînduri, mîngîind din nou iepuraşul. Pînă şi cinematografele mici puteau să facă rost de ele. Apoi, la un moment dat, acest lucru n-a mai fost posibil, au apărut aparatele video, iar cinematograful s-a desfiinţat. Zîmbetul îi dispăruse. Pentru mine, George a fost dintotdeauna cel mai drăguţ bărbat din lume. În acele momente, ajuns în floarea vîrstei, încerca să se obişnuiască cu gîndul că are o soţie cu o carieră înfloritoare, într-o vreme în care puţine femei luau în considerare o activitate,

în afara căminului conjugal. George era vulnerabil. Poate că am profitat de această conjunctură.

Julia era uluită. Nici prin cap nu-i trecuse că o asemenea situație provocase răcceala dintre mama ei și Zoe. În acele momente, se străduia să accepte adevărul.

– A existat o legătură fizică între voi doi? întrebă ea în șoaptă, neîndrăznind să pună întrebarea cu mai multă hotărîre, căci gîndul acela i se părea extrem de bizar.

Zoe expiră prelung. Privi pe geam la ceața de-afară și aprobă din cap.

Julia rămăsese absolut înmărmurită. Tatăl ei... împreună cu Zoe.

– Și a aflat și mama?

Privind undeva departe, Zoe își mușcă buza de jos și spuse pe un ton sec:

– Cu siguranță că n-a aflat de la mine. Știam că, dacă ar fi aflat, aș fi fost pierdută.

– I-a spus tata?

Zoe își întoarse privirile spre Julia.

– Se pare că n-a suportat să trăiască în minciună. Este un om foarte bun.

– Așadar, nu-l urăști.

– Pentru că a ales să rămînă cu Janet, în loc să mă aleagă pe mine? Cum aș putea să-l urăsc? Janet este o femeie deosebită, și o dovedea încă de pe atunci. Și gîndește-te la viața pe care a dus-o împreună cu ea. A avut trei copii, o casă, precum și o viață socială care, chiar dacă i-o atribuia lui Janet, i se datora în mare măsură și lui. Alături de mine, cu ce s-ar fi ales? Pentru numele lui Dumnezeu, eu locuiesc pe o insulă.

– Ah, Zoe, îmi pare atît de rău.

– Ție n-are de ce să-ți pară rău! Mie îmi pare rău, pentru că nu ar fi trebuit să las să se întîmple așa ceva.

– Nu-l absolvi pe el de orice vină, îi atrase atenția Julia. Între ea și tatăl ei fuseseră multe neînțelegeri, tulburător de

asemănătoare cu acelea dintre ea şi Monte, iar acum nu mai era dispusă să ia de bune toate lucrurile.

– Nu, nu-l absolv de partea lui de vină. Însă, în dragoste, e nevoie de doi parteneri. Dacă eu aş fi spus nu, atunci între noi nu s-ar fi întîmplat nimic, iar dacă nu s-ar fi întîmplat nimic, voi toţi aţi fi continuat să veniţi la mine în vizită, eu mi-aş fi întemeiat la rîndul meu o familie şi acum Janet ar fi stat de vorbă cu tine.

Julia se simţi cuprinsă de furie.

– Dar este o prostie să-ţi poarte ranchiună după atît amar de vreme. Ea a ieşit învingătoare, şi-a păstrat bărbatul, în timp ce tu ai pierdut totul. Nu înţelege acest lucru?

– Sînt absolut sigură că înţelege, recunoscu Zoe. Probabil că de aceea nu s-a opus ca voi, copiii, să continuaţi să mă vizitaţi. Îţi aminteşti de asta?

Julia dădu din cap.

– Luam trenul pînă la Portland, iar acolo ne aşteptai tu. Eu aveam grijă ca fraţii mei să fie cuminţi. Părinţii noştri nu ne mai însoţeau, dar nu ni se părea nimic neobişnuit, fiind deja suficient de mari încît să putem călători singuri. Mă gîndeam că profitau de lipsa noastră pentru a rămîne numai ei doi.

– Probabil că aşa şi era.

– Dar dintr-un motiv ascuns, zise Julia.

– Poţi să-i găseşti mamei tale vreo vină în toată povestea asta? o întrebă Zoe. Gîndeşte-te puţin! Se comportă ca orice femeie al cărei bărbat a luat-o razna. Legătura extraconjugală poate înceta, soţul poate fi iubitor şi atent, dar dacă se întîmplă cumva ca el să nu ajungă acasă la ora obişnuită, soţia nu se va putea gîndi decît la unul şi acelaşi lucru. Încrederea reciprocă se poate reclădi, dar uneori rămîn fisuri.

Julia ştia prea bine acest lucru. De multă vreme se simţea vulnerabilă în faţa lui Monte.

– Mamă! o chemă, din uşa hambarului, Molly.

În faţa Juliei se afla motivul pentru care rămăsese alături de Monte. Fără urmă de regret, femeia îşi privi fiica. Ca şi Julia, Molly crescuse înconjurată de dragostea ambilor părinţi.

Iar acum, fata bătea cu degetul în Rolexul de la încheietura mîinii, ceas primit cadou din partea părinților la absolvirea liceului, atenționînd-o:

– Pierdem feribotul!

Ceața încă nu se ridicase cînd feribotul de la ora zece și jumătate se urni din loc, ieși din port și prinse viteză. De-abia în acel moment își dădu seama Julia cît de adăpostit de valuri era acel port, în comparație cu largul mării. Însă feribotul era greu, larg și stabil. Cuprindea o zonă cu scaune, mărginită de bancheteîn partea din față, la proră, iar deasupra cabinei timonei se afla o mică punte superioară. Cărînd la pupa și două mașini îmbarcate cu ocazia escalelor anterioare, feribotul înainta încet, dar cu o remarcabilă siguranță.

În ciuda evidentei stabilități a feribotului, în acel moment Julia ar fi preferat să se afle oriunde altundeva. Unde să se așeze? Afară, ar fi fost învăluită de ceață și de amintiri dureroase. Înăuntru, s-ar fi simțit ca într-o temniță, ca într-o capcană, din care n-ar fi putut să scape, în eventualitatea unei ciocniri. Data trecută supraviețuise doar pentru că se aflase în partea din față a bărcii și fusese azvîrlită în afara zonei periculoase a impactului.

Alegînd varianta cea mai puțin neplăcută, femeia preferă să stea afară, la proră. Erau locuri libere pe bancheteiar ea și Molly se puteau așeza lîngă destui alți oameni, încît această traversare să nu semene cu cealaltă. Julia nu mai era îmbrăcată cu haine de-ale lui Zoe, ci purta pantaloni pescărești din denim, o bluză largă și niște sandale. Pe umăr avea o frumoasă geantă de piele, confecționată pe insulă, de către una dintre prietenele lui Zoe, și primită cadou de la aceasta.

Era îmbrăcată pe gustul ei și se simțea stăpînă pe sine.

Însă nu se putea relaxa. Ceața o împiedica să vadă dacă se mai aflau și alte ambarcațiuni pe canalul de traversare. Nu auzea

motorul unei alte nave, aşa cum se întîmplase în cazul *Bestiei*, dar e drept că şi feribotul pe care se afla acum era mai mare şi mai zgomotos, aşa încît ar fi putut acoperi orice alt sunet venit dinspre vreo barcă. Cu siguranţă, cel care se afla la cîrma feribotului avea în faţă un ecran de radar, însă şi *Amelia Celeste* fusese dotată cu o asemenea aparatură şi tot nu-i fusese de prea mare ajutor.

Chinuită de incertitudini, Julia scruta ceaţa, deşi nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce ar face dacă ar vedea o barcă îndreptîndu-se ameninţător spre ei. Zărea umbre care însă nu se mişcau, şi cîte o scînteiere de culoare, probabil de la vreun semnalizator de pe canalul navigabil. Şi, în tot acest timp, gîndurile îi zburau spre cele întîmplate cu o săptămînă în urmă. Inima începu să-i bubuie în piept, în momentul în care ajunseră în zona în care bănuia că avusese loc accidentul.

Auzi un zgomot, însă nu era decît motorul feribotului. Văzu – sau avu impresia că vede – o barcă de-a Pazei de Coastă, pe care se aflau şi scafandri. I se părea o prezenţă fantomatică, deşi scufundătorii lucrau în continuare pentru a recupera rămăşiţele, înainte ca acestea să fie măturate de flux sau înghiţite de creaturile înfometate ale adîncurilor.

– Mamă? auzi Julia ca din depărtare glasul lui Molly. Nu te simţi bine?

Femeia reveni la realitate, se strădui să răsufle adînc şi o luă de mînă pe fiica ei.

– E-n regulă.

Totul era în regulă. După cinci minute, ceaţa începu să se risipească. După alte cinci, apăru limpede în zare oraşul Rockland. Portul strălucea în lumina soarelui, ceea ce pentru Julia era o adevărată mană cerească. Feribotul se lipi de ţărm cu pupa. Trapele fură deschise, iar pe puntea întinsă spre mal porniră mai întîi cele două automobile, după care urmă coborîrea pasagerilor.

Julia era bine dispusă, bucuroasă că scăpase din nou cu viaţă. Cît despre voioşia lui Molly, Julia nu ştia dacă aceasta se

datora bucuriei de a trăi, faptului că era împreună cu mama ei sau perspectivei de a face cumpărături. Fără să mai stea pe gînduri, explorară toate magazinele din Rockland, după care scoaseră automobilul de pe chei şi porniră către nord, înspre Camden, pentru alte cumpărături.

Julia se lăsă prinsă de frenezia lui Molly, ce lua de pe rafturi şi din coşuri o mulţime de articole de îmbrăcăminte, toate destinate mamei ei. Pentru prima oară situaţia era inversată. Dacă pînă acum Julia fusese cea care o luase pe fiica ei la cumpărături, ca să-i ia îmbrăcăminte pentru şcoală, pentru excursii, pentru colegiu, era rîndul lui Molly să o îmbrace, din cap pînă-n picioare, pe mama ei.

– Ai nevoie de aşa ceva, mamă, zise ea, arătîndu-i o pereche de jeanşi brodaţi. Stai puţin! Dar de ăştia ce părere ai?

– Cred că ar fi mai potriviţi pentru vîrsta ta, îi răspunse Julia cu un zîmbet, tot aşa cum făcuse în trecut de multe ori şi Molly. Pentru mine sînt puţin cam extravaganţi. Eu vreau nişte jeanşi obişnuiţi şi cît mai simpli.

Aşa că Julia îşi cumpără jeanşi şi cîteva tricouri pe gustul ei. Dintr-un alt magazin, îşi cumpără şorturi şi pantaloni, bluze şi un sacou cadrilat, asemănător aceluia pe care îl pierduse în timpul accidentului. În al treilea magazin, găsi un halat flauşat, iar dintr-altul alese o cămaşă de noapte şi nişte desuuri cochete.

– Le meriţi, mamă, spuse fata, luînd cartea de credit şi înmînîndu-i-o casierei, dovedind şi în felul acesta cine era adevăratul conducător al expediţiei lor. După ce ai trecut prin tot ce ai trecut, tata îţi datorează măcar atîta lucru.

Julia ţinu minte cuvintele lui Molly, iar în următorul magazin îşi cumpără nu numai tenişi şi o pereche de sandale cu puţin toc, ci şi sandale cu baretuţe, cum nu avusese niciodată. Alese o pereche din năbuc, de culoarea cafelei, cu trei barete. Se privi în oglindă, din toate unghiurile, imitînd-o pe Molly şi dorindu-şi să le aibă.

– Cei de pe insulă poartă mai mereu aşa ceva, gîndi ca cu voce tare. Zoe are şase perechi.

– Ia-ți-le! îi spuse Molly. Cred că n-ar strica să-ți iei chiar două perechi. Le vezi pe acelea, cu o singură baretă lată? Și ți-ar trebui și niște sandale de culoare roșie, poate modelul ăsta... Ba nu, mai bine cele roșii cu flori. O să arăți nemaipomenit cu ele și cu niște jeanși suflecați. Mi-aș dori și eu o pereche, dar mai întîi cumpără-ți tu. Ar trebui să-ți iei trei perechi – pe cele ciocolatii, pe cele roșii cu flori și pe cele albe, cu o singură baretă lată.

– N-am nevoie de trei perechi, Molly.

– Nu te mai gîndi la ceea ce ai avea nevoie, gîndește-te numai la ceea ce îți dorești să ai, îi zise Molly, așa cum îi spusese și Julia ei, cu o lună în urmă, atunci cînd lui Molly i se oferise ocazia de a-și petrece un weekend într-o stațiune balneară. Sigur că nu avea nevoie de tratamente balneare, însă toate erau foarte plăcute. Așa că acum Molly adăugă: Doar meriți și tu să te distrezi puțin, după accident. Tata îți datorează acest lucru. Iar mie îmi plac la nebunie sandalele roșii cu flori. Nu se poate să nu ți le iei.

La parfumerie trăiră o altă aventură. Julia își cumpără o sticluță de acetonă, o cremă de față hrănitoare și una hidratantă. Apoi șampon, balsam și o perie pentru păr, fond de ten, farduri pentru obraz și pentru ochi. Alese nuanțe discrete, care i se păreau mai potrivite pentru Big Sawyer. Bănuia că femeile de pe insulă nu se prea machiau, însă ea era obișnuită să se fardeze. La înmormîntări, se simțise ca și dezbrăcată, și la fel la cina pe care o luase la Grill. Și apoi, ea nu făcea parte dintre acele femei. Ea era Julia.

Așa că mai cumpără cîteva săpunuri fine, pe care intenționa să le folosească în locul săpunului obișnuit pe care îl avea Zoe. Își mai cumpără și un flacon de lac de unghii sidefiu, niște elastice de prins părul și cîteva clame. Apoi o pereche de ochelari de soare, dar cînd Molly îi spuse că cei cu formă dreptunghiulară erau foarte frumoși, dar că cei cu formă ovală erau de-a dreptul extraordinari, ea cumpără ambele perechi.

Cînd ajunse la casierie, coșul ei era plin-ochi, iar ea se simți jenată.

– Uită-te cîte am putut să iau, zise ea cu disperare. Nici nu ştiu cîtă vreme am să rămîn aici. O să am nevoie de toate astea?

– O să ai nevoie de absolut toate, îi spuse Molly care, în ultima clipă, mai adăugă încă trei sticluţe. Gel spumant de baie, lapte de corp şi apă de colonie. Toate sînt marca Lily of the Valley. Ţi se potriveşte. Zîmbind, îi spuse casieriţei: Asta-i tot. Apoi începu să descarce coşul, şoptind la urechea Juliei: Nu faci decît să înlocuieşti ceea ce ai avut în bagajele tale. N-ai spus tu că bagajele distruse vor fi acoperite de asigurare? Aşa că, dacă tata oricum va primi înapoi banii ăştia, de ce să nu-i cheltuieşti tu? Pentru că, altminteri, se va bucura el de ei. Iar eu vreau să te bucuri tu, nu altcineva.

Julia tresări. Începeau să iasă la iveală vechi suspiciuni.

– Ce vor să însemne vorbele astea?

Molly se încruntă. Părînd frustrată, ca spuse în cele din urmă:

– El îi va cheltui pe cravate. Vreau să spun că are cea mai mare colecţie. Prietenii mei din liceu obişnuiau să facă şi glume pe seama acelor cravate. De exemplu, fetele spuneau că ar vrea să le poarte drept centuri, la jeanşi. Fiecare dintre acele cravate trebuie să coste mai mult decît oricare centură pe care am avut-o eu vreodată.

Încercînd să nu fie auzită de altcineva, Julia o dojeni cu blîndeţe:

– Tatăl tău munceşte din greu. Nu fumează, nu bea, nu are nici patima jocurilor de noroc. Dacă respectivele cravate constituie unica lui slăbiciune, ce drept am avea noi să-l judecăm?

– Vreau să spun că şi tu ai dreptul să-ţi cumperi diverse lucruri, comentă Molly pe un ton la fel de scăzut.

– Mi-am refuzat cu vreodată ceva?

– Da. Eşti foarte prudentă. Te-am văzut eu. Mic îmi oferi mult mai multe decît îţi permiţi pentru tine. Molly o cuprinse pe Julia pe după mijloc şi îi zîmbi. Tocmai de-aceea este acum atît de amuzant. Pentru că, măcar o singură dată în viaţă, te răsfeţi şi tu. Julia îi zîmbi casierei şi îi întinse cartea de credit. Mai ales că tot ce nu vei folosi tu va folosi mătuşa Zoe, mai adăugă Molly.

– Ca, de exemplu, apa de toaletă Lily of the Valley? o întrebă cu îndoială Julia. Colonia asta o să atragă, cu aromele ei, insectele.

– Ba o să-i atragă pe bărbați, la fel ca pe insecte. N-am înțeles niciodată de ce nu are pe nimeni. Este adorabilă. Cred că bărbații o asaltează.

Julia simți un frison. Nu încăpea nici o îndoială că, acum mulți ani, cel puțin un bărbat o asaltase. George, romanticul, craiul, soțul infidel. Îi era greu să împace această imagine cu aceea pe care o avusese pînă acum. Fusese convinsă că nimic n-ar fi putut întina căsnicia părinților ei. Îi va lua ceva timp pînă va reuși să se împace cu realitatea.

Profitînd de momentul în care casiera îi prezentă chitanța ca s-o iscălească, Julia evită să-i răspundă lui Molly, după care se trezi cu două pungi imense în brațe. După ce le puseră în mașină, intrară într-o mică librărie, de unde Julia cumpără cărți și reviste. Foamea începuse să le dea tîrcoale, așa că intrară într-un restaurant pitoresc, cu vedere spre port. Mesele și scaunele din fier forjat erau așezate la umbra unor copaci cu frunzișul luxuriant, unii plini cu flori roz, iar alții cu flori albe. Comandară rulouri de homar, cu cornuri și cartofi prăjiți. Mîncară totul din farfurii, așa că luară o singură porție de prăjitură cu căpșuni. Prăjitura era imensă și le fu adusă împreună cu două linguriță cu cozi lungi.

– Absolut desuet, spuse Molly.

– Dar acum este sezonul căpșunilor, îi replică Julia. Ospătarul a spus că acestea sînt căpșuni cultivate prin partea locului. Cum le-am fi putut refuza?

– Așa i-a spus și Adam Evei. Dar prăjitura asta este nemaipomenită. Și căpșunile, și frișca. Molly luă o înghițitură mare și continuă să vorbească, în timp ce mesteca: Ce ne-a mai rămas?

– Adică?

– Mă refeream la haine, vorbi ca ceva mai deslușit, după ce înghiți îmbucătura. Ai nevoie și de pulovere. Aseară a fost destul de rece.

– Nici vorbă de vreun pulover. Zoe nu m-ar ierta dacă aș

purta alt jerseu, în afara celor împletite de ea. Însă mi-ar prinde bine o bluză de trening.

– Da, ceva cu glugă, spuse Molly. Ceva ca de excursie.

– Poftim? Ție parcă nu-ți place îmbrăcămintea de excursie. De obicei, o consideri caraghioasă.

– Așa este, dar eu nu mă refeream la cea cu-adevărat caraghioasă. Vorbeam despre ceva de calitate.

Acele haine de calitate se dovediră a fi niște bluze de trening, cu glugă, având înscris pe piept, cu majuscule, cuvîntul CAMDEN. Molly cumpără pentru sine o bluză bleumarin cu înscrisul de culoare roșie, pentru a se potrivi cu bluza de trening gri, cu înscrisul bleumarin, pe care și-o alesese Julia.

– Și astea, spuse fata, punînd deasupra o pelerină de ploaie galbenă și încă o bluză de trening, de astă dată verde în întregime. Ea zîmbi și continuă: Atunci cînd n-o să știi pe care să o îmbraci, adu-ți aminte de cravatele tatei. Apoi se duse să le plătească.

Julia se declară de acord, parte fiindcă prețurile erau acceptabile, parte fiindcă și ei îi plăcea să facă cumpărături. La magazinul de genți de voiaj, Julia se dovedi practică și cumpără o geantă imensă de pînză, în care să intre toate hainele noi. În schimb, la magazinul de aparate foto, în care Molly o tîrîse cu forța, în fața rafturilor pe care se afla echipament foto identic cu acela pierdut în ocean, Julia începu să bombăne:

– Nu cred că mai este cazul, Molly.

– Dar nu ți-a spus tata să-ți cumperi alt echipament?

– Nu cred că mai vreau asta.

– De ce nu? E dator să ți-l cumpere.

Julia simți din nou un frison.

– De ce tot repeți asta, Molly? Tatăl tău nu îmi este dator cu nimic.

– Ba da. Îți este dator. I-ai făcut existența ușoară. El nu se gîndește decît la serviciul lui, în timp ce tu te gîndești la absolut tot restul. Tu i-ai oferit întreaga ta viață.

– Dar n-am o viață de lepădat, ținu Julia să sublinieze. Am o fiică frumoasă și o casă frumoasă. Mănînc la cele mai bune restaurante și îmi fac cumpărăturile la cele mai bune magazine. Am fost în Europa, în Australia, în Orientul Apropiat. De mai multe ori am călătorit în Caraibe, cînd la New York era frig și mizerie. Și toate astea fără să-mi fac vreo grijă în privința banilor. Orice femeie ar da oricît ca să trăiască așa cum trăiesc eu, ca bărbatul ei să se poarte cu ea așa cum se poartă tatăl tău cu mine. Molly pufni disprețuitor. Molly! șopti Julia, simțindu-se brusc neliniștită. Ce s-a întîmplat?

– Sînt supărată pe tata. Ai înțeles? Fata privi în altă direcție. Poate că m-au dezamăgit bărbații.

Julia ar fi dorit ca acesta să fie adevăratul motiv, și nu unul legat de Monte – însă lucrurile se legau, după eșecul lui Molly de la Paris.

– Nu toți bărbații sînt răi. Eu n-aș mai fi astăzi aici, dacă săptămîna trecută n-aș fi întîlnit un bărbat cumsecade. Nu era obligat să tragă prin apă o pernă de banchetă, de care să mă pot eu agăța, și totuși a făcut-o.

– Aaa, spuse Molly, din nou înviorată. Masculul dominant. Dar uită repede de Noah și continuă: Eu rămîn la părerea că ar trebui să-ți cumperi un aparat de fotografiat. Nu crezi că pe insulă ar putea exista lucruri care să merite a fi fotografiate?

Julia se întrebă cum ar fi putut surprinde liniștea hambarului în zorii zilei sau foșnetul pajiștilor la asfințit, pentru că acestea erau lucrurile pe care voia să și le reamintească, odată ajunsă înapoi la New York.

Tentația însă era mare. Dat fiind faptul că se documentase încă de cînd îi cerusc lui Monte să-i cumpere un aparat de fotografiat digital, Julia se uită pe oferta de produse.

– Aș vrea să-mi arătați aparatul acela, îi spuse ca vînzătorului.

Molly își împletci cu încîntare degetele.

– Grozav. Ba nu, arătați-i-l mai bine pe celălalt.

Julia o luă de braț pe fiica ei.

– Dar nu mi-l doresc pe acela.

– Este un model şi mai bun.

– E prea sofisticat pentru mine. Şi este şi mult mai scump. Nu-mi pasă cine îl plăteşte, însă n-am să cumpăr un aparat de fotografiat cu o mulţime de butoane şi pîrghii, doar pentru că are nişte posibilităţi în plus pe care eu n-o să ajung să le folosesc niciodată.

– N-ai de unde să ştii. S-ar putea ca, la un moment dat, să le foloseşti, rosti spăsit Molly.

Julia îi zîmbi.

– În cazul în care se va întîmpla acest lucru, o să-l rog pe tatăl tău să-mi cumpere un model mai nou. În clipa de faţă însă acesta este aparatul pe care mi-l doresc. Cînd Molly dădu să mai spună ceva, Julia ridică o mînă. Îl cumpărăm pentru tine sau pentru mine?

– Pentru tine, se dădu bătută Molly. Dar, cel puţin, ia-ţi şi un trepied. Şi un etui. Şi toate celelalte lucruri necesare.

– Bineînţeles, o asigură Julia. Ajutată de vînzător, reuşi să cumpere toate lucrurile ce îi erau necesare pentru a face fotografii, pentru a le imprima şi a le transmite prin e-mail. Făcu şi primele fotografii pe fermecătorul ponton din spatele magazinului. O fotografie pe Molly din toate unghiurile. Julia era de-a dreptul încîntată. Continuă să facă poze, ştiind că va putea hotărî mai tîrziu ce anume va reţine şi ce nu. Îi plăcea să vadă imaginea în monitor şi s-o mărească după bunul ei plac. Iar acel aparat, mai mic şi mai uşor de manevrat decît pe cel pe care îl pierduse, devenise deja un lucru de care se simţea apropiată.

– Este exact ceea ce mi-am dorit, declară ea, în timp ce se întorceau la maşină.

– Mamă, sînt mîndră de tine, spuse Molly radioasă.

– Şi eu sînt mîndră de mine, zîmbi Julia.

O oră mai tîrziu, îşi urca maşina pe feribot. Întîiul ei impuls a fost acela de a rămînc în automobil, pe tot timpul scurtei

traversări pînă pe insulă. Era un spațiu familiar, în care se simțea în siguranță.

Însă Molly voia să meargă pe puntea superioară, unde era cald și însorit. Și, cum nu se vedea nici urmă de ceață, parcă și Julia și-ar fi dorit ca aceasta să fie traversarea de care fusese frustrată cu o săptămînă în urmă.

Așa că ieși din mașină și urcă împreună cu Molly pe punte. E drept că mai simțea o ușoară neliniște și privea cînd spre apă, cînd spre ambarcațiunile ce se apropiau. Însă de data asta erau multe lucruri de văzut. Oamenii se bucurau de vremea bună și ieșiseră cu bărcile pe apă, respectînd toți traseul feribotului și păstrînd față de acesta o distanță de siguranță. Debarcaderul de la Rockland, pajiștile și cabanele de pe mal rămaseră treptat în urmă, în vreme ce insulele din fața lor începeau să prindă contur și să devină tot mai mari. Înspre nord se vedeau falezele de granit ale insulelor West Rock și Hull, iar la est, poienile de pe Little Sawyer. Dincolo de acestea se întrezăreau crestele împădurite ale lui Big Sawyer, din ce în ce mai clare pe măsură ce se apropiau de ele. Insula se detașa de celelalte nu numai prin vegetația bogată, dar și prin dimensiunea ei.

Desigur, Julia era subiectivă. Big Sawyer era singura insulă de care era legată încă din copilărie. În timp ce feribotul acosta, femeia avu sentimentul că revine acasă. Cîteva clipe mai tîrziu, în timp ce conducea mașina pe țărmul insulei, Julia simți o emoție nouă, pe care tocmai încerca s-o identifice, cînd Molly îi zise, arătînd spre locul de parcare:

– Oprește aici. Trebuie să intru repede la Grill, pentru cîteva minute.

Julia nu-i făcea nici o vină. Toaletele restaurantului erau de preferat celor de pe feribot. N-o deranja să o aștepte puțin, era obișnuită cu asta. Nu își petrecuse oare o bună parte din primii optsprezece ani de viață ai lui Molly așteptînd-o să se întoarcă de la școală, de la dentist, de la lecția de dans sau de la alte activități?

De obicei, avea la ea o carte. Sau o bucată de hîrtie pe care făcea o listă de cumpărături ori chiar scria vreo scrisoare de mulțumire, pentru prietenii care îi găzduiseră la țară, în weekend.

Acum însă, fără carte și fără bucata de hîrtie, se lăsă pe spate și privi pe geam, savurînd primele clipe liniștite pe care le trăia după multă vreme, iar emoția aceea ciudată o năpădi încă o dată. De fapt, era o împletitură de emoții. Se simțea binecuvîntată. Se simțea puternică. Se simțea ... eliberată. Da. Eliberată. Se luase la trîntă cu destinul și supraviețuise. Iar acest fapt îi deschidea multe posibilități.

Dar, odată cu această concluzie îi reveni și neliniștea, micul ghem pe care îl simțea în coșul pieptului, simțămîntul că ceva trebuia rezolvat. Ar fi putut să dea vina pe faptul că era oarecum întemnițată pe acea insulă, dacă n-ar fi știut cu certitudine că era vorba despre cu totul altceva. Era vorba despre imaginea de ansamblu a vieții ei.

Deschise portiera, dădu să coboare, dar imediat se răzgîndi și scoase telefonul celular. Dar pe cine să sune?

Cu Monte vorbise cu o seară înainte. Nu avea de ce să-i telefoneze acum. Dacă i-ar fi vorbit despre ceea ce simțea în momentul acela, el n-ar fi știut ce sfat să-i dea, dimpotrivă, s-ar fi considerat amenințat, ar fi trecut în defensivă, iar ea ar fi sfîrșit prin a se simți și mai rău.

Apoi se gîndi să-și sune părinții. Însă mama ei nu i-ar fi vorbit, în timp ce tatăl ei, supravegheat de Janet, ar fi vorbit încifrat și, oricum, ce i-ar mai fi putut spune acum, după ce aflase ceea ce făcuse el?

Se îndreptă de spate. Își puse palmele pe genunchi. Privi spre Grill, apoi spre ceasul de la mîna ei, apoi spre debarcader.

După care, luîndu-și noul aparat de fotografiat, coborî din mașină.

8

Trei bărbați stăteau de vorbă lîngă o camionetă. Unul își ținea mîinile încrucișate la piept; altul era încălțat cu ghete și își pusese un picior pe scara camionetei; cel de-al treilea avea o atitudine relaxată. Toți trei erau localnici. Toți se uitară la Julia, în timp ce femeia trecea pe lîngă ei. Nu se holbaseră lung la ea, doar îi aruncaseră o privire. Și totuși, știau cine era. Julia își dădu seama de asta, pe cînd își vedea de drum.

O tînără ședea pe un gărduleț de la capătul digului, vorbind cu un băiat care, judecînd după apropierea intimă a trupurilor celor doi, părea a fi iubitul ei. Și ei o priviră pe Julia în timp ce ea se îndrepta către ponton. Nici ei nu se holbaseră. Doar se uitaseră scurt la ea. Nu îi zîmbiseră, nu îi adresaseră nici un cuvînt, dar știau cine era. Putuse vedea limpede acest lucru în ochii lor.

Doi pescari de homari se opinteau la cele două capete ale unui cufăr, cărîndu-l din barcă pe țărm. Cufărul era greu; cei doi se luptau cu el și gîfîiau. Unul dintre pescari dădu din cap către Julia, în trecere, iar celălalt doar se uită la ea. Nici unul dintre ei nu vorbi.

Femeii i se părea că atrage toate privirile asupra ei – ceea ce era cu-adevărat ironic. În toată viața ei, Julia fusese cea mai puțin vizibilă ființă de pe pămînt. Mai întîi, mama ei fusese în centrul atenției generale, iar Jerry și Mark se luptaseră mereu pentru locul doi, iar după aceea, cînd Julia se căsătorise, Monte

devenise atracția principală. Femeia era foarte mulțumită să rămînă în fundal. Asta se potrivea cu felul ei liniștit de a fi.

Nimic din experiența ei anterioară nu o pregătise pentru o asemenea situație. Nici măcar nu voia asta, să fie în centrul atenției, deoarece o făcea să se simtă foarte stînjenită.

Ori poate că totul nu se întîmpla decît în mintea ei.

E drept, oamenii o priveau, dar asta nu însemna că erau interesați de ea. Cu toate astea, era în continuare stînjenită – și tocmai de aceea voia să îl întîlnească pe Noah Prine. El nu îi era rudă, nu îi era nici măcar prieten, și totuși o înțelegea.

Cînd feribotul intrase în port, Julia zărise barca *Leila Sue* apropiindu-se de docul său. Cotind acum spre acea parte a pontonului, ea o depistă imediat. Noah stropea cu furtunul barca, curățînd-o după o zi de muncă. Femeia putea vedea o parte din tricoul lui gri, stropit cu vopsea albastră și portocalie. Mantaua de ploaie galbenă, cu care se acoperise de la mijlocul pieptului pînă la glezne, precum și cizmele de cauciuc erau ude leoarcă.

Părul răvășit îi cădea în șuvițe umede pe frunte, peste curbura urechilor, pînă pe ceafă. În obraji îi revenise culoarea. După o zi însorită petrecută în largul mării, pielea lui devenise ușor arămie. Ochii lui Noah urmăreau jetul de apă ce țîșnea din furtun. Brațele goale îi luceau, iar mușchii îi jucau sub piele, în timp ce muta lucrurile de pe punte dintr-o parte în alta, cu mîinile înmănușate.

N-o observase pe Julia, care se oprise cu sfială în dreptul bărcii. Ea ar fi vrut să facă o poză sau două, însă acest lucru i se părea ca o tulburare a intimității cuiva, așa că profită de faptul că el era ocupat pentru a-i studia în voie barca. Era lungă, avînd aceeași proră curbată în sus și aceeași pupă joasă ca și celelalte bărci din vecinătate, aceeași balustradă plată de jur împrejur și, în spate, aceeași platformă acoperită cu cauciuc. Cabina timonei avea pereți pe trei laturi, iar în față geamurile înclinate erau deschise. Într-o parte se aflau niște trepte ce coborau înspre cabină. De-a lungul lor, în cîrlige, erau atîrnate șepci, haine și

tot felul de unelte de pescuit. În cealaltă parte a ei, o consolă adăpostea regulatorul de viteză, trei ecrane distincte şi nenumărate cadrane indicatoare. În faţă se vedea axul de care era fixată timona.

În dreptul timonei nu se afla nici un scaun, pentru că Noah avea nevoie de spaţiu liber de mişcare rapidă. La marginea cabinei, imediat în dreapta, se aflau cîrlige lungi, vinciuri şi diverşi scripeţi. În mijlocul bărcii, fixată cu şuruburi de podea, era o masă de lucru pe care Noah tocmai o spăla în acel moment. Două lăzi mari şi trei rezervoare erau răsturnate la pupa. Apa se scurgea de pe punte prin nişte orificii mici de pe laturi.

După felul în care freca Noah barca şi după mirosul de săpun al substanţei utilizate, Julia presupuse că homarii pescuiţi se aflaseră acolo nu cu prea mult timp în urmă.

Cînd se întoarse pentru a spăla şi interiorul lăzilor de la pupa, Noah ridică întîmplător privirea şi, pentru cîteva clipe lungi, se uită ţintă la ea, cu nişte ochi întunecaţi ca Atlanticul de Nord. Apoi, în mod incredibil, bărbatul îi zîmbi. Nu era un zîmbet larg, însă era unul spontan.

– Bună, îi zise Noah, continuîndu-şi munca, însă acum ceva mai relaxat.

Julia surîse şi făcu un pas înainte. Se opri lîngă ambarcaţiune, urmărindu-l mai departe la lucru. Era un bărbat frumos – concentrat în totalitate la ceea ce avea de făcut –, un adevărat mascul dominant, şi era o reală încîntare să-l priveşti. După puţin timp, bărbatul îşi curăţă şi haina de ploaie şi cizmele, închise apoi apa, strînse furtunul şi îl depozită.

– Unde au dispărut homarii? îl întrebă Julia.

Noah făcu un semn cu capul către cealaltă extremitate a portului.

– În clădirea aceea pătrată de-acolo, Foss, Peşte şi Homari. Foss este comerciantul local. Eu îi prind, el îi vinde.

– Azi ai avut recoltă bogată?

– Nu prea rea. Bărbatul îşi azvîrli şi mănuşile în cabina

timonei. De fapt, chiar destul de bună. În ultima vreme, am cam lipsit de la lucru, aşa încît cele mai multe dintre capcanele mele erau pline.

– Nu toate?

– Nu.

– De ce?

Cu acelaşi mic zîmbet în colţul gurii, deşi acum puţin strîmb, Noah ridică dintr-un umăr.

– Cine ştie? N-o fi fost bun locul. N-o fi fost bună momeala. Sau or fi golit alţii capcanele.

– Alţii?

– Da. Fie foci, fie oameni.

– Ooo, chiar aşa?

Bărbatul se şterse pe frunte, udîndu-şi părul şi mai tare.

– Nu crezi că au fost oameni? Nici eu n-aş vrea să spun asta, însă două capcane au fost golite complet. Două de pe aceeaşi coardă. Ca şi cum cineva ar fi tras frînghia şi s-ar fi servit.

– N-ar fi putut şi o focă să le golească pe amîndouă?

– Ba da. Cu certitudine. Focile pot fura din capcane cît vor.

– Şi, totuşi, nu crezi că a fost vorba despre nişte foci?! Vedea pe faţa lui faptul că era absolut sigur de asta.

– Focile fac varză capcanele. Oamenii lucrează mai „curat". Iar acolo aşa s-a lucrat, de data asta.

– Credeam că printre pescari există un cod al onoarei.

– Există, îi răspunse el, descheindu-şi cureluşele hainei de ploaie. Noah îşi dezbrăcă haina de ploaie şi îşi scoase cizmele. Picioarele lui goale păreau puternice. Jeanşii decoloraţi îi veneau foarte bine. Dar, din cînd în cînd, mai apar şi nişte băieţi răi, continuă bărbatul. Ne ocupăm noi şi de treaba asta. Noah agăţă mantaua de un cîrlig din cabina timonei şi luă de-acolo un prosop.

– Ce înseamnă „ne ocupăm noi"? îl întrebă ea.

După ce îşi uscă picioarele, el încălţă nişte saboţi de lemn.

– Înseamnă că încercăm să le transmitem un anumit mesaj.

– Atunci, să înțeleg că știți cine sînt?

– Ooo, da.

Înțelese și ea cine erau.

– Indivizii cu fructele? Cînd el îi aruncă o privire surprinsă, Julia îl lămuri: Mi-a spus Matthew Crane. Apoi îi trecu un gînd prin minte și îl întrebă: Este cumva un război al echipamentelor?

– Încă nu e un război dar, în cazul în care ei ne vor ignora mesajul, s-ar putea să devină.

– Și, atunci, ce se va întîmpla?

– Nimic bun. Poate ieși chiar urît de tot. Pe de o parte, de-abia aștept. Mi-ar plăcea să am o dispută serioasă cu cineva. Noah făcu un semn spre aparatul ei de fotografiat. Te-ai comportat pe continent precum turiștii?

– Îhî. În cea mai mare parte, mi-am cumpărat îmbrăcăminte.

– Și cum te mai simți? o întrebă el. Ochii lui, de un superb albastru-închis, deveniră dintr-odată serioși. Nu se referea la călătoria pe continent sau la cumpărături. Tocmai de-aceea venise ea să-l vadă.

– Cînd am plecat, mi-a fost greu, recunoscu femeia. La întoarcere, a fost ceva mai bine. Și tu simți la fel?

– Nu. Însă ar fi de rău, dacă aș simți așa. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață pe apă. Și, cu toate astea, evit să mai trec prin zona în care a avut loc coliziunea. Mi-ar fi greu. Cum dormi?

– Rău. Mă trezesc coșmarurile.

– Pe mine mă trezește o dorință arzătoare.

– O dorință arzătoare?

Noah se apropie de marginea bărcii. Avea privirea tulburată și glasul scăzut.

– Mă trezesc foarte agitat, cu o nevoie vitală să trec la acțiune. Parcă aș avea ceva foarte important de făcut.

Julia oftă, deoarece tot ce spunea el i se părea familiar.

– Ca şi cum aş fi lăsat ceva neterminat, adăugă bărbatul, cu toate că nu mi se pare termenul cel mai potrivit.

– Incomplet? opină Julia.

Noah răsuflă uşurat, arătîndu-se de acord.

– Şi eu trec prin aceeaşi stare, îi zise ea eliberată.

Vocea lui era precaută, iar ochii lui albaştri păreau plini de confuzie.

– Şi ţi-ai dat scama ce anume ai de făcut?

– Încă nu.

– Dar cum izbuteşti să scapi de agitaţia respectivă?

– Mă apuc să gătesc. Sau să mă ocup de iepuri. Îndeletnicirea asta este extrem de liniştitoare. Pe tine nu te calmează munca ta?

– Ba da. Cel mai bine mă liniştesc atunci cînd lucrez de unul singur. Asta îmi ţine mintea ocupată.

– Dar nu este mai periculos să lucrezi singur? Dacă se întîmplă ceva rău?

– Am staţic radio. Prietenii mei nu sînt niciodată prea departe.

Julia se întrebă dacă, după ce aveau să se mai potolească lucrurile, el va angaja un alt însoţitor care să stea la pupa. Dar cum Hutch fusese îngropat doar cu o zi în urmă, acea întrebare i se păru brutală. Aşa că îl întrebă altceva:

– Unde e acum cîinele?

– Lucas? Bărbatul se uită pe ponton, de-a lungul şirului de bărci. O fi şi el pe-aici, pe undeva.

– Nu vine şi el cu tine în barcă?

– Ba sigur că vine. Numai că o ia imediat din loc, atunci cînd trebuie să fac curat. Uite-l acolo! El privea către o ambarcaţiune legată la două docuri mai departe. Lucas se aşezase pe platforma de la pupă şi se uita lung în direcţia lui Noah. Nu mă ajută nici la curăţarea bărcii şi nici la prinderea homarilor.

– Aş putea cumva să te ajut eu? îl întrebă femeia.

Bărbatul se uită drept în ochii ei.

– Nu. Nici vorbă. Asta-i o muncă foarte grea.

– Dar mă simt în stare s-o fac, îşi oferi Julia din nou serviciile.

– Să ştii că în barca asta e mai rău decît pe feribot. Feribotul este mare, în timp ce *Leila Sue* este mai mică şi decît *Amelia Celeste.*

– N-o să mi se întîmple nimic rău, insistă Julia, simţindu-se capabilă de aşa ceva. În ziua aceea, rezistase pe feribot. Nu se mai speria de mare. Şi, pe urmă, Noah îi salvase viaţa. N-avea s-o lase să se înece.

– Ai pus vreodată mîna pe un homar viu? o întrebă Noah.

– Da.

– Cu cleştii legaţi?

– Îhî.

– Ştii de ce li se leagă cleştii?

Bineînţeles că ştia. Pusese această întrebare la magazinul de unde cumpăra de obicei peşte şi unde homarii umpleau un acvariu imens.

– Ca să nu se mănînce unii pe alţii.

– Şi ca să nu înhaţe vreun deget de-al persoanei ce pune mîna pe el. Tot aşa procedăm şi noi aici. Nu este uşor.

– Nu este uşor nici să schimbi scutecele unui copilaş de doi ani, ce urlă şi care are diaree.

Bărbatul rămase uimit.

Julia zîmbi mînzeşte.

La fel îi zîmbi şi Noah şi puse apoi o mînă în şold.

– Gîndeşte-te numai la resturile de alge putrezite, şi la găinaţurile pescăruşilor, şi la peştii găsiţi în capcane, pe jumătate mîncaţi de homari.

Julia continua să-l înfrunte, insistînd.

– Iar copiii mai şi vomită şi umplu totul de mizerie. Cineva trebuie să cureţe.

– Nu uita de bucățile de heringi, contraatacă Noah. Asta este momeala pe care o folosesc eu. Fiecare capcană ce ajunge la suprafață arc în ea un săculeț de momeală care trebuie reumplut de fiecare dată și care nu prea miroase ca parfumurile cumpărate de tine.

Julia tot nu se dădu bătută.

– Ai deschis vreodată o cutie cu siguranțe în care să dai peste excremente de șoareci? Sau ai deschis vreodată un dulap de bucătărie în care roiau gîndacii?

– Nu se poate să ți se fi întîmplat una ca asta!

– Ba mi s-a întîmplat. Doar locuiesc în Manhattan. Asta-i o caracteristică a locului.

Părînd a renunța la războiul direct și optînd pentru o altă tactică, bărbatul o măsură rapid din priviri.

– Ești ... micuță. E nevoie de multă forță ca să pescuiești homari.

Julia se îndreptă de umeri.

– Dar prada nu este ridicată cu ajutorul scripeților?

– Ba da, însă acest lucru este doar o mică parte din ceea ce ai de făcut în barcă, atunci cînd mergi la pescuit. Bărbatul își desfăcu și își închise la loc pumnul. Ai nevoie de forță, pentru a neutraliza cleștii homarilor.

– Ai nevoie de forță și pentru a utiliza un cuțit de desfăcut conserve. Sau pentru a căra navete cu douăzeci și patru de sticle de apă minerală, de la mașină pînă în casă. Sau pentru a întoarce o saltea dublă.

– Nu se poate ca tu să fi făcut așa ceva, îi zise el cu scepticism.

– Este adevărat că sînt ajutată de o persoană, dar ideea este că nu sînt o nevolnică. Și să știi că mi-aș dori extrem de mult să văd cum se prind homarii. Aș învăța un lucru nou, și, în plus, aș avea mintea ocupată.

– Pînă cînd o să-ți dai seama ce anume ar trebui să faci?

Julia îi zîmbi cu tristețe.

– Aşa este. Ai mai văzut-o pe Kim Colella?

– Nu. Dar tu?

Femeia neagă din cap.

– Nici nu ştiu dacă aş mai recunoaşte-o. N-am văzut-o decît o singură dată, atunci cînd a fost salvată şi era udă-leoarcă.

– N-ai văzut-o şi în barcă?

– Acolo nu. Crezi că simte şi ea ceea ce simţim şi noi?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu ştiu. Tot nu poate vorbi.

– Poate că va putea vorbi cu mine, pentru că sînt femeie, ca şi ea. Urmează vreun tratament?

– Te referi la vreun psiholog? Nu cred. Familia Colella nu se prea dă în vînt după aşa ceva. Noah se uită la braţul ei. Te mai doare rana?

Julia întoarse încheietura către el, ca să-i arate cicatricea roşie, în zigzag.

– Am început deja să uit de ea.

Noah se uită în altă direcţie. Urmărindu-i privirea, Julia o văzu pe Molly avîntîndu-se pe ponton, către ei. Faţa îi era îmbujorată şi părea stăpînită de o puternică exaltare.

– Am izbutit, zise ea cînd ajunse lîngă mama ei, cu un zîmbet satisfăcut.

– Ce anume ai izbutit? o întrebă Julia.

– Am izbutit să-l conving pe Rick Greene să mă angajeze. A trebuit să dau ceva din gură – lui îi place felul molcom în care îi funcţionează afacerea aici –, însă ştia restaurantul din Paris la care am lucrat eu, şi i-am spus şi cîteva lucruri învăţate acolo despre ceea ce se mai poate găti din homari, iar după aceea i-am spus că aş lucra pentru el chiar şi gratis. Vreau să spun că l-am ameţit de-a dreptul. Fata rînji. Aşa că rămîn şi eu aici, ca să te însoţesc şi să veghez asupra ta.

– Să veghezi asupra mea, repetă pe un ton dojenitor Julia.

– Să mă asigur că eşti bine, declară Molly, după care se răsuci spre Noah, privindu-l cu suspiciune, într-un fel care Juliei

i se păru asemenea unei provocări. Eu sînt Molly. Fata se aplecă înainte şi îi întinse mîna. Iar tu eşti Noah.

Acesta dădu să-i întindă şi el mîna, apoi şi-o trase înapoi, ştergîndu-şi-o de jeanşi, dădu iar să i-o întindă, după care se opri din nou.

– Mîna asta a muncit toată ziua. Doar nu vrei acum să o strîngi.

– Ba da, insistă Molly. După ce îşi strînseră mîinile, ea adăugă: Îţi mulţumesc că i-ai salvat mamei mele viaţa.

– N-am făcut aşa ceva.

– Ba ea crede că da şi asta-i tot ce contează. Terminînd conversaţia cu el, fata se întoarse către Julia. Trebuie să mă întorc acasă şi să fac un duş. Încep chiar din seara asta lucrul. Molly o luă pe Julia de braţ.

Julia nici nu se clinti din loc. Scoase din buzunar cheile maşinii.

– Du-te tu. O să iau maşina, cînd te întorci aici.

– Vrei să mai rămîi? o întrebă Molly, acum ceva mai puţin mulţumită. Aici? Pe ponton?

– Mi-ar plăcea să mă mai joc puţin cu aparatul de fotografiat, îi răspunse Julia.

Molly îl săgetă pe Noah cu o privire neliniştită.

– Dar cu Zoe cum rămîne? Te aşteaptă cu cina.

– Este încă prea devreme pentru cină. Te rog să-i spui că o să ajung acolo peste o oră.

Pe şoptite acum, Molly îi zise:

– Nu e prea politicos ceea ce faci. Zoe este gazda ta.

Uimită, Julia îi replică tot în şoaptă:

– Cine a insistat să o lăsăm singură pe Zoe toată ziua? Cine m-a bătut la cap să cumpăr aparatul ăsta de fotografiat? Cine o va părăsi pe Zoe în seara asta şi în toate serile ce vor urma, ca să meargă să muncească la Grill?

– Dar Zoe conta pe prezența ta, nu se lăsă Molly. Tu ai vrut să-ți petreci aici vacanța împreună cu ea.

– Ai dreptate, îi replică Julia liniștită, dar cu toată convingerea. Și este vacanța mea. Iar eu vreau să mai rămîn încă o oră aici. Și cu asta am încheiat discuția.

Molly părea uluită. Și Julia era oarecum uluită. De obicei, nu era chiar atît de drastică, însă acum atitudinea asta îi făcea bine. Chiar voia să mai rămînă acolo, să mai schimbe vreo două vorbe, și nu avea de gînd să accepte cu docilitate să fie luată de-acolo.

– Bine, spuse Molly supărată, înainte de a pleca.

Julia privi o vreme în urma fiicei sale, după care îi zîmbi lui Noah, ca o scuză.

– Chiar vreau să fac cîteva poze. Aș putea să te fotografiez?

– Nu. Dacă vrei să-mi fotografiezi barca, n-am nimic împotrivă. Eu am nevoie de un duș și de mîncare. Se îndreptă spre cabina timonei și luă de acolo jurnalul de bord, termosul, un tricou și un răcitor. Fluieră cîinele, apoi folosi balustrada ca pe o scară. De-abia atinse pontonul cu picioarele, că Lucas se și înființă lîngă el, după care i-o luă înainte. Ridicînd o mînă spre Julia, bărbatul porni în urma animalului.

Noah intră în casă cu o senzație de iritare. Ar mai fi rămas încă o vreme în barcă, singurul loc unde se simțea liniștit. Aici, în casă, bîntuiau fantomele. Înăuntru era întuneric, pentru că bărbatul nu vedea de ce ar fi ridicat jaluzelele, atîta vreme cît era plecat în cea mai mare parte a timpului. Iar în afară de asta, dacă ar fi lăsat să intre lumina, ar fi văzut pustietatea din casă. O pustietate foarte potrivită pentru fantome.

Bărbatul trecu prin casă pînă la spălătorie și puse în mașina de spălat toate hainele de pe el, rămînînd gol-pușcă. Intră apoi în baie și dădu drumul la duș. La început, apa era rece, însă nu-i păsa. Disconfortul fizic era o bine-venită diversiune asupra

căreia se concentră pînă ce apa se încălzi, după care luă un săpun şi se frecă mai întîi cu mîinile goale, iar apoi cu o perie. După ce termină, mai rămase o vreme cu capul aplecat sub jetul de apă şi savură senzaţia, pînă ce îi reveni acea dorinţă arzătoare.

Oprind apa, întinse mîna după un prosop şi începu să se şteargă. *Neterminat ... neterminat ... neterminat*. Cuvîntul îi răsuna în urechi şi ar fi trebuit să fie un idiot, dacă n-ar fi ştiut ce însemna. Accidentul lăsase în viaţa lui o rană deschisă, iar pustietatea pe care o resimţea nu se datora doar dispariţiei lui Hutch.

Înfăşurîndu-şi prosopul în jurul taliei, intră în bucătărie, ridică receptorul şi formă numărul de telefon al lui Sandi. Chiar de la primul sunet, se simţi cuprins de vechea mînie, îşi adresă singur acuzaţii, îşi analiză fiecare vorbă, toate făcîndu-l să se simtă ca un nimic – iar ea, probabil, avea dreptate. Putea să-şi repete de un milion de ori, în fiecare duminică, acest lucru, că nimic nu s-ar fi schimbat, cel puţin nu în ceea ce o privea pe Sandi. Vocea ei îl făcu să revină la realitate.

– Alo? spuse ea.

– Eu sînt, zise Noah, străduindu-se să fie cît mai blînd. Ian nu m-a sunat.

După o pauză, se auzi un resemnat:

– Ştiu. Ian şi cu mine ne-am certat rău de tot pe tema asta. Cred că l-a întristat cu adevărat moartea lui Hutch, dar nu ştie cum să treacă peste asta. Am încercat să stau de vorbă cu el, însă m-a refuzat. I-am spus să te sune, dar gîndul de a face asta a înrăutăţit şi mai tare lucrurile. A devenit ostil, iar ostilitatea este îndreptată împotriva ta.

– Dar ce i-am făcut?

– Nu i-ai făcut nimic, replică Sandi ca o constatare. Chiar absolut nimic, în ultimii zece ani. Tu eşti acolo, Ian este aici. Da, telefonezi în fiecare săptămînă însă, dacă el nu este acasă, vorbeşti cu mine şi asta-i tot. Îţi povestesc ceea ce se mai

întîmplă în viața lui, iar tu întrebi tot ce te interesează să știi despre el. Știu că îl iubești, dar dacă nu-i spui, el n-are de unde să o știe. Ian a simțit că îl iubești pînă cc a împlinit șapte ani, pentru că după aceea te-ai mutat și totul s-a schimbat.

Noah își prinse rădăcina nasului între arătător și degetul mare.

– L-am mai văzut.

– Doar la New York, de două ori pe an. Nu aici, unde locuiește. Cînd i-am spus că ar trebui să meargă și el la înmormîntare, mi-a amintit despre toate evenimentele importante din viața lui la care tu n-ai fost prezent. Nu a înțeles de ce ar fi trebuit să meargă tocmai acolo, pentru a fi împreună cu tine.

– Nu pentru mine. Pentru bunicul lui.

– I-am spus și eu asta. Și i-am mai spus că îți doreai să fie acolo, dar să nu ne ascundem după deget, Noah. Nu l-ai sunat, n-ai vorbit direct cu el, nu i-ai cerut personal să vină. Puteai să mai insiști cu telefonul. Puteai să-i fi trimis și un mesaj. Uneori, numai așa îi poți convinge pe copiii de vîrsta lui. Dar nu! Tu ai așteptat să vezi ce se întîmplă. Ai așteptat să te sune el pe tine. Ei bine, uite că lucrurile nu merg chiar în felul ăsta. Poate doar atunci cînd va deveni adult, și unul de bună-credință, vei putea să te aștepți ca el să preia inițiativa. Însă la șaptesprezece ani? Lasă-te păgubaș! Și nu este numai Ian așa. Văd mereu astfel de lucruri în preajmă, părinți bine intenționați, apropiați cu odraslele lor și, totuși, există anumiți copii și anumite chestiuni, pentru care e nevoie de un tratament autoritar.

Noah așteptă pînă cc femeia termină ceea ce avea de spus. Apoi, rosti încetișor:

– În cazul ăsta, îi transmit un ordin. Îl aștept să vină aici neapărat, săptămîna viitoare.

După o pauză, ca îi spuse cu dezamăgire:

– Unde ți-a fost mintea, Noah? Săptămîna viitoare, începe cursurile școlii de vară. Și doar ți-am spus asta cînd am vorbit data trecută!

– Ai mai spus şi că există două sesiuni. Ian ar putea foarte bine să petreacă aici trei săptămîni împreună cu mine, după care să se întoarcă acolo şi să urmeze cea de-a doua sesiune a şcolii de vară.

– În cazul ăsta, pentru acea perioadă, trebuie să căutăm alte colegii.

– Poţi să faci asta şi mai tîrziu.

– Nu pot. Atunci particip la nişte programe de orientare universitară. Iar în afară de asta, pe Ian nu-l interesează alte colegii.

– Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că ştii răspunsul dinainte, zise Noah. Dacă îl fac să se răzgîndească, ori îl ajut cu să caute un colegiu, ori faci tu lucrul ăsta, la toamnă.

Sandi tăcu o vreme, după care îl întrebă cu suspiciune:

– De cc vrei să faci asta? Ian o să vrea să ştie. Pentru că Hutch s-a dus şi în afară de Ian nu mai ai pe nimeni altcineva? Sau pentru că vrei cu adevărat să petreci mai mult timp împreună cu el? Ori poate pentru că ai nevoie de ajutor la pescuit, iar el o să-ţi muncească gratuit?

Pînă atunci, Noah nu stătuse să despice firul în patru, aşa că îi comunică singurul lucru de care era convins:

– Este fiul meu. Vreau să vină aici. Unde este acum?

– În noaptea asta doarme la Adam. Se întoarce acasă mîine de dimineaţă.

– Pe la ce oră?

– Pe la unsprezece. N-o să-i placă, Noah. Să lipsească el timp de trei săptămîni de lîngă prietenii lui? Cu cine o să-şi petreacă vremea acolo?

– Cu mine.

Femeia tăcu din nou. Apoi îl întrebă cu prudenţă:

– Eşti absolut sigur că vrei să faci asta? Poate că ar fi bine să te mai gîndeşti. După ce o să i-o spui, nu te mai poţi răzgîndi. Va trebui să dai dovadă de multă fermitate.

– Nu ţi se pare că sînt suficient de ferm? o întrebă Noah, cu cel mai ferm glas de care se simţea în stare. Sandi l-ar fi

caracterizat mai curînd drept un glas rece, însă asta se datora faptului că nu-şi petrecuse destulă vreme alături de oamenii din Maine, ca să cunoască bine deosebirea dintre răceală şi fermitate.

Dar poate că între timp devenise ceva mai înţeleaptă. Fie asta, fie perspectiva ademenitoare de a scăpa timp de trei săptămîni de Ian şi de fiţele lui adolescentine o făcu să cedeze:

– Da. Pari destul de ferm. Vrei să-i spun să-ţi telefoneze?

– Nu, îi răspunse Noah. Nu mai avea de gînd să facă şi a doua oară aceeaşi greşeală. Am să-l sun eu pe el.

Telefonă joi de dimineaţă, la ora unsprezece, în timp ce plutea la întîmplare pe oceanul agitat, cu *Leila Sue*, iar capcanele proaspăt scoase din adîncuri aşteptau să fie golite. Sună, din zece în zece minute, pînă ce, într-un tîrziu, pe la prînz, băiatul ajunse acasă şi răspunse la telefon. În mod straniu, ceea ce desluşi Noah la Ian nu era atît ostilitate, cît indiferenţă. Băiatul nu părea deloc surprins. Nu îi puse nici una dintre întrebările muşcătoare pe care i le adresase Sandi lui Noah. Dacă era cumva mulţumit de faptul că Noah dorea ca el să vină pe insulă, Ian nu lăsă să se întrevadă cîtuşi de puţin acest lucru. Folosea un ton neutru, aproape apatic şi înstrăinat.

Dacă fiul său ar fi avut o atitudine războinică, Noah s-ar fi putut descurca mai uşor. Îşi pregătise argumentele şi era gata de luptă. Înstrăinarea însă era cu totul altceva, nu-l lăsa să desluşească nimic din ceea ce ar fi putut să gîndească sau să simtă Ian. Ea demonstra un singur lucru: că Noah trebuia să-şi lase baltă munca.

În timp ce Noah stătea de vorbă cu Ian, Julia conducea maşina către extremitatea sudică a capului insulei. În zona aceea, mărginind plaja oraşului, se întindeau pe străzi întregi,

bungalow-uri aşezate în şiruri. Unele dintre ele aparţineau locuitorilor sezonieri ai insulei şi erau utilizate ori de către aceştia, ori erau închiriate turiştilor. Cele mai multe fuseseră deja deschise pentru anotimpul estival. În verande fuseseră aşezate fotolii de grădină, pe pajişti, grătare şi se vedeau chiar cîteva maşini în locurile de parcare. Doar puţine mai rămăseseră închise.

Alte case de prin partea locului aparţineau localnicilor. În una dintre ele locuia şi Kimmie Colella. Julia găsi strada respectivă şi conduse încet maşina de-a lungul ei, pînă ce ajunse la numărul patruzeci şi trei. Locuinţa emana un aer de vacanţă, cu acelaşi acoperiş de şindrilă, decolorat de vînt, cu aceleaşi obloane uzate şi aceeaşi peluză întinsă. Uşa era vopsită într-un roz-aprins. Era o casă locuită de femei care nu făceau nici o taină din preocupările lor.

Pe aleea de acces acoperită de pietriş erau parcate o camionetă mică şi roşie şi un Mustang străvechi. După ce îşi parcă maşina pe marginea străzii, femeia urmă o cărare nisipoasă pe care vremea şi paşii o bătătoriseră prin iarbă. La intrare nu se vedea nici un buton de sonerie, aşa încît Julia bătu în uşa cea roz.

La prima vedere, femeia care îi deschise nu părea a fi cu mult mai în vîrstă decît ea, fapt pentru care Juliei îi era greu să-şi dea seama dacă era mama sau bunica. Avea un păr blond cu nuanţe vagi de căpşună, răsucit în creştet şi ţinut acolo de o pereche de ochelari de soare. Purta o bluză şi jeanşi şi era desculţă. La o privire mai atentă, pielea o dădea de gol. Soarele o asprise, dîndu-i o strălucire pergamentoasă. O mai dădeau de gol şi degetele ce apucaseră marginea uşii. Erau subţiri şi atrăgătoare, însă nu aveau fineţe. Ochii ei cafenii o sfredeleau pe Julia.

Ea se strădui să zîmbească.

– Sînt Julia Bechtel... ştiţi, nepoata lui Zoe Ballard, zise Julia străduindu-se să zîmbească.

Femeia scoase un scrîşnet:

– Îhî. Sunetul acela o făcu pe Julia să mai adauge nişte ani la vîrsta femeii.

– Eram şi cu în barca aceea...

– Şi cu ce vă pot ajuta?

– Voiam să aflu cum se mai simte Kim.

– Se simte foarte bine.

– Ba nu se simte deloc bine, se auzi o voce şi o altă femeie îşi făcu apariţia. Avea acelaşi aer de familie – păr roşcat, decolorat, ochi cafenii, degete subţiri şi atrăgătoare, ascunse pe jumătate în buzunarele din faţă ale jeanşilor mulaţi. Însă faţa ei era mai puţin pergamentoasă, vocea mai puţin hîrîită, iar ochii mai puţin aspri. Eu sînt mama lui Kim, mă cheamă Nancy, iar ea este mama mea, June. Kimmie tot nu poate vorbi.

– Este încăpăţînată, zise June cu arţag.

– Are nevoie de ajutor.

– Are nevoie de timp.

– A avut timp destul, insistă Nancy. A trecut mai bine de o săptămînă, şi n-a scos nici un cuvîntel.

– De unde ştiţi? Poate că a vorbit cu alţi oameni.

– Păi, cu doctorul nu vorbeşte, cu şeful de post nu vorbeşte şi nu vorbeşte nici măcar cu vreuna dintre prietenele ei.

– Era cît pe ce să moară. Poate că vorbeşte cu Dumnezeu. Cine altcineva este mai presus de toate?

Nancy se uită la Julia.

– Nu vorbeşte absolut cu nimeni. Doar stă acolo sus, pe faleză şi se holbează în gol, la apă.

– De unde ştii asta? o întrebă June.

– Ştiu, fiindcă am trecut pe-acolo, îi răspunse Nancy răstit. Ieri am fost de trei ori. I-am dus mîncare şi bere. Din cîte ştii tu, cînd a mai refuzat fata asta să bea bere? Femeia se întoarse din nou către Julia. O fi ea femeie în toată firea la douăzeci şi unu de ani, dar mă îngrijorează foarte tare.

Privirile femeii întăreau cele afirmate.

– Crezi cumva că se gîndeşte la sinucidere?

June pufni:

– Nici vorbă de aşa ceva!

Nancy nu părea să fie la fel de sigură ca mama ei. Ridică din umeri, cu frică parcă, dar şi cu incertitudine.

– Nu s-a comportat aşa niciodată. Dar e drept că pînă acum nici n-a mai făcut aşa ceva.

– Şi ce anume să fi făcut? se răsti June. Doar nu ea conducea barca aia.

– Of, mai taci şi tu din gură! o admonestă Nancy, aruncîndu-i o privire piezişă.

– Ba tu s-ar cuveni să taci, replică June. Persoana asta este o străină. Nu e treaba ei să ştie ce se întîmplă cu Kimmie. Dacă tu vrei să vorbeşti cu ea, încearcă! Kimmie este fiica ta. Eu sînt doar cea care a crescut-o, în timp ce tu îţi vedeai de treburile tale. Nancy îşi privi lung mama, fulgerînd-o din priviri. Fă cum vrei! murmură June şi dispăru în casă.

Julia se simţi jenată.

– Îmi pare rău. N-am vrut să provoc necazuri.

Nancy făcu un gest liniştitor cu mîna.

– Necazurile existau deja şi înainte. Mama are dreptate. Ea a crescut-o pe Kimmie. Cînd am născut-o, nu aveam decît şaptesprezece ani. Şi June avea tot şaptesprezece ani, cînd m-a născut pe mine. Numai că ea nu a avut pe nimeni care s-o ajute şi de-aia îmi tot repetă cît de uşor mi-a fost mie s-o cresc pe Kim. Cînd Kimmie era mică, mi-am cam văzut de treburile mele, într-adevăr. Însă asta nu înseamnă că nu-mi iubesc fiica.

– Şi, de atunci, n-a mai venit deloc în casă?

– Numai la culcare. Dar din zori şi pînă-n seară stă acolo, pe promontoriu, spuse femeia arătînd cu bărbia spre nord.

– Crezi că ar accepta să stea de vorbă cu mine? Nu mă cunoaşte deloc. Poate că acest lucru o să se dovedească folositor.

Nancy ridică din umeri.

– Nu strică să încerci. Ați fost amîndouă acolo, în barcă. Amîndouă ați supraviețuit accidentului. Poate că asta o să însemne ceva pentru ea.

Așa spera și Julia. Dacă ea și Noah treceau prin stări sufletești asemănătoare, era posibil ca lucrurile să stea la fel și cu Kim – măcar în parte. Desigur, la ea se adăuga refuzul de a vorbi.

Gîndindu-se la acest aspect în timp ce se întorcea la mașină, Julia zîmbi. Din cînd în cînd, și Noah devenea scump la vorbă, însă a te exprima laconic însemna cu totul altceva decît a-ți pierde graiul.

Lăsînd în urmă plaja, Julia se îndreptă spre nord. Promontoriul acela se afla drept înaintea ei, în spatele cozii insulei. În timp ce restul insulei era dominat de verdele pajiștilor și al molizilor, aici era o aglomerare de stînci cenușii din granit, ce se înălțau mult deasupra malului pietros al mării. Locul era străjuit de un far străvechi a cărui lumină era comandată automat acum, fapt pentru care casa îngrijitorului căzuse în paragină. Julia mai vizitase acele locuri și fusese impresionată, ca și acum, de o anume sălbăticie a peisajului.

Drumul ce urca înspre promontoriu era destul de deteriorat, dar mașina Juliei făcea față cu brio. Pe măsura urcușului, copacii de pe marginea drumului deveniră tot mai rari, pînă ce dispărură complet. În față nu se mai vedeau decît o mulțime de bolovani rotunjiți, cerul și un turn rustic de piatră cu un ochi rotitor în vîrf. Amplificat de toată acea goliciune pietroasă, zgomotul produs de spargerea valurilor de țărmul stîncos se auzea foarte bine în interiorul mașinii.

Trecînd pe lîngă ruinele fostei case a îngrijitorului de far, Julia parcă mașina în spatele unei mici Honde albastre. În clipa în care deschise portiera, urletul valurilor o izbi cu toată forța, iar cînd ieși din mașină, simți din plin briza șfichiuitoare. Înfruntînd briza, femeia urcă o scurtă întindere de granit pînă

la far, şi de-abia după ce trecu de acesta văzu că se mai afla cineva acolo. Se întrebă dacă era cu adevărat persoana pe care o căuta. Cea care şedea pe stînci cu faţa la ocean era doar un ghemotoc cu aspect de copil, ghemuită, cu genunchii la gură şi cu braţele încolăcite în jurul picioarelor strîns lipite de piept.

Dar nu poziţia în care stătea fata îi atrase atenţia, ci părul ei. Era de un roşu aprins – fapt deloc straniu, dacă se gîndea că Nancy şi June aveau un păr de aceeaşi culoare.

Era bizar faptul că Julia remarca întotdeauna la cineva mai întîi părul. Îl observa oriunde ar fi fost, în sala de gimnastică, la masă ori la teatru. Monte spunea că ea voia pur şi simplu să ştie dacă şi altcineva se străduia, la fel de greu ca şi ea, să-şi menţină culoarea naturală a părului. Dar tocmai această preocupare, legată de păr, o făcu pe Julia să simtă acum o atît de puternică tresărire interioară.

Femeia nu-şi amintea să fi zărit pe cineva cu părul roşu la pupa ambarcaţiunii *Amelia Celeste*. Era absolut sigură că nu i-ar fi scăpat acest amănunt, indiferent cît de obosită, de neatentă şi de grăbită ar fi fost. Cu siguranţă că şi-ar fi amintit strălucirea unui păr de o asemenea nuanţă de roşu.

Iar dacă Kim Colella nu se aflase pe *Amelia Celeste*, ca n-ar mai fi putut să se afle decît într-un singur alt loc.

9

Bună ziua! strigă Julia suficient de tare încît să acopere zgomotul talazurilor.

Kimmie Colella se uită repede în jurul ei. Avea o figură palidă şi nişte ochi goi. Nu făcu nici un semn de recunoaştere – şi asta dintr-o pricină evidentă. Dacă nu fusese pe *Amelia Celeste*, nu avea de unde s-o ştie pe Julia, în nici un caz din mulţimea adunată pe ţărm, în bezna acelei nopţi.

Julia se întreba dacă nu cumva se înşela. N-ar fi putut jura că fata nu se aflase atunci pe *Amelia Celeste*. Poate chiar memoria ei îi juca vreo festă. Atunci fusese foarte preocupată să reuşească să se urce în barcă şi să-şi care bagajele la bord şi nu privise prea atent în jur. Se prea poate ca micuţa Kim să fi fost aşezată în spatele cuiva sau să fi purtat vreo pălărie, iar ca n-ar fi avut cum s-o remarce chiar dacă fata se aflase în barcă.

Asta trebuie să se fi întîmplat, îşi zise în sinea ei Julia. Probabil că fata purtase o pălărie.

Se opri cam la zece paşi depărtare de fată. Fată? La fel ca şi în noaptea accidentului, Julia nu putea să se gîndească la Kimmie ca la o femeie, în ciuda faptului că aflase că împlinise deja douăzeci şi unu de ani. Şi-o amintea pe Kim din acea noapte, udă leoarcă, înfăşurată într-o pătură, iar părul ei nu atrăgea atenţia, din cauza întunericului şi a faptului că era ud. Însă acum, purtînd jeanşi, tricou şi espadrile, părea şi mai mică

şi mai stingheră. Părul de un roşu aprins era la fel de drept ca al Juliei, dar ceva mai lung. Răvăşit de vînt, devenise un voal mişcător.

– Eu sînt Julia Bechtel, începu delicat femeia. Am fost pe *Amelia Celeste*.

Kim o privi o vreme drept în ochi. Apoi îi studie îmbrăcămintea, maşina, după care se uită din nou la ocean.

Julia se apropie mai mult.

– Voiam să ştiu cum te mai simţi. Se aşează pe un pietroi din apropiere şi continuă: Sîntem numai trei supravieţuitori – tu, eu şi Noah Prine. El şi cu mine stăm adesea de vorbă. Ne-a apropiat acest eveniment pe care l-am înfruntat împreună. Nu se întîmplă prea des să existe supravieţuitori ale unor accidente ce iau atît de multe vieţi.

Pe obrajii lui Kim se revărsară lungi şuviţe de păr roşu şi mătăsos. Fata le dădu la o parte, trecîndu-şi-le pe după urechi.

Luînd acest gest drept un semn că o ascultă, Julia continuă să sporovăiască:

– Nici nu mi-aş fi putut imagina că o să trec printr-o asemenea întîmplare atunci cînd am plecat de la New York, marţi de dimineaţă. Un accident de maşină? Poate. Asemenea gînduri îţi vin mereu cînd te afli pe autostradă. Oricînd poţi să dai peste cine ştie ce ghinion. Mi s-a întîmplat chiar în acea dimineaţă de marţi. Am trecut pe lîngă un accident minor, cel puţin aşa cred, pentru că nu am văzut ambulanţe, ci numai maşini de poliţie.

Julia tot vorbea întruna, dorind să fie afabilă şi agreabilă. Şi poate că pînă la urmă acţiunea ei ar fi avut efectul scontat. Kim nu-i dădea de înţeles că ar fi vrut să plece şi s-o lase în pace. Ar fi putut să-i arunce Juliei priviri crunte, ar fi putut să-i întoarcă spatele sau să se mute pe o altă piatră, mai la distanţă, ori chiar să se ridice şi să plece de pe promontoriul acela. Dar nimic din toate astea nu s-a întîmplat.

– Am venit aici, pe insulă, ca s-o vizitez pe Zoe Ballard,

continuă Julia. Este mătuşa mea, dar o consider mai mult o prietenă, pentru că este doar cu doisprezece ani mai în vîrstă decît mine. Am mai vizitat-o şi înainte. Am mai venit din cînd în cînd pe-aici, împreună cu fiica mea. Ea are douăzeci de ani şi vrea să devină maestru culinar. Domeniul acesta are acum un mare potenţial. Există o întreagă artă de a prezenta mîncărurile. Şi există atîţia bucătari celebri.

Kim ar fi putut în acel moment s-o întrebe: *„Ai o fiică? Una cam de aceeaşi vîrstă cu mine?"*

Dar, în loc de asta, ea îşi puse un cot pe genunchi şi îşi rezemă capul în palmă.

– Iniţial, aveam de gînd să rămîn aici doar două săptămîni, însă acum m-am hotărît să stau mai multă vreme, zise Julia. Părinţii mei cred că am înnebunit. Ei socotesc că, după accident, ar fi trebuit să mă întorc imediat acasă.

Aici, Kim ar fi avut o altă ocazie de a interveni, spunînd *„Şi părinţii tăi cred despre tine că eşti nebună?"*, însă fata rămasă tăcută.

– Te-ai mai urcat de atunci în vreo ambarcaţiune? o întrebă Julia. Cînd văzu că fata nu reacţionează în nici un fel, adăugă: Pe mine mă îngrozea numai gîndul ăsta. Însă maşina mea rămăsese pe continent, iar eu aveam nevoie de haine. Trebuia, de asemenea, să merg, fiindcă altminteri fiica mea n-ar fi avut o părere prea bună despre mine. Kim nu schiţă cea mai mică intenţie de a zîmbi. Era ceaţă, la fel ca şi în ziua accidentului şi mă tot aşteptam să ţîşnească spre noi botul unei bărci purpurii. Mă trezesc şi noaptea cu imaginea aceea în minte.

Ar fi vrut s-o întrebe pe Kim dacă şi ea era trezită de acelaşi coşmar. Doar că, în cazul în care fata nu fusese pe *Amelia Celeste*, ci pe *Bestie*, întrebarea i s-ar fi părut ameninţătoare, iar acesta era ultimul sentiment pe care şi-ar fi dorit Julia să i-l trezească. Kim nu vorbea, însă măcar asculta. Iar acesta era un lucru important.

Aşa că Julia continuă:

– A fost mai bine atunci cînd am luat feribotul la înapoierea pe Big Sawyer. Soarele ieşise la iveală, aşa că am putut să văd ceea ce era în jurul nostru. Am simţit ca un soi de armistiţiu între mine şi ocean, pentru că ar fi putut să mă înghită în noaptea aceea şi nu a făcut-o. Acum, aproape că simt un fel de afinitate faţă de el. Femeia făcu o pauză, după care, cu o sinceră curiozitate, chiar cu un gen de implorare, o întrebă: Ai şi tu simţăminte asemănătoare?

Un val se sparse cu mare putere de stîncile de dedesubt, împrăştiind un nor de picături fine pînă aproape de culmea promontoriului. Încîntată, Julia aşteptă încă unul de aceeaşi mărime. Forţa mării era brutală şi avea un efect hipnotic.

– Am citit că oceanul primordial este fundamental pentru existenţa noastră, cam la fel ca lichidul amniotic, murmură Julia. Poate că legătura cu marea este un lucru esenţial pentru noi.

Privi în direcţia lui Kim, dar fata părea cumva departe.

Ochii ei erau sticloşi şi, brusc, se măriră. Fata tresări. Ochii ei căutară privirea Juliei.

Ooo, da, retrăise accidentul. Totul era cît se poate de limpede.

Cu multă gingăşie, Julia îi spuse:

– Se zice că timpul mai şterge din amintiri.

Kim clipi. Îşi sprijini apoi obrazul de genunchi şi se uită din nou la mare.

– Bănuiesc că pentru tine lucrurile stau altfel, doar locuieşti pe această insulă, înconjurată de apă. Te-ai născut aici, nu-i aşa? Kim n-o învrednici cu vreun răspuns. Accidentul a fost cu totul altceva. Totul sau nimic. Fie mori, fie scapi cu viaţă. M-am gîndit mult la asta. Mă întreb de ce am fost eu cruţată şi ce am de gînd să fac în continuare cu viaţa mea. E ca şi cum mi s-ar fi dat şansa să mă schimb şi trebuie să hotărăsc cum anume să o fac. După o scurtă întrerupere, Julia o întrebă foarte încet: Simţi şi tu aşa ceva?

În acel moment, Kim se întoarse spre ea. În privirea ei era ceva atît de sumbru, încît Julia fu cît pe ce să întindă mîna către ea. În acea fracțiune de secundă, cît o eternitate, ea și-o închipui pe fată aruncîndu-se de pe stînci în brațele morții ce o aștepta între pietrele aflate la mare distanță dedesubt.

Cu insistență acum, ea îi spuse iute:

– Tu și cu mine avem ceva în comun, Kim. Noi am trăit o experiență pe care nu mulți oameni o vor avea vreodată. Mi-a fost de mare folos să-l am pe Noah alături și să pot vorbi cu el, însă Noah este bărbat. Mi-ar plăcea să pot vorbi cu o femeie. Eu sînt o străină – ba, mai rău, o newyorkeză, își tărăgănă ea vorbele autopersiflîndu-se, încercînd să o binedispună pe Kim – și nu sînt sigură dacă vreuna dintre prietenele mele de-acolo va fi în stare să înțeleagă ceea ce simt. Soțul meu nu s-a dovedit în stare să înțeleagă. Și nici părinții mei. Nici măcar Zoe nu mă poate înțelege decît pînă la un anumit punct. Șeful postului de poliție este interesat numai de faptele concrete, iar pastorul nu poate decît să se roage pentru mine. Dar eu aș avea nevoie de alte lucruri. S-ar putea să fie bine pentru amîndouă să stăm de vorbă.

Ochii lui Kim deveniră acuzatori, iar Julia înțelese imediat din ce pricină.

– Nu m-a trimis nimeni aici, se grăbi ea s-o asigure. Nimeni nu știe că am venit aici, cu excepția mamei și a bunicii tale. M-am oprit acasă la tine, sperînd să te găsesc acolo.

Deși acuzația se mai îndulcise, neîncrederea fetei se menținea.

– Unul dintre motivele pentru care îmi place să stau de vorbă cu Noah, îi dădu înainte Julia, este acela că el nu mă cunoaște nici pe mine și nu-i cunoaște nici pe prietenii mei, așa că dacă s-ar întîmpla să spun ceva îngrozitor sau de-a dreptul stupid, nu ar afla nimeni. Presupun că și el îmi vorbește din același motiv. Eu n-aș spune nimănui dacă mi-ar mărturisi că se simte slăbit sau vulnerabil sau chiar *vinovat*.

Cuvîntul rămase parcă suspendat în aer, între două talazuri, izbindu-se cu zgomot de stînci. În cazul în care Kim fusese împreună cu Artie Jones la bordul *Bestiei*, acest lucru ar fi dat credibilitate zvonurilor potrivit cărora între cei doi existase ceva, şi ar fi fost un motiv suficient pentru ca fata să aibă un sentiment de vinovăţie.

Julia îi zîmbi cu tristeţe.

– De fapt, vreau să-ţi spun că s-ar putea să-ţi fiu de ajutor. Tu nu vorbeşti cu nimeni de aici, însă eu sînt o străină. Dacă vreodată vei dori să vorbeşti cu cineva despre acel accident, sînt la fel de bună ca oricine altcineva. Femeia se ridică în picioare. Ochii lui Kim o urmăreau. Eu locuiesc la Zoe. Ştii unde stă ea, nu-i aşa? Julia luă lipsa oricărei reacţii din partea fetei drept un răspuns afirmativ.

Femeia se împotrivi din răsputeri impulsului de a o trage pe Kim mai departe de marginea falezei înalte. Dar nu încercă să se autoamăgească. Dacă fata voia cu tot dinadinsul să se omoare, oricum ar fi făcut-o. Însă nu-i venea s-o lase acolo singură. Julia simţea că ar fi abdicat de la responsabilitatea ei de adult conştient, dacă s-ar fi întors atunci la maşină.

Aşa că mai făcu o încercare:

– Nu îţi este foame? Nu vrei să mergi undeva şi să mănînci de prînz?

Kim se întoarse iar cu faţa la mare.

– Dar ce-ai zice de hambarul lui Zoe? insistă Julia. Este foarte liniştitor să îngrijeşti iepuraşii ei. N-ai vrea cumva să mă ajuţi? Kim nu răspunse nimic. Dacă vrei, am putea ieşi cu o barcă pe mare. Am fi numai noi două şi ai putea vorbi fără ca să te audă altcineva în afară de mine. Numai că de acest lucru ar trebui să te ocupi tu. Eu nu am barcă şi nici n-aş şti cum s-o manevrez.

Pe faţa lui Kim nu se zări nici cea mai mică intenţie de a surîde.

Neştiind ce altceva să mai facă, Julia se recunoscu învinsă, se întoarse în tăcere şi plecă.

Julia se întoarse în tăcere şi plecă.

Conducînd maşina în josul promontoriului, femeia simți o mare nemulțumire de sine. *Julia se întoarse în tăcere şi plecă.* Acesta era de fapt laitmotivul întregii sale vieți. Julia nu făcea niciodată zarvă. Ea nu le spunea oamenilor lucruri pe care aceştia nu voiau să le audă. Nu încerca niciodată să facă valuri şi să clatine prea rău barca.

Întrebîndu-se dacă nu cumva era pur şi simplu laşă, femeia frînă maşina cu gîndul de a se întoarce. Dar, din prudență, renunță. Kimmie Colella avea nevoie de ajutorul unui profesionist, iar Julia era departe de a fi aşa ceva. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost acela de a-i înrăutăți fetei situația.

Dar ştia că va mai veni să o întîlnească pe Kim. Ele două aveau ceva în comun. Între ele se crease o afinitate umbrită doar de gîndul că fata avusese poate de-a face cu Artie Jones şi că era posibil să nu se fi aflat în acea seară la pupa ambarcațiunii *Amelia Celeste*.

Dar, cu toate astea, o legătură exista. Dintre douăsprezece suflete, supraviețuiseră accidentului numai trei. Kim era cea mai tînără dintre supraviețuitori şi, în acelaşi timp, cea mai vulnerabilă, iar Julia era sortită din naştere să aibă grijă de alții. I se părea absolut firesc să îşi dorească din tot sufletul să o ajute pe fată.

Tot gîndindu-se cum ar putea să o ajute pe Kim, Julia ajunse la Zoe şi se apucă să coacă nişte prăjituri. De data asta, făcu Batoane Congo, după o rețetă pe care i-o dăduse mama unei prietene din copilărie, şi pe care o folosise de atît de multe ori de-a lungul anilor, încît o ştia cu ochii închişi. Era una dintre prăjiturile ei preferate, avînd ca ingrediente zahăr nerafinat, bucățele de ciocolată şi bomboane de unt cu zahăr, fulgi de nucă de cocos, semințe de nalbă mare şi de pecan. Mama Juliei susținuse întotdeauna că nu-i place denumirea prăjiturii, dar această obiecție era doar un pretext pentru a nu o prepara ea

însăşi. Era prea ocupată ca să mai facă şi prăjituri, însă îşi mînca de fiecare dată porţia ei de batoane.

În acea zi, Julia le preparase pentru copiii soţilor Walsh. Imediat ce prăjiturile se răciră îndeajuns, le tăie în bucăţele pe care le împachetă în staniol, apoi pregăti pachetul şi porni la drum. Copiii se aflau în curtea din faţa casei coşcovite şi se jucau într-un bazin de plastic umplut cu nisip. Mătuşa lor şedea pe iarbă, în apropiere, purtînd o bluză şifonată şi un şort, cu părul cafeniu-roşcat nepieptănat şi cu figura palidă şi plină de pistrui. Femeia părea extenuată.

Julia îngenunche lîngă ea.

– Am adus copilaşilor nişte prăjiturele bune. Sînt alergici cumva la un anume ingredient?

Ellen o privi cu tristeţe.

– Este încă un lucru despre care nu ştiu nimic. Jeannie nu mi-a spus niciodată aşa ceva. Cînd veneam aici în vizită, ea era mereu prezentă. Nu s-a gîndit că ar fi trebuit să ştiu şi eu unele lucruri.

– Medicul pediatru care îi îngrijeşte se află aici, pe insulă?

– Unicul nume pe care l-am auzit vreodată este Jake, aşa încît, dacă există nişte fişe medicale, presupun că la el se află. Înainte de plecare, o să trec pe la cabinetul lui.

Julia îşi imagină că acesta era încă un lucru ce urma să fie adăugat pe o listă în continuă creştere. Iar asta în afară de şocul de a-şi fi pierdut sora, cumnatul şi nepoata, pe care îl suferise Ellen.

– Cum merge cu împachetatul?

– Greu. Durează mult şi merge foarte încet. Vocea lui Ellen devenise o şoaptă. Încerc să fac cea mai mare parte din treabă atunci cînd fetele dorm şi să las suficiente lucruri afară, astfel încît locul să nu pară prea gol. Ele ştiu că vor merge împreună cu mine la Akron, dar cred că acolo ne vom întîlni cu Jeannie, cu Evan şi cu surioara lor. Aş vrea să le explic că ei sînt acum în rai, dar nu izbutesc.

– Sînt foarte mici. Pentru ele, raiul este doar un cuvînt oarecare. Nu-i pot înțelege semnificația. Își vor da seama în timp.

Vanessa, fetița brunetă, de trei anișori, se cățără pe pereții țarcului, ieși din el și, scuturîndu-și mîinile de nisip, o luă drept în direcția Juliei. Întinse un degețel către pachetul de staniol și, cu glăsciorul ei subțire, întrebă:

– Ce ai acolo?

– Ceva de rontăit.

– Mi-e foame. Julia începu să desfacă folia de staniol. Vanessa o urmărea cu mare atenție. Ooo! zise ea cînd zări primul baton. Se uită la Julia cu frumoșii ei ochișori albaștri. Îmi dai și mie?

– Îți dau. Julia puse mîna pe un baton din grămadă. Vanessa i-l luă din mînă, muscă puțin din el, mestecă o vreme cu o privire gînditoare, după care zîmbi cu încîntare spre Julia. Băgă și restul prăjiturii în gură și se rezemă de coapsa femeii.

Lîngă ele venise și sora Vanessei, Annie.

– Ce mănîncă Nessa?

– Un Baton Congo, îi răspunse Julia, dîndu-i un baton și fetiței de cinci ani. Apoi ea întinse pachetul cu prăjituri spre mătușa fetițelor.

Cu un zîmbet obosit, Ellcn clătină din cap.

– Nu prea am poftă de mîncare.

– E nevoie să pleci undeva? Aș putea rămîne eu o vreme cu fetele.

Ellen păru că se mai înviorează.

– Poți să faci asta pentru mine? Trebuie să fac niște cumpărături, și ar fi mai bine să fiu singură.

– Atunci, du-te! îi spuse Julia.

*

În următoarele două ore, Julia fu îndeajuns de preocupată de fetițe ca să nu-și mai facă griji pentru Kim, pentru Monte sau pentru Janet, și îndeajuns de prinsă încît să nu se mai simtă

agitată. Le duse pe fetițe la plimbare, pe pajiște, le citi o poveste, le ajută să clădească niște castele de nisip, le puse apoi să treacă în fugă pe lîngă aspersoare ca să se poată curăța. Erau niște fetițe minunate, inteligente, curioase și bine-crescute. Cea mai mică era mai lipicioasă decît sora ei, dorind s-o țină pe Julia de mînă, să stea în poala ei și să i se lipească de picior. Cea mare punea tot felul de întrebări.

Cum se numește floarea asta? Cum se face culoarea galbenă? O cunoști pe mama? Unde locuiești tu? De ce florii ăsteia i se zice piciorul-cocoșului? Pot să culeg una pentru Kristie?

Fiecare în felul ei, fetele aveau nevoi specifice vîrstei. Chiar dacă nu înțelegeau ceea ce se întîmplase, simțeau că ceva nu era în regulă. *Tăticul meu mi-a făcut capul din lut. Vrei să-l vezi și tu?*

Julia simțea cum i se rupe sufletul pentru ele. După ce se întoarse Ellen și se făcu vremea să plece, Julici îi fu greu să se despartă mai ales de cea mică. Vanessa se agățase de ea.

– O să mai vin pe-aici, o asigură Julia, strîngînd-o tare în brațe, după care îi șopti la ureche: Și o să-ți aduc prăjiturele de ciocolată.

– Îmi plac mult prăjiturelele de ciocolată, îi răspunse Vanessa tot în șoaptă, cu un aer extrem de serios.

Demarînd, Julia se gîndea la iubire și la pierdere. Nu ajunsese prea departe, cînd gîndurile începură să i se îndrepte obsesiv spre mama ei. Fetițele familiei Walsh își pierduseră părinții. Julia era norocoasă pentru că părinții ei trăiau, deși era tragic că ea și cu Janet nu puteau comunica.

Trăgînd mașina pe dreapta, la umbra unui stejar bătrîn, cioturos, ea coborî geamurile de pe ambele părți pentru a lăsa aerul să poată pătrunde în interiorul automobilului și le dădu părinților ei un telefon.

– Bună, tată, spuse ea cu o mică ezitare.

– Julia. Ce mai faci?

– Bine, dar trebuie să vorbesc cu mama. Este pe-acolo?

– Este afară, pe terasă.

– Vrei să-i duci acolo, te rog, telefonul?

După o pauză, George spuse încet:

– Se odihneşte, Julia. Poate că ar fi mai bine s-o lăsăm acum în pace.

Julia se temea să piardă acel moment. Poate că mai tîrziu i-ar fi pierit entuziasmul.

– Tată, te rog să-i duci telefonul.

– Ai păţit ceva rău?

– Tată!

– Eu sînt de partea ta, Julia. Încerc să fac tot posibilul, dar ea este încăpăţînată.

– În momentul de faţă, şi eu sînt la fel de încăpăţînată, zise Julia, şi probabil că în glasul ei exista multă hotărîre, pentru că el nu i se mai împotrivi.

După ce încuviinţă în şoaptă, el puse jos receptorul – ceea ce însemna că Julia nu mai putea auzi toate strădaniile lui de a o convinge pe Janet să vorbească la telefon cu fiica ei. Trecu destul de mult timp, pentru ca Julia să înceapă să se gîndească la un nou refuz categoric din partea mamei ei.

La un moment dat, se auzi totuşi în receptor vocea severă a lui Janet.

– Da, Julia.

Inima Juliei începu să bată mai tare şi mai repede.

– Am putea să stăm de vorbă?

– Depinde. Vrei să-ţi ceri scuze?

Julia înghiţi în sec.

– Dacă aşa vrei tu … În cazul în care te-am jignit, să ştii că îmi pare rău. Janet nu spuse nimic. Îmi pare rău, mamă. Nu ştiu ce ai vrea să-ţi spun. Eşti supărată pentru că mă aflu aici. Dar nu te-am forţat şi pe tine să vii. Este vorba despre mine, nu despre tine. Eu am avut nevoie să plec pentru o vreme de-acasă, nu tu. Nu înţeleg de ce eşti atît de furioasă.

– Zoe mi-a trădat încrederea. Şi cu asta basta.

– Ba nu este aşa, pentru că amîndouă sînteţi încă în viaţă. Se va sfîrşi doar cînd una dintre voi două va muri. La asta am asistat eu aici, mamă. Tocmai vin de la două fetiţe mici care şi-au pierdut ambii părinţi. În cazul ăsta, da, este vorba într-adevăr despre un sfîrşit. Janet nu spuse nimic. Mamă?

– Încerci cumva să mă împaci cu Zoe?

– Nu. Eu am nevoie să vorbesc cu tine, am nevoie să ştiu că eşti alături de mine şi că îţi pasă de mine.

– O să vorbim atunci cînd te vei întoarce.

– Aş vrea să-ţi povestesc despre accident şi să-ţi mărturisesc prin ce trec eu acum.

– Nu este chiar aşa de urgent, încît să nu poată aştepta pînă ce te vei întoarce acasă.

– Dar cu n-o să mă întorc chiar aşa de curînd acasă.

– Asta mi-a spus şi tatăl tău. Nu e bine ce faci, Julia.

– Simt nevoia de un răgaz.

– I-ai spus şi lui Monte despre asta? El ce părere are?

– N-are nimic împotrivă.

– Dar este soţul tău. Trebuie să fii lîngă el. Bărbaţii se comportă bizar şi urît cînd se simt abandonaţi.

– Of, dar el deja se comportă bizar şi urît, îi strigă Julia, simţindu-se cuprinsă de exasperare. Mamă, trebuie să stau de vorbă cu tine, despre mine şi despre viitorul meu şi despre ceea ce crezi tu despre mine, pentru că eu n-am realizat nimic din ceea ce ai realizat tu, iar uneori mă consider, din pricina asta, inferioară, şi acum iată-mă cu o jumătate de viaţă înaintea mea, trăind sentimentul că există lucruri pe care trebuie să le fac, doar că nu ştiu ce anume... Şi să ştii că aş vrea să-ţi vorbesc cu-adevărat şi despre Monte, pentru că mariajul meu este într-un impas, iar tu ai trecut prin aşa ceva. Julia rostise ultimele cuvinte pe negîndite, iar dacă ar fi putut, şi le-ar fi retras. Mamă? spuse ea cu teamă. Nu mai auzi nici un răspuns. Mamă, mai eşti la telefon?

Janet închisese telefonul. Julia nu ştia însă dacă o făcuse înainte, ori de-abia după ce rostise ea acele cuvinte.

10

Simțindu-şi inima grea, Julia rămase în maşină, cu mîinile atîrnîndu-i fără vlagă în poală. Părul ei flutura uşor în bătaia vîntului. Femeia simțea pe piele adierea brizei.

I-ar fi prins bine dacă acesta i-ar fi liniştit şi frămîntarea interioară. Înlăuntrul ei totul era confuz şi tulbure, florile ce crescuseră în sufletul ei an de an erau acum smulse, cu rădăcini cu tot.

Pe acel drum nu se mai auzea oceanul; sunetele lui erau estompate şi acoperite de foşnetul molizilor, al pinilor şi al mestecenilor. Parcă s-ar fi aflat pe orice drum de țară care ar fi dus către oricare orăşel obscur din inima Americii – numai că nu era deloc aşa. Brusc, atracția ei pentru Big Sawyer păru mai puternică decît oricînd. Acel loc nu îi era numai familiar, da era chiar cel în care se cuvenea să se afle.

Departe, pe drum, în fața ei, o camionetă de un albastru-închis tocmai lua curba, apropiindu-se. Era un model recent, cu barele strălucitoare, chiar dacă roțile ridicau în urmă un nor de praf. Pe măsură ce se apropia, camioneta îşi încetinea mersul. Se opri în dreptul Juliei.

– Bună, o salută Noah Prine, cu aceeaşi figură senină ca întotdeauna. M-ai făcut să alerg după tine pe coclauri.

Julia simți o mică tresărire, ca un uşor ghiont peste durerea din inima ei.

– M-ai urmărit cumva?

Ochii lui aveau cel mai întunecat albastru posibil şi o cercetau neşovăitor.

– Arăți cam supărată. Angajez mînă de lucru cu ziua. Te interesează?

Era exact invitația de care avea nevoie în acel moment. Ieşind din maşina ei fără nici o urmă de ezitare, Julia ocoli botul camionetei. Cînd ajunse în partea opusă, bărbatul îi deschisese deja portiera. Julia se urcă, închise uşa şi se uită de jur împrejurul ei. Scaunele erau tapițate cu piele, volanul era placat cu lemn, iar sistemul audio stereo era de ultimă generație.

Ea îşi trecu uşor o mînă peste suprafața netedă a pielii.

– Foarte drăguț, spuse Julia cu admirație, zîmbindu-i radios. Sînt pregătită. Noah arătă cu degetul înspre centura de siguranță, iar femeia şi-o puse imediat – însă faptul că omisese acel amănunt, îi dădu de gîndit. Apoi continuă: Deci, se pune o întrebare. Este oare posibil să fi scăpat din accidentul nautic, doar ca să murim astăzi într-unul rutier?

– Bineînțeles că este foarte posibil. El îi aruncă o privire. Te socoteşti cumva nemuritoare?

– Eu nu. Însă unii oameni, care au trecut prin ceea ce am trecut şi noi, se consideră cu-adevărat nemuritori. Sfidează soarta. Îşi asumă toate riscurile posibile.

– Aceia nu au copii, spuse el cu oarecare greutate.

Julia îi studie profilul – fruntea serioasă îndulcită de cîteva şuvițe de păr negru, nasul drept şi bărbia fermă – şi înțelese că în momentul acela nu se referea numai la ea.

– Nu ştiam că ai şi tu copii.

După ce alese treapta de viteză potrivită pentru coborîrea dealului Dobbs, el îşi puse mîna dreaptă în partea de sus a volanului. Cotul stîng şi-l ținea pe marginea geamului deschis, cu degetele mîinii stîngi doar atingînd uşor volanul. Poziția era una relaxată. Vocea însă nu.

– Am un fiu. Are şaptesprezece ani. O să vină aici săptămîna viitoare.

– Unde locuieşte?

– La Washington, D.C. Fosta mea nevastă lucrează acolo, în învăţământ.

Julia rememoră imaginea şcolii de pe insulă. Era o clădire mică şi pătrată, din lemn. Copiii de pe insulă mergeau la acea şcoală pînă cînd ajungeau la vîrsta liceului, după care traversau zilnic pentru a se duce la liceul de pe continent.

– Este şi ea originară de pe această insulă?

– Nu. Ne-am cunoscut la colegiu.

– Şi tu ai absolvit o secţie de pedagogie?

– Am absolvit economia. Cei nouă ani de căsnicie ni i-am petrecut la New York.

Pe faţa Juliei apăru în zîmbet surprins şi încîntat – dar scoase imediat un ţipăt, cînd între cele două scaune ale camionetei apăru ceva maroniu şi umed. Era un nas de cîine, ce ar fi avut toate şansele să fie urmat şi de restul unui bot alb şi plin de pistrui, ca şi de doi ochii blînzi şi cafenii, în cazul în care Lucas însuşi nu s-ar fi speriat de ţipătul ei şi nu s-ar fi retras. Julia îşi duse la piept o mînă şi începu să rîdă.

– N-am ştiut că este şi el aici. Femeia se întoarse, atît cît îi permitea centura, uitîndu-se la cîinele ce se vîrîse într-un ungher al părţii din spate a cabinei. Julia întinse o mînă înspre el. Cîinele avu nevoie de un minut ca să i-o miroasă şi de încă un minut ca să ajungă la concluzia că femeia nu prezenta nici un pericol pentru el, după care se făcu covrig şi adormi la loc. Apoi Julia îl întrebă pe Noah: Şi cu ce anume te-ai ocupat la New York?

– Am lucrat într-o bancă de investiţii, îi răspunse el, zîmbindu-i cu sfiiciune.

– Zău? Femeia nu şi-ar fi putut niciodată imagina aşa ceva. Ca înfăţişare şi mod de comportament, Noah era total diferit de cei care lucrau în băncile de investiţii, şi pe care ea îi cunoscuse prin intermediul lui Monte. Este o profesie extrem de diferită de pescuirea homarilor.

Maşina intră într-o curbă pe care Noah o abordă cu multă degajare.

– Nu este chiar atît de diferită precum ai putea crede la prima vedere. În ambele profesiuni există aceeaşi mentalitate de lup singuratic şi aceeaşi rivalitate acerbă. Am lucrat cu licenţiaţi în economie care nu mă considerau de nasul lor, deoarece nu aveam aceleaşi diplome ca şi ei.

Julia cunoştea situaţia. Monte punea mare preţ pe titluri. Atunci cînd prezenta diverse persoane, pe lîngă nume şi prenume, nu omitea niciodată să adauge şi titlurile universitare pe care le obţinuseră. Se înconjura numai de colegi cu titluri superioare, din nevoia de a-i fi confirmate propriile sale titluri academice. Iar pe Julia – ce nu era nici măcar absolventă de colegiu – ajunsese să o cam enerveze acel obicei al lui.

– Treaba asta, de fapt, m-a favorizat, continuă Noah. Cînd eşti ţinut la distanţă, poţi să fii mai independent. Iar eu n-aveam aceleaşi convingeri ca şi ei. Am luptat adeseori contra curentului, dar instinctele mele s-au dovedit a fi bune. Şi am reuşit să mă descurc cît se poate de bine. Bărbatul îi aruncă o privire scurtă. Acum mergem să luăm momeala. Te deranjează?

– Cîtuşi de puţin. De unde o iei?

– La o margine a portului există un depozit de unde se poate cumpăra momeală şi care este în permanenţă foarte bine aprovizionat. Cred că voi lua heringi rupţi.

– Şi va trebui să-i ţin direct în poală? îl întrebă ea, după care continuă cu alt subiect, atunci cînd lui Noah îi înflori un zîmbet în colţul gurii: Mereu te-au interesat afacerile?

Noah ridică de pe volan degetele doar atît cît să-l salute pe şoferul unui camion ce venea din sens contrar.

– Doar în măsura în care au fost legate de pescuirea homarilor. Dacă n-ar fi insistat părinţii mei, probabil că nici n-aş fi urmat colegiul, ci aş fi rămas pe insulă. Ei au vrut să merg la colegiu. Doreau ca eu să fiu cu un pas în faţa celorlalţi pescari de homari, care nu fuseseră la colegiu şi care, prin urmare, nu puteau avea o imagine de ansamblu.

– O imagine de ansamblu?

– Despre cerere şi ofertă. Despre circuitul alimentar.

– Te referi la circuitul oamenilor sau la acela al animalelor?

– La ambele. Am studiat biologia marină, ecosistemele şi managementul afacerilor. Cel mai mult am fost atras de cursurile de management. În prima vacanţă de vară, m-am întors aici şi am lucrat, după care, în vacanţa următoare, am lucrat în oraş. Mi-au prins foarte bine banii pe care i-am cîştigat. Am putut să-i trimit tatălui meu suficient de mulţi bani încît să-şi poată angaja un cîrmaci în locul meu.

– Dar după absolvire? Nu te-ai gîndit să te întorci pe insulă?

Ajunseseră la capătul drumului. Noah schimbă treapta de viteză şi o luă la dreapta.

– Ba da. Dar, după aceea a apărut Sandi, care îşi dorea să fie profesoară la New York, în timp ce eu am primit o ofertă cu mult prea avantajoasă pentru a o putea ignora. Le-am spus atunci alor mei că nu era vorba decît despre un serviciu temporar. Îmi imaginam că urma să cîştig o mulţime de bani, pe care o să-i investesc, după care aveam să revin pe insulă, fără a mai avea grija zilei de mîine. Noah îl salută pe şoferul unei alte camionete, după care vorbi cu un glas mai sec: Am realizat destul de multe.

– Dar cu căsnicia ta ce s-a întîmplat?

Noah îi răspunse pe acelaşi ton sec:

– Ştii la ce fel de ore obişnuiesc să lucreze cei din domeniul investiţiilor?

– Ştiu că au un program imposibil.

– Lucram de la ora nouă dimineaţa şi pînă noaptea la trei. Plus că lucram şi cel puţin jumătate de weekend. Iar cînd eram acasă, nu mai aveam chef de nimic altceva decît să dorm.

Julia înţelegea foarte bine situaţia. Monte nu lucra chiar într-un astfel de ritm, în schimb soţul prietenei ei, Charlotte, da, iar aceasta îşi cumpărase un magazinaş de lux tocmai pentru a umple golul apărut prin lipsa cvasipermanentă a soţului ei.

– Îmi pare rău, spuse Julia, simțindu-se oarecum responsabilă, în calitate de newyorkeză, pentru stilul acela de viață care, pur și simplu, îi mînca pe oameni de vii.

– N-are de ce. N-am avut o căsnicie prea solidă. Noi ne-am îndrăgostit mai mult de ideea de căsnicie, decît unul de celălalt. Acum, Sandi se descurcă de minune. Cîștigă o mulțime de bani. Și își poate petrece timpul cu oameni cu care se înțelege mai bine decît s-a înțeles cu mine și cu prietenii mei. Unicul meu regret este Ian. Nici nu știu ce să-i spun.

– Cît o să stea aici?

– Trei săptămîni.

– Vine în fiecare vară?

– Nu. Acum este prima oară.

– N-a putut să vină la înmormîntarea bunicului său?

– N-a vrut.

– Oh, Dumnezeule!

– A fost greșeala mea. Ar fi trebuit să vorbesc cu el și să-i spun că vreau să vină aici. Bănuiesc că mă temeam de o ceartă, iar în acel moment nu eram pregătit pentru așa ceva.

– Dar acum?

– Nici acum.

– Însă el o să vină. A cui a fost inițiativa?

– A mea.

Femeia îi admiră curajul. Tinerii de șaptesprezece ani se temeau de viitor și erau copleșiți de un sentiment de anticipare a responsabilităților și a stresului. Adeseori, își înfruntau părinții pentru nici un alt motiv decît acela de a se simți mai bine atunci cînd plecau de-acasă. Vîrsta de șaptesprezece ani fusese dificilă chiar și cu Molly, care a fost un copil ușor de crescut. Julia își închipuia că dacă Noah și fiul său comunicaseră greu pînă acum, în situația de față urmau să fie în plină criză.

Neștiind cum să-i fie de folos, își întoarse privirile spre geam. Ieșiseră deja din zona deluroasă și se aflau acum pe un drum de

şes, ce ocolea marginea îndepărtată a portului. Aici, vegetaţia era ceva mai rară, aspectul mai îngrijit din inima portului fiind substituit de o impresie de uzură datorată acţiunii oceanului. În absenţa copacilor umbroşi, drumul era albit de soare şi deteriorat de aerul sărat ce lovea acum din plin şi cabina camionetei.

Îi întîmpinară cîteva mici magazine – un atelier de tinichigerie auto şi o staţie de carburanţi, o prăvălie cu de toate şi o dugheană ce vindea piese de mobilier confecţionate pe insulă. Firmele acestora variau de la un banner decolorat pînă la unele sculptate în lemn, însă lumina necruţătoare a soarelui de după-amiază cădea pe toate la fel, dînd o nuanţă ştearsă acestui cartier muncitoresc.

Ceva mai departe pe plajă, înălţîndu-se dincolo de o porţiune acoperită cu buruieni, pe care se găsea din loc în loc cîte o carcasă de ambarcaţiune abandonată, se afla atelierul de reparat bărci. Noah arătă cu degetul către marele hangar din faţa lor.

– Pe vremuri, bărcile se ridicau doar pe două rînduri. Acum se ridică pe patru. O dată cu venirea iernii, vor fi bărci pînă sus, aşteptîndu-şi rîndul pentru a fi reparate. Acum încă nu sînt prea multe.

Drumul făcu o curbă, oferindu-i Juliei o vedere panoramică asupra zonei dinspre ocean, plină de docuri şi de pontoane.

– Mai sînt şi acolo foarte multe, remarcă ea.

– În plin sezon, mai apar şi avariile. S-ar putea ca unele dintre acele bărci să nu fie defecte, ci să aibă nevoie doar de nişte lucrări de întreţinere.

– Ca în cazul unui automobil?

– Cam aşa ceva. La o sută cincizeci de ore de funcţionare, trebuie să fie schimbat uleiul la motor. Pe timp de vară, asta înseamnă cam o dată la două săptămîni. Cei mai mulţi dintre noi efectuează singuri această operaţiune. Unii însă nu. Noah ieşi de pe drumul principal. Camioneta hurducăi pe o distanţă de o milă, după care se opri în faţa unei clădiri din piatră. Mă întorc imediat, îi spuse el, şi coborî din maşină, cu Lucas pe

urmele lui. În timp ce cîinele o zbughise prin iarba înaltă, Noah desfăcu un compartiment de pe o latură a camionetei, luă de-acolo o lădiță din fibre de sticlă și intră cu ca în depozit. Cînd reveni, lădița părea a fi mult mai grea.

Noah fluieră după Lucas, care apăru repede și sări în camionetă. Apoi urcă și Noah, închise portiera, și întoarse mașina, pornind înapoi.

– Povestește-mi despre Kim, îl rugă Julia cu glasul stins. Nu intenționa să o acuze. În același timp însă, nu putea nici să uite ceea ce văzuse sau, mai exact, ceea cc nu își amintea să fi văzut. Investigațiile poliției asupra accidentului erau în curs, iar Kim Colella putea să reprezinte un element esențial.

– Te-ai întîlnit cu ea? o întrebă el, cu precauție.

– În dimineața asta, pe falcza cea înaltă. Nuanța părului ei m-a luat pe nepregătite.

– Roșul acela atît de aprins.

– Nu-mi amintesc să-l fi zărit și pe *Amelia Celeste.* Să fi purtat cumva atunci o pălărie? Noah nu-i răspunse. Pentru că dacă nu purta pălărie, cu siguranță că aș fi sesizat acea culoare atît de stridentă. Am înclinația de a remarca părul tuturor oamenilor. Mă gîndeam că poate se afla în cabina timonei. Dar, în acest caz, ar fi murit sigur în accident. Julia tăcu pentru cîteva clipe, după care îl întrebă: Tu ce părere ai?

– Nu era obligatoriu să moară. S-au întîmplat lucruri și mai bizare. Ai întrebat-o unde anume a stat în barcă?

– N-am îndrăznit.

– Ți-a spus ceva?

– N-a rostit nici o vorbuliță.

Noah îi aruncă o privire.

– De asta erai atît de tristă?

Juliei nu-i trebui mult ca să-și amintească cele întîmplate. Amărăciunea ei ardea mocnit și din cauza acelui păr de un roșu țipător.

– Da. Și din cauza fetițelor familiei Walsh. Dar mai ales din cauza mamei mele.

Noah o privi din nou.

– Este bolnavă?

– Aaa, nu! Este bine-mersi – sănătoasă şi încăpăţînată ca întotdeauna. Tocmai vorbisem cu ea la telefon cînd ai apărut tu. „Vorbisem" e un fel de a spune.

– V-aţi certat.

Julia simţi pe faţă adierea brizei. Pe măsură ce se apropiau de centrul oraşului, începea să se zărească portul plin de ambarcaţiuni ancorate pentru noapte. Se legănau încet, pe o apă care era surprinzător de calmă. Julia se mai linişti.

Trecîndu-şi degetele prin păr, ea şi-l strînse în creştetul capului, ţinîndu-şi-l acolo cu ambele mîini.

– Da, ne-am certat.

– Se întîmplă des acest lucru?

– Dacă ne certăm des? Nici vorbă! Nu-i dau motive. Eu sînt fata cea cuminte. Julia îşi eliberă părul, iar acesta i se revărsă pe umeri. Însă, în ultima lună, n-am prea fost cuminte. Nu-i convine că mă aflu aici. E de părere că ar trebui să fiu la New York, împreună cu soţul meu.

– Şi soţul tău ce zice?

– El zice că pot să mai stau aici. Dar am venit aici pentru că aşa am vrut eu, şi o să stau cît o să cred eu de cuviinţă, şi mi-aş dori ca mama să-mi fie alături. Julia se uită la Noah. De ce oare este atît de importantă pentru mine părerea ei? Doar am deja patruzeci de ani. De ce îmi pasă atît de mult?

Noah opri maşina lîngă ponton şi privi drept în ochii femeii.

– Pentru că eşti o fiinţă bună. Se vede asta imediat.

– Dar nu pot să mă supun mereu dorinţelor mamei. Unde se termină oare obligaţia pe care o ai faţă de familie şi începe obligaţia faţă de tine însuţi?

El rămase pe gînduri o vreme, cu fruntea încruntată şi ochii adînciţi în orbite. Apoi spuse simplu:

– După accident, ţi-ai dat seama că obligaţia faţă de tine însăţi începe pe această insulă.

Femeia se simți imediat mai liniștită.

– Îți mulțumesc, îi zise ea încet.

El îi zîmbi.

– Pentru puțin. Apoi bărbatul arătă cu capul înspre spatele camionetei. Sînt acolo trei capcane. Eu o să iau mai întîi momeala și apoi o să mă întorc după două dintre capcane. Poți s-o duci tu pe cea de-a treia?

Desigur că putea. Capcanele aveau aproape un metru și jumătate lungime și nu erau atît grele, cît voluminoase, însă ca reuși să transporte una fără nici un fel de problemă. După ce totul fusese depozitat pe *Leila Sue*, cei doi se întoarseră la camionetă.

– Mai ai timp și pentru alte lucruri? o întrebă Noah.

– Bineînțeles, îi răspunse Julia, fără ca măcar să arunce o cît de scurtă privire către ceasul de la mîna ei. Bănuia că era aproape ora șase, însă Molly era la lucru, iar Zoe își ajuta o prietenă să asambleze un război de țesut, astfel încît Julia nu avea nici un motiv de a se grăbi să se întoarcă acasă. Ce facem în continuare? îl întrebă ea.

– Mergem să strîngem niște lemne și să reparăm o scurgere.

– Unde?

– Pe Dealul Vulturilor.

Femeia își puse centura de siguranță și, în curînd, mașina ieși din oraș, îndreptîndu-se de această dată în direcție opusă. Dealul Vulturilor era cea mai sudică ridicătură de pămînt de pe insulă. Nu existau pajiști; drumul urca printr-o pădure deasă. Lumina scăzuse mult, în acel final de zi. *Întuneric*, își zise Julia, simțindu-se străbătută de un fior rece.

– Te rugasem să-mi povestești despre Kim, îi reaminti ea bărbatului.

Noah rămase tăcut.

– Mă tot gîndesc, continuă ea pe jumătate în glumă, astfel încît acuzația să nu pară prea grea, că poate fata nu s-a aflat pe *Amelia Celeste*. Uitîndu-se la Noah, femeia nu putu desluși pe figura lui nici un fel de reacție la vorbele ei, așa că adăugă:

Dacă avea într-adevăr o relație cu Artie, n-ar fi mai plauzibil ca ca să se fi aflat împreună cu el, pe *Bestie?*

Bărbatul inspiră adînc.

– Asta ar însemna că este foarte posibil ca ea să fie persoana care l-a împuşcat.

– Ooo, nu, eu cred că s-ar putea să existe şi o... Dacă el nu ar fi oprit-o cu o privire elocventă, femeia ar fi rostit în continuare: *altă explicație*. Cu tot întunericul de pe drum, profunzimea acelei priviri nu era deloc atenuată. Deci tu crezi că ea a făcut-o?

Privirea bărbatului reveni la drum.

– Nu vreau să cred aşa ceva.

– Şi totuşi, înclini către această concluzie.

– Ar fi şi greu să nu faci asta, spuse el cu o voce în care se simțea o tentă de disperare. Dacă era ceva între ei, asta nu putea duce la nimic bun. Ea ar fi avut motive să o facă.

– Furie?

– Da, sau deziluzie. Poate că el îi promisese că avea să divorțeze de soția lui. Cam aşa procedează bărbații însurați.

Julia nu avea argumente să-l contrazică.

– Kim a mai avut necazuri de acest gen?

– Nu.

– Ar fi putut avea acces la o armă?

– Probabil că da.

Revenind la realitate, Julia începu să privească drumul. Pavajul acestuia reflecta verdele copacilor de pe margine, punctat din loc în loc de porțiuni de culoarea levănticii, acolo unde prin frunziş se filtra lumina după-amiezii tîrzii. La anumite intervale, porțiunile libere dintre copaci anunțau cîte un drumeag îngust, pe stînga ori pe dreapta. Unele dintre ele erau marcate de cutii poştale, iar altele de tăblițe cu numele celor care locuiau acolo. Uneori, crengi lăsate mult deasupra drumului amenințau să atingă partea de sus a camionetei, dar Noah conducea cu siguranța celui care mai trecuse pe acest drum.

– Cine locuieşte aici? îl întrebă Julia, arătînd spre o cutie de scrisori.

– Oameni veniți de prin alte părți.

– Artişti?

– Nu. Cei mai mulți dintre artişti preferă Dealul Dobbs. Acolo sînt multe poieni, iar locul este mai deschis şi mai variat – cu flori, lemn şi piatră. Aici nu sînt decît copaci. Facilitățile sînt mai greu de instalat. Şi totuşi, la fel ca în majoritatea situațiilor, cu cît este mai dificil lucrul, cu-atît şi recompensa e mai mare.

Julia nu avu prea mult de aşteptat pînă să vadă la ce anume se referea Noah. Mai urcară puțin, apoi el coti la dreapta pe un drum neasfaltat. Nu exista nici cutie poştală şi nici vreo tăbliță cu numele înscris pe ea, iar drumul avea urcuşuri şi coborîşuri, însă era aşternut cu nisip şi surprinzător de neted. La capătul lui, în ceea ce nu ar fi putut fi numit chiar un luminiş, deoarece mai rămăseseră încă mulți arbori, se înălța o casă.

Avea aspectul unei case de munte, nu prea mare şi cu liniile bine conturate. Era acoperită cu plăci de ardezie închisă la culoare, iar pereții confecționați din şindrilă de cedru, ce căpătase o nuanță argintie. Ferestrele aveau obloane, uşa de la intrare era flancată de luminatoare rectangulare fixe, iar pe veranda înconjurătoare se găseau, din loc în loc, fotolii de grădină.

Sub copaci se înălța un garaj în care nu se afla nici o maşină, garaj de care era rezemată o ladă goală, pentru lemne de foc. Noah apropie camioneta cu spatele pentru a o descărca în garaj, însă înainte de a începe descărcarea, îi făcu Juliei un semn în direcția casei.

Aici, atmosfera era mai uscată, mai rarefiată, mai ... optimistă. După o vreme, Julia făcu legătura între aerul acela optimist şi aromele pădurii, ce îi stîrneau în minte imagini de vacanță. Cei doi traversară o porțiune de pămînt acoperită de ace de pin. Cînd ajunseră la uşă, el deja scosese o cheie.

Julia rămase uluită.

– Este casa ta? îl întrebă ea cu un zîmbet ce îi ascundea mirarea. Nu era vorba numai de cheie. Întreaga atmosferă a locului se potrivea acelui bărbat şi, în acelaşi timp, era oarecum altfel.

Noah deschise uşa, lăsînd-o pe femeie să intre.

– Am construit-o după ce am plecat de la New York. M-am gîndit că un bărbat de treizeci şi doi de ani, divorţat şi cu un copil de şapte ani, nu putea locui împreună cu părinţii săi. Am locuit aici pînă ce a murit mama. Pe urmă însă, tatăl meu a început să aibă nevoie de îngrijire. Dar nu l-am adus pe el aici, ci am preferat să mă mut eu la el.

Înăuntru, totul era de o simplitate pe care şi-ar fi dorit-o orice om ce părăsise lumea dezlănţuită. În încăperea de la parter fusesră amenajate o cameră de zi, o sufragerie, o bucătărie – fără pereţi despărţitori. Era puţină mobilă, doar un frumos ansamblu de fotolii din piele, aparatură încastrată, o masă rotundă de stejar, cu scaune cu spătarele din zăbrele. Pe podeaua de lemn era un singur covor mare. Julia bănui că era un foarte scump covor tibetan. Erau multe ferestre, iar o uşă dădea înspre partea din spate a verandei. Etajul era mansardat. Într-o parte se aflau două paturi, iar în cealaltă parte, un pupitru pe care era montat un computer.

– Mai este şi subsolul, spuse el.

– Există şi subsol? îl întrebă ea surprinsă.

– Casa este construită pe o culme. Dacă o priveşti din faţă, nu remarci asta. Acolo este scara. Du-te şi aruncă o privire, pînă ce îmi aduc eu sculele.

Scara era acoperită cu mochetă vişinie. Ţinîndu-se de balustrada lată, Julia începu să coboare. Pe la jumătatea distanţei, scara cotea spre stînga, ducînd spre un spaţiu surprinzător de mare şi de luminos. Exista acolo o cameră de baie şi un dulap pentru îmbrăcăminte, încastrat în perete. Însă, în primul rînd, acest etaj inferior, săpat în colină, constituia dormitorul principal al casei.

Lîngă un perete, aşezat pe un covor cu zeci de nuanţe de albastru, mai mare decît cel din camera de zi, se afla un pat imens

acoperit cu o cuvertură albă, simplă, şi avînd în loc de tăblie foarte multe perne, de care te puteai rezema. Peretele din faţa patului era alcătuit din uşi franţuzeşti de sticlă, prin care se putea admira privelişte a. Şi ce privelişte! O imensă întindere de cer şi mare ce se contopeau la orizont, într-o multitudine inimaginabilă de nuanţe de albastru. Totul părea învăluit în acea culoare: pămînt albastru, mare albastră, cer albastru, copaci albaştri. Excepţie făcea numai auriul asfinţitului, revărsat peste valuri, precum şi cenuşiul albit de intemperii al terasei de dincolo de uşile franţuzeşti.

Vederea era obturată din trei părţi – în stînga şi în dreapta de copaci, iar în partea de jos de vîrfurile molizilor de pe colină. Doar în partea de sus, cerul nu avea nici o limită.

Julia se uită înspre patul atît de curat şi atît de îngrijit aranjat. Liniştitor, discret, modest, sigur. Şi altfel. Da, altfel. Cu totul deosebit. Ca şi Noah.

Auzind paşi deasupra, Julia se opri şi aşteptă. Cum paşii se opriseră undeva, departe de scară, urcă şi ea. În întunericul din încăpere, îi trebui ceva timp ca să-i zărească posteriorul ieşindu-i pe jumătate de sub chiuvetă.

Julia se ghemui lîngă el. Bărbatul ţinea în mînă o cheie franceză, dar încă nu începuse să lucreze.

– Poţi vedea ceva? îl întrebă ea.

– Nu pot, îi răspunse el cu nemulţumire, ridicînd capul şi uitîndu-se la ea. În al treilea dulap de-aici ai să găseşti o lanternă. Vrei, te rog, să mi-o aduci?

Julia găsi numaidecît lanterna şi îndreptă fasciculul de lumină către locul unde se afla Noah.

– Ai o casă nemaipomenită, zise ea. Cît de des vii să stai aici?

– Destul de rar, îi răspunse el, în timp ce strîngea cheia franceză în jurul unei conducte. Mai trec uneori pe-aici, atunci cînd am nevoie de computer.

– Acum, că tatăl tău a murit, o să locuieşti mai multă vreme aici?

Noah icni, trăgînd de cheie.

– Încă nu. Aş vrea ca Ian să cunoască cealaltă casă, care este moştenirea lui.

– O să-ţi fie cîrmaci?

– Dacă o să poată face faţă. Bărbatul ieşi de sub chiuvetă, ţinînd în mînă o bucată de ţeavă de forma literei U, după care unse filetele cu o soluţie de etanşare. Apoi se băgă din nou sub chiuvetă, puse la loc bucata de ţeavă şi o fixă cu chit.

Julia continua să stea ghemuită.

– Poate că s-ar descurca mai bine dacă l-aş ajuta şi eu.

Noah se aşeză pe jos. Rămaseseră amîndoi ochi în ochi, la mai puţin de jumătate de metru unul de celălalt.

– Aşa este, însă nu-i cazul.

– De ce nu? Mai rămîn o vreme pe-aici.

– Eşti cam firavă şi n-ai prea multă forţă. Dacă te apuci de pescuit homari, o să te înăspreşti. Doar nu vrei să ţi se întîmple una ca asta.

Julia se încruntă.

– Se pare că toată lumea ştie mai bine decît mine ceea ce vreau şi ceea ce nu vreau. N-aş avea şi eu dreptul să spun ceva?

Noah îi zîmbi strengăreşte.

– De data asta, nu, fiindcă barca este a mea şi eu comand. Bărbatul se ridică în picioare şi îşi adună sculele.

Julia simţea că s-ar fi cuvenit să se simtă supărată. Cuvintele acelea semănau cu cele pe care le rostea şi Monte, deşi nu aveau nuanţa aceea de superioritate şi de discriminare. *Fă asta pentru mine, ca o fetiţă cuminte şi ascultătoare ce eşti* sau, şi mai revoltător, *Cumpără-ţi o rochie nouă; vreau să arăţi frumoasă, pentru mine.*

Poate că remarca lui Noah despre faptul că era firavă şi nu avea prea multă forţă fusese discriminatorie, însă tonul folosit era altfel – nu o pusese cîtuşi de puţin la punct, ci mai degrabă încerca să o protejeze de ceea ce în mod evident era o muncă fizică destul de grea. I se păru un lucru drăguţ din partea lui.

Ar fi vrut să meargă la pescuit de homari, însă faptul că el dorea să o protejeze făcea refuzul mai suportabil.

Julia ieşi din casă şi se urcă pe scara camionetei. Din pădure răsări Lucas, ce se apropie şi se opri. Cîinele se uita la ea cu prudenţă. Femeia întinse o mînă în direcţia lui. Cîinele se mai apropie cu un pas, se opri din nou, după care se apropie încă puţin. Apoi se aşcză pe coadă şi se uită la ea, moment în care Julia îl privi şi ea ţintă şi căzu pe gînduri. Îşi spuse că Noah avea dreptate că, în definitiv, barca era a lui şi că pescuitul de homari era o muncă grea. Dacă era în căutare de aventură, putea să se apuce de rafting, să zboare cu parapanta sau să facă bungee jumping. Iar dacă i se urîse de tot cu binele, mai existau nenumăratc activităţi periculoase la care putea să apeleze fără a cere nimănui permisiunea.

Ea însă voia doar să facă ceva interesant. Îşi văzu viaţa ca într-o ramă asemănătoare ferestrei mari din dormitorul lui Noah, doar că nu avea nici o deschidere. Orizonturile ei erau între limite bine definite. Acest lucru i se părea sufocant, prin contrast cu viaţa liberă de pe această insulă, unde totul se adapta la climă, la flux şi la reflux, iar zarea era nemărginită.

Julia se gîndi că fusese anume aleasă pentru a realiza ceva mai mult în viaţă. Era un gînd incitant dar, în acelaşi timp, înspăimîntător. Încotro ar fi trebuit să se îndrepte? Ce să facă? Cei mai mulţi oameni se confruntau cu deciziile majore ale existenţei lor cînd ajungeau în pragul vieţii adulte, în timp ce ea trecuse de multă vreme de acel moment. De unde să înceapă?

Apăru apoi şi Noah. După ce aruncă trusa de scule în spatele camionetei, luă un braţ de lemne de foc pe care le puse în ladă, după care reveni ca să mai facă un transport. Imediat ce el plecă din nou cu braţele încărcate cu lemne, Julia se duse în spatele camionetei, luînd şi ea un braţ de lemne. Era şi asta o modalitate de a începe, una simplă, practică şi utilă.

– Ce faci? o întrebă el cînd se întorcea dinspre ladă. Ea nu-i răspunse, ci doar îi zîmbi şi trecu mai departe pe lîngă el. O să-ţi murdăreşti tricoul cel nou, îi strigă el.

– Nu-i nimic, se spală! îi răspunse ea. Femeia nu putea cără nici pe jumătate cît Noah, dar dacă ar fi făcut patru transporturi, l-ar fi scutit pe el de două, lucru pe care îl şi făcu.

Curînd, cei doi o porniră din nou la drum. O vreme, Julia se simți mulțumită. Aruncă o privire către Noah. Fața lui nu se vedea prea bine; soarele ajunsese foarte aproape de asfințit, aşa că nu mai lumina acum decît vîrfurile molizilor. Bărbatul părea preocupat şi atent la drumul îngust care cobora Dealul Vulturilor, îndreptîndu-se spre Dobbs, unde îşi lăsase ca maşina. Noah aprinse farurile. Crepusculul era la apogeu.

– Crezi că ar trebui să mai fac ceva în legătură cu Kim? îl întrebă ea încet.

Noah oftă şi se trezi din reverie.

– Numai tu? Nu este numai problema ta, ci şi a mea.

– Atunci, noi. Să mergem la poliție?

Bărbatul îi răspunse cu greu, aproape împotriva voinței sale:

– N-aş vrea să fac asta înainte ca ca să vorbească din nou. Crezi că va mai putea?

– Pînă la urmă, da. Cel puțin aşa mi-a spus la telefon o prietenă de-a mea, specialistă în psihologie. Ea aseamănă ceea ce i se întîmplă acum lui Kim cu o operație chirurgicală. În clipa asta, incizia este atît de profundă, încît terminațiile nervoase sînt întrerupte şi nu mai funcționează, fiind amorțite, la fel ca sub anestezie. Totul este paralizat. În cazul lui Kim, această paralizie este de natură psihică şi se manifestă prin incapacitatea de a vorbi. Cînd terminațiile nervoase încep să se regenereze, dispare automat şi paralizia.

– Şi cam cît timp poate trece pînă atunci?

– Durata diferă de la caz la caz. Aşa că tu trebuie să hotărăşti. Tu ți-ai pierdut tatăl. Cît de repede vrei să afli care a fost cauza accidentului?

– Cît se poate de repede, însă n-aş vrea ca fata asta să fi fost cauza accidentului.

Nici Julia n-ar fi vrut.

– Dacă nu spunem nimic, înseamnă că obstrucționăm justiția?

– Numai dacă știm ceva sigur și tăcem. Tu știi?

– Mă întrebi dacă știu ceva sigur? Atunci, îți răspund că nu știu!

– Nici eu nu știu. Noah îi aruncă o privire. Ce-ar fi să mai încerci să vorbești cu Kim? O să-l mai trag și eu pe John de limbă, ca să văd ce a mai aflat. Ar fi bine să fi fost găsit vreun pistol, dar care să aparțină unei terțe persoane. Apoi adăugă cu toată seriozitatea: O să fac pe șmecherul cu John.

Brusc, Noah se așeză mai bine în scaun și încetini viteza, uitîndu-se cu atenție înainte. Privi și Julia în aceeași direcție. Farurile camionetei luminau cîteva autovehicule oprite la întîmplare pe drum. Trecu ceva vreme pînă ce ea reuși să recunoască locul în care își lăsase automobilul de teren. Apoi recunoscu imediat și camioneta lui Zoe și micuțul Plymouth pe care îl închiriase Molly. Lîngă cele două mașini, se afla și mașina poliției; deși lumina de avertizare nu era aprinsă, portiera șoferului era deschisă larg, ca în cazul unei situații de urgență.

Noah opri și el imediat lîngă celelalte mașini. Julia coborî din camionetă de îndată ce aceasta se opri. De-abia pusese un picior pe pămînt, că fiica ei o și rupse la fugă sprea ea, dar se opri la cîțiva pași depărtare.

– Ți-am găsit aici mașina abandonată, o admonestă ea pe nerăsuflate. Am stat și te-am tot așteptat, iar tu nu mai veneai. Nici nu-ți poți imagina cîte gînduri negre mi-au trecut prin minte.

Julia înțelegea doar pînă la un anumit punct teama lui Molly. În definitiv, aici se aflau pe o insulă și nu într-o mare metropolă. Iar ea nu mai era de mult o fetiță neajutorată.

– Ce fel de gînduri negre ți-au trecut prin cap?

– Am crezut că te-a răpit cineva. Că ți s-a întîmplat ceva rău sau că ai făcut cine știe ce boroboață.

Julia se simți luată prin surprindere.

– La ce fel de boroboață te referi?

– Cine știe? Nu-mi pot da seama exact. Ai spus că te duci la copiii Walsh să le duci prăjiturele. Trebuia să te fi întors demult.

– Iar tu trebuia să fii acum la lucru, îi replică Julia cu calm. Nu o certa. Pur și simplu, făcea o constatare.

– Rick a avut nevoie de numărul asigurării mele sociale, iar eu nu mi l-am amintit, așa că am dat o fugă cu mașina pînă acasă și am constatat că nu te întorseseși încă.

Se apropie și Zoe.

– Fata a fost speriată. M-a sunat mai întîi pe mine, iar apoi și pe John.

– Dar unde ai fost plecată atît de mult timp? o întrebă Molly, fără să se clintească din loc, la cîțiva pași de Julia.

– Totul a fost numai din vina mea, începu să explice Noah, apropiindu-se de Julia. Am întîlnit-o din întîmplare și i-am cerut să vină cu mine să mă ajute la niște treburi.

Julia simți o tresărire de supărare. Nu avea nevoie ca el să-i ia apărarea.

– N-am nevoie de nici un alibi. Noah m-a rugat să-l ajut și eu am acceptat. N-aveam nici un motiv pentru care să-l refuz.

Molly strînse din buze. Apoi se întoarse și se îndreptă către Plymouth.

Julia se luă după ea și o ajunse chiar lîngă mașină. Erau acum destul de departe de ceilalți încît să nu fie auzite și, cu toate astea, ea vorbi cu voce scăzută:

– Molly, ce înseamnă asta?

– Înseamnă că mie una nu-mi miroase-a bine deloc. Asta-i tot.

– Și ce anume nu-ți miroase a bine?

– Situația dintre tine și el. Îl cunoșteai cumva și mai dinainte?

Julia se simți jignită.

– Ce vrei să insinuezi?

– Poate că există o dublă explicație a faptului că tata a rămas la New York.

– Dublă explicație?

– Tata acolo. Tu aici.

Julia ar fi preferat ca discuția aceea să nu se desfășoare în acel moment și în acel loc, dar problema fusese deja deschisă.

– Ai văzut tu ceva acolo săptămîna trecută?

Molly se îndreptă de spate.

– Tata se simte singur. Cred că ar trebui să te întorci.

– Singur? Julia nu-și putea imagina una ca asta. Ți-a spus el așa ceva?

– Trebuie neapărat să te întorci.

– L-ai găsit cumva împreună cu cineva? N-ar fi fost pentru prima oară, Julia știa acest lucru. Femeia simți un val de mînie împotriva soțului ei.

– Trebuie să te întorci acasă, repetă Molly și se urcă în mașina ei. Acum am să plec la serviciu. M-am aranjat aici pentru toată vara. Ca și cum aș fi încă la Paris.

Julia se aplecă pînă la nivelul geamului.

– Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Trebuie să merg la lucru, spuse Molly. Porni apoi mașina, dădu înapoi, întoarse și plecă.

– Ce anume o frămîntă? se interesă Zoe pe un ton blajin.

Julia ridică o mînă și trecu pe lîngă ea, însă înainte de a fi apucat să se urce în mașina ei, John Roman i se adresă:

– Stai puțin. Ți-am adus lucrurile. Merse spre mașina lui și deschise portbagajul. Poșeta ei de piele era deformată și totuși mai putea fi încă recunoscută. Femeia nu putu decît să presupună că punga cea mare din material plastic ce se afla lîngă poșetă – o sacoșă verde pentru gunoi – conținea rămășițele celorlalte lucruri ale ei, care fusescră recuperate de pe fundul oceanului.

Simțindu-se extenuată, ea rămase pe loc, așa încît bărbatul îi cără lucrurile și le puse pe bancheta din spate a mașinii ei. Julia îi mulțumi pentru amabilitate, însă acele lucruri erau la fel de puțin bine-venite ca și acuzațiile lui Molly. Vechi amintiri i se buluceau în minte, purtînd-o către niște locuri prin care n-ar mai fi vrut să treacă.

Dacă ar fi avut o lopată, s-ar fi oprit undeva pe drumul spre casa lui Zoe și ar fi îngropat acele lucruri adînc, în purificatorul pămînt al insulei. Dar, în lipsa unei lopeți, Julia se hotărî să le ascundă în dosul baloturilor de fîn proaspăt, în cel mai îndepărtat ungher al hambarului. Cînd Zoe încercă s-o tragă de limbă, îi reveni totul în minte, dar încă nu era pregătită să discute despre asta. Îi spuse mătușii sale că se poate înapoia la prietena ei, apoi își încălzi o cană de supă pentru masa de seară. După aceea, puse verigheta lîngă chiuveta de la baie, se spălă, se sui în pat și citi din manualul de utilizare al aparatului de fotografiat, pînă ce adormi. Nu le auzi nici pe Zoe și nici pe Molly cînd se întoarseră acasă, ceva mai tîrziu. Iar a doua zi de dimineață, se sculă devreme și era deja plecată de acasă cînd se treziră ele.

11

Julia conducea maşina cu geamul din dreptul ei coborît, fără a avea o ţintă precisă, rătăcind după pofta inimii. Nu-şi amintea să mai fi făcut vreodată acest lucru – să fi condus automobilul numai de dragul de a conduce. Simţea un fel de lene; dar şi o îndîrjire în suflet. Viaţa era plină de dezordine şi de întrebări rămase fără răspuns, şi totuşi femeia se trezi că zîmbeşte.

Aerul era umed şi în acelaşi timp înviorător. În scurtă vreme, renunţă să-şi mai frămînte mintea. Pe insula aceea, de dimineaţă, merita să-ţi trăieşti viaţa şi să laşi deoparte grijile.

Julia avea la ea aparatul de fotografiat, aşa că se opri din cînd în cînd pentru a fotografia pescăruşii de pe stînci, un crab spălat de spuma unui val şi multe alte păsărele marine de pe plajă. Ocoli portul cu maşina, ajungînd pînă la sediul companiei Foss, Peşte şi Homari, unde fotografie imensa clădire pătrată, pe fundalul unui cer cu nuanţe de la vineţiu la roz.

E drept că acele poze nu aveau nimic deosebit. Ar fi putut găsi foarte bine asemenea imagini şi pe cărţile poştale ilustrate ce se găseau din belşug la magazinul local, dar nu era nimic rău în a face fotografii. Se familiariza cu aparatul, iar mersul cu maşina îi făcea bine. Cînd reveni acasă, nu mai era supărată pe Molly.

Dat fiind că era încă devreme, intră direct în hambar. Rămase mirată să-şi găsească mătuşa deja acolo.

– Te-am auzit cînd ai plecat, îi spuse Zoe pe un ton molcom. Pusese un iepure pe masa de lucru şi acum îl peria cu o ţesală metalică. Te simţi bine?

Julia traversă bătrîna pardoseală a hambarului, după care o sărută pe Zoe pe creştetul ei ciufulit.

– Da, mă simt bine, îţi mulţumesc de întrebare. Dar tu? Se pare că îţi dau din ce în ce mai mult de furcă.

– Nici vorbă de aşa ceva.

– Erai trează aseară, cînd s-a întors Molly de la serviciu?

– Îhî. Mai este încă supărată.

Eu ar trebui să fiu supărată, se gîndi Julia. Ea era aceea a cărei integritate morală fusese pe nedrept pusă la îndoială – şi i-ar fi spus toate astea şi lui Zoe dacă, în acel moment, aceasta n-ar fi scuturat-o uşor de braţ.

– Dimineaţa asta este prea frumoasă ca să-ţi faci gînduri negre. Vrei să vezi cum iau blana de pe iepuri?

Ca şi rugămintea lui Noah de a-l ajuta la unele treburi, şi această propunere pica tocmai la momentul oportun. Iepuroaica se numea Sugar, datorită petelor de culoare albă ce se iveau din blana bejulie, ca şi felului ei drăgălaş de a fi.

– Sînt sigură că nu ştii că iepurii ăştia au mai multe straturi de blană, continuă Zoe.

– Chiar că nu ştiam.

– Absolut toţi au blana aşa. Pot avea un strat de blană cu fire de aproape opt centimetri lungime, un altul, sub primul, cu fire de patru centimetri, şi un al treilea cu fire extrem de scurte, la suprafaţa pielii. Le smulgem doar firele cele mai lungi.

– Dar eu nu văd nici un fel de straturi, îi spuse Julia.

Zoe dădu la o parte o porţiune din blana iepuroaicei.

– Uită-te mai bine. Sub degetele ei pricepute se vedeau cu claritate diversele lungimi ale firelor de blană.

– Dar cum poţi lua doar firele cele mai lungi, fără a le smulge şi pe celelalte?

– Foarte simplu: la periat, firele cele mai lungi cad şi rămîn în perie, în timp ce acelea mai scurte rămîn la locul lor. De aceea prefer să-i perii, în loc să le tai blana cu foarfecele sau să-i tund cu maşina. E drept că periatul durează mai mult, aproape trei sferturi de oră pentru fiecare iepure. Problema este că, dacă îi tunzi cu foarfecele sau cu maşina, tai mai multe straturi în acelaşi timp, ceea ce este rău pentru iepuri, care îşi menţin căldura cu ajutorul blănii. Dacă îi perii, nu îndepărtezi decît stratul superior, cu firele cele mai lungi, lăsînd pe ei destulă blană încît să nu sufere de frig. Chiar şi vara au nevoie de blană, pentru că numai în condiţiile astea îşi pot regla temperatura corpului.

Julia îşi aminti de puiul căzut în tava de sub cuşcă şi care murise din cauza frigului.

– În definitiv, crescătoria mea de iepuri nu este chiar atît de mare, adăugă Zoe. Pot să-i perii pe toţi. Femeia se întristă. Todd mă ajuta foarte mult. Îi simt lipsa. Ea continuă să pieptene iepuroaica, avînd grijă în locurile unde blana era încîlcită. Neîndemînarea lui Todd era în avantajul meu. Nu îşi putea găsi de lucru în nici o altă parte decît aici, la mine. M-aş fi dus şi la înmormîntare, însă fratele lui mi-a dat de înţeles că preferă să nu vin. Eu reprezentam partea din viaţa lui Todd pe care familia lui nu o putea înţelege.

– Sau faţă de care poartă o anumită ranchiună, interveni Julia, după care continuă: Poate dau vina pe insula asta care l-a răpit pe Todd.

Zoe se apucă să descîlcească o altă porţiune din blana iepuroaicei.

– Spune-mi, te rog, Monte îmi poartă cumva ranchiună?

Julia îi aruncă un surîs întrebător:

– De ce ţi-ar purta ranchiună?

– Pentru că te-am răpit din ghearele oraşului.

– Dar nu m-ai răpit cîtuşi de puţin. Eu am plecat de-acolo de bună voie.

Zoe se uită drept în ochii Juliei.

– Ce se întîmplă între voi doi?

Nimic deosebit, i-ar fi răspuns Julia oricărei alte persoane. *Totul merge cît se poate de bine între noi. Dar de ce întrebi?*

Acum însă, vorbea cu Zoe. Iar Zoe o iubea şi n-avea cum să o judece cu asprime. Probabil că ea bănuia adevărul, mai ales după comportamentul lui Molly, de cu o seară înainte.

Julia oftă prelung.

– Aş fi tentată să spun că obişnuinţa poate da naştere dispreţului, doar că în cazul ăsta nu este vorba despre dispreţ. Cînd sîntem împreună, eu şi Monte ne simţim cît se poate de bine. Problema e că nu prea sîntem împreună. Speram ca lucrurile să se schimbe după plecarea lui Molly. Speram să se ivească între noi doi o mică pasiune, şi nu mă refer aici la sex. Mă refer la sentimente. Speram să facem tot felul de lucruri împreună, numai noi doi, aşa cum obişnuiam la începuturile legăturii noastre.

– Stai mult timp singură acasă?

– Nu. Am tot felul de activităţi – fac parte din Societatea Americană Împotriva Cancerului, din Asociaţia Prietenilor Cărţii şi din alte asemenea organizaţii.

Activităţile acestea îi ofereau Juliei un simţ al controlului. Pe măsură ce urca pe scara birocratică a activităţilor caritabile, dobîndea şi o senzaţie de putere.

– Fac sport, continuă ea. Particip, de asemenea, la diverse cursuri, fac parte şi dintr-un cenaclu literar, am viaţa mea şi prietenele mele.

– Cele cu care corespondezi prin e-mail?

– Da. Sînt nişte femei extraordinare. Pe toate le-am cunoscut prin intermediul lui Monte. Însă ne-am împrietenit pentru că ne potrivim. Sînt femei influente, care ţin la mine tocmai pentru că eu nu sînt la fel ca ele. Pentru ele, sînt un soi de criteriu.

– Te deranjează că nu eşti şi tu o femeie influentă?

– Şi Molly mi-a pus aceeaşi întrebare. Julia zîmbi. Îmi tot spune că aş fi putut să devin şi cu o foarte bună directoare de şcoală, o terapeută extrem de priceputâ sau o patroană de florării. Însă eu n-am vrut să devin nimic din toate astea. Nu Monte m-a obligat să renunţ la şcoală.

– Nu zău, o tachină Zoe în cunoştinţă de cauză.

– Bine, aici ai dreptate, recunoscu Julia. Am rămas gravidă. Dar, după ce s-a născut Molly, dacă aş fi vrut, aş fi putut să-mi reiau studiile. Dar n-am vrut.

– Şi nu-ţi pare rău acum, privind în urmă?

– Adică dacă mi-aş dori să am o carieră care să-mi ocupe timpul în momentele în care Monte nu e lîngă mine? Julia îi spuse cu sinceritate: Problema nu constă în faptul că nu am o carieră.

Zoe pusese deoparte pieptănul metalic şi începuse să lucreze acum cu mîinile.

– Îmi amintesc de momentul în care ai făcut cunoştinţă cu el. Parcă pluteai. Erai îndrăgostită nebuneşte.

– E-adevărat, nebuneşte, recunoscu Julia.

– Şi-acum eşti tot aşa?

Julia rîse trist.

– Dacă mai sînt îndrăgostită nebuneşte? Nu.

– Dar îl mai iubeşti?

– Este soţul meu.

Julia evitase să-i răspundă direct la întrebare, fiindcă nu ştia ce răspuns să-i dea. Nu-l ura pe Monte – poate că ar fi trebuit să-l urască şi, totuşi, nu-l ura. Avea şi el calităţile lui: aducea bani frumoşi în casă, era inteligent şi fermecător atunci cînd voia. Bănuia că mai iubea încă acele calităţi ale lui.

Chiar le iubea?

În fine, cel puţin le aprecia. Dacă Monte nu ar fi avut acele calităţi, probabil că l-ar fi părăsit de mult.

– Este un bărbat arătos şi foarte conştient de asta, zise Zoe. Îi place să fie adulat de femei.

– Aşa este, ai dreptate.

– Îţi este credincios?

Julia se uită îndelung în ochii întrebători ai lui Zoe, fapt ce constituia un răspuns elocvent.

– Se pare că nu te deranjează, îi spuse într-un tîrziu Zoe.

– Acum poate că nu mă mai deranjează, însă n-a fost mereu aşa. Am plîns. M-am zbuciumat. Am simţit că profită de mine. Şi mi s-a părut că nu mai am nici un rost pe lume.

– Dar acum, tot aşa simţi?

– Uneori, da. Cum să nu mă întreb dacă n-ar fi fost mai mulţumit acasă, în cazul în care eu aş fi fost puţin mai inteligentă, mai atrăgătoare, mai energică?

– Unii bărbaţi simt nevoia de competiţie.

– Aşa mi-a spus şi terapeuta mea. Ea m-a ajutat să mă descarc, mi-a spus tot ce trebuia să-mi spună, dar pînă la urmă, doar atît a reuşit să facă. Atît şi nimic mai mult. Următoarea etapă ar fi trebuit să fie terapia de cuplu, dar Monte a refuzat.

– Ar fi fost prea ameninţător pentru el?

– Cam aşa ceva.

– Iubeşte pe altcineva?

– Nu cred. Are aventuri de scurtă durată.

– Ai încercat să-i vorbeşti deschis?

Julia pufni uşor, cu o nuanţă de dispreţ la adresa ei însăşi. Toată viaţa evitase orice discuţie deschisă.

– Monte ştie că bănuiesc ceva în acest sens. Odată, m-am trezit acasă cu un buchet de flori, cu o carte de vizită din partea lui, adresată unei alte femei. Mi-a spus că femeia era broker, o colegă de serviciu, care urma să plece la o altă firmă şi că de aceea îi trimisese el flori. Dar nu sînt chiar aşa de naivă. Am verificat agenda lui telefonică cu brokerii, iar ea nu apărea acolo. Altă dată, am primit un telefon de la o femeie. Tocmai încheiase legătura cu ea, iar femeia s-a simţit suficient de jignită încît să vrea să-i facă rău, şi a considerat că modalitatea cea mai bună era să dea telefon soţiei lui şi să-i spună totul.

– Şi Monte cum a reacţionat?

– A pretins că femeia era o clientă nemulţumită, care dorea să-i creeze probleme. Era într-adevăr o clientă. Pentru tot restul, n-am nici o dovadă.

– De ce mai rămîi lîngă el? o întrebă Zoe cu îndîrjire.

Julia îi răspunse pe acelaşi ton:

– Pentru că am toate motivele. Din cauza lui Molly, din cauza siguranţei financiare, din cauza stilului meu de viaţă. De douăzeci de ani, Monte a reprezentat ocupaţia mea de bază. Constituie principala mea preocupare zilnică.

– Şi totuşi, ai venit aici, îi aminti cu blîndeţe Zoe. Pentru două săptămîni sau, poate chiar pentru mai multă vreme. N-ai fost niciodată despărţită de el atît de mult timp. Are şi acum pe cineva?

Julia atinse cu dosul degetelor blănita moale dintre urechile iepuroaicei.

– Nu ştiu. Cred că da. Pleacă mult de-acasă, deşi nu are prea mulţi prieteni. Poate că munceşte, dar în perioada asta a anului, nu e mult de lucru. Ce-o fi făcînd? Odată pornite, cuvintele urmară şuvoi din gura ei. Îmi este tare teamă că Molly a văzut ceva atunci cînd a apărut pe neaşteptate de la Paris, în noaptea de luna trecută.

– Să-l fi surprins cu vreo femeie?

– Probabil că da.

– Ai întrebat-o?

– Indirect. Cît aş putea să fiu de directă, în privinţa asta? În afară de faptul că aş pune-o în situaţia de a-şi pîrî unul dintre părinţi celuilalt, aş da dovadă de slăbiciune, iar odată exprimată această slăbiciune, ea n-o să mai dispară din viaţa noastră. O asemenea situaţie provoacă nesiguranţă, iar Molly numai de asta n-are nevoie.

Zoe luase din nou pieptănul metalic şi îl trecea prin blănita bejulie.

– Tu asta ai simţit cînd ţi-am povestit despre legătura mea cu George?

– Nesiguranță? Nici vorbă de asta. Nu mai am naivitatea vîrstei lui Molly.

– Ai ajuns o doamnă blazată, în vîrstă de patruzeci de ani, o tachină Zoe.

Julia schiță un zîmbet șters.

– Știi bine ce vreau să spun. Asta însă nu înseamnă că nu m-a șocat ceea ce mi-ai spus. Într-un fel, s-ar putea să mă simt oarecum răzbunată, din moment ce căsnicia lor nu este perfectă, așa cum crede toată lumea, ceea ce face ca, prin comparație, a mea să nu pară prea reușită. Julia tăcu apoi o vreme, după care spuse: Tata m-a dezamăgit.

– Dar eu?

– Tu nu. Nu cred că ai premeditat să-l seduci pe George. Nu s-ar fi întîmplat nimic dacă mama nu l-ar fi lăsat singur aici.

– Dar tu nu l-ai lăsat acum singur pe Monte?

Julia se simți luată prin surprindere.

– Poate că da. Numai că Monte mă înșală indiferent dacă mă aflu lîngă el sau nu, iar în afară de asta, simțeam nevoia unei evadări.

– Evadare din oraș? Evadare de lîngă Monte? Evadare din atmosfera de suspiciune și de nesiguranță?

– Toate la un loc.

– Știi că, într-un fel, semeni cu Janet?

– Ba nu semăn deloc cu ea.

– Ba da, semeni. Ori de cîte ori apare vreo problemă, încerci întotdeauna s-o eviți. Nu a făcut Janet mereu așa? Atunci cînd îngrijirea unei familii a devenit pentru ea un adevărat coșmar, s-a retras în munca ei și v-a predat, ție și lui George, toate responsabilitățile.

– Dar de la ce responsabilitate m-am sustras eu? o întrebă Julia, vădit iritată de acea idee. Am făcut în așa fel încît viața lui Monte să meargă înainte fără nici un fel de probleme. De la care responsabilitate mă sustrag eu?

– De la responsabilitatea față de căsnicia ta.

– Cred că nu înțelegi, Zoe! El este acela care mă înșală pe mine!

– Iar tu îi permiți acest lucru.

– Lăsîndu-l singur acasă? o întrebă Julia. Ei bine, află că poate chiar asta și vreau. Poate că îi las doar atîta frînghie disponibilă, cît să se poată spînzura cu ea. Nu sînt o naivă. Femeia începuse să ridice glasul. Poate că în felul ăsta îi dau posibilitatea să-și arate adevărata față. Poate că acum sînt pregătită să înfrunt adevărul, deși e posibil să nu-mi fi dat seama de asta, atunci cînd mi-am planificat această vacanță. Sau poate că accidentul a declanșat întreg procesul. Julia trase repede aer în piept, continuînd apoi pe același ton ridicat: Nu știu nici eu. Pur și simplu, nu știu. Dar știu că acum este vorba despre viața mea, și nu mai sînt atît de supusă – sau de proastă – încît să nu-mi pese de aventurile lui. Voi rezolva lucrurile în felul meu. S-ar putea să nu fie identic cu al tău sau să nu-ți fie pe plac, dar e viața mea în joc.

Zoe zîmbi.

– Draga mea, să știi că nu te-am văzut niciodată atît de hotărîtă.

Julia suspină prelung.

– Tu m-ai zgîndărit.

– Mă bucur. Uneori ești prea tolerantă.

– Să știi că am vorbit cît se poate de serios.

– Știu.

– O să-mi rezolv problemele, dar numai atunci cînd mă voi simți pregătită s-o fac.

– Știu.

Julia oftă din nou, simțindu-se acum ceva mai ușurată. Arătă cu bărbia înspre iepuroaică.

– Continuă să te ocupi de ea! Îmi place să te urmăresc.

Pornind de la spatele iepuroaicei, Zoe luă în pumn firele cele mai lungi, trăgînd ușor de ele. Firele se desprinseră fără

efort. Repetă procedeul pe tot corpul iepuroaicei, trăgînd în permanență în direcția de creștere a firelor de blană. Puse într-o cutie căptușită cu șervețele de hîrtie ficcare smoc de blană smuls, adăugînd un alt șervețel de fiecare dată cînd se mai completa încă un strat. Cu cealaltă mînă, încerca să aline durerea iepuroaicei. Îi arătă Juliei cum să diferențieze firele de calitate inferioară de acelea considerate a fi de prima calitate.

La scurtă vreme după aceea, o lăsă pe Julia să lucreze în locul ei. În hambar era liniște, doar oceanul se auzea în depărtare, frămîntîndu-se într-un ritm molcom și calmant. Era o dimineață de vineri plină de pace. Pentru o vreme, toate grijile Julici se risipiră.

Știi că, într-un fel, semeni cu Janet? Ori de cîte ori apare vreo problemă, încerci întotdeauna s-o eviți.

În orele următoare, Julia se gîndi mult la ceea ce îi spusese Zoe. Molly dormea în continuare. De-abia spre orele prînzului, Julia își dădu seama că se comporta exact așa cum spusese Zoe. Rămînînd pasivă, așteptînd ca Molly să se trezească, tot amînînd și evitînd confruntarea cu realitatea. Își luă inima-n dinți, se îndreptă către camera lui Molly, deschise încet ușa... și o găsi pe fiica ei, care se trezise demult, șezînd în capul oaselor în pat și citind.

– Bună dimineața, îi zise Julia zîmbindu-i. Credeam că dormi încă.

Molly nu-i întoarse zîmbetul. Ochii fetei parcă i-ar fi spus: *Acum ai văzut că m-am trezit. Ce vrei de la mine?*

Julia nu mai remarcase, de-a lungul anilor, o asemenea privire a fiicei sale.

– Nu îți este foame?

– Nu, îi răspunse fata și se întoarse la cartea pe care o citea.

– Nu ți-e poftă nici măcar de niște căpșuni proaspete? Tocmai am cules vreo două kilograme.

– Nu, repetă fata fără a-şi mai ridica privirea din cartea ei.

– Cum te descurci cu serviciul?

– Bine.

– Crezi că te va ajuta să capeţi o experienţă solidă?

– Da.

– Ce citeşti? Julia se autoanalizează şi – *încă o dată* – îşi dădu seama că evita confruntarea, de data asta încercînd să o tragă pe Molly de limbă, în loc să aducă ea însăşi problema în discuţie.

– Stephen King, îi răspunse Molly. Ţie nu ţi-ar plăcea aşa ceva.

Julia se apropie de pat.

– Noi două trebuie să stăm de vorbă.

Molly lăsă cartea deoparte.

– Nu cu mine ar trebui să vorbeşti, ci cu tata. Dacă vă înşelaţi unul pe altul, este opţiunea voastră. Dar nu mă prostiţi în faţă, încercînd să mă faceţi să cred că între voi totul este perfect. Este jenant să ţi se spună una, şi să vezi cu ochii tăi că în realitate lucrurile stau cu totul altfel.

– Eu nu îl înşel pe tatăl tău, îi spuse Julia. Nu-i mai păsa de faptul că Molly era tînără şi tulburată de întreaga situaţie. Nu accepta să fie învinuită pe nedrept. *Niciodată* nu l-am înşelat pe tatăl tău. M-ai văzut şi în alte ocazii stînd de vorbă cu bărbaţi. Doar fac lucrul ăsta ori de cîte ori sînt plecată de-acasă. Şi pe tine te-am văzut stînd de vorbă cu diverşi bărbaţi. Asta înseamnă că te şi culci cu ei?

– Eu am prieteni bărbaţi. Tu nu.

– Ba da. Am şi eu. Doar că nu ies să iau prînzul cu ei, ca să nu stîrnesc priviri pline de mirare... la fel ca privirea ta. Femeia nu se putu abţine şi adăugă: Şi cred că lucrul ăsta nu este deloc în regulă. Noah Prine este un bărbat interesant. Mi-ar face plăcere să iau prînzul cu el.

– Asta rămîne la latitudinea ta, îi zise Molly sentenţios, în semn de încheiere a conversaţiei, însă cînd încercă să-şi reia lectura, Julia o opri:

– Vorbeşte cu mine, Molly! Spune-mi ce s-a întîmplat cînd ai ajuns acasă, în noaptea de lunea trecută.

Molly privi prin încăpere, cu buza de jos puţin scoasă în afară. Era aceeaşi ţuguiere îmbufnată a buzelor pe care o avea uneori încă de cînd era mică – dar acum mai puţin amuzantă. O toană întîmplătoare era una, în timp ce nefericirea era cu totul altceva.

Julia remarcă suferinţa fetei şi posibilitatea de a risipi îndoiala i se păru mai puţin periculoasă decît tăcerea.

– Bănuiesc că l-ai găsit împreună cu cineva. Poate că tatăl tău n-a reuşit să-ţi explice prea bine...

Privirea lui Molly o făcu să încremenească.

– Era cu el în pat. Ce altă explicaţie ar fi putut să-mi dea?

Aşadar, suspiciunea ei se confirma. Julia oftă prelung şi îşi lăsă privirea în jos. Inima îi bătea foarte tare şi simţea că trece printr-un moment major din viaţa ei. Se îndepărtă de Molly şi se lăsă să cadă pe pat.

– Nu te-ai gîndit la asta? o întrebă Molly. Nu ţi-a trecut prin minte că putea să aibă o aventură? Ce-ai crezut că se putea întîmpla, atunci cînd ai hotărît să pleci pentru două săptămîni de-acasă?

O vreme, Julia analiză vorbele fiicei sale, apoi o privi cu deznădejde. Tînăra asta, cu tunsoare băieţească şi cu priviri acuzatoare, se comporta acum ca o străină.

– Şi tu mă învinovăţeşti pe mine pentru asta? Ca şi cum lucrul ăsta nu s-ar fi întîmplat dacă aş fi rămas acasă? Crezi că a fost prima oară? o întrebă ea, vorbindu-i pe şleau. Zarurile fuseseră aruncate, Molly devenise o persoană adultă, iar jumătăţile de adevăr erau extrem de primejdioase. Ei bine, Molly, află că s-a mai întîmplat şi cu alte ocazii şi s-ar putea foarte bine să se mai întîmple, aşa că trebuie să rezolv o dată pentru totdeauna această problemă. Eu. Nu tu. Eu.

Molly îşi încrucişă braţele la piept. Dacă ochii nu i-ar fi fost plini de lacrimi, atitudinea ei ar fi putut să pară beligerantă.

– Ai de gînd să divorţezi?

– Nu știu.

Molly se ridică iute în capul oaselor.

– Și ai de gînd să-ți dai seama de lucrul ăsta rămînînd în continuare aici? Am avut dreptate aseară. Trebuie să te întorci acasă. Nu-mi spuneai tu mereu că trebuie să urmăresc cu îndîrjire ceea ce îmi doresc? În cazul tău nu este valabil același lucru? Trebuie să te lupți pentru el, mamă. Poate că asta nu este cea mai bună modalitate, dar dacă vrei ca mariajul tău să dureze, va trebui să i-o spui verde în față soțului tău. Întoarce-te acasă! Dacă prinzi feribotul de după-amiază, ai putea lua de la Portland avionul și ai ajunge acasă la ora cinci.

Într-adevăr, Julia ar fi putut să facă asta – și, probabil, altă dată chiar ar fi făcut-o. Dar nu acum. Se ridică încet. Tocmai se apropia de ușă, cînd Molly o întrebă:

– Ai s-o faci?

Julia se întoarse și o privi. I se frînse inima cînd văzu figura rugătoare a fiicei sale. Înțelegea ceea ce se întîmpla. Nici un copil nu vrea ca părinții lui să divorțeze. Dacă Molly ar fi fost ceva mai mică, Julia s-ar fi zbătut din răsputeri să-și salveze căsnicia, așa cum făcuse ani și ani de zile.

Molly însă crescuse și se maturizase. Acum, fiica ei pleca de-acasă din ce în ce mai des, iar Julia trebuia să se gîndească și la ea însăși. Din păcate însă, nu avea o prea mare experiență în acest sens.

Să rămînă și să se încontreze cu Molly? Sau să plece și să mai aibă răbdare?

Neștiind ce să facă, ieși pe hol.

Să închidă ușa în urma ei? Sau să o lase deschisă?

Dădu să închidă ușa, apoi se răzgîndi și o lăsă întredeschisă.

Ajunsă la jumătatea coridorului, Julia auzi cum Molly trînti ușa.

Acel zgomot de ușă trîntită îi stîrni Juliei amintiri și primul lucru la care se gîndi fu părul lui Molly. Îi plăcuse ca Molly să

aibă părul lung. Dar acceptase cu bunăvoință faptul că Molly îl tunsese scurt. Fusese opțiunea ei. Molly era o persoană adultă, pe care Julia trebuia să o respecte.

Însă pretindea din partea lui Molly același respect, și încredere, și îngăduință pentru propriile sale năzuințe. O înfuria acum faptul că Molly era incapabilă să înțeleagă acest lucru – iar furia o umplea de frustrare și de confuzie.

Simțind nevoia unei evadări, se sui în mașină și se îndreptă spre studioul foto al lui Tony Hammel. Dominat de ferestre largi și de imense luminatoare, studioul era o construcție modernă și neregulată ce se ridica pe înălțimile Dealului Dobbs. Mici cabane clădite în același stil modernist punctau marginile pădurii, adăpostindu-i pe studenții care veneau pentru cursuri săptămînale. Dacă nu ar fi avut loc accidentul, și Julia s-ar fi numărat printre acei studenți. Acum, după ce rătăcise de colo-colo prin studio, răsfoind diverse cărți de specialitate oferite de Tony, și studiind pozele de pe pereți și de pe mesele de lucru, se simți inspirată.

După-amiază tîrziu, hotărîtă să profite de efectul luminii oblice ce lungea umbrele, femeia își luă aparatul de fotografiat și merse cu mașina în port. Însă, cînd ajunse acolo, Julia constată că se lăsase din nou ceața. Stîlpii de pe docuri, pereții de stîncă sau șindrilele de lemn nu mai alcătuiau acel joc de lumini și umbre pe care îl căuta ea. Balizele de curînd vopsite, atîrnînd într-o parte a pontonului, constituiau niște pete de culoare, dar nu aveau nici un strop de efect artistic. Șirul de camionete ce își așteptau proprietarii să se întoarcă de pe mare dădeau o senzație de continuitate, dar deloc de dramatism. Or, tocmai astfel de lucruri fotografiaseră elevii lui Tony. La drept vorbind, pe Julia o interesa mai mult să-i urmărească pe pescuitorii de homari, întorcîndu-se la țărm, după o zi de muncă. Așa că porni de-a lungul cheiului. Era îmbrăcată cu jeanși și tricou, iar pe cap avea o șepcuță de-a lui Zoe prin al cărei orificiu din spate își trecuse coada de cal blondă, și probabil că semăna cu o localnică, pentru că oamenii se uitau la ea cît se putea de firesc.

Nu mai era atît de bătătoare la ochi, aşa cum se întîmplase cu cîteva zile în urmă. Să fi fost din pricina îmbrăcămintei? Sau a faptului că îşi recăpătase încrederea în sine?

Se simţea alcasă, pentru că îi fusese dăruită viaţa.

În acea clipă, doi pescari de homari acostară la un doc. Unul dintre ei, îmbrăcat cu o salopetă murdară, era solid, cu părul cărunt, adunat sub o caschetă de baseball uzată; Julia îşi spuse că probabil omul se apropia de cincizeci de ani. Celălalt era mai mic de statură, nu avea deloc păr pe cap, însă părea mult mai tînăr. Uitîndu-se la ei şi observîndu-le frunţile înalte, nasurile cîrne şi bărbiile rotunjite, ar fi putut să jure că erau tată şi fiu.

Cei doi legară bine barca de ponton, scoaseră două furtunuri şi nişte perii, şi începură să cureţe ambarcaţiunea. În cîteva minute, ajunse pînă la ea acelaşi miros de curăţenie pe care îl simţise cînd îl privise pe Noah curăţîndu-şi barca. Unul dintre ei mînuia o perie, iar celălalt furtunul. Era un adevărat ritual.

Atrasă ca de un magnet, Julia se apropie.

– Pompaţi apă proaspătă de pe ţărm?

Pescarul cel tînăr ridică privirea, însă cel care vorbi fu cel mai în vîrstă.

– N-are nici un rost, pentru că este la fel de bună şi apa sărată. Cuvintele şi intonaţia îi trădau faptul că era originar din Maine. În cala bărcii avem o ladă în care există o pompă. Cu ajutorul ei, tragem apă din ocean.

– Aveţi nevoie de un detergent special?

– E acelaşi pe care îmi spune nevastă-mea să-l folosesc atunci cînd încearcă să mă convingă să spăl vasele. Dar ea ştie cum se numeşte.

– Folosiţi detergent de vase? îi întrebă Julia, mirată.

Bătrînul se uită înspre tînăr.

– Ce foloseşte maică-ta? Este cumva Joy?

– Dawn, îi răspunse fiul, după care continuă să i se adreseze

Juliei, cu un accent mai puțin sesizabil. Este un detergent care face spumă chiar și în apa sărată.

– Aha, zise Julia și îi zîmbi. Mulțumesc.

Femeii i-ar fi plăcut să îi pozeze în timp ce munceau, însă le era suficient de recunoscătoare pentru amabilitatea pe care i-o arătaseră, așa că nu dori să-și forțeze prea tare norocul. Cu aparatul de fotografiat pe umăr, îi mai urmări o vreme lucrînd, după care plecă mai departe.

Se întorceau și alte bărci, unele intrînd la docuri, iar altele în danele de acostare. Așezîndu-se pe marginea unui ponton, cu picioarele atîrnîndu-i deasupra apei, Julia urmări cîteva dintre ele. Pescarii le spălau, își luau cutiile frigorifice, tricourile și eventualele capcane de homari, le puneau în bărcuțele ce îi așteptau și se îndreptau către debarcader. Unul dintre aceștî pescari, un tînăr care lucra de unul singur, își trase ambarcațiunea în apropierea locului în care ședea ea. Deoarece urmărise manevrele celorlalți, ea sări în picioare, se apropie de barcă și luă din mîna tînărului frînghia de amarare. O răsuci o dată în jurul stîlpului și o ținu pînă ce el opri motorul și coborî pe ponton. Tînărul desfăcu frînghia și o legă din nou – de data asta asigurînd-o – atît de repede, încît ea începu să rîdă, ca în fața unei scamatorii.

– Cum ai putut să faci asta? îl întrebă ea, mai mult arătîndu-și admirația decît așteptînd un răspuns din partea lui. Dar tînărul dezlegă odgonul și apoi îl legă din nou, cu mișcări mai încete, pentru ca ea să-și dea seama cum se face această operațiune. Nu știa dacă ar fi fost și ea în stare să facă la fel, însă aflase care era metoda. Mulțumesc, îi zise ea din toată inima.

Bărbatul dădu scurt din cap, se urcă apoi la loc în barcă și începu să-și debarce lucrurile pe ponton.

– Aparatul acela de fotografiat funcționează? auzi ea o voce întrebînd-o.

Julia se răsuci și văzu un bărbat apropiindu-se. Purta ochelari și era îmbrăcat cu o cămașă mînjită cu vopseaua verde cu

care își colorase geamandurile. Bărbatul era proprietarul uneia dintre bărcile la care se uitase Julia ceva mai devreme.

– Funcționează.

Bărbatul făcu un gest prin care o invita să-l urmeze și o conduse pe o altă ramură a pontonului. Acolo erau adunați mai mulți bărbați, care se dădură la o parte cînd Julia ajunse lîngă ei. Pe ponton se aflau două capcane pentru homari, ambele grav avariate.

– Avem nevoie de niște fotografii, drept dovezi, îi spuse bărbatul care o chemase acolo. Vorbea liniștit, dar în glasul lui se simțea o oarecare încordare.

– Nici o focă nu poate cauza asemenea pagube unei capcane, spuse bărbatul mai în vîrstă, pe care Julia îl cunoscuse cu puțin timp în urmă.

– Sînt făcute de o mînă de om, dar în așa fel încît să se creadă că au fost făcute de foci, adăugă și fiul lui.

Julia făcu o fotografie, apoi încă una. Mai făcu și o a treia poză, dintr-un alt unghi, după care se apropie și mai mult de capcană, fotografiind-o pentru a patra oară.

– Vezi cum este ruptă plasa interioară? o întrebă bărbatul cu ochelari. Poți să faci o fotografie și cu acest detaliu? În timp ce Julia făcea fotografia, el începu să-i explice cu mult calm, gesticulînd în același timp cu mîinile lui bătătorite de muncă: Plasa aceea se numește cap. Îi observi forma tubulară tronconică? În mod normal, homarul intră prin porțiunea mai largă și mușcă din momeală. Dat fiind că nu mai poate ieși pe unde a intrat, încearcă să iasă prin următoarea deschizătură cilindrică și rămîne prins acolo. Partea proastă este că, din cauză că plasa e acum ruptă în halul ăsta, el mănîncă momeala, după care face calc întoarsă și iese. Am găsit capcanele astea complet goale. Și fără homari, și fără momeală. Cînd crezi că vor fi gata fotografiile?

– Mîine-dimineață, îi răspunse Julia, gîndindu-se să le printeze în seara aceea. Să ți le dau ție?

– Nu. Dă-i-le lui Noah. N-am făcut decît să ne asigurăm, pentru cazul în care cineva ne va acuza că am înscenat noi totul, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Julia înțelegea chiar mai multe. În acel moment, ea își dădu seama de ce bărbații de pe chei se arătaseră atît de dispuși să converseze cu ea. Nu avea nici o legătură cu îmbrăcămintea ei, ci cu Noah Prine. Probabil că cineva îi văzuse împreună cu o seară în urmă – cu siguranță John Roman și mai fuseseră și alții –, iar vestea se răspîndise repede. Julia nu știa ce își puteau închipui ei. Însă presupuneau că avea să îl mai întîlnească pe Noah, și asta cît de curînd.

Avînd încă proaspete în minte acuzațiile lui Molly, Julia aproape că nu ar fi vrut să nu îl mai întîlnească. Apoi se răzgîndi. Ea și Noah erau prieteni în cel mai nevinovat sens al cuvîntului. Ar fi fost bine-venit orice motiv pentru a-l revedea.

În plus, îi făcea plăcere că pescarii de homari stăteau de vorbă cu ea, făcînd-o astfel părtașă la munca lor. Și nu era deloc rău că acceptase să țină legătura cu Noah.

Cînd Julia plecă din port, *Leila Sue* nu se vedea nicăieri. Julia se întoarse acasă și luă cina împreună cu mătușa ei. Apoi printă fotografiile pe care le făcuse. Și dat fiind că era trează din zorii zilei, la ora nouă seara dormea buștean.

Noah munci din greu, pînă tîrziu, la golirea capcanelor, pentru a compensa zilele pe care le pierduse cînd nu ieșise la pescuit. Fără cîrmaci, munca lui mergea mai greu ca de obicei. Cînd ajunse și el să-și lege barca de ponton și să o spele, se făcuse deja aproape zece seara. Pe terasa de la Grill se mai aflau doar cîțiva mușterii întîrziați, care tocmai terminau de mîncat. Chiar dacă era vineri seară și veniseră mai mulți turiști decît cu o săptămînă în urmă, cei mai mulți dintre localnici se culcaseră deja. Sîmbăta era o zi de pescuit. Munca începea o dată cu răsăritul soarelui. Noah porni pe ponton, cărîndu-și lucrurile în spate.

– Era şi timpul să te întorci, îi spuse John Roman, întîlnindu-l tocmai la vreme. N-o să te întreb de ce ai întîrziat, însă trebuie să te avertizez. În cazul în care ai umblat pe mare ca să tragi cu puşca, ar fi bine să îţi doseşti arma. Au depus o plîngere.

Noah se opri din mers.

– Cine a depus plîngere?

– Indivizii cu fructele. Cineva a tras în barca lor, chiar la nivelul liniei de plutire.

Noah zîmbi.

– Şi, s-au scufundat?

– Nicidecum, îi răspunse John, uitîndu-se la el chiorîş şi zîmbindu-i strîmb. Au înfundat găurile şi au făcut reclamaţie la amicul meu Charlie Andress, de la West Rock. Charlie nu este deloc prost. Ştie unde îşi pun capcanele Haber şi Welk, şi ştie pe cine deranjează ei.

Noah o luă iar din loc.

– De ce ţi-a spus toate astea?

John porni şi el după Noah.

– Presupun că voia să te avertizez pe tine.

– Auzi? Să ştii că n-am nici un amestec.

– Tu ai venit cu propunerea.

Noah nu avea nimic de ascuns.

– Într-adevăr, eu am venit cu propunerea, şi m-aş fi pus pe treabă, însă ceilalţi s-au opus. S-a hotărît să le înnodăm frînghiile, aşa că eu doar asta am făcut. Dacă au găuri în corpul bărcii, gloanţele provin de la arma altcuiva. Poate că e aceeaşi armă cu care a fost împuşcat Artie.

– Nici vorbă de aşa ceva, spuse John, scărpinîndu-se pe ceafă. După-amiază au sunat cei de la Paza de Coastă. Au găsit arma cu pricina, în resturile epavei *Bestiei*.

12

Deoarece adormise atît de devreme cu o seară înainte, în dimineaţa următoare Julia se trezi din nou în zori. Intrînd în vîrful picioarelor în baie, se spălă pe faţă şi pe dinţi, se pieptănă şi îşi puse pe deget verigheta. Trăgîndu-şi pe ea un tricou şi jeanşi, femeia se strecură afară din casă şi se îndreptă către oraş.

Parcă maşina pe chei şi stinse farurile. Luă aparatul de fotografiat şi trepiedul şi trecu de la un loc la altul, pînă ce îşi alese o poziţie lîngă capătul de sus al scărilor care duceau la Grill. Blocă apoi blitul aparatului şi îl reglă pentru o iluminare scăzută, aşa după cum citise în manualul de utilizare. Lungind picioarele trepiedului, fixă pe el, prin înşurubare, aparatul, deschise monitorul şi aruncă o privire prin obiectiv.

Portul era tăcut, iar apa mai liniştită ca oricînd. Bărcile de pescuit se legănau uşor la locurile lor; cele din docuri păreau pur şi simplu că se ridică şi coboară la fiecare răsuflare a mării. Lipsită de paleta de culori pe care urma s-o aducă lumina zilei, lumea se arăta acum mult mai simplificată. În acea semiobscuritate de dinaintea răsăritului de soare, cu toate acele lumini ale farurilor camionetelor măturînd danele, cu umbrele pescarilor somnoroşi care îşi duceau la bărci echipamentele şi cu luminiţele ce se aprindeau pe rînd în fiecare cabină de timonă, Julia descoperi în cele din urmă efectul artistic al imaginii.

Fotografie totul de la distanță, apoi mări detaliile, pe măsură ce diferite părți ale portului îi atrăgeau atenția. Prinse instantanee cu pescarii care își puneau în mișcare bărcile și apoi cu acele bărci îndreptîndu-se în largul mării.

Pe măsură ce minutele treceau, lumina se modifica de la purpuriu la violet și roz. Pe cer, norii se înșirau între fîșii de diverse culori. Jocurile de lumină erau un subiect în sine ce evolua văzînd cu ochii.

Cînd își aruncă din nou privirea către ponton, Julia îl văzu pe Noah. Stătea în picioare, cu mîinile în șolduri, uitîndu-se chiar în direcția ei. Ea se îndreptă de spate și zîmbi, simțindu-se extraordinar de mulțumită cînd el își lăsă lucrurile jos și veni în întîmpinarea ei. Bărbatul purta jeanși, tricou, iar în picioare saboți. Avea părul foarte ciufulit, ca și cum de-abia s-ar fi trezit din somn, și Julia își dădu seama că era chiar așa. Gîndul acesta o încîntă. Noah părea un bărbat extrem de viril.

El urcă în grabă scările, încetinindu-și mersul pe măsură ce se apropia de ea. Se opri la cîțiva pași depărtare, sprijinindu-se cu mîinile de ambele balustrade. Avea o figură liniștită, cu linia gurii elegant arcuită.

– Rick zice că ești aici de o bună bucată de vreme.

Julia continua să zîmbească. Nu se putea abține. Îi plăcea Noah Prine. Prezența lui aducea acelei zile o bucurie în plus.

– Zici că Rick ți-a spus? Mă și întrebam cum de ai știut să privești încoace. Nimeni altcineva nu a mai făcut-o, de parcă aș fi fost invizibilă. De fapt, asta face și mai distractivă fotografierea portului.

– Ai prins vreun instantaneu interesant?

– Nici nu știu. N-am avut vreme să mă uit.

– Nu-i cam prea devreme pentru această îndeletnicire?

– Nu și dacă vrei să fotografiezi trezirea portului la viață.

– Întotdeauna te scoli atît de devreme?

– La New York, niciodată. Aici însă, lucrul ăsta începe să devină un obicei.

El făcu o pauză, după care îi vorbi cu seriozitate:

– În legătură cu ceea ce s-a întîmplat deunăzi, mi-ar părea rău să-ți fi provocat necazuri.

– Necazul nu l-ai provocat tu.

– Ai rezolvat problema?

Ea oftă.

– În cazul în care mă întrebi dacă fiica mea acceptă faptul că sînt o femeie în toată firea și că am dreptul să ajut la treburi pe cine vreau eu, îți răspund că mă cam îndoiesc. La drept vorbind însă, e vorba și despre alte lucruri. Fără a intra în detalii, Julia băgă mîna în sacoșa aparatului de fotografiat și scoase de-acolo fotografiile pe care le printase. Astea sînt pentru tine, îi zise ea.

– Mulțumesc, îi spuse el, zîmbindu-i cu recunoștință. Mi s-a spus că o să le primesc de la tine.

Îi zîmbi și ea, mulțumită de faptul că fusese de folos.

– Ai auzit vorbe prin port în privința asta?

– Mi-a spus chiar șeful postului de poliție. Ar vrea să le vadă și el. Crezi că se poate să i le trimiți prin e-mail?

– Bineînțeles că o să i le trimit.

– Ar fi extraordinar. Se pare că ieri a fost ziua reclamațiilor, cum ar fi cea privitoare la capcanele avariate. Bărbatul aranjă pozele, bătîndu-le ușor de balustradă. Dar John a mai aflat și alte noutăți. În epava *Bestiei* a fost găsit un revolver. Este înregistrat ca aparținînd lui Artie.

Uimită, Julia făcu ochii mari.

– Lui Artie? Și este arma cu care s-a tras asupra lui?

– Asta nu se știe sigur. Se știe doar faptul că din șase cartușe lipsește unul și că gaura din umărul lui Artie a fost produsă de un glonț de calibrul acestui pistol. Numai că apa oceanului a șters orice dovadă că s-ar fi tras cu arma aia. Cum în resturile bărcii nu a fost găsit și glonțul – este ca și cum ai căuta un ac într-un car cu fîn – nu se poate decît specula că s-ar fi tras cu pistolul ăla. Dar mai există un amănunt. Artie era în atenția

agenților federali INS, fiind suspect pentru introducerea ilegală în țară a unor imigranți.

– Cu ajutorul *Bestiei?* întrebă Julia fără a-i veni să-și creadă urechilor. *Bestia* era o ambarcațiune prea ostentativă pentru a fi folosită în astfel de operațiuni.

Dar Noah o lămuri imediat:

– Artie mai avea o ambarcațiune. Una mult mai puțin pretențioasă, însă care putea servi foarte bine unor transferuri discrete, efectuate în larg. Are o cabină în care ar puteau încăpea, înghesuite, chiar și șaisprezece persoane. Agenții îl suspectau pe Artie nu atît pentru că folosea ambarcațiunea la comiterea ilegalităților, cît pentru că, prin intermediul ei, facilita altor bărci această posibilitate.

– Pentru imigranți ilegali?

– Pentru anumiți cărăuși.

Julia cunoștea termenul.

– Cărăuși pentru droguri?

– Așa se zice. În orice caz, pentru ceva care să merite osteneala. Nu-mi puteam explica cum de o ducea Artie atît de bine, la atîta vreme după ce piața explodase.

– Și s-ar putea ca împușcarea lui să aibă vreo legătură cu lucrurile astea?

– Așa au și presupus agenții. Însă problema este că n-au descoperit nici urmă de agresor. În epava bărcii nu a fost găsit nici un alt cadavru. Nu s-a descoperit nici un semn că Artie ar fi primit pe cineva la el acasă. Ar fi putut fi împușcat cu o pușcă cu rază mare de acțiune, dar nu și pe timp de ceață.

Julia se simți extraordinar de ușurată. Cu vocea ajunsă aproape o șoaptă, ea zise:

– Bine măcar că arma nu era a lui Kim. Asta ar fi incriminat-o. Mai șovăitoare acum, ea îl întrebă: A sugerat cineva că ar fi avut și ea vreun amestec?

Noah îi răspunse tot în șoaptă:

– Asta n-am întrebat. N-aş fi vrut să arunc vreo suspiciune asupra ei. Din cîte mi-am putut da seama, numai noi doi ştim că ea nu se afla pe *Amelia Celeste*.

– Nici măcar noi nu ştim sigur, puse Julia lucrurile la punct, însă ochii lui Noah o mustrară, iar ea se încrezu în ochii aceia şi continuă: Dacă avem dreptate şi fata s-a aflat într-adevăr pe *Bestie*, este uluitor faptul că a supravieţuit accidentului.

– Ba nu este chiar atît de extraordinar, remarcă el. Ea putea să fi stat pe platforma aflată în partea din spate a bărcii. Aceste platforme, pe care se face plajă, de obicei nu sînt împrejmuite de nici o balustradă. Dacă fata ar fi stat acolo, ar fi zburat în apă încă de la primul impact, chiar mai înainte de explozie.

– Dar dacă Artie era împuşcat, cum de l-a lăsat Kim să conducă barca?

– S-ar putea să fi insistat chiar el.

– Dar atunci cînd lui i-a cedat inima ...?

– Poate că nici nu a ştiut asta. Poate privea în altă parte, către pupă.

– Kim ar fi fost în stare să conducă barca la nevoie?

– Da, ştia cum se conduce o astfel de barcă, confirmă Noah. Fata a crescut aici, pe insulă. Se pricepe la bărci. *Bestia* era mai mare şi mai grea, însă manevrele erau aceleaşi.

– Crezi că avea şi ea o legătură cu contrabanda?

El făcu o pauză lungă, după care răspunse fără nici o tragere de inimă:

– Vina ei este atît de mare, încît şi-a pierdut graiul. E posibil ca o fată atît de tînără, avînd înaintea ei întreaga viaţă, să nu mai poată vorbi doar pentru că a supravieţuit unui accident căruia alţii nu i-au supravieţuit? Poate că da. Însă eu cred că povestea trebuie să fie ceva mai lungă. Aşa se explică sentimentul ei de vinovăţie.

Julia îşi zise că tot ce spusese el avea sens, ceea ce îi aminti şi de situaţia ei. Lăsînd la o parte contrabanda, căuta motive s-o urască pe Kim pentru că din cauza ei un bărbat însurat îşi

înșelase nevasta. Probabil că prin viața lui Monte trecuseră multe fete precum Kim. Julia și acea fată s-ar fi cuvenit să se afle în tabere inamice.

Și, totuși, ca se simțea atrasă de Kim.

– Ar cam fi timpul să mă duc din nou pe promontoriu.

Cînd ajunse acolo, dimineața se apropia de sfîrșit, iar vremea se schimbase. După acele dungi de culoare din zori, norii erau acum mari și groși, aducînd cu ei un aer mai rece și ploaie. Pînă să zărească micuța Hondă albastră parcată lîngă ruinele fostei case a îngrijitorului de far, Julia nu fusese sigură că avea să o găsească acolo pe Kim deși, chiar și fără acest indiciu, tot ar fi trebuit să o caute. Într-un tîrziu, o văzu pe fată șezînd lîngă veranda casei, la adăpost de ploaie, deși stropii de apă ajungeau pînă la ea, împinși de rafalele de vînt. Kim purta o pelerină de ploaie din mușama galbenă, dar gluga era dată pe spate. Părul ei roșu, figura palidă și mîinile mici se aflau în bătaia ploii.

Trăgîndu-și pe cap gluga hainei de ploaie, Julia luă de pe scaunul mașinii o sacoșă impermeabilă. Talazurile se spărgeau cu zgomot de țărm, vîntul șuiera aspru, iar ploaia răpăia puternic.

– Bună, îi strigă Julia fetei, gîndindu-se că de data asta nu avea cum s-o sperie. Kim o văzuse de cînd apăruse cu mașina și continua să o privească. M-am gîndit că pe așa o vreme ți-ar prinde bine ceva cald. La un pas distanță de Kim, femeia puse jos sacoșa, îi desfăcu fermoarul și scoase dinăuntru o altă sacoșă cu prăjiturele. Sînt proaspete, făcute de mine, spuse ea, scotocind în continuare prin sacoșa cea mare și dînd la iveală de data asta două căni mari de voiaj, pline cu cafea caldă. Îi oferi una lui Kim. Mi-am închipuit că, dacă semeni cu fiica mea, îți place cafeaua cu zahăr și frișcă.

Kim nu spuse nimic. Totuși, acceptă cafeaua. Deschizînd

capacul cănii, luă o sorbitură. Ținea cana între palme, părînd să se bucure de căldura ei.

Fără a-i păsa de ploaie, Julia se așeză pe pămînt și desfăcu punga cu prăjiturele.

– Sînt calde încă, spuse ea, ținînd punga în palmă și întinzînd-o înspre Kim.

Fata luă o prăjiturică, mușcă din ea și închise pentru o clipă ochii, în timp ce o mesteca. Pe fața încordată a fetei apăru semnele unei neîndoielnice plăceri. Julia se întrebă dacă fata mîncase ceva la plecarea de-acasă. Sub pelerina aceea, Kim părea mai micuță ca oricînd.

– Nu vrei să-ți pui gluga pe cap? o întrebă Julia, dar bineînțeles că nu primi nici un răspuns. Așa că mîncă și ea o prăjiturică, sorbind din cafeaua ei, și rămase tăcută o vreme, cu picioarele încrucișate sub haina de ploaie.

Kim termină prima prăjiturică și o luă pe a doua. Julia continua să tacă, dar nu în mod deliberat. Vorbele păreau inutile. Era frumos acolo, pe promontoriu, în bătaia ploii.

După un timp, ea rosti absolut spontan:

– Ăsta e un loc special. Aici parcă ai fi departe de orice altceva.

Kim dădu din cap. Julia îi întinse din nou punga cu prăjiturele, iar Kim mai luă încă una.

– Dar tu mîncare mai mănînci? o întrebă Julia. Kim făcu o grimasă. Chiar nu îți este foame? Fata scutură din cap. Te gîndești mereu la accident, nu?

Kim sorbi iar din cafea și ascunse apoi cana în poala ei.

Un timp, Julia bău din cafea, ascultînd zgomotul valurilor și răpăitul stropilor de ploaie pe pietre. După aceea spuse:

– Nu știu ce este cu această insulă. De cînd am venit prima dată aici, am avut o senzație deosebită. Asta se întîmpla cînd aveam doar doisprezece ani. Kim se arătă mirată, așa că Julia continuă: Așa este. Cînd aveam doisprezece ani. Zoe tocmai se mutase aici, iar părinții mei au considerat că locul ăsta ar fi

ideal pentru o vacanță de vară pentru mine și pentru frații mei. Obișnuiam să stăm aici cîte o săptămînă sau chiar două.

Și pe atunci existau multe zile ploioase, dar ea nu era cîtuși de puțin deranjată de asta. Își amintea cum, odată, ședea la capătul pontonului orășenesc – la acea vreme un ponton ceva mai mic și cu mai puține ramificații ca astăzi – lăsînd ca ploaia să o scalde. Purta un costum de baie și trebuia să fi avut vreo șaisprezece ani. Părea ca o plantă de-abia înflorită și, totuși, se simțea foarte sexy.

– La șaisprezece ani, am avut o vară nemaipomenită, continuă ea să depene amintiri. Atunci am început să fiu conștientă de bărbații din jurul meu. De fapt, de băieți, însă pentru mine erau ca niște bărbați. Pe Big Sawyer cresc extrem de viguroși. Îmi amintesc că stăteam în ploaie, în costumul meu de baie ud, întrebîndu-mă ce anume vedeau la mine băieții, sau dacă își dădeau măcar osteneala să mă privească. Nu aveam îndrăzneala să mă uit și să constat cu ochii mei. Dar, cu alte ocazii, i-am privit după pofta inimii. I-am și fotografiat. Și, Doamne, cît de mult îmi mai plăceau tatuajele lor! Își mai tatuează băieții frînghia aia în jurul bicepșilor?

Kim dădu din cap.

– Era o mare diferență, cugetă Julia cu voce tare. Acolo unde am crescut eu, doar băieții răi aveau tatuaje. Eu consideram că tatuajele erau ceva extraordinar. Femeia coborî glasul – nu pentru că ar mai fi fost cineva prin preajmă care să-i audă vorbele, ci pur și simplu pentru că era o confesiune mult prea personală ca să nu fie cumva protejată. Am păstrat pînă azi fotografiile alea. Tipii care apăreau în ele îmi stîrneau tot felul de fantezii.

Era jenată la gîndul că își îngăduise acele fantezii pînă de curînd. De-a lungul anilor, ele deveniseră pentru Julia un adevărat univers, pe măsură ce lucrurile între ea și Monte se înrăutățeau. În visele ei, bărbații de pe Big Sawyer întruchipaseră tot ce nu întruchipase el – cinste, loialitate, credință. Și mușchi. Și sexualitate la cel mai înalt nivel. Cu bărbații de

pe Big Sawyer ar fi făcut dragoste aşa cum şi-ar fi dorit ei. Sau, cel puţin, aşa cum îşi închipuia ea că îşi doreau ei.

Femeia suspină şi, revenind la realitate, se uită repede la Kim. Fata o privea cu mare atenţie. Julia încercă să-şi dea seama dacă povestise cu voce tare şi partea sexuală. Ar fi fost extrem de stînjenitor.

Pe un ton ceva mai neutru, ea zise:

– De fapt, am adus cu mine acele poze. Erau în geanta pe care o purtam pe umăr, atunci cînd s-a scufundat feribotul. Geanta a fost recuperată de la locul accidentului, dar încă nu m-am încumetat să o deschid. Juliei îi veni o altă idee: Ai pierdut şi tu ceva ce ar fi putut fi recuperat?

Kim scutură iute din cap.

– Totuna, spuse Julia. Acele lucruri reprezintă ceea ce a fost înainte. După ciocnire, totul pare să aparţină unei alte vieţi. Femeia făcu o pauză, după care adăugă mai mult ca o constatare: Mi se pare că tu nu simţi la fel.

Kim scutură încă o dată din cap scurt, ca un spasm, fapt ce îi dezvălui Juliei tocmai ceea ce voia să afle.

– Dacă ai putea pleca undeva, îndrăzni Julia să o întrebe, oriunde în lume, unde anume te-ai duce? Ştia că fata nu avea să-i răspundă, însă întrebarea i se părea importantă. Eu m-am gîndit îndelung la acest lucru.

Sorbind din cafeaua ce se mai răcise, femeia privi în ploaie. Pe marginea glugii ei se scurgeau picături de apă, dar nu o deranjau. Păreau să aparţină acestei cu totul deosebite bucăţi de lume.

– Aici este atîta linişte, murmură ea. Şi chiar aşa şi era. Valurile izbeau ţărmul, vîntul şuiera pe promontoriu, iar ploaia răpăia pe acoperişul casei paznicului, însă din amestecul acelor zgomote rezulta o mare de linişte. Pare un loc foarte îndepărtat, unde nu ajung necazurile. Înţeleg de ce vii aici.

Julia îşi dădu seama că acel sentiment de izolare i-l dădea întreaga insulă Big Sawyer. Simţise asta încă din copilărie.

Supărările rămîneau pe continent; în momente ca acesta, ele erau doar niște năluci – n-o părăsiseră de tot, dar nu mai erau atît de amenințătoare.

– Întotdeauna mi-am închipuit că aș putea rămîne aici pentru veșnic, zise ea pe un ton plin de regret.

Kim îi aruncă o privire îngrozită.

– Nu? o întrebă Julia.

O violentă scuturare din cap din partea fetei exprima un foarte hotărît „nu".

– Tu ai pleca de-aici?

Kim dădu din cap cu convingere.

– De ce? o întrebă femeia, după care continuă: Și unde te-ai duce? Ce ai vrea să faci? Cum ai vrea să fii? Apoi făcu o pauză, privi în gol, și se întrebă cu voce tare: Dar cine sînt eu să-ți pun o asemenea întrebare? Eu, cum anume aș vrea să fiu? N-am nici cea mai vagă idee.

Julia se gîndea că și-ar dori să devină avocat, ca prietena ei Jane. Nu era prea în vîrstă pentru a urma Facultatea de Drept; se imagina practicînd dreptul familiei sau chiar îndeplinind munca de consilier juridic, oricare dintre aceste două activități i-ar fi umplut timpul și i-ar fi oferit suficiente satisfacții care să compenseze infidelitățile lui Monte. Sau putea să devină contabil. Era bună la matematică, iar contabilii aveau multă căutare. Ori putea să lucreze la magazinul prietenei sale; așa cum îi propusese de multe ori Charlotte.

Și-ar fi putut făuri o carieră ce i-ar fi permis să-și conserve mariajul. Asta ar fi mulțumit-o pe Molly, poate chiar și pe Monte. Și, cu siguranță, i-ar fi mulțumit pe părinții ei.

Dar pe ea ar fi mulțumit-o oare?

Ezită să-și dea un răspuns tranșant.

Sîmbătă după-amiază rămase o vreme printre iepurași, apoi reveni în casă și printă fotografiile, iar seara și-o petrecu împreună

cu Zoe şi cu nişte prieteni de-ai acesteia. Toate aceste lucruri o ţinură suficient de ocupată încît să nu se mai gîndească la faptul că Molly venea şi pleca fără să-i adreseze nici o vorbă. Duminică de dimineaţă, cînd Ellen Hamilton o sună cerîndu-i cu disperare ajutorul, Julia fu mai mult decît fericită să-i facă pe plac.

Aducînd cu ea o şarjă de prăjituri proaspăt făcute, Julia se îndreptă cu maşina spre căsuţa coşcovită de pe Dealul Dobbs. De data asta, curtea din faţă era plină de maşini. Un trailer de marfă era tras cu spatele pînă în apropierea uşii de la intrare, iar o întreagă armată de prieteni cărau din casă mobile şi cutii de ambalaj pline şi le puneau în camion.

Era ziua mutării. Ploaia se retrăsese undeva, deasupra mării. Soarele se mai arăta din cînd în cînd printre norii de un cenuşiu deschis. Era destul de cald. Julia purta un tricou, un şort şi sandale. Îşi legase un pulover în jurul umerilor şi, cu toate că se cam îndoia că va avea nevoie de el, acesta îi oferea un soi de linişte şi de confort. Ieşind din maşină şi apropiindu-se de verandă, simţi un nod în coşul pieptului.

Fetele erau afară, în curtea laterală, jucîndu-se sub supravegherea unei femei pe care Julia o cunoscuse doar cu o seară în urmă, la Zoe. Femeia îi făcu semn cu mîna, iar Julia îi răspunse la fel la salut, continuîndu-şi însă drumul către casă. Aproape că ajunsese, cînd Ellen ieşi în marc grabă. Părea foarte agitată şi copleşită de treburi.

– Îţi mulţumesc mult că ai venit, îi spuse ea, luînd-o de braţ şi conducînd-o către curtea în care se jucau fetiţele. Deanna a stat pînă acum cu ele, însă trebuie să plece, iar noi ceilalţi ne străduim să terminăm de încărcat cît mai repede, încît să pot prinde feribotul de la ora prînzului. Şi apoi, fetele pur şi simplu te adoră. Chiar atunci, Vanessa le zări şi o luă la fugă înspre ele, mişcîndu-şi cu mare viteză picioruşele. La jumătatea drumului, se împiedică şi căzu, dar de-abia apucă Julia să se repeadă înainte, că fetiţa se şi ridicase şi alerga din nou. Înconjurînd cu braţele un picior de-al Julici, Vanessa îşi lăsă capul pe spate şi rînji cu gura pînă la urechi.

Julia o ridică în braţe.

– Ce mai face dulceaţa mea?

– Bine, îi răspunse Vanessa şi o cuprinse cu un braţ pe după gît. Ne-ai mai adus prăjiturele?

– Da, îi spuse Julia, adăugînd în şoaptă către Ellen: Poţi să te întorci liniştită la treabă. Ne descurcăm noi.

Ellen doar atît aştepta. Deanna mai stătu o vreme de vorbă cu Julia, după care trebui să plece, iar Julia le luă pe fetiţe pe pajişte, cît mai departe de tămbălăul de lîngă casă. Aşezîndu-se în iarba înaltă, ea le dădu fetiţelor prăjituri, le spuse poveşti şi se jucă împreună cu ele. Vorbiră şi despre mutare şi înţelese din răspunsurile lor că totul era în regulă.

Cu toate acestea, cînd veni Ellen după ele, Vanessa, care şezuse strîns lipită de piciorul Juliei, îşi încolăci un braţ micuţ în jurul gîtului ei atît de strîns, încît femeia se văzu nevoită să se ridice cu fetiţa în braţe. Annie rămase şi ea aproape de Julia.

– Sîntem gata de plecare, spuse Ellen, străduindu-se să le zîmbească ademenitor. Feribotul ne aşteaptă. Întinse o mînă către Annie. Sînteţi gata şi voi?

Dînd cu docilitate din cap, copila o luă pe Ellen de mînă. Urmîndu-le cu Vanessa în braţe, Julia simţi un nod în gît. Se îndoia că fetiţele erau suficient de mari încît să înţeleagă faptul că această perioadă a vieţii lor se încheiase definitiv. Şi totuşi, cele două percepeau ceva din semnificaţia momentului. Julia îşi dădu seama de asta, din sfiala cu care se apropia Annie de maşina cu remorcă şi din felul în care o strîngea braţul Vanessei, ca şi cînd n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

Nodul din gîtul Juliei se mări, în timp ce, rînd pe rînd, prietenii familiei Walsh îşi luau îndelung rămas-bun de la fetiţe. Unii dintre ei aveau lacrimi în ochi, iar altora le pierise graiul şi doar le sărutau şi le strîngeau în braţe. Toţi le cunoscuseră de cînd se născuseră. Acum, cînd micuţele plecau către noua lor viaţă din Akron, tuturor li se redeschiseră rănile pricinuite de pierderea lui Evan, a lui Jeannie şi a lui Kristie.

Annie se sui pe bancheta din spate a maşinii lui Ellen. Julia încercă s-o aşeze acolo şi pe Vanessa, dar copila refuză. Mîinile i se încleştaseră de Julia, iar din gît îi ieşeau mici sunete de împotrivire. Dorind să le facă despărţirea cît mai uşoară, Julia se oferi să o ducă pe Vanessa cu maşina ei pînă la debarcader. Pe tot parcursul drumului, fetiţa s-a jucat cu capătul cel lung al centurii de siguranţă, vînturîndu-l încoace şi-ncolo, răsucindu-l şi înnodîndu-l, încît Juliei îi trebuiră multe minute pentru a îl dezlega. Ellen îşi urcă maşina şi trailerul pe feribot, apoi se întoarse s-o ia şi pe Vanessa.

Fetiţa însă nu mai voia să plece. Agăţîndu-se cu mîinile şi cu picioarele de Julia, ea începu să plîngă. Nici Ellen, nici Julia nu reuşeau să o desprindă din strînsoare, Vanessa plîngea din ce în ce mai tare.

Faleza era înţesată de lume. Terasa de la Grill era plină de muşteriii de duminică; turiştii veniţi cu feribotul de-abia porniseră în direcţia străzii principale; pescarii de homari îşi petreceau duminica liberă trebăluind pe la bărcile lor. Plînsetele Vanessei erau destul de stridente pentru a atrage privirile tuturor, şi totuşi, ce se putea face? Julia îi şopti cuvinte blînde de încurajare, pînă ce vocea i se înecă, şi nu mai putu decît să mîngîie părul cald al fetiţei. Lacrimi mari curgeau pe obrajii copilei care se agăţa cu o uluitoare forţă de trupul Juliei.

În cele din urmă însă, fetiţa nu se mai putu opune, şi Ellen reuşi s-o ia din braţele Juliei şi să urce cu ea pe feribot, lîngă Annie, doar cu puţin înainte ca puntea să fie ridicată. Vanessa continua să întindă mînuţele către Julia, ţipînd ascuţit:

– *Nununuuu!*

Cînd acel *Nununuuu!* se transformă într-un prelung *Mama-mama!*, în timp ce mînuţele fetiţei se strîngeau şi se desfăceau, încercînd parcă să prindă ceea ce dorea cu disperare, însă pierduse cu certitudine, Julia îşi duse o mînă la gură şi începu să plîngă încetişor. Odată pornite, lacrimile erau greu de oprit

– nu încetară nici atunci cînd feribotul se puse în mişcare, nici atunci cînd zgomotul motorului acoperi ţipetelor copilei, şi nici măcar atunci cînd Ellen o duse pe fetiţă în partea din faţă a feribotului, acolo unde Julia n-o mai putea vedea.

Plîngînd în tăcere, Julia urmări feribotul pînă ce acesta se pierdu în largul oceanului. Îşi luă mîna de la gură şi şi-o puse în dreptul inimii, copleşită încă de acel sentiment de mare pierdere. Strînse din buze pentru a-şi redobîndi controlul, dar cum nu reuşi, îşi puse la ochi ochelarii de soare, merse pînă la o bancă de la marginea dinspre ţărm a debarcaderului şi se aşeză pe ea – iar în tot acest timp nu încetă să plîngă.

– Mamă? o strigă uşor Molly, apropiindu-se de ea şi aşezîndu-se pe bancă.

Julia nu-şi lua ochii de la mare, apăsîndu-şi cu putere degetele pe buze.

– Le-ai cunoscut?

– Destul de bine, îngăimă Julia, dar nu mai putu continua. Nu-şi dădea seama de unde apăruseră lacrimile acelea şi de ce nu mai voiau să se oprească. Ea nu era mama Vanessei. Petrecuse, în total, numai trei sau poate patru ore împreună cu fetiţa.

Lacrimile Vanessei puteau fi înţelese. Chiar din primul moment al întîlnirii lor, micuţa se simţise atrasă irezistibil de Julia. Prea crudă încă pentru a-şi da seama ce se întîmplase cu părinţii ei, fetiţa simţise acel ceva matern şi se îndreptase spre el.

Dar cum puteau fi înţelese lacrimile Juliei? Ea nu se afla la prima despărţire. Durerea despărţirii de Molly, propriul ei copil, fusese deosebit de intensă, însă învăţase să accepte ceea ce trebuia să se întîmple. Molly trebuise să meargă la grădiniţă, apoi începuse să doarmă uneori la o prietenă, după care urmase plecarea în taberele de vară. Aceste experienţe erau cruciale pentru dezvoltarea ei, la fel ca şi învăţătura la şcoală. Apoi, Molly plecase la colegiu, iar Julici îi fusese teribil de dor de ea. Dar ştia că toate aceste lucruri erau în interesul fiicei sale.

– Ce pot să fac? îi şopti Molly.

Nimic, îi comunică Julia scuturînd din cap.

– Tocmai treceam pe la Grill dar, pînă diseară, nu intru la lucru. Vrei să te conduc acasă cu maşina?

Julia scutură încă o dată din cap. Deocamdată nu putea să plece din port.

Fiica ei rămase o vreme lîngă ea. Apoi, părîndjenată, Molly o întrebă:

– Vrei doar să ... stai aici?

Julia sesiză stînjeneala fetei. Ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji, ea se uită la Molly prin lentilele întunecate ale ochelarilor de soare şi rosti abrupt:

– Da. Am de gînd să mai stau o vreme pe-aici. De-abia terminase de articulat acele vorbe, că lacrimile reîncepură să-i curgă pe obraji.

Molly se îndreptă de spate, apoi se aplecă din nou, după care se răsuci şi privi înainte, iar Julia fu izbită de faptul că fiica ei nu ştia ce să facă. Molly n-o mai văzuse niciodată pe Julia într-o asemenea stare. Era uimitor faptul că nu se gîndea să o cuprindă cu un braţ pe după umeri sau măcar să-şi pună o mînă pe mîna ei, aşa cum făcuse mama ei de-atîtea ori cu ea. Julia fusese întotdeauna cea care oferise alinare, nu cea care primise. Molly n-avea idee cum trebuia să procedeze într-o asemenea situaţie – iar acesta era încă un motiv care s-o facă pe Julia să plîngă. Se spune despre copii că învaţă din exemplul părinţilor, dar lucrul nu se confirma în cazul lor. Ori Molly eşuase în faţa acelui test, ori Julia nu se pricepuse prea bine s-o înveţe.

– Păi, atunci, rosti cu nesiguranţă Molly, dacă tu vrei să mai rămîi aici, eu am să plec. O să mă mai învîrt pe la Grill. Dacă te răzgîndeşti şi crezi că te pot ajuta cu ceva, intră şi spune-mi, bine?

Julia dădu din cap, însă nu privi după Molly care se îndepărta. În loc de asta, îşi rezemă coatele de coapse, îşi apăsă degetele pe buzele tremurătoare şi închise ochii. A fost suficient

să şi-o imagineze pe Vanessa Walsh întinzîndu-şi zadarnic mînuţele spre ea, şi a reînceput să plîngă. De data asta nu plîngea numai pentru Vanessa, ci şi pentru eşecul mariajului ei, pentru anii irosiţi în speranţe deşarte şi în suferinţă sufletească. Plîngea pentru că, deşi nu cunoscuse o altă viaţă în afara celei de la New York, acum nu şi-o mai dorea cîtuşi de puţin.

– Bună, auzi un glas bărbătesc coborît. Nu trebuia să deschidă ochii pentru a şti a cui mînă i se aşezase pe genunchi. Julia o acoperi cu una dintre mîinile ei. Căldura acelui bărbat era ca un balsam pentru ea. A fost un rămas-bun sfîşictor, spuse el.

Femeia dădu din cap şi îşi şterse lacrimile de pe obraji.

– M-a afectat, murmură Julia. Nici nu ştiu de ce.

– Ba ştii, rosti el cu aceeaşi voce joasă. Eşti sensibilă şi inteligentă. Tu ştii ce a pierdut fetiţa aceea.

Ea inspiră adînc şi îşi frecă nasul cu dosul mîinii.

– Ai nevoie de un şervеţel? o întrebă el şi, ca şi cînd ar fi comandat unui presupus chelner, ridică puţin tonul, spunînd: Un şervеţel, vă rog! Imediat după aceea, bărbatul îi dădu un şervеţel curat.

Femeia îşi şterse ochii şi îşi suflă nasul – totul doar cu o singură mînă, pentru că între timp degetele lor se înlănţuiseră, iar Julia nu voia să rupă acel contact. Nu-i mai păsa de lume; avea nevoie de un prieten, iar el era acolo.

Şi tot acolo era şi cîinele lui, şezînd cuminte în stînga ei şi privind-o, în timp ce Noah se afla în dreapta ei.

– Lucas se zgîieşte iar la mine, şopti ea.

Noah îi replică tot în şoaptă:

– Pentru că n-a mai văzut niciodată o femeie atît de frumoasă ca tine.

– Frumoasă? Dumnezeule! Sînt într-un hal fără de hal.

– El nu te vede în felul ăsta.

Julia se simţi oarecum consolată. Neplăcîndu-i niciodată să se dea în spectacol, îşi închipuia că oricine ar fi trecut pe-acolo şi-ar fi imaginat despre ea cum că o cam luase razna. Dar încă nu voia să plece.

– Nu este vorba doar despre Vanessa, spuse ea, cu bărbia sprijinită în palmă şi cu faţa aproape de a lui, ci şi despre o mulţime de lucruri înfricoşătoare. Obişnuim să considerăm că un copil este mai afectat de evenimentele ce se petrec pentru că nu poate înţelege amploarea implicaţiilor lor cînd, de fapt, lucrurile sînt mai greu de suportat de către un adult, tocmai pentru că îşi dă seama de ceea ce se întîmplă. În plus, un adult mai are şi responsabilitatea acţiunilor... planificărilor... mişcărilor pe care trebuie să le facă. Privirile lor se întîlniră. Mi-ar plăcea să las pe altcineva să-şi asume responsabilitatea pentru viaţa mea.

– Chiar în acest moment? Bărbatul zîmbi. Foarte bine. Ţi-e foame?

– Nu, îi răspunse ea, după care se răzgîndi şi îi spuse: Ba da! După o porţie bună de plîns, n-ar fi trebuit să-i ardă de mîncare, şi totuşi simţea un gol în stomac. Presupuse că, măcar în parte, acel gol se datora foamei.

– Eşti cumva vegetariană? o întrebă el.

– Nu.

– Atunci e bine. Bărbatul ridică din nou tonul, de data asta cu un deget îndreptat către rulota de lîngă şirul de maşini parcate. Patru hot-dogs, Alfie – cu muştar şi condimente –, şi două băuturi reci.

Julia devoră pînă la ultima fărîmă doi hot-dogs, cu muştar şi cu condimente, şi goli un pahar înalt cu suc de lămîie proaspăt stoarsă. Nu-şi amintea de cînd nu mai mîncase atît de bine la prînz. Şi nici de cînd nu mai avusese parte de o companie atît de plăcută la masă, deşi nici ea şi nici Noah nu vorbiseră prea mult. Era suficient faptul că el şedea alături de ea acolo, pe bancă, contemplînd, timp de o oră, pulsaţia portului din acea duminică.

Molly părea livid㠠. Julia remarcă acest lucru încă din primul moment în care opri maşina lîngă locuinţa lui Zoe şi se uită la

fiica ei, aşezată pe treptele din faţă. De-abia coborîse din jeep, că Molly se şi ridicase în picioare, rămînînd acolo bătoasă şi strîngînd tare cu mîna balustrada de lîngă ea. Cu expresia aceea pe faţă şi cu părul tăiat atît de scurt – cu care Julia încă nu se obişnuise – era acum o rebelă avînd o cauză foarte bine definită.

Apropiindu-se de scară, Julia încercă să-i zîmbească.

– Credeam că o să te fîţîi prin port pînă la începerea lucrului.

– Cam aşa şi avusesem de gînd să fac, începu Molly cu dispreţ. Însă tu continuai să şezi acolo împreună cu el, iar lumea începuse să comenteze, aşa că n-am mai putut suporta nici o clipă în plus.

– Lumea începuse să comenteze? o întrebă Julia. Despre ce anume să comenteze?

– Despre ceea ce se petrece între voi doi, spuse Molly, accentuînd fiecare vorbă. Despre faptul că Noah nu a mai fost interesat de foarte multă vreme de nimeni. Despre faptul că tu porţi pe deget o verighetă şi că, în cazul în care este interesat de tine, se joacă cu focul. Am fost întrebată dacă tu şi tata sînteţi despărţiţi.

– Ia-o mai încet! Noah şi cu mine am stat împreună pe o bancă, îi zise cu mult calm Julia. Doar *am stat* pe o bancă.

– El n-a prea stat pe bancă. A îngenuncheat în faţa ta. V-aţi ţinut de mînă. Capetele voastre aproape se atingeau. Oricine v-ar fi văzut ar fi ajuns la aceeaşi concluzie.

– Eu plîngeam, Molly. Eram tare necăjită. Acei oameni n-au văzut şi ceea ce s-a întîmplat cu Vanessa Walsh?

– Asta n-are nici o legătură, o contrazise Molly.

Julia era de o cu totul altă părere.

– Am fost distrusă cînd am văzut-o plîngînd cu atîta tristeţe – şi asta mi-a readus în minte acel accident. Am fost mîhnită şi am început să plîng. Noah m-a ţinut de mînă... în felul în care s-ar fi cuvenit să mă ţii tu, adăugă Julia pe un ton provocator. Îşi aminti durerea pe care o simţise atunci cînd, în ciuda

apropierii dintre ele două, Molly nu se simțise în stare măcar să-i întindă o mînă. Așa obișnuiesc oamenii să aducă alinare celor pe care îi cunosc, la care țin și de care le pasă.

– Însă tu ești căsătorită cu un alt bărbat.

– Molly, încearcă să mă asculți cu atenție, vorbi acum ceva mai tare Julia. Zoe apăruse dincolo de ușa de sticlă, însă Julia nu se uita decît la fiica ei. Noah Prine este un prieten de-al meu. N-am cîtuși de puțin intenția de a renunța la această prietenie, doar din cauză că anumite persoane au niște minți înguste. N-aș vrea ca și tu să faci parte dintre acele persoane. Te rog, Molly. Fii alături de mine! Acordă-mi măcar tu prezumția de nevinovăție.

Spre cinstea ei, Molly părea sfîșiată sufletește.

– Însă te porți atît de straniu. Ești în continuare aici, chiar și după ce ai aflat că la New York tata face niște lucruri pe care nu s-ar cuveni să le facă. Nici măcar nu i-ai dat un telefon.

Julia ar fi putut să-i spună că îl sunase pe Monte și că stătuseră de vorbă, în timp ce Molly era la lucru. Fata nu avea de unde să știe dacă era adevărat sau nu.

Dar Julia nu era o mincinoasă.

– Am corespondat prin e-mail. I-am trimis niște fotografii.

– Nu de fotografii are el nevoie! strigă Molly. El de *tine* are nevoie!

Julia o întrebă cu gravitate:

– Dar despre ceea ce aș avea și eu nevoie nu te întrebi? Nu este cumva la fel de important și faptul că eu am nevoie de această izolare? Știu că te întristează, și mă întristează și pe mine. Dar am nevoie de acest răgaz, Molly. Am *nevoie* de *timp*.

Se auzi motorul unei mașini ce se apropia. Un taxi roșu și prăfuit intră pe alee și se opri lîngă automobilul Juliei.

– Ăsta trebuie să fie taxiul nostru, spuse Zoe, ieșind pe verandă. Cine ...? Femeia amuți în momentul în care o ușă din spate a taxiului se deschise și din el coborî un bărbat. Nu atît de falnic precum fusese în zilele sale de glorie, și nici la fel de

suplu, acesta purta o cămaşă fără cravată şi pantaloni largi, bine călcaţi. Părul sur şi rărit dezvăluia un început de chelie. Faţa ovală exprima o mare îndoială.

– Dumnezeule! exclamă Julia. Tată! Porni în întîmpinarea lui, cu inima bubuindu-i în piept, uitîndu-se în maşină pentru a vedea dacă venise şi mama ei. Janet nu se afla acolo, însă dezamăgirea Juliei nu dură mult. Ideea că tatăl ei venise totuşi să o vadă îi încălzea sufletul.

Ajunsă lîngă el, îl îmbrăţişă.

– Ar fi trebuit să ne anunţi că vii, îl dojeni ea după aceea. Te-aş fi luat cu maşina de la debarcader.

– Nu ştiam nici eu că am să vin. M-am hotărît în ultima clipă. Ridică o mînă, vădit agitat. Am fost răbdător. Am stat cuminte şi i-am urmat instrucţiunile, dar cînd ca nu conteneşte să vorbească numai despre Zoe şi despre tine, pînă la urmă ţi se cam acreşte. Îi tot spun să încerce să se asculte pe ea însăşi. Cu siguranţă, n-ar fi fost încîntată de ceea ce ar fi auzit. Dar ea nu mă bagă în seamă. Pur şi simplu, spune tot ce simte şi este convinsă că numai ea vede lucrurile în mod corect. Şi, ca să-ţi spun drept, m-am săturat pînă peste cap. Nu o mai suport.

Julia simţi o tresărire interioară.

– Ce vrei să spui?

– Mai ştii cînd a fost ultima oară cînd ne-am luat o vacanţă? Dacă îţi aminteşti, te rog să îmi împrospătezi şi mie memoria, fiindcă singurele ocazii în care mai plecăm şi noi de acasă sînt legate de activităţile lui Janet. Iar pentru mine, aia nu mai e vacanţă cînd jumătate din timp ea participă la tot felul de întruniri. Este minunat că are un succes atît de mare; face lucruri foarte frumoase – nu pot să neg asta. În cele din urmă însă, ar trebui să am puţină grijă şi de viaţa mea. Simt şi eu nevoia unei pauze.

Julia înţelegea foarte bine această năzuinţă a tatălui ei.

– O pauză de la ce anume?

– De la muncă. De la Baltimore. Şi, da, de la mama ta. În ultima vreme, n-a fost deloc vesel să te afli prin preajma ei.

– Ai părăsit-o? îl întrebă Molly, alăturîndu-li-se, cu o expresie înspăimîntată pe față. Cînd se uită spre Julia, privirea ei deveni acuzatoare.

– Eu sînt aici, iar ea a rămas acolo, zise George pe un ton războinic. Are nevoie să fie o vreme singură, ca să se gîndească la efectul pe care îl produce asupra oamenilor, în timp ce eu am nevoie de o vacanță. Bătrînul schiță un zîmbet. M-am gîndit că n-aș putea găsi un loc mai bun decît acela unde se află fiica și nepoata mea. Apoi, el i se adresă din nou Juliei: Tu știi întotdeauna ce anume să spui în asemenea situații.

Încet și cu tristețe, Julia își dădu în cele din urmă seama că tatăl ei nu venise acolo pentru a o alina pe ea. Ba, chiar dimpotrivă. El avea nevoie de sprijinul ei. Și, în definitiv, de ce nu? Trecuse de multe ori prin momente similare: *Lasă-i un timp, tată, se va liniști ea pînă la urmă. Este atît de obișnuită să rezolve problemele încît, atunci cînd vede că nu poate, se simte frustrată și spune niște lucruri pe care n-ar fi vrut să le spună. Ce-ai zice să iau trenul și să vin la tine, să luăm masa împreună, iar pînă va ajunge acasă, mama poate că va fi într-o dispoziție ceva mai bună.*

Mama ei nu-i ceruse niciodată ajutorul. Cu tatăl ei însă, era altceva. Nici nu-i trecea prin minte să apeleze la un consilier familial, atîta vreme cît Julia îndeplinea așa de strălucit acest rol.

Însă, în acel moment, ea nu mai avea nici un chef să fie consilier familial. Nici nu mai voia să audă de problemele părinților ei. Îi erau îndeajuns ale ei.

Cu multă precauție, ea îl întrebă:

– Și cît ai de gînd să rămîi pe Big Sawyer?

El dădu din umeri.

– Dar tu cît timp rămîi aici? Aș sta atît timp cît stai și tu.

O zi sau două, s-ar mai fi descurcat Julia cu el. Poate chiar trei. Dar să rămînă acolo mai mult timp, pe termen nedefinit, cu povara asta pe cap? Ce s-ar fi ales de planurile ei? Numai la gîndul ăsta simțea că se sufocă.

Străduindu-se din răsputeri să-şi învingă panica crescîndă, Julia îşi căuta zadarnic cuvintele. Molly interveni în discuţie, întrebîndu-l pe George:

– Unde o să stai? Mama şi cu mine am ocupat ambele camere de oaspeţi ale lui Zoe. După o pauză, ea se oferi cam în silă: Am putea să dormim noi două într-o cameră.

– Eu o să stau în oraş, îi răspunse George. Molly clătină din cap.

– N-o să găseşti nicăieri locuri, decît dacă vrei să închiriezi o casă întreagă. Tocmai l-am auzit pe şeful meu zicînd că tot ce era mai ca lumea s-a închiriat deja. În weekendul următor, e 4 Iulie. De-acum şi pînă la Ziua Muncii nu mai ai nici o şansă.

George părea însă de neclintit.

– Atunci poate că o să mă ajute Zoe şi o să telefoneze pe la prietenii ei. S-ar putea ca vreunul să aibă o cameră disponibilă. O să mă descurc eu pînă la urmă.

Julia era chinuită de imaginea ce-i umbla prin minte – tatăl ei bîntuind încoace şi-ncolo, afectat de problemele pe care le avea cu Janet, Molly rătăcind de colo-colo agasată de problemele pe care le avea cu Julia, iar Julia însăşi încarcerată în ruinele propriei vieţi – asta fără a o mai pune la socoteală şi pe Zoe, pentru ale cărei sentimente stîrnite de prezenţa lui George singura alinare era, desigur, tot Julia.

Deodată, Juliei îi veni în minte unica soluţie salvatoare:

– Rămîi tu aici, îi spuse ea tatălui ei. Ia tu camera mea. O să stau eu în altă parte.

Molly se întoarse către ea şi o întrebă:

– Unde anume?

Juliei nici măcar nu-i mai păsa unde anume. Ştia doar că voia să scape de-acolo.

– Aş putea sta în casa familiei Walsh, răspunse ea. Ellen a mai lăsat acolo cîteva paturi. Aş putea locui şi în tabără, împreună cu elevii lui Tony Hammel. Posibilităţi mai există.

Zoe se alătură discuţiei lor, împotrivindu-se:

– Dar tu ai fost prima aici.

George adăugă şi el:

– N-am intenționat deloc să te gonesc din casă.

– E cam multă aglomerație pe aici, spuse Julia. Iar eu simt nevoia să fiu singură. Am să vin să te ajut la iepuri, Zoe. Dar este vacanța mea şi am nevoie de mai mult spațiu.

– Dar cu noi cum rămîne? îi strigă Molly. Noi am venit aici ca să fim alături de tine.

Pentru o clipă, Julia se simți oarecum vinovată – însă numai pentru că aşa fusese pregătită. Răsuflînd adînc, lăsă acea clipă să treacă şi se uită apoi țintă la fiica ei.

– Dar dacă te-ai fi descurcat bine cu serviciul de la Paris, ai mai fi venit aici? Mă îndoiesc, iar eu aş fi fost prima care să-ți spună să nu vii. După aceea, femeia se răsuci către tatăl ei şi îi zise: Spune drept! Dacă tu şi mama nu v-ați fi certat, ai mai fi venit aici? Bineînțeles că nu.

– Dar noi ne certam în legătură cu tine, se justifică el.

Şi din nou avu Julia un mic sentiment de vinovăție, care însă trecu la fel de repede. Nu mai era o fetiță şi n-avea nevoie să fie învățată ce înseamnă responsabilitatea; era o femeie în toată firea, care îşi îndeplinise cu vîrf şi îndesat îndatoririle față de familie.

Pe deplin decisă, ba chiar extrem de pornită, ea spuse:

– Dacă toate astea au ca scop să mă facă să mă simt vinovată, aşa încît să mă răzgîndesc şi să fac ceea ce v-ar face pe voi toți să vă simțiți mai bine, îmi pare rău pentru voi. Nu mă simt deloc vinovată. Am dus în spate povara responsabilităților familiei atît de mulți ani, încît nici nu le-am mai ținut socoteala. Făcu o pauză, dar nu încercă deloc să-şi reprime indignarea ce creştea în ea. Am rezolvat problemele tuturor. Pe mine cine mă ajută să-mi rezolv problemele?

13

O jumătate de oră mai tîrziu, Julia pornise deja la drum, şi în nici un moment din acele treizeci de minute nu ezită cîtuşi de puţin, deşi presiunea asupra ei era cumplită. Tatăl ei spunea întruna că el nu intenţionase să stîrnească atîta agitaţie; Molly insista asupra faptului că Julia putea foarte bine să împartă camera cu ea; Zoe îi tot şoptea – fără ca ceilalţi să audă – că ea îşi dorea ca în casa ei să rămînă Julia, nu George.

Întreg acest tărăboi o făcu pe Julia să devină mai hotărîtă ca oricînd. Dacă faptul de a fi supravieţuit acelui accident însemna că îi fusese dat să-şi refacă viaţa, femeia nu se putea gîndi la un pas mai hotărît decît acela de a-şi declara independenţa. Îşi împachetă noile haine şi mai umplu încă o sacoşă şi cu haine de la Zoe. Împachetă apoi echipamentul de fotografiat şi printerul. Deja pusese în mişcare maşina ca să plece, cînd se opri, dădu înapoi pînă la hambar, coborî şi intră acolo în fugă, luînd cu ea şi poşeta pe care scufundătorii i-o recuperaseră de pe fundul oceanului. Pielea poşetei se uscase şi arăta ca o scoarţă zbîrcită, însă pe ea o interesau lucrurile dinăuntrul ei. Unele dintre ele nu trebuiau să fie văzute şi de alţii. Îndesă poşeta în portbagaj, după care îl închise şi se urcă la volan, lăsînd în scurtă vreme în urmă locuinţa lui Zoe.

În tot acest timp, nu avu nici cea mai mică şovăială. Acum se simţea cu-adevărat liberă – şi, da, acest lucru îi dădu fiori de

vinovăție. O iubea pe Zoe. Își iubea tatăl. Și Dumnezeu îi era martor cît de mult o iubea pe Molly. Însă a se iubi la fel de mult și pe ea însăși – a-și respecta propriile nevoi – era ceva important și inedit.

Îndreptîndu-se mai întîi către port, Julia își parcă automobilul lîngă dig, înaintă pe ponton, văzu că Noah nu se afla pe barca lui și se întoarse la mașină. La scurt timp după aceea, conducea pe strada principală, apoi coti pe Spruce și trecu încet pe lîngă căsuțele pescarilor, pînă cînd zări camioneta lui albastră. Trase mașina lîngă ea, și de-abia coborî, că Lucas se și înființă și o escortă în scurtul drum pînă la casă. După ce trecu pe lîngă tufele încă înmiresmate de liliac, cu toate că florile se cam ofiliseră, femeia ciocăni tare în ușa uzată.

Noah îi deschise... și atunci, pentru întîia oară, amintindu-și de acuzațiile lui Molly referitoare la capetele lor atît de apropiate, la felul în care se ținuseră de mînă și la faptul că Noah nu mai fusese de multă vreme împreună cu cineva, Julia simți o ezitare. Bărbatul i se părea acum mai înalt, poate ca efect al întunecimii din spatele lui. Purta jeanși și un tricou fără mînecі. Julia îi admiră umerii lați și bicepșii fermi.

Pe unul dintre bicepși se afla un tatuaj în formă de funie. Zărindu-l, ea simți un fior ca o arsură, un fior pe care nu-l mai simțise de multă vreme – nici pentru Monte și nici pentru nimeni altcineva. Se considerase întotdeauna atrăgătoare, nu și sexy – iar asta probabil pentru că așa o vedea Monte. Dacă el ar fi considerat-o sexy, își continuă ea raționamentul, probabil că n-ar mai fi călcat strîmb.

Noah îi zîmbi din cadrul ușii și îl privi apoi pe Lucas.

– Ce îți spuneam eu? Se pricepe să recunoască frumusețea! Ce mai faci?

– Nu prea rău, îi răspunse ea. De fapt, nici prea strălucit. Aș vrea să te rog să-mi faci o imensă favoare. Știu că este din partea mea o îndrăzneală cam mare. Este adevărat că profit de faptul că s-a întîmplat să ne aflăm în același timp pe *Amelia*

Celeste. M-ai tratat cu atîta bunătate pînă acum, încît mă simt vinovată că îți mai cer încă ceva, dar atunci cînd te împinge nevoia, nu te mai poți gîndi decît la o singură soluție. Desigur că nu puteam vorbi despre soluția asta cu Zoe, cu Molly şi cu tatăl meu...

– A venit aici şi tatăl tău?

Julia dădu din cap.

– A sosit pe neaşteptate, şi s-au adunat atîția membri ai familiei mele acasă la Zoe, încît lucrul a devenit prea deranjant pentru mine. Aşa că mi-am făcut bagajul şi, pur şi simplu, am plecat de-acolo. Ştiu că aşa trebuia să procedez, însă nu sînt deloc obişnuită să acționez impulsiv, iar acum am ajuns într-un mare impas. Aşa că ți-am bătut la uşă. Nu e nici o problemă dacă mă refuzi, te rog să nu eziți s-o faci. Este primul loc în care m-am oprit şi, dacă te simți stînjenit, sînt sigură că mai există şi alte variante...

Bărbatul îşi duse un deget la buze.

Ea încetă să mai vorbească.

– Şi acum cauți un loc în care să stai? o întrebă el.

Cu o expresie de scuză, femeia dădu din cap.

– Ai vrea să stai în casa mea de pe deal?

Julia trase adînc aer în piept.

– Cu disperare.

– Atunci, este a ta.

Ea expiră ca eliberată de sub o grea povară.

– Eşti sigur că nu te deranjează?

– Sînt absolut sigur. Băiatul meu vine mîine pe insulă, aşa că, oricum, n-aş mai fi trecut pe-acolo.

– Ştiu că acolo îți ții computerul. Să-mi spui cînd o să ai nevoie să-l foloseşti, iar eu o să te las singur, cît timp o să vrei. Doar că este o amplasare ideală, atît de liniştită şi de retrasă. Am nevoie de tihnă ca să-mi adun gîndurile. Am să folosesc telefonul celular, ca să nu-ți încarc factura telefonică. Şi sînt ordonată. O să am grijă de gospodărie.

– Nu sînt deloc îngrijorat.

– Adevărat? îl întrebă femeia.

El dădu din cap şi îi zîmbi.

– Nu există o altă persoană pe care să o accept mai cu dragă inimă în patul meu.

Julia rîse cu încîntare. Da, auzise avertismentele lui Molly, însă îşi închipuia că şi Noah aflase despre bîrfele şoptite pe la colţuri. Iar dacă pe el nu-l deranjau, atunci nu aveau să o deranjeze nici pe ea.

– Îţi mulţumesc, îi zise femeia, zîmbind fericită. Se pregăti să plece, apoi mai zăbovi puţin, se uită către Lucas, iar după aceea din nou la Noah. Mmm, poate îmi reaminteşti cum se ajunge acolo.

Noah făcu chiar mai mult decît atît. Bărbatul o conduse pînă la vilă, mergînd înaintea ei cu camioneta lui. În drum, se opri şi la magazinul general, pentru a cumpăra un stoc de alimente de bază – pe care, în ciuda protestelor Juliei, insistă să le plătească, spunîndu-i că, de fapt, ea era aceea care îi făcea lui un serviciu, şi nu invers. Traversa o perioadă dificilă – resimţea acut pierderea tatălui său, urma să se confrunte cu fiul lui, era torturat de nevoia de a justifica într-un fel faptul că scăpase cu viaţă din acel accident –, aşa că rugămintea ei picase exact la momentul potrivit.

Ca să nu mai vorbim de faptul că îi şi plăcea de Julia. Era diferită de celelalte femei pe care le cunoştea. Gîndea cu capul ei şi îl putea contrazice cu argumente solide, dar nu pretindea că ştie răspunsurile la toate întrebările de pe lume. Lucrul ăsta era extrem de reconfortant, după experienţa lui cu Sandi.

Iar în afară de asta, era măritată, ceea ce îl făcea să se simtă în siguranţă în compania ei. Nu era nevoit s-o impresioneze, nu trebuia să se întrebe dacă îi plăcea sau nu insula, dacă mai voia să rămînă aici sau dacă suporta uşor lipsa

de cultură şi de confort. Nu trebuia să se scuze pentru că se culca şi se scula foarte devreme. Nu era obligat să se îmbrace la patru ace pentru ea.

Dat fiind faptul că ea era măritată, nu se putea întîmpla nimic între ei. Bineînţeles, lumea vorbea. Însă persoanele la a căror părere ţinea ştiau că nu avea obiceiul să se implice într-o relaţie cu o femeie căsătorită.

Despre Lucas se putea spune că era îndrăgostit de ea.

Pentru Noah, Julia Bechtel era o bună prietenă. De aceea era bucuros să-i pună la dispoziţie casa de pe deal, şi să o aprovizioneze cu mîncare. Se simţea bine făcînd asta, se simţea chiar extraordinar de bine. Din clipa în care deschise uşa şi aduse înăuntru primele bagaje, locul i se păru deodată mai cald. Faptul că ea părea să adore acea casă era un alt prilej de mulţumire pentru el.

Femeia nu-şi adusese foarte multe lucruri, aşa că terminară repede instalarea ei. Maşina ei fusese golită, mîncarea, pusă la adăpost, hainele ei, despachetate, printerul, conectat la calculatorul lui, astfel încît ea să poată printa sau trimite prin e-mail imagini după pofta inimii. Trecînd peste toate protestele Juliei, Noah îi instală pe calculator programul de editare foto, astfel încît să poată face şi alte experimente. Apoi, dat fiind că era de-abia ora patru după-amiază, el îi propuse o plimbare ca să-i arate împrejurimile: pădurea ce înconjura casa, potecile de-abia vizibile care conduceau de-a lungul pereţilor din pietre sfărîmate pînă la ruinele unei vechi pivniţe, la un pîlc de mesteceni groşi cu scoarţa albă cojită şi la o stîncă de unde se deschidea o privelişte splendidă. Cînd se întoarseră, era deja ora şase, aşa că el desfundă o sticlă de vin Chardonnay şi tăie cîteva felii dintr-o franzelă franţuzească, în timp ce ea spălă nişte struguri negri şi dezgheţă un calup de brînză. Duseră toate pe terasa dormitorului, se aşezară pe şezlonguri şi se bucurară de liniştea şi pacea de-acolo.

*

Noah nu ştia dacă din cauza vinului, a faptului că tocmai petrecuse cel mai plăcut răgaz de mulţi ani încoace sau pur şi simplu a evidenţei că sosirea lui Ian urma să aibă loc peste doar şaisprezece ore, dar simţea că nu mai putea tărăgăna lucrurile. Cînd, în cele din urmă, reveni în casa părinţilor săi, bărbatul se simţea extrem de motivat să treacă imediat la treabă, în ciuda faptului că se apropia amurgul. Pentru întîia oară de cînd plecase pe continent împreună cu tatăl său în acea fatidică zi de marţi, el ridică storurile, deschise ferestrele şi aerisi bine întreaga casă. Strînse apoi aşternuturile atît de pe patul său cît şi de pe acela al lui Hutch şi spălă cearşafurile. Făcu loc în şifonierul său pentru hainele lui Ian, duse în camera lui Hutch propriile lui haine şi le depozită pe acelea ale lui Hutch în nişte lăzi. Socotind că jumătate din mîncarea din frigider era deja alterată, o aruncă pe toată la gunoi şi şterse bine rafturile, gîndindu-se că a doua zi de dimineaţă le va umple cu hrană proaspătă. Curăţă bine de tot baia. Spălă prosoapele, după care îşi spălă îmbrăcămintea. Înlocui becul electric ce se arsese la una dintre lămpile din camera de zi. Îndepărtă toată cenuşa din şemineu.

Termină de-abia spre miezul nopţii. Era obosit, însă avea un sentiment de împlinire. Casa era acum curată şi mirosea proaspăt. Se întinse pe un cearşaf curat, în patul părinţilor săi – devenit al lui – şi lăsă adierea aerului sărat care intra pe geamul deschis să-i învăluie uşor trupul. Îi era bine, aşa cum nu-i mai fusese de multă vreme.

În acel moment, se gîndi la părinţii săi care ani întregi dormiseră în acea cameră, în acel pat. Fuseseră fericiţi împreună. Noah îşi aminti felul în care se priveau şi scurtele atingeri fireşti, lipsite de ostentaţie, dar suficiente pentru a sugera o intimă comunicare între sufletele lor. Toate imaginile acestea erau o adevărată mîngîiere pentru el.

Căzu într-un somn adînc şi odihnitor. Nu se trezi nici măcar la ora la care obişnuia să plece la pescuit de homari, ci dormi

neîntors pînă la opt dimineața, cînd sări din pat, merse într-un suflet la magazin, umplu frigiderul și cămara, tunse peluza și îl îmbăie pe Lucas.

După ce termină de făcut toate astea, se gîndi cu plăcere la Julia, aflată în casa lui de pe deal. Plin de speranțe, Noah îl fluieră pe Lucas, după care se urcă în camionetă și plecă să-l întîmpine pe Ian la Portland.

Julia dormi pînă tîrziu în acea dimineață, în parte fiindcă pentru asta erau făcute vacanțele, însă mai mult fiindcă se culcase extrem de tîrziu. Lucrurile se succedaseră fără întrerupere – un telefon scurt lui Zoe, pentru a o anunța unde locuia, un mesaj similar lăsat lui Monte, despachetarea parțială a bagajelor, cercetarea casei pentru a se familiariza cu locurile în care se găseau diversele obiecte și cu modul de a le utiliza, iar în cele din urmă o ieșire pe terasă, pentru a contempla jocul lunii și al stelelor ce se ascundeau în spatele unui văl de nori mișcători. Cînd se spălase, își lăsase verigheta pe policioara de la baie, iar apoi, cînd trăsese de pe pat cuvertură albă, retrăise cu emoție evenimentele zilei, oscilînd între neîncredere și mîndrie, surescitare și teamă.

În plus, dormind în patul și în așternuturile lui Noah, era acut conștientă de faptul că ... dormea în patul și în așternuturile lui Noah. Un gînd nou, o încîntătoare abatere de la celelalte gînduri, dar destul de neliniștitor.

Într-un tîrziu, stînd culcată în patul acela, avu revelația faptului că niciodată pînă atunci nu locuise singură. Trecuse direct din căminul părinților într-o cameră pe care o împărțise cu alte două fete, iar de-acolo se trezise alături de Monte. Da, era adevărat că Monte pleca uneori în călătorii de afaceri, dar asta nu însemna că locuia singură. Acum însă, era cu totul altceva. Cît timp va sta aici, nu va mai împărți patul cu altcineva, nimeni în afară de ea nu va mai folosi baia și își va bea singură prima cafea a zilei.

I se părea minunat că, după accident, îi fusese sortit să trăiască o nouă experiență. Pentru cît timp? Nu știa. Dilema aceasta, cu privire la viitorul ei, o ținusc trează pînă la ora trei dimineață.

Adormise fără a fi întrezărit vreo soluție și fu trezită încă o dată de viziunea acelei prore purpurii țîșnind din ceață și năpustindu-se spre ea. Tremurînd, cu răsuflarea tăiată, avu nevoie de ceva timp ca să-și dea seama unde se afla și să se liniștească. Dar, după aceea, adormi repede.

Se trezi din nou de-abia după ora nouă dimineața, cînd dormitorul era scăldat în lumină. Dincolo de geamuri, un abur cețos dădea un aer mistic nuanțelor de albastru și de verde care delimitau cerul, marea și pădurea. Sprijinită de pernele pe care le admirase în joia precedentă, își permise să mai zăbovească o vreme, parcă plutind în ușoara pîclă alburie – atît de transportată încît nici nu auzi zgomotul mașinii care se apropia și nici primul sunet al soneriei de la intrare. Se trezi din visare la o serie de scurte semnale repetate cu nerăbdare.

Presupunînd că Noah era cel care suna, femeia își puse un halat și se grăbi să urce scările. Cînd deschise, fu uluită să dea acolo peste Molly, care avea un aer extrem de prudent. Bucuroasă, Julia înflori într-un zîmbet.

– Molly! strigă ea, luînd-o imediat pe fată de mînă. Trebuie să-ți arăt ceva. O trase în casă și o conduse în jos pe scări și apoi pe terasă. Spune și tu! Nu este asta cea mai frumoasă priveliște din lume?

Molly admiră pentru o vreme peisajul, după care se întoarse către Julia.

– Este într-adevăr frumos, zise ea cu calm. Și casa este la fel de frumoasă. Zoe mi-a spus că este a lui Noah.

– Da. Julia își puse ambele mîini pe umerii fiicei sale. Foarte bine. Ai sosit pe neașteptate. L-ai găsit cumva și pe el aici?

– Nu.

– Vezi vreun semn că ar fi fost şi el aici?

– Văd că nu mai ai verigheta pe deget.

– Niciodată nu o țin pe deget noaptea. Doar ştii şi tu lucrul ăsta. Uită-te peste tot. Există vreun semn că a fost şi el aici?

– Încă nu m-am uitat.

– Crede-mă pe cuvînt, rosti Julia cu blîndeţe, dar şi cu fermitate. Nu a fost. El nu locuieşte aici, şi ăsta este unicul motiv pentru care pot sta eu aici. Este locul ideal pentru mine. Nu crezi?

– Nu ştiu ce să mai cred, îi răspunse Molly, pierzîndu-şi orice urmă de stăpînire de sine. Părea totalmente năucită. Întotdeauna lucrurile au stat într-un fel, iar dintr-odată nimic nu mai este ca înainte. Tu eşti aici, în timp ce tata a rămas acasă, iar acum a venit aici şi bunicul, însă fără bunica. Pînă acum, am socotit că familia mea este cea mai unită. Ce s-a întîmplat cu tata? Nu-şi dă seama că tu eşti cea mai bună femeie de care poate avea parte? Julia se înduioşă. Cuprinzînd-o cu braţele pe după umeri, îşi strînse fiica la piept – pînă ce aceasta se dădu înapoi, aşteptînd cu nerăbdare un răspuns şi insistînd: Chiar nu-şi dă seama? Ce anume caută?

– Adulaţia? Aventura? Noutatea? Riscul? N-am de unde să ştiu, Molly. Tot ce ştiu este că acum sînt foarte furioasă pe el. Nu numai Julia fusese afectată de escapadele lui sentimentale. Acum şi Molly fusese rănită. Asta schimba radical lucrurile.

– I-am telefonat în dimineaţa asta, spuse Molly. A fost prima dată cînd am vorbit cu el după acea noapte, şi am vrut să afle cît de supărată eşti. Mi-a spus că nu este încurcat cu femeia aceea. Molly poate chiar credea asta, nu însă şi Julia. Spune că este o veche prietenă de-a lui şi că soţul ei a încuiat uşa locuinţei, iar ea a rămas pe dinafară. S-ar putea să fie adevărat. Nu i-am prins chiar în flagrant delict. Şi i-am mai spus că locuieşti singură aici, aşa că, dacă se hotărăşte să vină şi el, veţi putea discuta între patru ochi.

– Cum ai putut să faci aşa ceva?

– Uite că am făcut-o, iar el mi-a răspuns că s-ar putea să vină.

Julia era de-a dreptul îngrozită.

– Dar eu nu vreau să vină aici. E vorba de timpul meu, de locul meu şi este în definitiv problema mea. N-aveai nici un drept să te amesteci şi să-i sugerezi să vină.

– Dar este tatăl meu...

– Eşti mare de-acum, Molly. Poate că ai să mai petreci cîteva vacanţe acasă, dar acum eşti pe picioarele tale şi ai prietenii tăi. Eu sînt cea care va rămîne cu tatăl tău. Eu trebuie să decid ceea ce vreau cu-adevărat.

– Dar a jurat că nu s-a întîmplat nimic între ei, insistă Molly.

– De data aceea? o întrebă Julia. Sau data anterioară, sau cea de dinainte?

– Nu poţi să-l ierţi?

– Nu este atît o chestiune de iertare, cît una de încredere. Sînt mult mai multe lucruri ce trebuie luate în considerare, Molly. Nu e vorba numai căsnicia mea. Mai ţii minte ceea ce ţi-am spus ieri, despre nevoile celorlalţi? N-a fost cîtuşi de puţin o glumă. Şi în privinţa asta nu-l învinovăţesc pe tatăl tău sau pe bunicii tăi, sau pe tine. Eu aş fi putut să refuz. Însă voi toţi aveaţi nevoie de mine, iar eu voiam să aveţi nevoie de mine, şi poţi găsi o satisfacţie în asta.

– Dar nu la infinit? Asta vrei să spui?

– Vreau să spun că m-am definit pe mine însămi doar în relaţie cu ceilalţi – ca nevastă a lui Monte, ca mamă a lui Molly, ca fiică a lui Janet. Nu am nici o identitate.

– Şi simţi acum nevoia de aşa ceva?

– Cred că da.

– Aşa, deodată? Tocmai acum? Din cauza accidentului?

Julia se sprijini de balustradă, întorcîndu-se cu spatele la panorama din faţa terasei.

– Cele mai multe dintre persoanele care au murit în acel accident erau mai tinere decît mine. Aveau o viaţă înaintea lor.

Iar eu am fost cruțată. De ce? În ce scop? Trebuie să existe o finalitate, ceva ce nu are legătură cu viața mea de pînă acum. Mai am ceva de înfăptuit. Nu că ar trebui să schimb eu lumea. Problema este doar a mea, a împlinirii mele, ca ființă umană.

– Cred că ești deja împlinită ca ființă umană, îi replică Molly.

– Ei bine, eu nu cred. Așa încît, poate că tocmai asta îmi lipsește. Poate că eu nu mă prețuiesc la justa mea valoare. Acele vorbe i se părură familiare. Reuși într-un tîrziu să-și dea seama că le auzise la ședințele de terapie. Atunci, nu le acordase atenția cuvenită. Schimbarea era dureroasă. Demonul pe care îl cunoștea era mai bun decît cel pe care nu-l știa încă.

Și acum?

– Nu vrei să te întorci la Zoe? o rugă cu stăruință Molly.

Julia privi de jur împrejurul ei.

– Deocamdată, locul ăsta este foarte potrivit pentru mine. Mă poți vizita oricînd vrei.

– Aș putea să rămîn și eu aici?

Juliei aproape că îi veni să urle. Să-i pună o asemenea întrebare, după tot ce-i spusese în legătură cu nevoia acută de spațiu pe care o resimțea?

Luîndu-și fiica de braț, o conduse spre scări.

– Vreau să stai la Zoe.

– Eu vreau ca și tu să stai acolo, îi zise Molly. Apoi fata se avîntă cu întrebarea: Ce anume se petrece între bunicul și bunica? Și între bunicul și Zoe? Nu-și vorbesc deloc. Am vrut să ung cu gem de afine niște felii de pîine prăjită, însă Zoe a ținut cu tot dinadinsul să gătească ea ceva, dar nici măcar nu s-a așezat cu noi la masă. Nu s-a mai dezlipit de lîngă aragaz. Bunicul a stat de vorbă cu mine, citind în același timp *Wall Street Journal*. Cred că o s-o sun pe bunica.

– Margaret Maric, să nu care cumva să faci una ca asta. Lasă-i pe bunici să-și rezolve singuri propriile probleme. Ai înțeles ce ți-am spus?

*

Sfatul acela era unul foarte bun şi ar fi fost bine ca şi Julia să-l urmeze. *Nu este treaba ta să te amesteci*, îşi zise în sinea ei. *Nu poţi căra bagajele tuturor, cînd de-abia izbuteşti să ţi le urneşti pe-ale tale.*

Însă era vorba despre mama ei, o femeie al cărei soţ plecase de-acasă după patruzeci şi ceva de ani de convieţuire şi care îşi găsise adăpost în casa unei alte femei, tocmai aceea cu care avusese cîndva o unică aventură. Ar fi trebuit să fie din piatră, ca să nu simtă compasiune faţă de ea.

Ba, mai mult, o măcina remarca lui Zoe, cum că ea şi mama ei erau identice. Julia nu se considera o persoană care se eschivează să privească lucrurile în faţă, atunci cînd situaţia se înrăutăţeşte.

Aşa că o sună pe Janet la serviciu. Janet veni imediat la telefon, însă nu făcu nici o altă concesie în plus.

– Da, Julia, îi răspunse ea pe un ton sobru.

Julia simţi bine cunoscutul nod în stomac.

– Este totul în regulă cu tine?

– Mă simt foarte bine.

– Ştii că tata a venit aici să mă vadă.

– Asta-i situaţia.

– Şi nu te deranjează?

– Este om în toată firea, Julia. Poate să meargă oriunde are chef.

– Nu ăsta a fost sensul întrebării mele.

– Mă deranjează, dar se pare că ceea ce vreau eu nu interesează pe nimeni. N-am vrut să pleci acolo, şi totuşi te-ai dus, iar acum te-a urmat şi tatăl tău. În cazul în care chiar vrei să ştii părerea mea, află că se comportă faţă de mine la fel de irresponsabil ca şi tine faţă de soţul tău. Nici unul dintre voi doi nu ar avea ce căuta acolo.

– Ba dimpotrivă, spuse Julia, deoarece se îndepărtaseră de la subiectul discuţiei. Ne aflăm aici fiindcă şi Zoe se află aici.

După o foarte scurtă pauză, Janet rosti pe un ton sec:

– Aşa, deci? Julia, trebuie să particip la o întrunire. Distracţie plăcută în continuare!

Avionul lui Ian avea întîrziere, aşa că Noah fu nevoit ca, timp de o oră, să şadă pe un scaun în aeroport, neavînd altceva mai bun de făcut decît să se gîndească la faptul că timp de trei săptămîni avea să fie împreună cu fiul său şi să se întrebe cum se vor descurca, dacă se vor înţelege, despre ce vor vorbi, dacă vor reuşi să stabilească o legătură între ei. Sandi avusese dreptate. Pînă atunci, Noah nu fusese prezent la nici unul dintre momentele importante din viaţa fiului său. Va fi nevoit să facă faţă resentimentelor lui Ian şi amîndoi vor trebui să înfrunte înstrăinarea dintre ei.

Noah îşi dorea din suflet să poată schimba acea stare de lucruri. Avea la dispoziţie pentru asta doar cele trei săptămîni, însă, deocamdată, nu avea decît o vagă idee asupra modului în care ar fi izbutit să-şi ducă la îndeplinire intenţia, una vagă, dar importantă. Era un adevărat expert în materie de pescuire a homarilor, şi totuşi se simţea totalmente nepregătit să se comporte ca un tată. Nici măcar nu putea lua în calcul metodele folosite de tatăl său cu el, întrucît vremurile evoluaseră mult.

Simţindu-se complet derutat, se ridică în picioare şi se apropie de peretele de sticlă, unde rămase pînă cînd avionul ateriză şi se apropie de terminal. Atunci fu cuprins de un val de nelinişte. Eşuase ca soţ, eşuase şi ca părinte. Chiar dacă acum avea motive întemeiate pentru a crede că relaţia cu Ian avea să se reînnoade, de unde ştia el că nu avea să eşueze din nou?

Dincolo de peretele de sticlă, avionul se oprise în dreptul porţii. Cînd uşa avionului se deschise, inima lui Noah începu să bată mai tare. Se întreba cum va reacţiona Ian, cît de mult se schimbase de la ultima lor întîlnire. Aceasta se petrecuse la New York, în timpul weekendului de Paşte, cu ceva mai mult

de două luni în urmă. Ian se îmbrăcase atunci destul de cuviincios, cu pantaloni largi, o cămaşă şi pantofi moderni, încît să poată lua cina într-un restaurant simandicos, să meargă la teatru şi să locuiască la hotelul Ritz Central Park. Bineînţeles că tot îi ieşea cămaşa din pantalonii prea lungi ce îi atîrnau peste pantofi şi că avea părul cam lung. Toate acestea însă puteau fi trecute cu vederea pentru că era frumuşel, mai ales atunci cînd zîmbea ospătarilor, şoferilor de taxi, personalului hotelului, dar niciodată lui Noah.

În Manhattan, vizitaseră împreună Muzeul de Istorie Naturală, Noah sperînd să-i stîrnească fiului său dragostea pentru natură, dar Ian se arătase plictisit.

În aeroport se iviseră deja primii pasageri. Noah nu slăbea din ochi ieşirea. După un flux mai mare de persoane, mulţimea începu să se subţieze. Ieşiră încă doi călători, urmaţi de trei adolescente. Noah începea să se impacienteze şi chiar să devină mînios, pentru că dacă Ian pierduse avionul, iar Sandi nu îl avertizase, şi-ar fi putut utiliza cu mai mult folos dimineaţa respectivă, mai ales pentru golirea capcanelor de homari.

Apoi apăru şi Ian. Era îmbrăcat după ultimul răcnet, cu jeanşi prespălaţi şi decoloraţi, tricou cu inscripţii, iar părul lui era acum mai scurt, cu şuviţe blonde, ridicat ca o creastă, în creştetul capului. Dar băiatul era la fel de drăguţ ca întotdeauna. Cînd cele trei adolescente îşi încetiniră mersul şi îi făcură semne cu mîinile, înainte de a-şi continua drumul, el începu să păşească mai ţanţoş. Să fi fost nişte prietene de-ale lui din Baltimore? N-avea nici o importanţă. Noah, care nici nu-şi închipuise pînă atunci că Ian era destul de mare ca să facă ocheade fetelor, simţi, un moment, o autentică mîndrie de mascul. Fiul său devenise bărbat, ori cel puţin se îndrepta iute către acest statut.

Cînd îl zări pe Noah, rînjetul de pe figura lui Ian dispăru cu desăvîrşire dar, cu toate astea, mîndria tatălui său rămase intactă. Ian era un tînăr conştient de felul plăcut în care arăta. La aceeaşi vîrstă, Noah fusese mai copilăros. În ultima vreme,

copiii se maturizau mai repede. Sau poate că doar cu copiii de pe continent se întîmpla acest lucru.

– Bună, spuse Noah, grăbindu-se să-şi întîmpine fiul. Cînd îşi strînseră mîinile, dintr-un impuls spontan, îl trase pe Ian la pieptul său şi îl îmbrăţişă. Gestul nu a fost absolut firesc, mai ales îmbăţoşării lui Ian. Cînd Noah îl eliberă din strînsoare, băiatul părea chiar iritat.

Însă lui Noah nu-i părea cîtuşi de puţin rău, îmbrăţişarea aceea confirma faptul că Ian era fiul său, carne din carnea sa şi sînge din sîngele său. Nu, nu avea de ce să-şi ceară scuze pentru că îşi strînsese fiul în braţe.

– Arăţi trăsnet, Ian, îi spuse bărbatul. Ian ridică din umeri. Cum a fost zborul?

– În regulă, îi răspunse Ian cu o voce schimbată, mai groasă, care îl surprinse pe Noah.

– Ai mîncat ceva în avion?

– Nişte alune, se auzi din nou acel glas îngroşat şi plin de indiferenţă.

Noah sperase că vor lua prînzul împreună la Rockland, dar îşi închipui că lui Ian deja s-ar putea să-i fie foame.

– Ai bagaje?

– Nu, îi răspunse băiatul, pe un ton aproape insolent, arătînd din cap înspre sacul pe care îl purta atîrnat de umăr. Ăsta-i tot bagajul meu. Doar insula asta nu este New York-ul.

Băiatul reuşise să-l pună la punct pe tatăl său. Faptul că nu crescuse în mediul mai sofisticat de pe continent îi dăduse întotdeauna lui Noah o stare de stînjeneală. Mai recuperase cîte ceva în răstimpul în care locuise la New York, dar originea lui rămînea modestă. Sandi nu uita să-i amintească acest lucru cînd îşi exprima diversele ei nemulţumiri.

Noah îşi dădu seama că era foarte aproape de a intra în defensivă, şi cum nu-şi dorea acest lucru, arătă către ieşirea din aeroport.

– Atunci, hai să mergem!

*

Luînd-o cu maşina spre nord, pe la bariera Maine, Noah se străduia din răsputeri să converseze cu Ian.

– Şi, cu baseballul cum mai merge?

– Gata cu el, veni replica.

– Pe timpul verii?

– Da.

– V-aţi descurcat bine? Ian înălţă din umeri. Asta ce-a vrut să fie? Un da sau un nu? îl întrebă Noah.

– Un da.

– Tot pe acelaşi post joci?

– Da.

– Îţi mai place să faci cros pe coclauri, cînd vine toamna?

După ce dădu din nou din umeri, Ian mormăi:

– Asta îmi conservă condiţia fizică.

– Cum se mai descurcă echipa Orioles?

– Execrabil. S-au cam dus de rîpă, după retragerea lui Cal Ripkin.

– Credeam că mai aveau şi alţi jucători buni.

– I-au vîndut pe toţi.

Noah oftă.

– Adevărul este că tot Red Sox au rămas cei mai buni.

Mergînd pe lîngă ţărmul oceanului, Noah trecu şi de bariera de la Brunswick şi intră pe Route 1, îndreptîndu-se spre Wiscasset, unde se opriră să mănînce de prînz, la Red's Eats.

– Aici? îl întrebă Ian, privind cu neîncredere în direcţia micii clădiri roşii cu servirea la fereastră şi cu mese şi scaune din material plastic.

– Vezi undiţa aceea din vitrină? Aici se mănîncă cea mai bună ruladă de homari din întreg statul.

– Nu-mi place să mănînc homari.

– Asta poate pentru că n-ai mîncat niciodată o ruladă de homari făcută aşa cum trebuie.

– Îmi vine să vomit, atunci cînd mănînc homari.

Noah oftă.

– Dar scoici fripte mănînci?

– Asta da.

– Atunci comandă-ți niște scoici fripte, îi spuse Noah și coborî din camionetă.

Ian comandă scoici fripte și le mîncă pe toate. Cînd Noah îi ceru un șervețel, băiatul i-l dădu. Cînd Noah îi spuse să meargă la toaletă înainte de a o porni din nou la drum, băiatul se conformă. Cînd Noah îi spuse să-și pună centura de siguranță, băiatul și-o puse imediat.

Băiatul părea docil. Tot era ceva, deși nu prea promițător pentru o viitoare relație. Dar începutul era bun. Noah așteptă pînă ajunseră înapoi pe Route 1, pe la jumătatea distanței între Wiscasset și Damariscotta, după care încercă să reînnoade firul discuției:

– Ce mai face mama ta?

– Foarte bine.

– Te ține prea din scurt?

– Nu.

– Este mîndră de tine, acum că ai intrat în ultimul an de liceu. Ție cum ți se pare?

– La ce te referi?

– La faptul că ești în ultimul an.

– Nasol, îi răspunse Ian. Toată lumea te bate la cap să mergi în continuare la colegiu. Eu unul nu vreau.

– Și de ce nu?

– Pentru că nu știu ce anume să aleg. Ar fi o pierdere inutilă de timp. Poate doar dacă aș putea să joc în continuare baseball, ceea ce n-o să se întîmple, deoarece nu sînt îndeajuns de bun.

– Cine ți-a băgat în cap una ca asta? îl întrebă Noah, aruncîndu-i fiului său o privire.

Ian îl privi și el, cu un aer sfidător.

– Antrenorul meu.

– Ce ştie el?

– Ştie o mulţime.

– Deschide torpedoul şi dă-mi de-acolo ochelarii de soare, îi ceru Noah. După ce Ian i-i dădu, bărbatul îl întrebă: La ce colegiu vrei să mergi ca să te interesezi?

– Încă nu ştiu. Mama a planificat toată călătoria.

– Ian, dar este vorba despre viitorul tău. Ar trebui să-ţi găseşti ceva care să-ţi placă.

Ian nu-i mai răspunse.

Noah îl lăsă în pace, pînă ce ajunseră la periferia oraşului Rockland. Trecură pe lîngă un grup de fete, şi bărbatul încercă marea cu degetul:

– Le cunoşteai pe fetele acelea care au ieşit din avion înaintea ta?

– Nu.

– Erau frumuşele.

– Erau cam amărăştence.

Noah ştia că asta însemna că fetele acelea frecventau o şcoală de stat şi nu una particulară, precum Ian.

– Şi ce dacă? Şi eu şi mama ta ne-am făcut studiile numai la şcoli de stat. Dar fetele de la şcoala ta cum sînt?

– Cu siguranţă că mult mai ca lumea.

– Îţi place de vreuna anume?

– Nu.

– Nici măcar de cea cu care ai fost la pretrecerea de sfîrşit de an?

– Nu este decît o prietenă de-a mea. Şi am fost împreună cu alţi prieteni. Nu a fost cine ştie ce mare lucru.

Pe cînd se apropiau de debarcaderul feribotului, Noah zări o fată frumuşică.

– Dar de fata aceea ce părere ai?

– E mişto, îi răspunse Ian.

– Dacă aş mai avea acum vîrsta ta, mie personal mi s-ar părea formidabilă.

Ian se holbă uluit la tatăl său.

– Dar nu mai eşti de vîrsta mea.

– Şi sînt recunoscător pentru asta, spuse Noah, oprind imediat motorul camionetei şi uitîndu-se fix în ochii băiatului. Bineînţeles că nu îmi amintesc să fi fost la fel de sfidător, însă cu siguranţă că le-am dat şi eu ceva bătaie de cap părinţilor mei. Iar ei, la rîndul lor, m-au învăţat, prin puterea exemplului, cel puţin un singur lucru, şi anume să am răbdare. Mai avem zece minute pînă ce ne vom îmbarca pe feribot, mai adăugă el, după care îşi întoarse privirile de la Ian.

Răbdarea era un element, hotărî Noah, iar progresul era un cu totul alt element. Stînd în picioare lîngă balustrada feribotului în timpul traversării, se întreba dacă primul avea să i-l aducă şi pe celălalt. Îşi dorea din tot sufletul să poată menţine o relaţie cu fiul său. Dar succesiunile acestea de întrebări şi de răspunsuri nu constituiau o relaţie.

Vestea îmbucurătoare era aceea că, deşi feribotul oferea destule locuri în care să te poţi ascunde, Ian nu se îndepărtase prea mult de Noah. Stătea şi el tot lîngă balustradă, la nici doi metri distanţă de tatăl său, uitîndu-se la insulele care prindeau rînd pe rînd contur şi culoare. Dintre cele patru aflate pe traseul feribotului, Noah ar fi putut să-i arate ceea ce deosebea insula Little Sawyer, de Big Sawyer, de West Rock şi de Hull. Ar fi putut să-i arate barca *My Andrea*, care trecuse pe lîngă ei, avîndu-l la cîrmă pe Leslie Crane. Ar fi putut să-i arate şirul de balize, vopsite în verde şi auriu, pe care îl întindea Leslie. Ar fi putut să-i spună că acesta le punea de la nord la sud, şi că, dacă voiai să ştii unde anume puteai obţine o recoltă bună de homari, trebuia doar să urmăreşti acele geamanduri de culoare verde cu auriu, deoarece Leslie era foarte priceput şi unul dintre cei mai de succes pescuitori de homari de pe insula lor. Ar fi putut

să-i arate locul în care se scufundase *Amelia Celeste*, luînd cu ea şi viaţa bunicului lui.

Dar Noah nu zise nimic. Se temea de vreo remarcă zeflemitoare din partea lui Ian, una care i-ar fi stîrnit mînia, iar el trebuia să evite cu orice preţ asta. Se decise că era mai bine să lase lucrurile să se desfăşoare de la sine.

Însă nu era sortit să se întîmple aşa. De-abia acostase feribotul la debarcaderul de pe Big Sawyer şi îşi coborîse camioneta pe uscat, că Noah văzu semnele disperate pe care i le făcea Mike Kling, a cărui chelie bine rasă sclipea în lumina soarelui.

– Avem probleme, Noah, îi zise acesta. Îţi aminteşti de balizele pe care le-ai lansat la apă săptămîna trecută, la nord de stînca Main Mast? Sînt gri.

– Gri?

– Vopsite în gri. Pe dedesubt se mai desluşesc culorile albastru şi portocaliu. Trebuie să le zăreşti din vreme. Se confundă perfect cu valurile.

– Vopsite? Asta era ceva nou. Adevăraţii pescuitori de homari nu aveau niciodată vopsea în bărcile lor. Nou-veniţii poate că da, mai ales dacă erau furioşi că le fuseseră înnodate frînghiile. Şi mi-au vandalizat şi capcanele?

– Bineînţeles.

– Numai pe-ale mele?

– Aşa s-ar părea.

– Haber şi Welk?

– Mai mult ca sigur.

Şi-uite aşa se agrava situaţia. Noah ştia foarte bine acest lucru. Voi invadaţi zona noastră de pescuit, noi vă înnodăm odgoanele, voi vopsiţi geamandurile noastre. Următorul pas era tăierea frînghiilor. Iar Haber şi Welk păreau să îl vîneze pe el. De ce n-ar fi ripostat?

Bărbatul îşi trecu o mînă peste ceafă. Se aşteptase la o recoltă foarte bună în capcanele din apropierea stîncii Main

Mast. Acolo fundul apei era pietros, fiind locul preferat de homari în timpul năpîrlirii de la sfîrşitul lunii iunie, atunci cînd, după ce îşi abandonau vechea crustă, aşteptau să li se întărească noul înveliş, timp în care deveneau vulnerabili în faţa prădătorilor. Un fund de mare pietros le oferea mai multe locuri în care se puteau ascunde, decît unul nisipos.

Încă îşi mai putea goli capcanele; îşi notase cu exactitate în jurnalul de bord poziţia în care se afla fiecare. Însă balizele trebuiau să fie vopsite din nou. Pentru asta, ele trebuiau aduse pe mal, împreună cu capcanele, după golirea lor, lucru ce implica fie efectuarea multor drumuri, fie umplerea bărcii pînă la refuz. Mai însemna, de asemenea, irosirea mai multor zile de pescuit.

– Trebuia neapărat să se rezolve într-un fel, rosti el, atît pentru Mike cît şi pentru sine însuşi. Apoi cuplă prima treaptă de viteză, gîndindu-se să-şi continue mai întîi drumul pînă acasă, pentru a-l instala acolo pe Ian, dar se răzgîndi. Dînd maşina înapoi, o trase într-un loc de parcare. Era încă devreme; mai erau cîteva ore bune de lumină. Înainte de a se putea hotărî ce anume avea de făcut, trebuia să afle cu precizie amploarea stricăciunilor.

14

După încercarea nu prea strălucită de a sta de vorbă cu mama ei, Julia făcu un duş prelungit. Apoi se unse cu loţiune de corp Lily of the Valley, îşi puse pe deget verigheta şi se îmbrăcă. După aceea, bău un ceai şi mîncă o brioşă englezească. Însă numai după o plimbare prin pădure, reuşi să se mai liniştească. Reveni în casă, ieşi cu o carte pe terasa dormitorului şi citi pînă ce simţi că i se face foame din nou. Unse cu pastă de carne o felie din pîinea de orez pe care o cumpărase Noah şi se întoarse pe terasă. În tot acest timp, Julia nu se gîndi decît la noutatea situaţiei. Putea face numai ceea ce voia ea, în momentul în care voia ea, fără să fie obligată să dea socoteală cuiva.

Pe la mijlocul după-amiezii, cînd razele soarelui nu mai ajunseră pe terasa dormitorului, Julia se mută pe veranda din partea din faţă a casei, se aşeză într-un fotoliu şi-şi reluă lectura. Se afla acolo cînd a doua maşină din ziua aceea ieşi din pădure şi se opri lîngă casă. Dacă atunci cînd venise Molly ea fusese mulţumită, acum se simţea de-a dreptul încîntată. Acel automobil era o Honda mică şi albastră, avînd-o la volan pe Kim.

Închizînd cartea, Julia se îndreptă de spate, şi rămase adîncită în fotoliu. Cînd constată faptul că fata şedea în continuare în maşină, privind-o de acolo, femeia se ridică în

picioare. Se apropie de marginea verandei. Observînd că acest lucru nu o speria pe Kim, Julia porni spre maşină. Păşind uşor, ea ajunse lîngă portiera din dreptul şoferului. Kim îşi lăsă capul în jos, cu privirile în poală, însă geamul era deschis, precum o ureche gata să asculte.

– Cum de-ai ştiut că sînt aici? o întrebă Julia şi tot ea îşi dădu răspunsul: Stai puţin! Nu-mi spune! Mi-am dat şi singură seama. Tatăl meu s-a dus să-şi cumpere *Wall Street Journal*, a intrat în vorbă cu Daryl, proprietarul magazinului, şi i-a scăpat vestea că eu locuiesc aici. Daryl i-a spus lui June, care i-a spus lui Nancy, iar Nancy ţi-a zis ţie.

Colţul gurii lui Kim se contractă. În lipsa vorbelor, şi acesta era un progres. Însă mai grăitor era faptul că ea venise acolo. Din ceea ce auzise Julia, în ultimele două săptămîni fata nu mai fusese în altă parte decît acasă la ea şi pe promontoriul acela înalt. Casa lui Noah oferea cu siguranţă mai multă intimitate decît oricare dintre celelalte două locuri.

– Nu vrei să intri? o întrebă femeia. Tocmai aveam de gînd să pun de o cafea şi poate chiar să iau şi o mică gustare. Îi făcu fetei semn să vină după ea. Dat fiind faptul că fata nu făcea nici o mişcare, ea intră în casă lăsînd uşa deschisă şi puse în funcţiune filtrul de cafea. Cînd se auziră primele gîlgîieli şi şuierături ale aparatului, Kim intrase deja şi stătea în picioare, într-o parte a încăperii.

Era cu cîţiva centimetri mai scundă decît Julia, care avea un metru şi şaptezeci de centimetri înălţime. Kim era bine făcută, la fel ca şi mama şi bunica ei – adică avea bustul bine dezvoltat. Julia îşi putea da seama cc îi atrăgea pe bărbaţi la această fată. Kim era curat îmbrăcată – o bluză, jeanşi şi un jerseu ce se închidea în faţă cu un fermoar. Se părea că îşi spălase de curînd părul, care acum părea mai lung, mai voluminos şi parcă mai roşu ca oricînd.

Julia îi făcu semn să se aşeze, dar Kim nu se clinti din loc. Aşa că femeia deschise frigiderul şi scoase ceea ce mai rămăsese din bagheta franţuzească şi din brînza Brie. Întinse brînza pe feliile de pîine, pe care le puse apoi în aparatul de încălzit sandvişuri. Apoi,

cînd fură calde, le aşează pe două farfurioare albe, îi făcu din nou semn lui Kim să se aşeze, şi se aşcză şi ea la masă.

Kim se apropie. Se lăsă încet în jos, spre marginea scaunului, ca şi cum ar fi fost încă nehotărîtă şi pregătită în orice moment să o ia la fugă.

Julia luă un sandviş, după care se ridică în picioare şi turnă cafea în două ceşti. Le puse pe masă, apoi reveni pe scaunul ei. Trecu ceva vreme, pînă cînd Kim întinse o mînă şovăielnică şi luă o tartină.

– Ah, ce bine! spuse Julia. Mi-era teamă să nu le fi făcut degeaba.

Încruntată, fata nu scăpa din ochi sandvişurile. Cu tenul alb, trăsăturile armonioase şi expresia serioasă, la toate adăugîndu-se părului ei, Kim era o tînără extrem de interesantă. Avea ochi căprui, de o nuanţă mai caldă decît ale mamei şi bunicii ei. Lobii urechilor îi erau perforaţi, dar nu purta cercei. Gura ei era mai mare decît crezuse Julia pînă atunci sau părea aşa pe faţa ei micuţă.

Fata mîncă în tăcere. După ce termină de mîncat două sandvişuri, îşi lăsă mîinile în poală.

Julia îi spuse încet:

– Dacă ai aflat că locuiesc aici, atunci înseamnă că eşti la curent şi cu stadiul anchetei asupra accidentului.

Kim înghiţi în sec, iar Julia înţelese astfel că fata îi confirma spusele.

– Adevărul este că nimeni nu ne-a pus întrebări despre tine, nici mie, nici lui Noah. Şi totuşi, se pare că toată lumea ştie că între tine şi Artie era ceva.

Kim începu să-şi studieze mîinile.

– Dacă aşa stau lucrurile, continuă Julia pe un ton şi mai scăzut, nu este decît o chestiune de timp pînă cînd cineva se va întreba în care dintre cele două bărci te aflai.

Kim se uită cu teamă la Julia.

– Se vor întreba toţi, însă nu vor şti precis. Nici eu, nici

Noah nu putem jura că nu te aflai pe *Amelia Celeste*. În ziua accidentului, te-a văzut cineva împreună cu Artie?

Kim nu-i răspunse, ci se uită pur şi simplu fix la ea, cu imenşii ei ochi căprui, larg deschişi.

– Tu l-ai împuşcat pe Artie?

Kim nu schiţă nici un răspuns.

– Dar ştii cine l-a împuşcat?

Kim rămase la fel de nemişcată.

Julia se rezemă de spătarul scaunului.

– Aş vrea să te ajut, cu toate că nu prea ştiu de ce. Ştii cît de greşit este să ai o legătură cu un bărbat căsătorit? Ştii cît de dureros poate să fie pentru soţia lui? Şi pentru copii?

Kim nu vorbi, nu clipi, nu făcu nici o mişcare, continuînd să privească drept în ochii Juliei.

– Ar trebui să te urăsc, însă nu pot face asta. Între noi două s-a înfiripat o legătură, Kim. În seara aceea, am avut parte de aceeaşi soartă. N-are nici o importanţă unde te găseai şi din ce motiv te aflai acolo. Ai supravieţuit unei catastrofe, la fel ca şi mine. Nu te întrebi din ce cauză şi în ce scop?

Kim dădu din cap a încuviinţare, cu toată hotărîrea. În acelaşi timp, îşi băgă mîna în buzunarul jerseului, scoţînd de-acolo un mic obiect plat. Fata îl împinse pe masă, către Julia. Mîna îi mai zăbovi într-o ultimă clipă de îndoială, după care tremură uşor şi se retrase.

Era un carnet de depozite bancare. Cu multă nelinişte, Julia îl deschise. Contul era pe numele lui Kim, primele depuneri fuseseră făcute cu circa opt ani în urmă. Depunerile reprezentau sume mici, de felul celor cîştigate de o adolescentă în urma supravegherii unor copii mici sau a altor munci asemănătoare. Sume mai mari, de mai multe mii de dolari, fuseseră depuse mult mai recent, majoritatea în ultimele optsprezece luni. Suma totală depăşea douăzeci şi trei de mii de dolari.

Julia încerca să găsească o semnificaţie acelei sume.

– Ai muncit mereu şi ai economisit în permanenţă.

Kim dădu încet din cap.

Să supraveghezi copii mici era corect. La fel era şi să lucrezi ca barman. Însă pe Julia o neliniştea sumele acelea mai mari.

– Banii pentru depunerile acestea mai consistente au venit de la Artie? întrebă ea şi, deodată, chiar în lipsa oricărui răspuns din partea lui Kim, Julia ar fi vrut să arunce cît mai departe acel carnet de depuneri, să uite că îl văzuse vreodată şi să poată pretinde că el nici măcar nu exista. Acel carnet era extrem de incriminator. Femeia simţi nevoia să-i spună lui Kim acest lucru: Ştiai că asupra lui plana suspiciunea că ar fi introdus ilegal în ţară imigranţi?

Kim o privi cu nişte ochi mari şi rugători şi Julia încercă să împingă acel carneţel înapoi către ea. Fata întinse mîna şi o opri.

– Dacă vrei să-mi cumperi cu ei tăcerea, începu Julia, atunci află că nu-mi trebuie nici un sfanţ. Însă ceva din felul în care se uita Kim la ea îi sugeră Juliei că fata nu intenţionase cîtuşi de puţin acest lucru. Interpretase greşit gestul ei. Era mai curînd altceva. Vrei cumva să-ţi pun eu la adăpost acest carnet?

Kim dădu iute o dată din cap.

– Pentru ca nimeni altcineva să nu poată afla de existenţa acestor bani? Kim dădu iar din cap. Dar asta înseamnă că devin complice la orice ai fi făcut tu pentru banii ăştia.

Fata o privea cu stăruinţă şi cu o expresie rugătoare, iar Julia remarcă asta. Adăugînd la tot ce îi spusese Noah şi la ceea ce îi mai povestise şi Zoe, concluziile la care ajunsese ea însăşi şi ceea ce îi spuneau propriile instincte, femeia nu găsi motive să o considere pe Kim o fiinţă malefică.

– L-ai iubit pe Artie? o întrebă ea, fiindcă acest fapt i se părea cel mai plauzibil. Ţi-a făcut el cumva cadou aceşti bani? Unii bărbaţi obişnuiau să le ofere iubitelor flori, iar alţii bijuterii. Julia însă nu şi-o putea imagina pe Kim dorindu-şi asemenea lucruri. Fata părea să fi preferat banii. Economiseai aceşti bani

pentru un scop anume? Pentru a-ți cumpăra cu ei poate propria ta barcă? Sau o casă?

Kim privi pe fereastră, însă nu către maşina ei ori în direcția drumului. Ochii fetei se ridicară spre vîrfurile copacilor, apoi deveniră umezi şi lucitori din cauza lacrimilor – şi, deodată, Julia îşi aminti de oroarea ce se zugrăvise pe chipul lui Kim, cînd stătuseră de vorbă ultima oară, în momentul în care femeia visase cu ochii deschişi şi îi spusese că şi-ar dori să rămînă pentru totdeauna pe insula Big Sawyer.

– Erau pentru plecarea ta de-aici, rosti ea, înțelegînd totul. Unde vrei să te duci? Ce anume ai vrea să faci?

Cu ochii încă plini de lacrimi, Kim se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

Julia o urmă imediat.

– Nu pleca! Te rog să mai rămîi, Kim! Povesteşte-mi despre toate lucrurile astea! Dacă nu le poți rosti, măcar scrie-mi-le! Aş putea să te ajut.

Însă Kim nu se opri din drumul ei.

Multă vreme după ce zgomotul motorului micuței Honde albastre se pierduse în pădure, Julia şedea încă la masă, holbîndu-se la caneţelul de depuneri pe care i-l lăsase Kim. Probabil că ar fi trebuit să refuze să-l primească şi că s-ar fi cuvenit să o urmeze pe fată pînă la maşină, şi să i-l arunce înăuntru. Da, carnetul era incriminator, cu toate că Julia nu avea de unde să ştie dacă reprezenta dovada plăților făcute de un bărbat însurat amantei sale sau de un infractor complicei lui.

Neştiind precis despre ce era vorba şi simțind față de Kim o loialitate ce o oprea să telefoneze la poliție, femeia se ridică într-un tîrziu de la masă, coborî în dormitor şi îndesă carneţelul fetei în poşeta scorojită din piele, care conținea lucrurile ei cele mai intime. Dintr-un impuls, luă cu ea poşeta pe terasă şi o goli de lucrurile acelea. Erau încă vag umede, deoarece stătuseră mult timp pe fundul oceanului.

Dacă fermoarul n-ar fi fost închis, toate lucrurile din poşetă ar fi fost împrăştiate care-ncotro. Femeia era bucuroasă că nu se întîmplase una ca asta. Printre lucrurile pe care le puse la uscat erau şi două plicuri. Unul conţinea chitanţe de plată şi bonuri achitate cu cartea de credit, pe care le adunase cu grijă şi cu vinovăţie. În celălalt se aflau fotografiile făcute cu mult timp în urmă, dar foarte importante pentru Julia.

Scoţînd pozele din plicul în care fuseseră puse, femeia fu uşurată să constate că, deşi culorile se atenuaseră din cauza umezelii, imaginile rămăseseră intacte. Le înşirui pe toate cinci. Una înfăţişa o imagine a portului, iar alta digul debarcaderului. Pe a treia fusese imortalizată o stivă de capcane pentru homari, iar în a patra apăreau bărbaţii care înălţau acea stivă. Însă Julia voia s-o revadă pe cea de-a cincea. Fotografia fusese făcută pe vremea cînd ea avea cincisprezece ani şi înfăţişa şase tineri, unii cocoţaţi pe grinzile şi stîlpii pontonului, alţii stînd lîngă acestea. În picioare aveau ghete de lucru şi purtau jeanşi, însă piepturile le erau complet goale. Fiecare dintre cei şase avea în jurul bicepsului bine cunoscutul tatuaj, reprezentînd o frînghie, tatuaj ce marca apartenenţa purtătorului la grupul de pescuitori de homari de pe acea insulă.

Julia puse fotografia în palmă şi o privi mai îndeaproape, recunoscîndu-l – ori doar părîndu-i-se că îl recunoaşte – pe Noah Prine la şaptesprezece ani, cu o privire şi o constituţie mai puţin mature, desigur, dar la fel de frumos.

Tocmai se gîndea la toate fanteziile pe care i le stîrnise acea fotografie de-a lungul anilor, cînd auzi telefonul sunînd. Era telefonul fix al lui Noah. Julia se întrebă dacă să răspundă ori nu, dar îşi dădu seama că s-ar fi putut să o sune Noah însuşi – iar ea chiar îşi dorea să stea de vorbă cu el. Alergă înăuntru şi ridică receptorul telefonului aflat lîngă pat.

Dar vocea pe care o auzi era mai puţin baritonală decît a lui şi, în acelaşi timp, ceva mai aspră.

– Doamnă Bechtel, sînt Alex Brier, de la *Island Gazette*. Zoe mi-a spus că vă pot găsi la acest număr de telefon. Am o rugăminte în legătură cu acele fotografii pe care i le-ați transmis șefului postului de poliție. Mi le-ați putea transmite și mie, pentru publicarea lor în ziar? V-aș ruga foarte mult.

Julia tresări. Se întrebă dacă avea voie să le dea unui ziar. Însă nimeni nu îi spusese că n-ar fi fost cazul ca ele să fie publicate.

– Păi, bineînțeles, îndrăzni ea să-i răspundă. Și cînd anume ați avea nevoie de ele?

– Cît mai curînd. Aveți la îndemînă ceva de scris?

Deschizînd sertarul noptierei de lîngă pat, găsi acolo niște creioane, alături de mai multe careuri de cuvinte încrucișate, pe jumătate completate cu literele scrise apăsat de mîna lui Noah. Își notă pe marginea unuia dintre acele careuri adresa de e-mail a jurnalistului. Imediat ce închise, își luă aparatul de fotografiat și urcă la mansardă, transmițînd pe loc imaginile cu pricina.

Apoi îl sună pe Noah, pe telefonul mobil.

– Da, răspunse acesta, părînd enervat.

– La telefon este Julia. Îmi pare rău dacă te-am sunat cumva într-un moment nepotrivit. Femeia știa că el era împreună cu Ian și nu l-ar fi sunat, dacă n-ar fi socotit că era ceva urgent.

Glasul bărbatului se mai îmblînzi.

– Nu este mai nepotrivit decît oricare alt moment. Sîntem pe *Leila Sue*. El îi povesti despre vandalizarea balizelor sale. Se pare că au fost vopsite vreo patruzeci dintre ele. Cineva a avut serios de lucru, în noaptea trecută.

– Indivizii cu fructele?

– Probabil că ei.

– Și i-a văzut cineva?

– Nimeni. Așteaptă puțin, te rog. Probabil că își pusese telefonul în buzunarul de la cămașă, deoarece cu toate că vocea i se auzea mai slab, vorbele lui se puteau distinge cu claritate.

Agaț-o cu cangea, Ian! Prinde-o cu cîrligul! Așa! Acum ad-o mai aproape și atîrn-o de scripete. Asta e tot! Macaraua hidraulică va face restul. Se auzi un motor pornind. El reveni la telefon și o întrebă pe Julia: Mai poți aștepta încă un pic?

– Sigur că da.

Bărbatul îi zise din nou lui Ian:

– Aici apa are sub zece metri adîncime, așa că nu va dura mult. Să fii atent. Ai să vezi ceva strălucitor venind spre tine, cu puțin înainte de a ajunge la suprafață. Macaraua o va ridica pînă la balustradă, iar tu trebuie s-o tragi în barcă. Uite! O vezi? Ai prins-o. Foarte bine! Așteapt-o acum și pe următoarea. Noah reveni din nou la discuția cu Julia: Băiatul meu nu se aștepta la una ca asta, atunci cînd s-a trezit azi de dimineață, acasă la el, în Washington. Este ca un fel de probă de foc.

– Atunci înseamnă că lucrurile între tine și el merg bine?

– Momentan, da.

– Aa! Era limpede că el nu putea vorbi liber. Patruzeci de geamanduri, asta cîte capcane înseamnă?

– Eu pun cîte două, așa că înseamnă optzeci de capcane, dar n-o să le scot acum pe toate. Bărbatul i se adresă iar lui Ian: Începe să le stivuiești la pupă! Acolo, pe tălpicele capcanelor. Reveni apoi la Julia: Mai am balize în plus. Doar le vopsesc și sînt pregătite pentru înlocuire. Problema este că trebuie făcut totul cît mai repede. Capcanele fără culori pot fi luate de către oricine. Noah strigă: Următoarea coardă, Ian! Și din nou i se adresă Juliei: La tine este totul în regulă?

– Tocmai am primit vizita lui Kim.

– Chiar așa?

– Trebuie să-ți cer un sfat, dar nu se poate prin telefon. Știu că vei fi ocupat pînă peste cap cu Ian...

– Vino pe la ora nouă, la magazia de capcane. Mă poți ajuta la vopsit.

Julia zîmbi cu ușurare.

– Mi-ar plăcea asta, spuse ea și închise. Ajutîndu-l la vopsit, ar fi putut să-i ofere ceva în schimbul găzduirii.

Satisfăcută, reveni pe şezlong, dar nu se mai putu relaxa. Ceva se schimbase. Pădurea era la fel de tăcută, miresmele la fel de îmbătătoare, priveliştea la fel de liniştitoare, însă gîndurile ei zburau acum spre lumea reală, la geamanduri vopsite şi la Noah, la Kim şi la secretul ei, la Molly şi la Zoe, şi la George, şi la Janet, la toate relele nevăzute ce o legau de ceilalţi oameni din viaţa ei.

Sună-l pe Monte, auzi ea şoptindu-i un glas interior, şi se întristă. Ar fi preferat să nu-şi fi reamintit cine fusese, nu acum cînd se simţea independentă şi puternică. În viaţa ei parcă răsărise soarele. Monte ar fi fost ca un nor ce l-ar fi umbrit.

Cu Zoe însă, era cu totul altceva. Intră repede în casă şi îi telefonă.

– Bună, îi zise Julia cu răsuflarea tăiată, întrebîndu-se dacă nu cumva Zoe era încă furioasă pe ea.

Dar din vocea acesteia se părea că mătuşa ei era veselă şi surîzătoare.

– Bună şi ţie. Mă bucur că m-ai sunat. Eram îngrijorată.

– Asta înseamnă deja două persoane îngrijorate. Te-am lăsat baltă, şi cu iepurii şi cu tata pe cap. Cum merge treaba?

– Merge excelent. L-am pus pe George să lucreze la iepuri. El îşi umple timpul cu o ocupaţie utilă, iar eu mă aleg cu treburile făcute la timp. Nu-i prea place munca asta, aşa cum îţi plăcea ţie, însă face fără crîcnire tot ce îi spun eu.

– Face el şi tot ce îi spune mama – cel puţin de obicei. E cam neplăcut pentru tine că te-ai trezit cu el acolo, nu-i aşa?

– Destul de jenant.

– Îmi pare rău şi te rog să mă ierţi.

– Tu n-ai nici o vină, Julia. Numai eu şi cu el sîntem vinovaţi, aşa că acum vom trage ponoasele. Bine cel puţin că este şi Molly aici, măcar la micul dejun şi la masa de prînz. Acum este la Grill. Azi este seara homarilor. Ea prepară din pielitele de homari un aperitiv special.

– Păi atunci, nu putem să nu mergem şi noi, îi spuse Julia. I se părea o idee perfectă. Vreau să vă fac cinste, ţie şi tatei.

Zoe îşi drese glasul.

– Poftim? Cred că n-am auzit bine. Cine zicea că are nevoie de mai mult spaţiu?

– Eu. Şi acum îl am din belşug. Asta înseamnă că pot opta să mă aflu astăzi în compania unor persoane, iar cu vreau să fiu împreună cu tine şi cu tata.

– Tatăl tău şi cu mine nu formăm însă un cuplu.

– Mă bucură enorm să aud asta, dar tot insist să vă invit la cină.

– În cazul în care te simţi vinovată...

– Bineînţeles că mă simt vinovată, o întrerupse Julia. Sentimentul de vinovăţie este prea adînc înrădăcinat în mine, ca să mă părăsească după o singură zi de solitudine. Dar acum, vreau să fac asta. Te rog să nu-mi strici bucuria!

Julia se înfiinţă la Grill devreme, sperînd să-l întîlnească acolo pe Matthew Crane, înainte de sosirea celorlalţi. Şi, într-adevăr, acesta se afla în colţul său obişnuit, cu obişnuitul pahar de whisky în mînă, privind pe deasupa portului, către largul oceanului. N-avea cum să vadă prea multe – se lăsase ceaţa – şi totuşi, bătrînul nu înceta să privească în aceeaşi direcţie.

Julia se aşeză pe banchetă, iar bărbatul deschise discuţia înainte ca ea să fi apucat să rostească vreun cuvînt.

– Ştii de ce lunea este la Grill seara homarilor? o întrebă el. Femeia clătină din cap. Dat fiind faptul că duminica pescarii de homari nu ies în larg, în fiecare zi de luni recolta şi oferta de homari este mai îmbelşugată decît cererea, aşa că şi preţul este ceva mai scăzut. Totul se învîrte în jurul banilor. Însă n-a fost dintotdeauna aşa. Homarii au fost mereu pescuiţi în număr atît de mare, încît se considera că puteau fi daţi chiar şi de pomană.

– De pomană?

– Pentru văduve, pentru copii, pentru cei încarceraţi în

puşcării şi pentru servitori. Unii dintre servitori ajunseseră să se sature pînă-n gît de atîția homari, aşa încît cereau ca în contractele lor de muncă să fie stipulat faptul că nu era permis să li se dea de mîncare homari mai mult decît de trei ori pe săptămînă.

Julia zîmbi.

– Cred că vrei să mă iei peste picior.

Matthew neagă din cap. Sorbi din pahar, pe care apoi îl sprijini pe coapsă.

– Pe vremuri, băştinaşii din America obişnuiau să culeagă homari dintre algele marine aruncate pe țărm. Cu ei îşi fertilizau pămîntul pe care cultivau porumb.

– Dar acum de ce au rămas atît de puțini?

– Mai puțini homari? Nu ştiu dacă li s-a împuținat numărul. Anul trecut, pescarii din Maine au scos peste douăzeci de tone de homari. De vină este numai cererea. Odinioară, homarii se fierbeau ori erau opăriți în aburi, de vii. Acum, sînt fripți, umpluți sau la cuptor. Avem Homar Savannah, Homar Newburg şi Homar Thermidor. Se poate face din ei şi tocăniță, şi budincă, salată şi rolouri. Din homari se prepară chiar şi prăjituri şi plăcinte, intră în compoziția foietajului sau a aluatului, se face pînă şi înghețată de homari. Ştii ce avem în seara asta în meniu? Aperitiv din pielițe de homari! Unde o să ajungem, oare, în ritmul ăsta? Matthew ridică privirea în direcția ospătăriței care se apropia. În ceea ce mă priveşte, eu unul prefer homarii opăriți de vii.

– Poftim, căpitane Crane! spuse fata, făcîndu-i Julici strengăreşte cu ochiul. Cel mai delicios fel de mîncare local, homar tras în unt şi servit cu turte de mălai. Fata lăsă pe banchetă platoul şi plecă luînd cu ea paharul gol al lui Matthew.

– Parcă ziceai că îi mănînci fripți, îl tachină Julia, de cum se îndepărtă fata.

– Îi mănînc fripți, de marți şi pînă duminică inclusiv. Însă lunea îi mănînc doar opăriți de vii. Şi iubitei mele soții Amelia, tot opăriți de vii îi plăcea. Bineînțeles că nu s-a deprins niciodată

să-i rupă. Era o adevărată doamnă. Bărbatul prinse cu o mînă corpul homarului şi cu cealaltă coada, separîndu-le printr-o răsucire rapidă. Eu făceam asta pentru ea, şi nu m-a deranjat niciodată lucrul ăsta. La fel de uşor, el desprinse picioarele homarului de corpul acestuia, iar apoi cleştii, de picioare.

Julia rămase uluită.

– Cum de izbuteşti să faci asta cu mîinile goale?

Matthew izbucni în hohote de rîs.

– Nu-mi mai este nici mie chiar atît de uşor ca înainte. Iar asta din pricina păcătoasei de artrite. Bărbatul prinse coada homarului, o îndoi pînă cînd aceasta cedă, după care scoase dinăuntru cu multă grijă bucata de carne.

– Doamna Bechtel? Julia ridică privirea. Lîngă ea se lăsase pe vine un bărbat cu păr blond, cu ochi serioşi şi cu o privire intensă. Vocea lui i se părea familiară. Alex Brier, i se prezentă bărbatul. Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru fotografiile pe care mi le-ai transmis. Vor apărea în ziarul de săptămîna asta, iar editarea s-a încheiat doar cu o oră în urmă. Ai vrea cumva să faci şi alte fotografii?

– Adică să mai fotografiez şi alte capcane de homari?

– Să fotografiezi balizele lui Noah şi orice altceva se mai întîmplă. Pentru că se vor mai întîmpla destule. Poţi să fii sigură. De obicei, fac eu însumi toate pozele de care am nevoie, numai că nevasta mea urmează să nască peste două luni, iar doctorul i-a recomandat să stea mai mult în pat, aşa că trebuie să mă ocup de toate în gospodărie, să scot şi ziarul şi să am grijă şi de ceilalţi doi copii ai noştri. Dacă accepţi să mă ajuţi, o să-ţi pun la dispoziţie o ambarcaţiune cu care să te poţi deplasa pe ap.. oriunde apare ceva.

– Mi se pare distractiv şi cred că mi-ar plăcea, îi răspunse Julia, zîmbindu-i. Accept propunerea ta.

– Perfect! Îţi mulţumesc. O să te plătesc pentru asta...

– N-am nevoie de nici un fel de plată. Pe mine nu mă costă nimic să fac asta.

Adevărul era însă că nu avea nici un fel de calificare în domeniu, care să justifice o plată. Era doar o turistă ce, din întîmplare, avusese la ea aparatul de fotografiat, la momentul oportun şi în locul potrivit.

Alex se ridică în picioare.

– Atunci, îţi mulţumesc încă o dată. O să-ţi fac rost de o barcă şi o să-ţi telefonez, ca să te anunţ.

– O pot duce eu, interveni Matthew. Ţinea în mînă ultimul fragment de carne din coada homarului, de pe care se scurgea în farfurie untul topit. Nepotul meu mi-a pus recent la dispoziţie barca lui, *Cobalt*. E o ambarcaţiune cam prea sofisticată pentru un pescuitor de homari, însă extrem de potrivită pentru o doamnă de la New York.

Pentru întîia oară de la începutul conversaţiei, zîmbi şi Alex.

– Ce n-aş da ca toate problemele mele să se rezolve la fel de uşor ca asta! Vă mulţumesc amîndurora, mai adăugă el şi apoi plecă.

Şi Julia îşi dorea ca propriile ei probleme să se rezolve cu aceeaşi uşurinţă. Acele probleme o izbiră în timpul celor treizeci de minute de stat la masă împreună cu Zoe şi cu George, adică atîta vreme cît le luase ca să comande vinul, să savureze aperitivul pe care Molly îl preparase din homari şi să comenteze sabotarea balizelor lui Noah, fapt ce constituia tema predilectă de conversaţie pe terasă. Atunci cînd le fură aduse salatele, George se închise în muţenie, iar cînd li se aduse fiecăruia homarul – pentru Zoe opărit de viu, pentru Julia gătit înăbuşit şi pentru George tocat – bătrînul părea de-a dreptul deznădăjduit.

Bineînţeles că Julia îl întrebă dacă vorbise cu Janet. Cînd el îi răspunse că nu vorbise cu ea, Julia îl sfătui să o sune. După ce îi explică nervos că nu era încă pregătit să-i telefoneze,

bătrînul contraatacă, întrebînd-o dacă ea vorbise cu Monte, moment în care femeia schimbă subiectul.

Julia nu regreta ideea de a-i fi invitat pe cei doi la cină. Ar fi făcut din nou acest lucru. George, tatăl ei, era disperat. Janet era mama ei şi rămăsese singură. Monte îi era soţ şi, în această calitate, era încă prezent în viaţa ei. Toate aceste lucruri trebuiau să fie discutate.

Dar nu în acel moment. Nu încă.

După achitarea notei de plată, Julia se bucură să se îndrepte către magazia de capcane a lui Noah. Aceeaşi ceaţă ce acoperise asfinţitul soarelui provocase acum o înserare umedă şi pîcloasă. În timp ce conducea maşina, femeia îşi încheie nasturii puloverului.

Magazia lui Noah se găsea la capătul străzii Spruce, acolo unde casele începeau să se rărească, cedînd locul arborilor şi ierburilor sălbatice. Julia ar fi putut să treacă nepăsătoare pe lîngă micuţa coşmelie din lemn, dacă n-ar fi văzut lumină la o ferestruică. De-abia îşi parcase maşina, că Lucas se şi înfiinţă de niciunde, gudurîndu-se pe lîngă picioarele femeii, după care îşi băgă cu forţa botul în palma ei. Încîntată, Julia începu să-l mîngîie pe creştet. Noah se ivi la uşă şi, brusc, ea avu revelaţia imaginii de acum a bărbatului, cu părul ciufulit, cu maioul şi jeanşii stropiţi cu picături de vopsea suprapusă peste cea din adolescenţă, alături de prietenii lui, avînd toţi tatuate acele frînghii în jurul bicepşilor. Îi răsună în urechi tonul mîngîietor pe care îl căpătase vocea lui mai devreme, atunci cînd ea îi dăduse telefon.

Se simţi străbătută de fiori din cap pînă-n picioare. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era acela de a îndrăzni să-i zîmbească.

Cu o mînă sprijinită pe rama uşii, Noah îi zîmbea la rîndul lui.

– Bună. Ia te uită ce frumos arăţi! Ai luat cina?

Ea dădu din cap. Încă ţinînd o mînă pe creştetul lui Lucas, Julia ridică privirea şi se uită pe lîngă Noah, în magazie. Deoarece uşa rămăsese deschisă, mirosul de vopsea proaspătă îl depăşi imediat pe acela de ceaţă sărată.

Bărbatul se dădu la o parte, pentru a-i permite să intre. Primul însă țîșni înăuntru Lucas.

– Pe Ian l-am trimis acasă. Era extenuat. L-aș compătimi, dacă n-aș ști că a petrecut cu niște prieteni de-ai lui, în oraș, în noaptea trecută, pînă la ora două dimineața.

Lampa cu petrol împrăștia suficientă lumină, scoțînd la iveală zeci de geamanduri proaspăt vopsite într-un albastru intens.

– Pe toate le-ai vopsit în seara asta? întrebă Julia uimită.

– N-am avut încotro. Nu vreau să pierd capcanele alea. Acum urmează să le vopsesc și dungile.

– Dă-mi și mie o pensulă.

– Nu te pot lăsa să vopsești, cu hainele astea pe tine.

Julia zări o flanea atîrnată de un cîrlig.

– Cred că aia ar fi bună să o pun pe mine, nu-i așa? îl întrebă femeia, în timp ce își descheia jerseul, înlocuindu-l apoi rapid cu flanelaua respectivă. Era mare, numai bună pentru scopul scontat. Se întoarse apoi către un bidon deschis de vopsea portocalie, alături de care erau mai multe pensule. Julia puse mîna pe una dintre acestea, după care spuse: Acum arată-mi ce trebuie să fac.

O vreme, munciră amîndoi în tăcere, timp în care Lucas trăgea liniștit la aghioase lîngă ei. Terminaseră de vopsit aproape jumătate dintre balize, cînd Noah o îndemnă:

– Parcă spuneai că te-a vizitat Kim!

Îndreptîndu-se de spate, Julia îi povesti despre întîlnirea cu fata. Cînd ajunse la partea cu carnetul de depozite bancare, se opri și el din vopsit.

– Douăzeci și trei de mii de dolari?

– Chiar mai mult de douăzeci și trei de mii.

– Dintre care cei mai mulți au fost depuși în ultimele optsprezece luni?

– Exact.

– Atunci, se pune întrebarea pentru ce anume o plătea el, concluzionă logic Noah. Kim nu ți-a oferit nici un indiciu?

– Am înțeles doar faptul că îi economisea pentru a putea pleca, într-o bună zi, cît mai departe de locurile astea. Mi-a

încredințat carnețelul, pentru a-l ști în siguranță. Presupun că s-a gîndit că, în cazul în care se va ajunge cu investigațiile pînă la ea, n-ar vrea ca acești bani să atragă atenția anchetatorilor. Însă și banca deține aceleași date. Anchetatorii le-ar descoperi în doi timpi și trei mișcări. Asta în cazul în care o vor interoga și pe ea, adăugă Julia, fiindcă în asta consta esența dilemei sale. Ce să fac, Noah? Oare carnețelul acela e o dovadă a vinei? Nu pot să jur în ce barcă s-a aflat ea în noaptea accidentului, însă acum am în posesia mea acel carnet de depuneri, ceea ce ar însemna că știu un lucru despre care poliția nu a aflat încă. Artie o plătea pentru ceva. Întrebarea este pentru ce anume.

– Și cum ți s-a părut ea?

– Neprimejdioasă și neintrigantă, asta cu siguranță. Și copleșită, se hotărî Julia. De aceea îmi și este atît de greu. Simt nevoia să o protejez. În acea noapte, ea a fost acolo, împreună cu noi. Indiferent în ce era sau nu implicată, fata suferă acum.

Noah rămase pe gînduri. După o vreme, reîncepu să vopsească, iar Julia îi urmă exemplul. Știa că bărbatul meditează acum asupra problemei. Îl vedea încruntat și strîngînd din buze. Va vorbi doar atunci cînd va avea ceva de zis.

Numai după ce și ultima geamandură albastră purta pe ea dungile portocalii și era atîrnată cu grijă la uscat, el stinse lampa cu petrol și o conduse pe femeie afară. Acolo, rezemîndu-se, lîngă Julia, de mașina acesteia, Noah îi spuse:

– O să vorbesc cu John. El o să-mi spună ce se mai întîmplă. Are încredere în mine. Dacă o să insist, n-o să stea prea mult pe gînduri, dat fiind faptul că tatăl meu a murit în accidentul acela.

Julia ar fi vrut să-i vadă fața, pentru a afla mai multe decît lăsau să se înțeleagă cuvintele lui, dar ceața acoperise și luna și stelele, iar bezna nopții era adîncă. Cu multă delicatețe, ea îl întrebă:

– Ți-ai mai revenit din șocul pierderii tatălui tău?

– Da. Am făcut curat în toată casa, iar acum, că a venit și Ian, totul arată altfel.

– Cum a fost întîlnirea cu fiul tău?

– Stînjenitoare. Îmi răspunde la întrebări, însă nu inițiază nimic. Totuși, vestea bună este că nu pare a-l deranja să facă ceea ce îi spun eu. Mîine de dimineață vom ieși pe apă să înlocuim balizele. Asta o să-i placă.

– S-ar putea să ne întîlnim mîine în larg, îi spuse Julia, pe un ton mai lejer. Ochii ei se obișnuiseră cu întunericul, așa că îl văzu pe Noah întorcînd capul și privind-o. Alex Brier m-a rugat să fac niște fotografii cu geamandurile tale vopsite în gri. Matthew Crane mă va duce cu barca pînă acolo și înapoi.

Noah clătină cu îndoială din cap. În glas i se deslușea un zîmbet.

– Matthew zici? Și n-ați găsit pe nimeni altcineva mai în putere?

– Nu știu. Nu m-am interesat. Matthew s-a oferit, iar eu am acceptat.

– L-ai îmbrobodit bine de tot. Pun rămășag că ai putea să-i îmbrobodești pe toți bărbații.

– Nu. Nu chiar pe toți.

– Cu siguranță însă că pe Lucas l-ai îmbrobodit. Uită-te la el! Nu se mai desprinde de lîngă piciorul tău.

Julia îl scărpină pe Lucas în creștetul capului.

– Poate că este un afemeiat care tînjește după atenția femeilor.

– Nicidecum. Sînt femei pretutindeni, dar nu-l interesează nici una dintre ele. Ți-am mai spus eu. Știe să recunoască frumusețea dintr-o singură privire.

Julia nu mai replică nimic. Noah rostise acele vorbe nu doar o singură dată – ci chiar de trei ori –, însă erau vorbe și nimic mai mult. Știa că nu trebuie să pună multă bază pe vorbe; și Monte o considera frumoasă, dar asta nu-l împiedicase să-i slăbească interesul față de ea.

Cuvintele puteau fi extrem de ușor rostite. Și, totuși, cu Noah părea să fie altfel. Ceva plutea între ei în aerul dens al

nopții, ceva care parcă îi injecta căldură în tot corpul. Poate că asta era din cauză că trupul lui se atingea de al ei, braț lîngă braț, coapsă lîngă coapsă sau se datora felului în care o privea, apoi privea în altă parte, apoi din nou către ea, ca şi cum nu s-ar mai fi putut controla.

– Oo, Doamne! murmură el în cele din urmă.

Femeia dădu din cap.

– Nu ne-am întîlnit la momentul potrivit.

– Fiul meu, soțul tău.

– Accidentul.

– Războiul echipamentelor.

– Asta să fie totul? întrebă ea. O simplă reacție?

El clătină din cap şi îşi încrucişă brațele la piept. Făcu şi ea la fel, iar în tot timpul ăsta rațiunea îi spunea să se urce în maşină şi să plece imediat de-acolo. Dacă ar fi fost dispusă să asculte de glasul rațiunii, s-ar fi întors la New York chiar a doua zi.

– Ori poate că tocmai asta a şi fost menirea accidentului, spuse el încet.

– Ca noi doi să ne întîlnim?

– Da. Cum îți merge în căsnicie?

– Nu mă întreba asta, şopti ea.

– Dacă totul e în regulă, eu mă retrag imediat.

– Noah!

– Merge bine ori nu?

Julia îşi desfăcu brațele şi îşi lăsă bărbia în piept. Însă clipa următoare se răsuci spre el, iar Noah o aştepta. Brațele sale o cuprinseră şi o strînseră la pieptul lui. Cu obrazul lipit de pieptul bărbatului, ea închise ochii şi inspiră adînc un parfum cu mult mai îmbătător decît cel al vopselei de pe maioul lui. Era el – Noah Prine – cu inima bătîndu-i puternic, cu membrele tremurîndu-i uşor, cu trupul mirosind a mascul şi emanînd o fierbințeală pătrunzătoare. Dacă Julia voia să fie dorită, dovada vie se afla acum înaintea ei. El nu făcea nici cea mai mică

încercare de a masca acest lucru – şi, cu-atît mai puţin atunci cînd, întorcîndu-se puţin, o ţintui de maşină.

Ea suspină de plăcerea pură pe care i-o producea gestul lui.

– Poţi să mai faci o dată aşa, murmură el răguşit.

Julia suspină din nou.

Noah chicoti. Julia îi simţi în ureche respiraţia caldă.

– Îmi dai voie să te sărut? Femeia neagă din cap, dar îl cuprinse pe după gît cu braţele. Nici chiar dacă rămîn cu dinţii încleştaţi şi îmi păstrez limba în gură? o întrebă el în continuare.

Julia rîse.

– Păi, atunci, ce plăcere ar mai fi?

– Nici o plăcere. Ştiu ce înseamnă un sărut adevărat.

– Nici nu mă îndoiesc, bîigui ea, simţind cum i se înmoaie genunchii. Dacă nu s-ar fi sprijinit de el, Julia ar fi alunecat la pămînt, topindu-se toată.

Noah îi cuprinse în mîini faţa şi i-o ridică spre el. O privea cu gravitate.

– Mi-am distrus căsnicia pentru că m-am înşelat în privinţa lucrurilor importante din viaţa mea, şi am făcut-o timp de zece ani, deoarece pentru mine n-a contat decît să muncesc. Sau a contat? Este un lucru foarte relativ. N-am făcut decît să mă supun rutinei – să mă trezesc de dimineaţă, să muncesc toată ziua, să mă întorc acasă aproape extenuat şi să mă culc. De cînd s-a întîmplat accidentul, mă tot gîndesc la ceea ce am pierdut astfel. Cu părinţii nu m-am înţeles, iar acum s-au dus amîndoi. Ian însă există, şi vreau să construiesc o relaţie bună cu el. Iar acum ai apărut tu în viaţa mea. Spune-mi ce îţi doreşti, Julia!

Nefiind în stare să facă acest lucru, avînd atîtea alte probleme nerezolvate în viaţa ei, Julia îşi apăsă o mînă pe gura lui. Bărbatul avea buze delicate şi, în acelaşi timp, ferme. Degetele ei rămaseră o vreme acolo, după care se retraseră. Desprinzîndu-se de el, femeia ocoli maşina, se strecură la volan şi porni motorul.

Noah rămăsese în picioare, la mică distanță. Julia întoarse mașina și porni la drum, urmărind în același timp șoseaua și oglinda retrovizoare. Destul de curînd, oglinda se întunecă, însă imaginea lui Noah îi rămăsese în minte ca o licărire care îi amintea ce înseamnă pentru o femeie a fi dorită. După o noapte lungă și chinuitoare, plină de nesiguranță și frustrare, se simțea îmbărbătată. Numai pentru asta, și tot ar fi fost în stare să-l iubească.

Cu un sentiment de forță interioară, dar și de vinovăție, ea intră în casa de pe colină și îi telefonă lui Monte. Îi mai telefonase, dar nu reușise să vorbească cu el. De cîteva zile doar își lăsaseră mesaje. Julia își auzi în receptor propria voce, rugînd apelantul să lase un mesaj. De data asta însă, ea închise telefonul înainte de semnalul sonor.

Ar fi putut foarte bine să dea de el pe telefonul celular. Oare unde era el acum, la ora zece seara? N-ar prea fi vrut să afle.

Ba nu, nu era adevărat. Voia să afle. Voia chiar foarte mult să afle.

Însă i-ar fi spus el adevărul? Se îndoia de acest lucru. Monte găsea răspuns în orice situație. Era atît de convinsă de asta, încît, chiar dacă el i-ar fi spus adevărul, probabil că nu l-ar fi crezut.

Cum îți merge în căsnicie? o întrebase Noah.

Prost, își zise femeia în sinea ei. Foarte prost!

15

Noah se sculă înainte de răsăritul soarelui, îl trezi şi pe Ian, după care, în timp ce asculta la radio buletinul meteorologic, prăji slănină împreună cu şase ouă, pregăti şi şase felii de pîine prăjită şi umplu cu suc două pahare mari.

Cînd intră în bucătărie şi văzu mîncarea de pe masă, Ian scutură din cap.

– Sper că tot ce este acolo nu-i pentru minc. Nu sînt obişnuit să mănînc atît de devreme.

– Azi începi lucrul în zorii zilei. O să ai nevoie de multă energie.

– Beau numai cafea, spuse Ian şi îşi luă o stacană.

Noah nu mai insistă. Nu merita osteneala. Dacă lui Ian îi va fi foame, va mînca bine la prînz. Iar dacă va fi de-a dreptul flămînd, a doua zi va şti că trebuie să-şi ia micul dejun. Acesta era unul dintre punctele asupra cărora el şi Sandi nu se puseseră niciodată de acord. Noah nu insistase niciodată ca Ian să mănînce. Nici cînd băiatul avusese patru ani şi nici atunci cînd avusese doisprezece. Şi nu insistase nici să poarte o haină mai groasă, atunci cînd se răcea vremea. Considera că erau lucruri pe care un copil le putea învăţa şi de unul singur. Era însă foarte scrupulos cu două categorii de lucruri: temele pentru acasă şi învăţarea bunelor maniere – ce erau obligatorii, şi alcoolul, şi drogurile – ce erau interzise.

Noah își alegea luptele la care accepta să ia parte – asta fiind o altă moștenire de la părinții săi, lucru de care își dădea seama de-abia acum.

Așa că mîncă un mic dejun copios, în timp ce Ian bău doar cafea. Băiatul ședea cu el la masă, uitîndu-se oriunde numai la tatăl său nu. Noah făcu patru sandvișuri cu ton și le puse într-o geantă frigorifică, împreună cu apă minerală și cartofi prăjiți crocanți, pentru rontăit la nevoie. Își mai puse la îndemînă, alături de geanta frigorifică, și jurnalul de bord. Apoi făcu ordine în bucătărie.

Își trase pe el o flanea și îl îndemnă și pe Ian să facă la fel, dar băiatul îi răspunse că nu avea nevoie. Așa încît Noah îi mai spuse doar:

– Ia tu geanta frigorifică.

Cu jurnalul de bord în mînă, deschise ușa de la intrare. Aerul era proaspăt. Lucas se ivi din semiîntunericul purpuriu al zorilor, plin de entuziasm, energie, loialitate și iubire necondiționată, calități după care Noah tînjea în permanență.

Luînd capul cîinelui între ambele mîini, îl scărpină pe gît.

– Ce mai faci, prietene? Coada lui Lucas se vînzolea febril. Ai dormit bine? M-am simțit singur, fără tine în pat. Pe unde mi-ai umblat haimana? Limba cîinelui atîrna afară de-un cot, în semn de sublimă încîntare.

– Cîinele ăsta mă urăște, afirmă Ian.

Noah deschise portiera camionetei. Lucas sări în partea din spate a cabinei.

– Ce te face să spui asta?

– Nu stă deloc lîngă mine.

Noah ar fi putut să-i spună că, la fel ca și copiii mici, cîinii au nevoie de o afecțiune sinceră și de căldură, lucruri pe care Ian nu i le dovedise cîinelui. Îi răspunse totuși cu tact:

– Încă nu te cunoaște prea bine și este precaut, lucru caracteristic pentru rasa lui.

Ian nu mai insistă şi nu mai scoase nici o vorbă. Opriră la magazia de capcane şi încărcară camioneta cu balize, apoi cînd ajunseră la ponton le transferară în barcă. În tot acest timp, băiatul rămase tăcut. Dar, spre cinstea lui, nu era un nevolnic. Noah îi remarcă bicepşii tari, de toată frumuseţea, mulţimea de tuleie ce îi mijiseră deja.

În barcă, erau destule flanele atîrnate la vedere. Bărbatul îşi închipui că Ian va lua una dintre ele, dacă va simţi că îi este frig. La fel şi dacă ar fi simţit nevoia să-şi pună ceva pe cap. Noah purta pe cap o şapcă cu emblema echipei Patrioţilor. Spera ca aceasta să stîrnească interesul fiului său. Gheaţa ar fi fost spartă şi ar fi putut sta de vorbă despre sporturi şi, poate, despre Hutch. De cînd sosise, Ian nu rostise nici un cuvînt în legătură cu Hutch – nici condoleanţe, nici întrebări cu privire la accident şi la investigaţiile ce urmaseră. Nici măcar nu părea interesat să afle dacă patul în care dormea fusese al bunicului său.

După ce camioneta fu descărcată, Noah o parcă în dosul digului. Făcu apoi o scurtă escală la restaurantul lui Rick. Lîngă termosul lui se mai afla încă unul, iar alături o pungă pe care cineva scrisese cu creionul următorul mesaj: *Ceva deosebit pentru băiat, dacă va intra în sevraj la ora zece.*

Zîmbind, bărbatul luă termosurile şi punga şi se întoarse la ambarcaţiune. Îşi trase pe el salopeta impermeabilă din muşama, iar în picioare cizmele de cauciuc şi se linişti constatînd că Ian îi urma exemplul. Cu o zi înainte, cînd scoseseră la suprafaţă cele cîteva capcane, purtaseră doar cizme, iar fiul său ar fi trebuit să fie cel mai mare gogoman dacă nu şi-ar fi dat seama că la sfîrşitul unei zile întregi de muncă urma să fie şi mai ud.

Mickey Kling îi transmise, de pe puntea bărcii *Mickey'n Mike*, starea vremii pe ocean. Leslie Crane îi făcu un gest de salut, în timp ce *My Andrea* ieşea din port, cu motorul duduind.

După ce îl fluieră pe Lucas, Noah îi spuse lui Ian să dezlege odgoanele şi porni motorul bărcii. Pe canalul local de

transmisiuni radio, la care se conectase, nu apăruse nimic nou. În timp ce barca ieşea cu spatele din dană, bărbatul îşi dădu seama că se simte foarte bine. Da, Ian părea cam nesuferit; da, un război al echipamentelor stătea să izbucnească; da, îşi făcea griji din pricina lui Kimmie Colella şi a sentimentelor lui faţă de Julia Bechtel. Însă acum ieşea la pescuit de homari împreună cu fiul său, iar acest lucru era cu adevărat important.

Tot mai era ceaţă, deşi nu la fel de densă ca în seara anterioară. În timp ce razele soarelui începeau să străbată prin vălul alburiu cu nuanţe cenuşii, *Leila Sue* se îndreptă mai întîi spre Foss, după momeală, apoi traversă portul, cu o viteză moderată. Odată trecuţi dincolo de semnalizatoare, Noah mări viteza, aşa că, în foarte scurtă vreme, în timp ce ecranul radarului îi dezvăluia tot ce îi ascundea ceaţa, se îndreptară spre stînca Main Mast cu o viteză de optsprezece noduri marine.

La mai puţin de o oră după aceea, în port îşi făcu apariţia şi Julia. Spre deosebire de Ian Prine, ea era îmbrăcată cu jeanşi, tricou, un jerseu subţire, peste care îşi mai puse o flanelă şi o jachetă, pe cap avea o căciuliţă, iar în picioare şosete de lînă şi pantofi de sport. Puse într-o sacoşă aparatul de fotografiat, nişte brioşe de porumb proaspăt scoase din cuptor, două sandvişuri groase cu carne de curcan şi un termos cu ceai fierbinte. În ultima clipă, mai adăugase în pungă încă o pereche de şosete, pe care le-ar fi putut folosi la nevoie, pe post de mănuşi.

Cînd ajunse lîngă debarcader, Matthew o aştepta la bordul unei mici şi elegante şalupe. Bătrînul era îmbrăcat cu obişnuiţii lui pantaloni kaki, însă de această dată avea o geacă bleumarin şi o caschetă pe cap. Părea mulţumit de sine însuşi.

– Frumuseţea asta de aproape nouă metri lungime are un motor de şase sute de cai-putere, GPS, o timonă acoperită cu un înveliş din piele, tablou de bord din lemn, un sistem de încălzire a cabinei, un generator de curent alternativ şi încă

multe altele. Nu prea aveam idee cum funcționează un asemenea giuvaier, însă ăsta merge ușor, îi zise el în timp ce o ajuta să urce la bord. Constructorii sînt nevoiți să le realizeze în așa fel încît să fie ușor de manevrat. Cei care își pot permite să-și cumpere o asemenea copaie nu știu prea multe despre mare. Eu unul am îmbătrînit manevrînd numai barcazuri de pescuit homari. Poate că nu mai sînt cu la curent cu echipamentele moderne de pe corabia asta, dar am adus-o fără probleme pînă aici. Ceea ce contează cu adevărat este să simți vîntul și valurile. Lasă-ți bagajul în cabină, pînă ce dezleg eu frînghia.

Dar Julia nu mai voia să se lase cocoloșită. Uneori se gîndea că își petrecuse cea mai mare parte din ultimii douăzeci de ani doar pe bancheta din spate a unui taxi. Se hotărîse să ia frîiele în mînă.

Așa că spuse:

– Am o idee mai bună. Apoi își lăsă lucrurile într-un ungher al bărcii și adăugă: Lasă-mă pe mine să dezleg barca. Tu stai la timonă.

Noah cunoștea apele din jurul insulei Big Sawyer la fel ca pe propriul buzunar. Abia privind ecranul radarului, conduse barca mai întîi pe canalul navigabil, apoi se îndreptă către apele mai puțin adînci. Cu Lucas lîngă el, stătea în picioare la timonă, bînd cafea și ascultînd fără prea mare atenție ceea ce se transmitea pe canalul radio, inclusiv frînturile de discuție dintre prietenii lui. Ian se afla în spatele său și ataşa balize proaspăt vopsite capcanelor depozitate la pupa bărcii.

– Terminăm în primul rînd cu astea, zise el atunci cînd băiatul fu gata. Partea din spate a bărcii e mult lăsată sub greutatea lor. Asta nu-i bine, dacă se întețește vîntul și cresc valurile. După ce o să scăpăm de ele, o să avem mai mult spațiu de lucru.

Ian rămăsese în picioare alături de el, cu privirea pierdută în ceață.

– De unde știi unde să o lași pe fiecare?

– O las acolo unde vreau să o las.

– Și unde anume vrei să le lași? îl întrebă vag ironic băiatul.

– Vreau să le las acolo unde sînt și homarii, îi răspunse Noah.

Zeflemeaua îl cam irita. Nu-i plăcea cînd cineva făcea pe deșteptul. Acest lucru trezea în Noah vechiul complex de inferioritate. Sandi îi spunea că totul nu este decît în mintea lui, dar el nu era singurul care reacționa astfel. Purtarea condescendentă a celor de pe continent față de locuitorii insulei și reacția de apărare a acestora erau vechi de cînd lumea.

Și, totuși, acum, adoptarea unei atitudini defensive nu era cea mai bună modalitate de abordare a lucrurilor. Într-o manieră mai constructivă, Noah continuă:

– În perioada asta a anului, las capcanele acolo unde apa este mică. Homarii năpîrlesc cam la vremea asta. Odată ce își leapădă vechea crustă, se ascund printre pietre, pînă ce li se întărește un nou înveliș care să-i poată apăra de animalele de pradă. Capcanele pe care le-am scos ieri erau la o adîncime de circa nouă metri. Azi le vom pune la nici șase metri. Chiar și fără problema geamandurilor, în curînd le-aș fi mutat oricum. Ca să obții o recoltă frumoasă de homari, e bine să nu lași capcanele întreaga vară într-un singur loc. Trebuie să urmărești homarii spre locurile în care se adună cît mai mulți. Noah reduse mult viteza bărcii și arătă către unul dintre ecrane. Aici apa are cinci-șase metri adîncime. Hai să trecem la treabă!

Ridicînd o pereche de capcane de la pupa, el îi arătă lui Ian cum să le echilibreze deasupra balustradei bărcii, o lăsă pe prima să alunece peste bord în apă, apoi pe a doua, după care urmă baliza. Repetînd operațiunile, aruncară o a doua și o a treia pereche. Ceva mai către nord, lăsară alte două perechi de capcane, iar apoi încă două perechi, și mai la nord. Cînd isprăviră plasarea capcanelor, iar barca se mai ridicase în partea

din spate, Noah se îndreptă spre celelalte geamanduri gri pe care le văzuse cu o zi înainte.

Însă astăzi trebuiau golite capcanele de homari. Apropiind barca de una dintre balizele gri, bărbatul opri motorul, prinse cu o cange baliza şi o trase la bord. În timp ce Ian înlocuia geamandura cu una proaspăt vopsită, Noah aruncă frînghia pe tamburul vinciului hidraulic şi îi porni motorul acestuia, trăgînd la bord cele două capcane. Pe punte se împrăştie multă apă, ce apoi se scurse prin orificiile de evacuare. Apa Atlanticului de Nord era foarte rece chiar şi în prag de lună iulie.

– Tu vei fi partenerul meu de la pupa, îi spuse Noah lui Ian. Trebuie să goleşti capcana, să măsori prada dinăuntru, să legi cleştii homarilor acceptabili şi să pui din nou momeală în capcană. Bărbatul îi întinse o pereche de mănuşi groase de bumbac. Pune-le în mîini! Şi să ai grijă să nu te apuce vreunul cu cleştele de deget. Nu li se spune degeaba tăietoare sau sfărîmătoare.

Ian se holba la prima capcană.

– Dar ăsta ce este? întrebă el, neliniştit.

– Este un cîine-de-mare, îi răspunse Noah. Cu mîinile protejate de mănuşi, bărbatul scoase cîinele-de-mare din capcană şi îi explică fiului său: Cîinii-de-mare sînt nişte rechini de talie redusă. Ăsta este doar un pui, dar dinţii lui sînt foarte ascuţiţi, iar acolo, pe spate, lîngă aripioarele dorsale, are otravă. Noah îl aruncă înapoi în mare, făcînd acelaşi lucru cu un crab singuratic şi cu mai multe alge marine. În capcană mai rămaseră doar trei homari. Îi deşertă pe masa de lucru, iar ei începură să-şi agite cleştii şi să dea cu cozile. Ăştia doi sînt scurţi, spuse el, aruncîndu-i pe cei mai mici înapoi în ocean. Ăsta care a rămas pare să fie bun. Noah ridică o mică unealtă de măsurat. Trebuie să măsori carapacea, de la ochi la începutul cozii. Nu reţinem nici unul mai mic de optzeci şi doi de milimetri şi jumătate sau mai mare de o sută douăzeci şi şapte de milimetri – aşa încît cei mici să mai poată creşte şi să se înmulţească, iar

cei mari deoarece, dacă au supraviețuit pînă la mărimea asta, sînt printre cei mai viguroși, iar noi vrem ca aceia mai viguroși să se reproducă. Vezi? Ăsta de-aici are o crustă lungă de aproape nouăzeci de milimetri, deci îl păstrăm. Probabil că are aproximativ jumătate de kilogram. E o frumusețe!

Luînd în mînă scula pentru legarea cleștilor, el îi arătă lui Ian cum să facă un inel foarte elastic la capăt și îl întinse îndeajuns ca să se potrivească peste cleşte.

– Hai, amice, murmură el atunci cînd homarul refuză să-și închidă cleștele. În cele din urmă, Noah suflă asupra cleștelui, iar homarul nu se mai opuse.

– Grozav! remarcă Ian, pentru prima dată interesat de ceva.

Gîndindu-se cît de multe lucruri îl învățase Hutch, în felul său necomunicativ de a fi, Noah aruncă homarul într-un recipient.

– Acum să trecem la momeală. Vezi săculețul din interiorul capcanei? Bagă mîna și scoate-l de-acolo!

Ian îl scoase. Săculețul nu conținea decît oase de pește și cîteva bucățele de carne.

– E plin de mizerie.

Noah îi ignoră remarca și continuă:

– Momeala asta a devenit o parte a sistemului ecologic. Cei mai mici dintre homari intră și ies nestingheriți din capcane, hrănindu-se cu așa ceva. Indică o mică deschizătură dreptunghiulară de la baza unuia dintre pereții laterali ai capcanei. Orificiul ăsta este lăsat anume pentru ei. Cînd năpîrlesc, homarii tineri devin hrană pentru alte specii marine.

Ian continua să se uite lung la săculețul de momeală, acum cu buza de sus încrețită.

– Și ce-ar trebui să facem cu ăsta?

Noah băgă mîna în săculeț, scoase toate resturile și le aruncă peste bord. De-abia atinseră suprafața oceanului, că un pescăruș se și năpusti din văzduh și înșfăcă o bucățică, zburînd apoi cu ea în cioc. Un al doilea pescăruș îl urmă imediat pe primul.

– Acum, pune din nou momeală, îl îndemnă Noah pe Ian. După ce acesta se conformă – deşi cu o privire nemulţumită din cauza mirosului – bărbatul îi arătă cum să lege săculeţul în interiorul capcanei. Punînd deoparte capcana deja pregătită, se întoarse către cea de-a doua, ce conţinea şi mai multe alge, o stea-de-mare şi un homar cu un singur cleşte. Aruncă algele şi steaua-de-mare şi păstră homarul. Îşi dădu seama de dimensiunea lui fără a avea nevoie să-l măsoare, însă îl lăsă pe Ian să efectueze măsurătoarea. Un homar cu un singur cleşte este un rebut. Nu se oferă pe el cine ştie ce preţ, dar ceva tot valorează.

– Cum şi-o fi pierdut celălalt cleşte?

– Cine ştie? Poate într-o luptă. Homarii sînt în stare să renunţe de bunăvoie la un cleşte, dacă astfel scapă cu viaţă dintr-o încăierare. Cîteodată, cînd vrei să-i scoţi, se agaţă de o sîrmă a capcanei şi preferă să li se rupă cleştele şi să rămînă acolo decît să-şi dea drumul. Dacă un homar care şi-a pierdut un cleşte ar continua să trăiască în ocean, pînă la urmă i-ar creşte un altul la loc. N-ar mai fi la fel de mare precum cel rupt, însă homarul s-ar descurca şi-aşa.

Noah îl lăsă pe Ian să se lupte cu dispozitivul pentru legarea cleştilor de homari, aşa cum făcuse şi tatăl său cu el cînd era foarte tînăr şi deprindea meseria. Pe atunci, la doar şapte anişori, mîna lui nu avea forţa cerută de acea operaţiune, dar putea măcar să umple săculeţii cu momeală. Fusese plătit pentru munca lui, cu un bănuţ pentru fiecare săculeţ umplut.

Pînă la urmă, Ian izbuti să lege cleştele homarului şi să pună săculeţul cu momeală şi în cea de-a doua capcană, moment în care Noah porni motorul bărcii, iar capcanele se rostogoliră una după cealaltă înapoi peste marginea pupei. Imediat ce baliza nou vopsită sălta pe valuri, plecară mai departe. Ridicaseră deja douăzeci de perechi de capcane şi tocmai se pregăteau să tragă cu o cange, în barcă, şi ultima dintre geamandurile vandalizate, cînd auziră zgomotul unui motor răzbind prin ceaţă.

Noah se îndreptă de spate. Cunoştea îndeajuns de bine flota locală încît să le poată deosebi numai după sunet pe *Mickey'n Mike* de *My Andrea* sau de *Long Haul* sau de *Nora Fritz*, încă înainte de a apuca să le zărească. Ambarcaţiunea ce se auzea apropiindu-se nu era una dintre acestea. Zgomotul făcut de ea era mai uniform, mai liniştit. Bărbatul avu o presimţire chiar înainte să apară *Cobalt* dintre ceţuri şi nu putu să-şi stăpînească zîmbetul. În barca aceea, stînd în picioare se aflau Julia şi Matthew Crane. Femeia înflori toată într-un zîmbet şi flutură o mînă către Noah.

Ridică şi el o mînă, răspunzîndu-i la salut.

Matthew încetini mersul bărcii şi o apropie prudent, atît cît îi permiteau condiţiile hulei de pe ocean.

– Cum merge treaba? strigă femeia.

– Aproape am terminat, îi strigă şi Noah drept răspuns. Voi ce faceţi?

– Am făcut o treabă bună. Acum te vreau pe tine.

El rînji.

– Şi în ce fel anume mă vrei?

– Făcîndu-ţi munca. Înţelegi tu, pescuind homari.

– Adică să lucrez ca şi cînd voi nici n-aţi fi aici. Să mă comport aşa cum fac de obicei într-o zi de lucru.

– Exact, spuse ea şi se uită dincolo de el. Acela este Ian? Bună, Ian!

Noah privi în spate. Fiul său profitase de mica întrerupere pentru a deschide punga primită din partea lui Rick Greene şi tocmai se apucase să hăpăie un corn cu ciocolată. Cu resturi de alge pe salopetă, cu părul lui ţepos, ciufulit în adierea vîntului şi cu muşchii frumos conturaţi, Ian ar fi putut să fie oricînd luat drept un autentic pescuitor de homari. Noah simţi cum îl cuprinde un fior de mîndrie. Băiatul ridică în semn de salut bărbia, în timp ce continua să mestece. Lăsînd apoi deoparte punga, înaintă pe lîngă balustradă şi, în timp ce Noah agăţa şi trăgea în barcă ultima geamandură gri, puse pe tamburul

vinciului frînghia ce lega capcanele. Pe măsură ce frînghia se răsucea adunîndu-se într-un morman pe punte, cei doi pîndeau ivirea primei capcane. Ian le înşfăcă pe rînd pe amîndouă. În vreme ce el înlocuia baliza vandalizată cu una proaspăt vopsită în albastru şi portocaliu, Noah sorta conţinutul capcanelor. Bărbatul aruncă în apă un cod mic, cîţiva arici-de-mare şi un homar sub dimensiunile ideale şi lăsă pe masă trei homari de dimensiuni acceptabile. Noah legă apoi cleştii acestora, în vreme ce Ian umplea din nou săculeţii cu momeală. Iar în tot timpul ăsta, bărbatul se străduia să uite că Julia era acolo.

În aparenţă, acest lucru îi reuşi. Aparatul de fotografiat imortaliza un pescar de homari aflat la muncă, dar nu înregistra şi faptul că inima pescarului bătea într-un ritm mai accelerat ca de obicei, iar mîna îi era mai puţin sigură.

Ian însă observă totul. Julia le făcu apoi un gest de mulţumire, iar imediat după aceea *Cobalt* dispăru în ceaţă. O clipă mai tîrziu, Ian lansă întrebarea:

– Ce-a mai fost şi asta?

– Ce anume? replică Noah, aşteptînd cu baliza în mînă ca şi cea de-a doua capcană să se scufunde rapid, trăgînd funia după ea.

– Femeia aia.

Noah aruncă în apă şi geamandura.

– Numele ei este Julia. A supravieţuit şi ea accidentului. Este din New York.

– Trebuia să-mi închipui, dacă avea o barcă aşa de pricopsită.

Incapabil să-i mai tolereze aroganţa, Noah acceleră barca şi îi spuse fiului său:

– Ambarcaţiunea aceea aparţine unui pescar de pe insulă. Ţie poate o să ţi se pară greu de crezut, dar mulţi pescuitori de homari locali o duc foarte bine.

Ian nu păru cîtuşi de puţin impresionat de vorbele tatălui său. Mintea lui rămăsese la ideea dinainte.

– Şi moşul ăla era bărbatul ei?

– Nu. Bărbatul ei se află la New York, rosti Noah pe un ton ce punea punct respectivei conversații. Uite acolo următoarea baliză. Vrei, te rog, să o agăți cu cangea? Mai avem o grămadă de treabă de făcut până la prînz.

Noah își zori fiul, trecînd cu rapiditate de la o pereche de capcane la alta, ridicîndu-le în barcă, golindu-le, completînd în ele momeala, aruncîndu-le din nou în apă și plecînd imediat mai departe. Îl supuse pe Ian la un efort cum, era sigur, n-o mai făcuse pînă atunci nici unul dintre antrenorii de baseball ai băiatului și îi arătă prea puțină îndurare cînd începu să se cam clatine, dînd semne de sfîrșeală.

Însă oboseala provoca multe accidente. Dacă Noah nu s-ar fi uitat în spate la momentul oportun și nu s-ar fi năpustit să-l îmbrîncească pe Ian din locul în care se găsea, băiatul ar fi fost tîrît peste bord.

– Ce naiba?! urlă Ian. Se trezise împins și trîntit pe punte, în timp ce Noah arunca și cea de-a doua capcană în apă.

– N-ai văzut latul parîmei capcanelor? răcni și Noah la Ian. Cu inima bătîndu-i nebunește, bărbatul aruncă și baliza în apă și se răsuci către fiul său, simțindu-se deodată sleit de puteri. Mereu se formează cîte un ochi de frînghie sub macara. Dacă ești neatent și pui piciorul în acel ochi, atunci cînd frînghia începe să fie trasă cu mare viteză, fie îți este smuls piciorul, fie ești tras peste bord și te duci la fund odată cu capcana. Un prieten de-al meu din copilărie a murit exact în felul ăsta.

Ian se ridică în picioare, cu o expresie de supărare pe față.

Noah se întoarse la timonă și opri motorul bărcii.

– Simt nevoia să mănînc ceva, spuse el și scoase la iveală geanta frigorifică. Apoi întoarse cu gura în jos două găleți și se așeză pe una dintre ele. După ce îi întinse un sandviș lui Ian, bărbatul îl despachetă pe celălalt și începu să muște din el.Ură ceva timp pînă ce pulsul îi reveni la normal și începu să

simtă gustul mîncării. Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă ai fi păţit ceva, adăugă Noah într-un tîrziu.

– Dar despre mine cam ce părere ai? zbieră încă şi mai tare Ian. Chiar crezi că vreau să-mi închei viaţa tocmai aici, pe coclaurile astea de la capătul pămîntului?

Noah meditä la spusele fiului său. Mai precis, se gîndi la modul în care să-i răspundă. Înţepătura lui Ian putea să doară numai dacă nimerea într-un punct sensibil. Însă Noah era suficient de întărîtat încît să nu mai încerce acel complex de inferioritate al locuitorilor de pe insula Big Sawyer faţă de cei de pe continent, ba chiar să îşi exprime respectiva convingere.

– Dacă îţi este dat să îţi sfîrşeşti viaţa, ai putea avea parte de o moarte şi mai rea, oriunde în altă parte. Oamenii de-aici gîndesc în felul lor, ţin la aceste locuri şi numai aici se simt într-adevăr acasă. Bunicii tăi aici au murit şi probabil că tot aici va muri şi tatăl tău. Ian, rădăcinile tale aici sînt. E posibil ca tu să nu admiţi acest lucru, dar numai din cauză că eşti ignorant.

Noah intenţionase de fapt să spună „mărginit", însă din gură îi ieşise celălalt cuvînt, la care fiul său reacţionă cu promptitudine:

– Ignorant? Şi în legătură cu ce anume sînt eu atît de ignorant? În legătură cu toate astea? îl întrebă Ian aruncînd o privire descurajată în direcţia resturilor marine răspîndite pe punte. Chiar ar trebui să-mi pese de aşa ceva? Asta ţi-ai dorit tu, nu eu! Tu eşti acela care s-a ascuns în văgăuna asta.

– M-am ascuns?

– După divorţ, te-ai refugiat imediat aici, şi aici ai rămas de-atunci încoace.

– Crezi că ar fi trebuit să plec şi în altă parte? De ce aş fi făcut-o? Mie îmi place aici.

– Dar cîndva făceai şi tu ceva ca lumea, ceva care nici nu se poate compara cu ceea ce faci acum.

Noah simţi cum îi sare ţandăra:

– Chiar aşa crezi tu? Atunci chiar că eşti cel mai mare dintre

ignoranți. După divorț, nu mă obliga nimeni să vin aici. Aș fi putut trăi oriunde aș fi vrut. Eram foarte bun în profesia mea. Știai asta? La șapte ani, n-ai fi avut cum să-ți dai seama. Dar la șaptesprezece ani, ar cam fi cazul. Am cîștigat acolo bani buni. Și nu datorită norocului ce nu te duce prea departe, ci inteligenței.

– Cu toate astea, ai renunțat la tot, îi replică Ian cu încăpățînare.

– Ba nu, îi răspunse încet Noah. N-am renunțat la tot. Ofer în continuare consultanță în domeniul respectiv.

Ian se cam îndoia.

– Ce știi tu despre ceea ce se mai întîmplă în lume?

– Probabil mai multe decît tine.

– Și cum faci?

– Avem și aici telefon, fax, e-mail. Nu sîntem niște înapoiați.

Băiatul pufni.

– Nu ești conectat la Internet. M-am uitat peste tot.

– Nu te-ai uitat acolo unde trebuia, îl contrazise Noah, cu toate că nu avea nici o intenție de a-i mai furniza și alte amănunte. Ian ar fi vrut să corespondeze imediat prin e-mail cu prietenii săi – Sandi îl avertizase asupra acestui lucru. Noah era hotărît ca, o vreme, să-l facă pe băiat să ducă o viață ceva mai primitivă. Nu știi absolut nimic despre viața mea, Ian. Ai fi putut să știi – era suficient o întrebare sau două –, dar se pare că nu îți dorești asta.

– Ba tu nu vrei să vorbești, bombăni băiatul.

– Sînt întru totul dispus să o fac, contraatacă Noah, rezemîndu-și coatele de genunchi. Haide, întreabă-mă!

– Se prinde aici canalul HBO?

– Doar atunci cînd stratul de nori este îndeajuns de subțire încît să se poată face legătura cu satelitul.

– Aveți mîncare thailandeză?

– Da, la Grill. La Rick se servește umplutură thailandeză de homari, friptură condimentată cu ghimbir și scoici cu curry.

– Pînă la ce oră este deschis restaurantul?

– Pînă la ora nouă seara.

– Şi, după aceea, lumea ce face?

– Oamenii merg la culcare, deoarece a doua zi trebuie să se scoale înainte de răsăritul soarelui, aşa cum am făcut şi noi astăzi, ca să termine cea mai mare parte a pescuitului înainte de venirea fluxului. Aici toată lumea munceşte cu onestitate în fiecare zi, şi nu doar fizic. Trebuie să cunoşti multe lucruri dacă vrei să ai succes la pescuitul de homari. Poate că nu e munca pe care ţi-ai alege-o tu, însă există familii care de multe generaţii numai cu asta s-au ocupat, trecîndu-şi cunoştinţele de la bunic la tată şi apoi la fiu, iar acum chiar şi la fiice. Oamenii ăştia ar fi putut să plece în altă parte şi să aibă succes, dar au ales să rămînă aici. Exact aşa cum am ales şi eu să mă întorc aici. Bărbatul se îndreptă de spate. Aşa încît să nu mai crezi vreodată că am venit aici ca să mă ascund. Nu m-a silit nimeni să aleg modul ăsta de viaţă. Şi optez pentru el în continuare.

Din ceaţă se auzi din nou un zgomot de motor. Noah întoarse capul, ştiind că se apropia *Trapper John*. Devorînd dintr-o singură înghiţitură jumătatea de sandviş rămasă, se apropie de balustradă. Cealaltă barcă îşi făcu apariţia din ceaţă. Curînd, li se alătură şi *Willa B.* şi rămaseră una lîngă alta, săltînd pe valuri.

– El este băiatul tău? îl întrebă John Mather.

Noah făcu prezentările. Fu recunoscător atunci cînd Ian se apropie de balustradă pentru a da mîna cu John şi a-l saluta pe Hayes Miller, aflat la bordul celei de-a treia ambarcaţiuni.

Acesta din urmă îi strigă lui Noah:

– Ţi-am văzut noile geamanduri.

Noah dădu din cap.

– Le-am înlocuit pe cele stricate.

– Spune-ne ce să facem, îl îndemnă John.

– De-abia aştept să plec la vînătoare, strigă şi Hayes.

Însă Noah ştia foarte bine ceea ce voia.

– Lor li s-a căşunat doar pe mine, aşa că mi se va căşuna şi mie pe ei. După cum văd eu lucrurile, n-ar fi rău dacă le-aş tăia cîteva parîme.

Cu un rînjet, Hayes îşi ridică un pumn în văzduh.

John era mai liniştit, însă la fel de pornit.

– Dacă ai nevoie de ajutor, mă ofer eu.

– Nu, îl refuză Noah. Eu şi fiul meu ne putem descurca şi singuri. Dar vă mulţumesc, oricum.

Noah isprăvi treaba la capcanele pe care îşi propusese să le golească. Recolta era bună, mai ales în condiţiile în care remedierea stricăciunilor le luase mult timp. În recipientele lui se aflau acum circa o sută cincizeci de kilograme de homari, adică, în medie, peste o jumătate de kilogram pentru fiecare capcană. Da, era o recoltă frumuşică.

Şi mai îmbucurător era faptul că el şi Ian nu se mai certaseră după prînz. Nu-şi vorbiseră prea mult, însă intraseră într-un ritm de muncă pe care arareori îl găseau partenerii de pescuit homari. Noah i-ar fi spus acest lucru lui Ian, dacă nu s-ar fi temut de o replică nesinceră, tăioasă şi ironică. Nu avea de gînd să rişte şi mai multă enervare. Valurile se înteţiseră, iar munca lor încă nu se terminase.

Cînd, în cele din urmă, ceaţa începu să se mai risipească, bărbatul îndreptă barca spre locul unde se afla o concentrare mai mare de balize colorate în purpuriu şi galben-verzui, lăsîndu-l apoi pe Ian la cîrmă.

– Vezi geamandurile alea? Apropie încet barca de una dintre ele şi opreşte-o lîngă ea. Îi arătă lui Ian cum să procedeze şi apoi îi spuse: După aceea, treci la baliza următoare şi opreşti iar barca. Voi lucra rapid.

– Dar n-am condus niciodată pînă acum o barcă, îl avertiză Ian.

– Ai acum cea mai bună ocazie să înveţi. Unicul pericol este să rupi frînghia ce leagă capcana de geamandură. Şi pentru

asta n-ai de ce să-ți faci griji. Orice frînghie vei tăia cu clicea înseamnă una mai puțin din cele pe care trebuie să le tai cu cu mîna. Uite-o pe prima! îi arătă Noah baliza. Apoi scoase din cabină un cuțit bine ascuțit, se aplecă peste balustradă și eliberă geamandura de frînghie, printr-o scurtă tăietură de jos în sus. *Leila Sue* mai săltă cîteva clipe în voia valurilor, iar cînd în cele din urmă se urni mai departe, nu mai era la fel de sigură ca atunci cînd mîna lui Noah se afla pe maneta de accelerație. Însă data următoare a fost mai bine, iar a treia oară și mai bine.

– Văd că înveți repede, îi strigă Noah lui Ian, pe cînd desprindea cu o tăietură hotărîtă o altă baliză de frînghia care o legase de capcane.

Ian ținea picioarele larg depărtate, pentru a avea un echilibru mai bun.

– Dar asta nu este o acțiune ilegală? își întrebă el tatăl, în timp ce se îndrepta spre geamandura următoare.

– Nu și conform legii locale.

– Păi, tu distrugi niște bunuri aflate în proprietatea altcuiva.

– Acel altcineva a încălcat teritoriul meu de pescuit. Tehnic vorbind, deoarece acele bunuri se află pe teritoriul meu, pot fi considerate ale mele.

– Și cine spune că acesta este teritoriul tău?

– Oamenii care au stabilit legea locală. Oamenii care pescuiesc aici de multe generații. Oameni precum a fost și bunicul tău.

Ian ar fi avut în acel moment ocazia să se intereseze de Hutch. Dar, în loc de asta, apropiindu-se de următoarea baliză, el întrebă:

– Și dacă vor depune plîngere împotriva ta?

– Nu vor face asta.

– De ce nu?

– Pentru că există zece persoane care ar depune mărturie că ei mi-au vopsit balizele în gri și nici măcar una singură care să afirme că cu am fost acela care le-a tăiat lor frînghiile.

– Și ce se va întîmpla cu capcanele de care erau legate geamandurile astea?

Ținîndu-se cu o mînă de balustradă și luptîndu-se cu valurile, Noah se aplecă peste bord cu cuțitul în cealaltă mînă. Barca se ridica și cobora înainte ca el să apuce să taie frînghia.

– Pentru Haber și Welk sînt pierdute. Nu le vor putea recupera nici măcar cu ajutorul unui scafandru, pentru că, fără geamandură, nu va ști în ce loc să se scufunde pentru a și le regăsi.

– Și dacă în ele se află homari – unii atît de mari încît nu mai pot scăpa prin orificiul de ieșire?

– Unul dintre pereții capcanei este prins de ceilalți cu niște belciuge confecționate dintr-un material biodegradabil. În timp, acel material se dizolvă și pereții se desprind, permițîndu-le homarilor să iasă.

– Și mai ies vii? îl întrebă Ian, manevrînd-o pe *Leila Sue* înainte.

Noah așteptă să ajungă mai întîi lîngă baliza următoare, și de-abia după aceea îi răspunse:

– Dacă nu mai scapă cu viață, devin hrană pentru celelalte vietăți. Așa funcționează ecosistemul oceanic.

Cei doi nu eliberară chiar toate geamandurile de culoare purpuriu cu galben-verzui. Scopul era acela de a-i face pe Haber și Welk să mai găsească balize legate de capcane, ca să știe precis că toate celelalte fuseseră distruse intenționat. Și nu se putea spune că Noah nu se simțea satisfăcut de ceea ce făcea. Tăiase acele frînghii pentru el și pentru tatăl său, pentru Greg Hornsby și Dar Hutter, și Grady Bartz. Le tăiase și pentru familia Walsh. Și pentru ajutorul lui Zoe, Todd Slokum. Nu conta dacă Haber și Welk nu aveau nimic de-a face cu moartea tuturor acestora, pentru că oricum ei erau oamenii cei răi.

Noah ar fi putut să mai taie încă niște frînghii, dacă *Leila Sue* n-ar fi început brusc să salte pe niște talazuri de aproape doi metri înălțime. Fiindcă Ian părea ușor neliniștit, bărbatul reveni la cîrmă și îndreptă ambarcațiunea către port, unde mai aveau destul de lucru. Mai întîi se opriră la Foss, Pește și

Homari, unde descărcară recolta de homari a zilei. Apoi trecură pe la cheiul stației de combustibil, unde realimentară cu motorină, după care se întoarseră în dana lor pentru a spăla barca.

La patru după-amiază, cînd Noah îl duse acasă, Ian era vădit extenuat. Apoi bărbatul reveni în oraș, pentru a-l căuta pe șeful postului de poliție.

Julia ajunsese la țărm cu mult mai devreme. Ea și Matthew își mîncaseră sandvișurile cînd barca era deja legată la debarcader, iar la scurtă vreme după aceea femeia se și întorsese pe Dealul Vulturilor și se așezase la calculatorul lui Noah, uitîndu-se la imaginile pe care le fotografiase. Pe unele dintre acestea le micșoră, altora le mări luminozitatea, spori claritatea cîtorva și intensifică nuanțele mai neobișnuite ale unora dintre ele.

Între timp, i le transmise lui Alex Brier pe acelea în care apăreau Noah și Ian, înlocuind geamandurile vandalizate. Îi trimise și lui Monte alte cîteva fotografii, pentru că voia ca el să știe că folosea aparatul de fotografiat și îi plăcea enorm asta. Julia chiar printă fotografiile ce îi plăcuseră cel mai mult, utilizînd cu succes programul din calculator.

Apoi se urcă în mașină și se duse la Zoe, dorindu-și s-o găsească în hambar. Dar acolo era doar pe tatăl ei. Acesta tocmai curăța tăvile de sub cuști, umplea din nou ieslele cu fîn și părea mulțumit să trebăluiască pe-acolo. Și-n definitiv, de ce n-ar fi fost? Cu pulverizatoarele ce împrăștiau arome la fiecare cîteva minute, cu iepurașii foindu-se și rontăind și cu ceața care atenua orice alte zgomote exterioare, hambarul acela era la fel de liniștit ca oricînd.

Însă, la o privire mai atentă, femeia își dădu seama că tatăl ei nu era pe de-a-ntregul mulțumit. Era la fel de încruntat ca și în seara trecută, la cină.

Fără să-i pună vreo întrebare, Julia se uită la puii de iepure

din cuiburi. Ca întotdeauna, se simțea atrasă mai mult de Gretchen. Acum nici nu mai trebuia să se aşeze; o putea adăposti cu uşurință în scobitura cotului, mîngîind-o în timp ce o legăna cu gingăşie.

– Te simți bine aici? îl întrebă Julia pe George, după o vreme.

– Foarte bine, o asigură, cu prea mult zel parcă, tatăl ei. E bine să nu ți se mai facă programul.

– Te referi la serviciul tău sau la mama?

– La ambele.

– Atunci povesteşte-mi ce ai făcut astăzi!

El dădu din umeri.

– M-am tot fîțîit prin zonă.

– Pe unde anume?

– Prin oraş. Pe pontoane. Mai peste tot. Am stat de vorbă cu lumea. Ştii tu.

Ceea ce ştia cu exactitate Julia era faptul că el vorbea fără nici un fel de entuziasm.

– I-ai telefonat? îl întrebă.

– Încă nu.

Julia aşteptă să vadă dacă el mai intenționa să spună ceva, însă bătrînul doar înlocui o sticluță golită de apă, de pe peretele unei cuşti, cu alta plină. Aşa că îl întrebă:

– Şi ai de gînd să o suni?

– Pînă la urmă, da, îi răspunse el, cu o bravadă renăscută. Doar n-o să rămîn aici o veşnicie. Am şi eu o treabă de făcut. N-o fi ea singura persoană importantă din casa noastră. Din fericire însă, primul trimestru era deja încheiat şi plățile s-au făcut, aşa încît acum am o perioadă ceva mai liniştită la serviciu.

– Tu ştii că mama te iubeşte.

– Asta s-o crezi tu!

– Ei, haide, tată! Julia încerca să-l înduplece cu vorba bună, aşa cum făcuse de atîtea şi-atîtea ori. Doar ştii că munca pe care o face îi impune mamei să fie autoritară; numai aşa

izbutcşte să sc impună. Are numai necazuri dacă o lasă mai moale. Julia sc uită cum el înlocuia încă o sticluță cu apă şi adăugă: Presupun că nu te-ai hotărît să divorțczi de ea, am dreptatc sau nu? Asta ar fi o mare greşcală. Ea este o ființă bună.

– Chiar aşa să fie? o întrebă tatăl ei. Şi spui asta după cîte ți-a făcut?

Julia îşi muşcă limba. Nu, mama ei nu-i fusesc alături după accident. Dar nici tatăl ei nu se arătase mai breaz, aşa încît sc potriveau foarte bine. Iar în afară de asta, după părerea Julici, cel mai mult păcătuise Janet față de Zoe. Şi totuşi, nu fusesc tot George sursa respectivei probleme?

– Te rog să-mi spui ceva, tată. Puteai foartc binc să fi mers în vizită la unchiul Martin, în Hilton Head sau la Charlie Paync, pe insula Mackinac. Ce te-a făcut totuşi să vii aici?

– Am venit aici doar pentru că şi tu erai aici şi aveai nevoie de mine.

– Însă aici era şi Zoe. E clar că venirea ta aici este mult mai dureroasă pentru mama decît ar fi fost dacă ai fi plecat în oricare dintre celelalte două locuri.

Tatăl ei sc uită la ea suficient de lung ca să-şi dea scama că ea ştia ceea ce sc întîmplase între el şi Zoe. Spre cinstea lui, Georgc nu încercă să nege. Renunță la tonul răutăcios şi se arată mai înțelept.

– Julia, este vorba despre ceva ce s-a întîmplat o singură dată şi despre un număr îngrozitor de marc dc ani ce au trecut de-atunci şi pînă-n ziua de azi. A cam venit vremea ca mama ta să treacă peste asta. Am evitat prea mult timp subiectul. Poatc că ar fi mai binc să privim adevărul în față. După ce întinse mîna şi luă încă două sticluțe proaspăt umplute cu apă, el sc îndreptă către capătul rîndului de cuşti.

Şi, în felul acesta, credea el că avea să înfrunte adevărul? Plecînd în lumea largă, plecînd oriunde vedea cu ochii? Refuzînd să sune acasă?

Ooo, da, şi Julia se simţea vinovată pentru acest mod de abordare a problemelor. Ce putea să facă? Chinuită de acel gînd, ca continuă o vreme s-o mîngîie pe Gretchen, după care o puse la loc în cuşca ei, moment în care Ned începu să i se frece de picioare. Se lăsă pe vine şi îl scărpină pe după urechi, pînă cînd motanul se plictisi, iar Julia plecă din hambar şi se îndreptă spre casă.

– Zoe?! strigă ea.

– Sînt la mine în cameră! îi răspunse femeia.

Trecînd pe lîngă camerele ocupate de Molly şi George, Julia intră în camera lui Zoe. Încăperea aceea fusese adăugată construcţiei cu cîţiva ani în urmă, fiind mai mare şi mai luminoasă decît celelalte, pentru că Zoe torcea lîna, de cele mai multe ori, acolo. În încăpere se afla un pat, o noptieră, o comodă, un şifonier, un taburel şi un fotoliu, iar prin lucarna din tavanul ca de catedrală, lumina cădea direct pe o frumoasă roată de tors, din lemn de nuc. Zoe lucra, pedalînd ritmic cu picioarele goale şi cu mîinile întinse una în faţa celeilalte, înfăşurînd pe firele lîna proaspăt smulse din blana iepurilor.

Julia o privi o vreme, din cadrul uşii. Mişcarea roţii era constantă şi lină, iar ticăitul rapid al mosorului rotitor al fusului era de-a dreptul hipnotic. Pînă şi pedalele părcau a şopti la fiecare apăsare. Aici tihna era asemănătoare cu aceea din hambar. Universul lui Zoe era cu-adevărat unul de rezonanţă.

Julia se apropie fără zgomot de roata de tors.

– Blana cărui iepuraş o torci acum?

– A iepuraşului violaceu. Vezi ce nuanţă are? Ea opri mişcarea roţii. Este o delicată nuanţă de violet, chiar un mov adevărat. Culoarea este mai închisă la suprafaţa blănii. La răsucire, firul iese vărgat. Zoe începu din nou să mişte roata. Firul împletit astfel are un aspect înspicat.

– Atunci firul este destinat împletirii şi nu ţeserii.

– Ba ar putea fi folosit şi la ţesut, însă nu pentru confecţionarea pledurilor şi a covoraşelor. Este mult prea fin pentru

aşa ceva. E o comandă specială pentru o doamnă din Boston care posedă un magazin de lîncturi. Are tot felul de fire, care mai de care mai neobişnuite. Dacă o să-i placă, o să-mi comande o cantitate mai mare. Ar fi pentru mine o bună piaţă de desfacere.

Mîinile ei erau foarte iscusite, ţinînd blănița între arătătoare şi degetele mari, mişcîndu-le puţin într-un sens şi în celălalt, în timp ce roata zbîrnîia, pedalele şuşoteau, iar fusul mosoraşului scotea acel uşor ticăit, pe măsură ce se rotea.

Julia răsuflă adînc şi surîsc.

– Aş fi în stare să privesc la nesfîrşit ceea ce faci. Este la fel de liniştitor ca şi îngrijirea iepuraşilor. Apropo, tata îşi face de lucru cu ei în hambar. Cum mai este atmosfera între voi doi?

Zoe nu se opri din tors.

– Stînjeneala dintre noi începe să se mai risipească.

– Încă te mai simţi atrasă de el?

– Nu. A îmbătrînit, ca şi mine de altfel. Între timp, au mai existat şi alţi bărbaţi în viaţa mea, ştii foarte bine lucrul ăsta. Cu fiecare dintre ei, relaţia a fost mai lungă şi a însemnat mai mult pentru mine decît aceea pe care am avut-o cu George. Asta nu înseamnă că îl discreditez. Este un om minunat. Însă eu am devenit o femeie oarecum diferită de aceea care am fost cîndva. Făcu o pauză, după care întrebă: Cu tine nu s-a întîmplat la fel?

Ba da. Indubitabil, şi cu Julia se întîmplase absolut la fel.

– Dar odinioară l-ai iubit. Vrei să spui că dragostea nu dăinuie peste ani?

– Vreau să spun că, în ceea ce mă priveşte, sentimentul acela s-a dovedit a nu fi chiar iubire. În cazul tău, lucrurile stau altfel. Zoe continuă: Ceea ce s-a întîmplat cu tine şi cu Monte poate să fie un proces de maturizare şi de evoluţie. Uneori un cuplu evoluează în acecaşi direcţie, iar alteori nu. Dar asta nu se întîmplă peste noapte, ci durează o anumită perioadă de timp.

– După accident, am văzut lucrurile diferit în multe privințe.

– Eu cred că asta se întîmpla și înainte de accident, numai că ai refuzat să accepți.

Fusul continua să ticăie, iar pedalele să foșnească.

– Ba am acceptat, îi replică într-un tîrziu Julia.

Dar pînă acum, pur și simplu nu se simțise încă pregătită să ia o hotărîre.

– Atunci, ce-ar fi să-i spui totul lui Monte?

Julia își pusese de zeci de ori această întrebare.

– Oh, știu cum ar reacționa. Mi-ar repeta că reacția mea este de înțeles, după o experiență atît de traumatizantă, dar că îmi va trece și îmi voi reveni, pentru că am o viață bună și, da, noi doi putem avea anumite diferențe de opinii, însă asemenea lucruri există în orice cuplu. Îmi va spune că în viața lui nu există alte femei și că e urît din partea mea să cred așa ceva despre el. Îmi va jura că cu sînt prima și ultima femeie care contează pentru el. Și mă va convinge. Știe să găsească răspunsuri la absolut orice.

Zoe se opri din pedalat. Roata de tors își încetini mișcarea, iar ticăitul mosorului încetă.

– Ați fost la vreun consilier marital?

– Eu, da. Poate că ar fi fost de vreun folos dacă ar fi venit și Monte cu mine, însă el a considerat că nu are nevoie de așa ceva. După părerea lui, totul se datora numai nesiguranței mele.

– Și dacă i-ai spune că vrei să divorțezi?

Și Julia se gîndise la această posibilitate.

– Mi-ar răspunde că nu am motive pentru asta.

– Adulterul nu este un motiv suficient de întemeiat?

– Ar zice că nu s-a întîmplat niciodată una ca asta și că eu am tras concluzii pripite. Mi-ar spune că acum sînt tulburată. Mi-ar spune că n-am habar ce înseamnă un divorț, și că, dacă aș ști cît de rău s-ar putea termina un divorț, nici măcar n-aș mai îndrăzni să *menționez* vreodată acest cuvînt.

– Asta nu sună cumva a amenințare?

– Destul de voalat.

– În tot cazul, nu așa vorbește un soț îndrăgostit de nevasta lui.

Tocmai în asta consta și durerea Julici. Nimic din ceea ce făcuse Monte nu dovedea o iubire adevărată. Niciodată nu se abătuse de la drumul său pentru ea, niciodată nu făcuse vreun sacrificiu de dragul ei. Acționa conform unui plan: *Este nevasta ta, făpt pentru care trebuie să-i cumperi lenjerie de zi*ua ei, *flori pentru aniversarea voastră și bijuterii la Crăciun.*

Un soț îndrăgostit de nevasta lui?

– Nu, răspunse ea cu o însingurare interioară care îi provoca o durere aproape fizică. Doar unul încăpățînat.

– Dar de ce? strigă Zoe. De ce ține așa de mult la căsătoria asta? Dacă are aventurile lui, dacă pentru tine nu simte nici un fel de iubire, atunci de ce dorește ca această căsnicie să mai dăinuie?

Julia rîse cu amărăciune.

– Știe ce avantaje îi ofer. O altă femeie ar fi mai tînără și mai pretențioasă ca mine. Poate că nu ar accepta ca el să-și facă mendrele. Și nici n-ar suporta să rămînă singură în bucătărie la ora zece și jumătate seara, ca să robotească după cîte o cină de șase persoane, în timp ce Monte se lăfăie în fața televizorului, cu picioarele rezemate pe un taburet, urmărind ultimele știri.

– Of, Julia.

Julia zîmbi.

– Situația nu e prea roză.

– Dar Noah? Îți place de el, nu-i așa? Julia încuviință, dînd din cap. În ochii lui Zoe se putea citi multă compasiune. Ești în pericol, Julia! Într-un mare pericol!

16

Clădirea în care se afla postul de poliție de pe insula Big Sawyer era doar cu puțin mai răsărită decît biroul celei mai obișnuite prăvălii. Se afla pe strada principală, lîngă oficiul poștal, chiar peste drum de magazinul de unelte și echipamente al lui Brady. În el nu exista nici o celulă de detenție sau ceva asemănător; o încăpere din spate, ce se putea încuia, era utilizată pentru acela care aveau nevoie să se trezească din beție sau să se mai calmeze.

Cînd intră Noah, John Roman ședea cu gleznele încrucișate pe un pupitru uzat din lemn și cu ochii ațintiți pe ecranul calculatorului. Dîndu-și picioarele jos de pe pupitru, el se îndreptă de spate.

– Gînd la gînd cu bucurie, îi zise bărbatul. Chiar cu tine voiam să mă întîlnesc. Te-ai distrat bine de tot astăzi, nu-i așa?

– Pe cinste, îi răspunse Noah fără nici un fel de remușcare. Contrar părerii lui Ian, el nu considera că distrugerea intenționată a proprietății cuiva e un lucru bun. El n-ar fi violat proprietatea nimănui, desigur, cu excepția celor care încălcau legea locală. Aceia furau din mijloacele de existență ale unor pescari cu mult mai nevoiași decît era Noah.

– Uită-te aici, îi spuse John, arătînd în direcția ecranului de calculator.

Amînînd să se intereseze despre Kim, Noah ocoli pupitrul. El nu recunoscu figura afişată pe ecran – nu fusese la Grill la momentul oportun pentru asta –, însă textul ce însoţea imaginea era foarte limpede.

– Kevin Welk, citi el şi examină apoi un scurt dar impresionant cazier judiciar. Apoi John trecu la o altă pagină, de data asta dedicată lui Curt Haber. Cei doi adunaseră în ultimii zece ani acuzaţii pentru jafuri de bănci, spargeri, tîlhării şi agresiuni brutale.

– Numele lor parcă-mi spuneau ceva, aşa încît m-am hotărît să-i verific, îi explică John. Nu sînt nişte pescari de homari obişnuiţi.

Nu. Nu erau nici măcar nişte braconieri comuni. Braconierul ar fi fost fie un neavenit care nu ştia să se comporte altfel, fie vreun pescar de pe o altă insulă ce intenţiona să pătrundă cu forţa în teritorii de pescuit ceva mai mănoase.

– Au permise de pescuit homari în zona asta?

– Asta da. A fost primul lucru pe care l-am verificat. Au acte în regulă. Doar restul ... John ridică din sprîncene, se scărpină la ceafă şi clătină din cap. Aşa că mă întreb ce anume caută ei aici şi mintea îmi zboară la lucruri la care probabil că n-ar fi cazul să mă gîndesc.

Noah ştia despre ce lucruri era vorba. Şi el se gîndea adesea la ele.

– Sînt noutăţi în legătură cu moartea lui Artie?

– În lipsa altor indicii, s-a socotit că s-a împuşcat singur. Agenţii federali au revenit la varianta contrabandei. Îşi concentrează acum atenţia asupra unui tip din Florida care se pare ar fi creierul întregii afaceri. Unul sau mai mulţi indivizi intermediază transporturi ilegale între nişte nave mai mari, ancorate în afara limitei de două sute de mile de ţărm, şi anumite docuri particulare de pe continent. Agenţii consideră că nu Artie ar fi fost unul dintre intermediari.

Nu exista nici o menţiune în privinţa lui Kim. Uşurat, Noah îi spuse:

– Haber şi Welk sînt originari tot din Florida.

– Da. Şi mă tot întreb ce anume caută aici şi dacă nu cumva există un motiv ascuns pentru care se afişează atît de făţiş, deranjîndu-i în mod vădit pe ceilalţi. Tipii ăştia parcă fac prea mare zarvă în jurul lor. Te fac să te întrebi dacă nu cumva pescuitul de homari este doar un fel de camuflaj, pentru acoperirea altor activităţi.

Noah se arătă de acord cu el. Cei mai mulţi braconieri acţionau cu fercală. Cei mai mulţi se retrăgeau la primul avertisment. Era ca şi cum Haber şi Welk ar fi bătut toba ca să afle toată lumea că ei se ocupau cu pescuirea homarilor, şi numai cu asta. Cu asta şi cu nimic altceva.

– Şi totuşi, sublinie Noah, pe o ceaţă ca aceea de-atunci, n-ar fi fost în stare să-l împuşte pe Artie.

– Doar dacă unul dintre ei a fost şi el în barca lui Artie.

– Dar atunci ar fi murit şi el acolo, îndrăzni Noah să afirme.

– Nu în mod obligatoriu, îl contrazise şeful de post, uitîndu-se în acel moment la el cu mai multă luare-aminte. Cine poate spune că n-a fost cineva aruncat de pe *Bestie*, la fel cum aţi fost voi aruncaţi de pe *Amelia Celeste?* Cine poate garanta că n-a fost acolo Haber sau Welk, ori altcineva?

John ştia, îşi dădu seama Noah – iar dacă nu era chiar sigur, atunci măcar bănuia –, şi asta fără să aibă habar de existenţa acelui carnet de depuneri bancare.

– Iată cum sună întreaga poveste, continuă poliţistul. Vocea lui era mai liniştită, cu o tentă de resemnare. Anchetatorii ştiu că Artie avea o legătură cu Kim. Numai că nu au habar în ce fel anume. S-ar putea să fi fost o relaţie exclusiv sexuală, însă s-ar putea să mai fi fost şi altceva. Nu există decît o singură persoană care ştie cu certitudine, iar aceea este Kim însăşi. Nu te mai uita la mine în felul acesta, Noah! Femeile Colella îmi sînt verişoare din partea soţici, aşa încît şi eu vreau să le protejez. Chiar dacă legătura dintre ei nu era decît sexuală, fata s-ar putea să ştie ceva care ne poate ajuta. S-a mai învîrtit pe lîngă Artie.

O fi fost poate şi la el acasă, iar el poate că a plimbat-o cu barca. I-am tot spus că n-are de ce să-şi facă griji, pentru că am să o protejez, însă ea nu vrea să scoată nici o vorbă.

– Cred că nu poate, îi spuse Noah. Îi trecuse prin minte că, în cazul în care Kim îi fusese lui Artie mai mult decît o simplă amantă, şi ceva mergeşe rău, ducînd la moartea lui, atunci şi fata ar fi putut fi în mare pericol de a fi ucisă.

– Am trecut pe la Kim pe-acasă în ultima săptămînă în fiecare zi, îşi urmă John firul povestirii. De cele mai multe ori, nici măcar n-am găsit-o acolo. Iar atunci cînd o găsesc, nu face altceva decît să şadă pe marginea canapelei şi să îşi privească mîinile. Cît timp crede că va mai dura pînă ca vreun superior de-al meu să decidă că a sosit vremea să le spună tot ce ştie şi s-o cheme pentru cercetări?

Noah bătu în retragere în privinţa computerului, însă numai pentru că voia ca şi Ian să aibă ceva de făcut, în timp ce el şi Julia ar fi stat de vorbă cu Kim – sau cel puţin aşa se autojustifica bărbatul în sinea lui. Probabil că, în adîncul sufletului, îşi dorea să-l impresioneze pe Ian. Casa de pe deal nu era o locuinţă tipică pentru insula Big Sawyer, la fel cum nici echipamentele electronice nu erau de nasul oricărui ţărănoi.

Aşa că bărbatul termină ziua de muncă pe ocean la ora trei după-amiază, tocmai la timp, întrucît ceaţa se îngroşase, iar valurile se înteţiseră. Se grăbiră spre casă, făcură un duş, iar la patru ajunseseră deja la casa de pe deal. Aşteptîndu-i, Julia lăsase uşa din faţă întredeschisă, iar Lucas intră în casă ca o vijelie. Atunci cînd Noah şi Ian intrară şi ei, femeia scărpina ciinele pe după urechi, rîzînd în timp ce el îi lingea de zor mîna. Cînd se îndreptă de spate, pe faţă încă îi mai stăruia un zîmbet şi era frumoasă în jeanşi clasici şi cu o bluză, cu părul blond revărsîndu-i-se pe umeri. Tocmai scosese din cuptor nişte plăcinte. Unele erau moi şi pufoase, cu bucăţele de ciocolată

pe deasupra, altele crocante şi garnisite cu susan, iar cîteva presărate cu afine. Femeia fusese la cumpărături de una singură. Noah şi-ar fi dorit să creadă că ea făcuse acele plăcinte special pentru el. Iar dacă nu era aşa, şi-ar fi dorit să creadă că ea le făcuse măcar pentru Ian.

Noah se simţi chiar şi mai impresionat de cea de-a doua posibilitate. Julia înţelesese că el se străduia să consolideze relaţia lui cu Ian şi părea că doreşte să-l ajute. Şi, dată fiind pofta de mîncare pe care Ian o dovedise de cînd se afla pe insulă, femeia n-ar fi putut găsi o mai bună soluţie de a-l ajuta.

– De obicei, la ora asta, plăcintele merg bine cu ceai, îi spuse ea lui Ian cu amabilitate. Dar nu prea pari genul care să se dea în vînt după ceai, aşa că am cumpărat Coca-Cola şi Frappuccino.

Ian întinse mîna către o plăcintă cu susan.

– S-au răcit îndeajuns ca să poată fi mîncate? o întrebă el.

– Cred că da, îi răspunse Julia, oferindu-le şerveţele şi lui Ian şi lui Noah, acesta din urmă preferînd să ia o plăcintă cu ciocolată.

Remarcînd nerăbdarea cu care Julia aştepta ca el să muşte din plăcintă, inima lui Noah se topi la fel precum i se topise şi ciocolata în stomac –, iar plăcinta făcută de ea se dovedi a fi cu-adevărat delicioasă. Îi arătă acest lucru scoţînd un mormăit de satisfacţie. După ce îi mulţumi lui Julia, îl conduse pe Ian la mansardă.

Ajuns în capătul de sus al scărilor, Ian holbă ochii, care începuseră să-i sticlească.

– Nemaipomenit! Asta chiar este casa ta?

– Da. Julia stă aici doar pînă cînd o să se elibereze un loc la mătuşa ei. Noah deschise computerul, şi asta fu tot ce trebui să facă. În timp ce se încărcau programele, iar pe ecranul monitorului apăruse meniul principal, Ian începu să navigheze pe Internet.

Noah devenise oarecum inutil acolo. Mai rămase un minut sau două, de-a dreptul fascinat de uşurinţa cu care se descurca

fiul său în rețea. Nici măcar nu era sigur dacă Ian îl auzise cînd îi spusese:

– O să mă întorc.

Apoi bărbatul se îndreptă spre scări.

Mai luă încă o plăcintă, în trecere, în timp ce pornea, împreună cu Julia, spre ieşire. Îi spuse lui Lucas să rămînă lîngă Ian, dar cîinele nici nu vru să audă. Urcînd cu forța în cabina camionetei, acesta se aşeză în spatele Julici şi se uită bănuitor la Noah, care se văzu nevoit să cedeze.

– Pe promontoriu sau pe plajă? o întrebă Noah pe Julia.

– Pe promontoriu. Tocmai am vorbit cu Nancy.

Într-adevăr, micuța Hondă albastră se afla acolo, lîngă casa din piatră a paznicului. Ambele erau învăluite în ceață. Şi mai dificil de zărit s-a dovedit a fi Kim, care şedea pe stîncile din vecinătatea casei şi se uita cu prudență la camionetă.

După ce îşi trase pe ea o flanea, Julia ieşi din maşină, strîngîndu-şi la spate părul ce îi fîlfîia în vînt.

– Bună! strigă ea peste vuietul talazurilor, în timp ce urca spre Kim, ducînd într-o mînă o mică pungă cu plăcinte.

Noah coborî şi el din maşină şi ținu uşa deschisă pentru Lucas, însă cîinele părea nehotărît, auzind izbiturile valurilor ce se spărgeau de stînci şi şuieratul vîntului. Ochii lui neliniştiți o umăreau pe Julia. În cele din urmă, animalul se încolăci şi îşi aşeză cu grijă botul pe labe.

Bărbatul închise portiera, pornind şi el înspre stînci. Era pentru prima oară cînd o vedea pe Kim după accident. Fata era înfofolită într-o jachetă şi avea părul strîns; lui Noah i se păru mai trasă la față decît şi-o amintea el. Probabil slăbise foarte mult şi Noah înțelese de ce dorise Julia să aducă şi ceva de mîncare.

Dar, în afară de asta, fata nu părea a fi bolnavă. Era palidă şi poate speriată şi, totuşi, nu arăta atît de suferindă încît să nu mai fie în stare să vorbească.

Neliniştită, Kim o privi pe Julia, apoi pe Noah, după care din nou pe Julia.

– Îl cunoşti doar. Este un prieten, rosti Julia cu o blîndă insistenţă. Se aşează apoi aproape de Kim, desfăcu punga şi îi întinse o plăcintă. Fata o luă şi începu să mănînce, însă rămase în gardă, cu trupul încă încordat şi neslăbindu-l nici o clipă din ochi pe Noah.

Se aşează şi el pe o stîncă din vecinătate, privind în ceaţă, în vreme ce încerca să se decidă cum ar fi fost mai bine să înceapă. Nu-l invidia cîtuşi de puţin pe John Roman pentru slujba lui, ba chiar dimpotrivă. A face presiuni asupra oamenilor – a-i interoga – nu era un lucru prea vesel. Ori poate că lui Noah i se părea aşa doar din cauză că avea dificultăţi de comunicare. Probabil că Sandi avea dreptate în privinţa asta. Dacă nu putea comunica nici măcar cu propriul lui fiu, la ce s-ar fi putut aştepta în cazul unei situaţii atît de delicate ca aceea de faţă?

Bărbatul aşteptă pînă cînd Kim aproape că termină de mîncat plăcinta. Cît de precaut se simţi în stare, Noah îi explică fetei de ce anume venise acolo:

– Şeful de post face eforturi supraomeneşti ca să-i ţină pe anchetatori departe de tine. Nu vrea ca ei să te necăjească. Doreşte să-ţi ofere timpul necesar pentru ca să-ţi revii. Problema este însă aceea că investigaţia bate pasul pe loc. John se teme că nu va mai izbuti să-i ţină prea multă vreme în frîu pe agenţi. Noah se aplecă înainte. Din cauză că aveai o relaţie cu Artie, ei îşi închipuie că tu ştii ceva. Nu-i interesează dacă ai avut o legătură amoroasă. Vor să afle alte lucruri pe care s-ar putea ca tu să le ştii, de pildă, cine îi telefona, cine îl vizita sau ce nume obişnuia să menţioneze.

Kim înghiţi în sec, dar nu spuse nimic.

Noah privi iar în ceaţă. Soiul ăsta de pîclă fusese pînă acum mai frecvent în luna august decît în iulie. Fenomenul de încălzire globală? Dacă n-ar fi fost asta, s-ar fi găsit altceva. Fusese prognozată o săptămînă de furtuni. Cînd pleca la pescuit de homari, se putea împăca şi cu ceaţa şi chiar şi cu o hulă

moderată. Dar în cazul în care hula creştea în amplitudine şi în intensitate, şi se mai adăuga pe deasupra şi ploaia, trebuia să rămînă acasă, iar acest lucru era extrem de frustrant.

La fel i se părea a fi şi ceea ce făcea acum. Voia să o ajute pe Kim – realmente dorea. Era foarte important pentru el, ca o parte a responsabilităţii pe care o simţea în privinţa urmărilor accidentului. Şi problema cu Ian era importantă. Iar acum şi cea cu Kim.

– De ce nu poţi să vorbeşti? rosti Noah, cu mai puţină delicateţe decît şi-ar fi dorit, însă nu ştia cum altfel să înceapă. Este ceva fizic? Sau emoţional? Aici e toată problema. Tăcerea poate fi uneori interpretată drept un semn de vinovăţie. Dacă ei îţi pun întrebări, iar tu refuzi să răspunzi, or să înceapă să creadă că eşti vinovată şi că ai ceva de ascuns. Ei nu te cunosc aşa cum te cunoaştem noi. N-or să-ţi acorde prezumţia de nevinovăţie. Vorbeşte cu noi, Kim. Spune-ne ceea ce ştii. Julia atinse uşor braţul bărbatului. Pot să-l reţin pe John doar încă o scurtă vreme, continuă Noah ceva mai reţinut. Iar el nu poate face mai mult în legătură cu *ceilalţi*.

Cu mîna încă pe braţul lui Noah, Julia o întrebă pe Kim:

– N-ai vrea să ne scrii răspunsurile la întrebările pe care ţi le-am pus deja?

Kim închise ochii. Se întoarse şi îşi sprijini capul pe genunchi.

– Bine, mai făcu Noah încă o încercare. Mi-a venit o altă idee. Ei ştiu că Artie era amestecat în nişte afaceri necurate şi că era înhăitat cu nişte răufăcători. Acei oameni sînt primejdioşi. S-ar putea să crezi că eşti în siguranţă, atîta vreme cît nu vorbeşti despre ei. Însă dacă oamenii ăia devin îndeajuns de neliniştiţi, e posibil să dorească să se asigure că tăcerea ta va fi una de lungă durată. Iar John te va putea apăra doar dacă ştie şi el ceea ce ştii tu.

Mîna de pe braţul lui se încordă, şi totuşi, bărbatul nu avea nevoie de vreun avertisment în plus. Cunoştea şi el pericolul de a întinde prea mult coarda în privinţa lui Kim. Julia nu era

unica persoană care să şi-o poată închipui pe fată aruncîndu-se de pe stînci. Ceea ce însă nu ştia femeia era faptul că Noah avea o armă ideală de luptă împotriva acelei eventualităţi.

Apropiindu-se de locul unde şedea Kim, el se lăsă pe vine în faţa ei. Foarte încet, Noah îi spuse fetei:

– Îl cunosc, Kim. Ştiu cine este. Ochii ei se lărgiră. Au fost momente în care ai crezut că sînt eu, continuă bărbatul. Însă eu n-am făcut niciodată sex cu mama ta. Te rog, vorbeşte cu noi... dă-ne informaţii... ajută-ne, iar eu te voi ajuta la rîndul meu. Poate că Nancy n-ar fi fost de acord cu dezvăluirea identităţii acelui bărbat, şi totuşi Kim avea peste douăzeci şi unu de ani şi poate că şi acest lucru făcea parte din responsabilitatea pe care o simţea Noah. Adăuga: El nu a aflat niciodată, să ştii. A trecut pe-aici şi a dispărut.

Kim îi sorbea fiecare cuvînt. Strînse din buze, apoi deschise gura, iar pentru o clipă el avu impresia că fata avea de gînd să vorbească. Dar unicul sunet ce se auzi fu acela al unei răsuflări scurte, imediat înghiţit de şuieratul vîntului de pe promontoriu.

După ce îi aruncase momeala, Noah îi spuse:

– Artie lucra mînă-n mînă cu un bărbat din Florida. Ştii cumva cine era acel bărbat?

Kim scutură speriată din cap.

– L-ai auzit cumva rostind numele Curt Haber şi Kevin Welk?

Fata scutură din nou din cap, la fel de speriată.

– Ţi-a povestit vreodată cu ce anume se ocupa?

Kim iar scutură din cap.

– Ai avut o aventură intimă cu Artie?

Fata făcu acelaşi gest, cu o şi mai mare fermitate decît pînă atunci.

– Te aflai împreună cu Artie în acea zi pe *Bestie?*

De data aceasta, Kim rămase nemişcată. Se îndreptă de spate şi se uită la el ca şi cum ar fi vrut să-i spună: *Nu sînt o proastă. Încerci să-mi întinzi o cursă.*

– Kim, eu nu-ți sînt dușman. Nici măcar nu știu cine este dușmanul tău. Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul tău. Bine. S-o luăm și altfel. Ai mai ieșit pe ocean, de la accident încoace?

În continuare neîncrezătoare, Kim se uita pur și simplu la el.

– Eu unul nu cred asta, spuse bărbatul, gîndindu-se că așa ceva i-ar fi adus aminte fetei de o mulțime de lucruri. În ceea ce mă privește, am fost în larg aproape peste tot, cu excepția locului în care s-a petrecut accidentul. Și la fel și Julia. Așa că ar fi bine să spargem gheața și să mergem toți trei acolo. Va veni și fiul meu, pe care nu-l cunoști. Are șaptesprezece ani și încearcă să se comporte de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Consider că i-ar prinde bine să aibă astfel de amintiri. Noah se gîndea că și lui Kim i-ar fi prins bine un asemenea brînci. Și chiar dacă n-ar fi ajutat-o, nu aveau nimic de pierdut. Voi fi mîine la debarcader, la ora patru. Nu vom rămîne în larg mai mult de o oră. Știi unde este docul meu. Așadar, rămîne pentru ora patru.

Revenind pe Dealul Vulturilor, Julia îl privea din cînd în cînd pe Noah – își reamintea de clipele petrecute de ei doi la magazia de capcane și, simțind același val de căldură, își spunea că n-avea nici un rost să flirteze. În același timp, se minuna constatînd cît de bine se simțea în compania lui.

Însă acum Noah părea abătut. Era limpede că se gîndea la Kim, așa că femeia se scutură din reverie și îl întrebă:

– Crezi că va veni mîine?

Bărbatul răsuflă prelung și se lăsă mai pe spate.

– Nu știu. Mi se pare doar că ar fi lucrul cel mai bun pe care l-ar putea face. Poate că este și ceva egoism aici. Am găsit astfel un pretext de a-l duce și pe Ian acolo. Noah aruncă o scurtă privire întrebătoare în direcția Juliei, cu niște ochi hăituiți, așa cum ea nu-l mai văzuse decît în zilele imediat următoare accidentului.

– A fost o idee foarte bună, îi spuse ea. Cu siguranță că n-are ce să-i strice.

– Să zicem că vine. Adevărul este însă că ea ar avea nevoie de un psihiatru.

– N-o să apeleze la nici un psihiatru. Am rugat-o să meargă la doctor. I-am spus şi lui Nancy să o îndemne. Îi este teamă să vorbească.

– Sau se simte vinovată. Foarte vinovată.

– Vinovată de ce anume? îl întrebă Julia, dorind cu disperare să cunoască adevărul. Tu chiar crezi că ea este amestecată în introducerea ilegală de imigranţi în ţară? Femeia nu şi-o putea imagina pe Kim participînd cu bună ştiinţă la aşa ceva. Fata părea mult prea nevinovată – şi prea sensibilă – pentru a se implica în asta.

– Problema care mă frămîntă pe mine este aceea că ea n-a rostit o vorbă vreme de mai bine de două săptămîni, îi replică Noah. Dacă asta s-ar fi datorat numai şocului, şi-ar mai fi revenit pînă acum. La fel ar fi fost şi în cazul durerii pe care i-ar fi pricinuit-o pierderea lui Artie. Aşa că poate sentimentul de vinovăţie o face să rămînă tăcută. Dar ce fel de vinovăţie? Cea de a fi făcut sex cu un bărbat însurat? Nu prea-mi vine-a crede. A avut prea des parte să vadă aşa ceva. Cu siguranţă că Nancy sau June n-ar fi dojenit-o pentru asta. Şi totuşi, fata este speriată de ceva. Bărbatul îi aruncă Juliei o scurtă privire. Nu crezi şi tu la fel?

– Ba da. Tu chiar ştii cine este tatăl ei?

Noah dădu din cap.

– În prima vacanţă de vară după ce intrasem la colegiu, au venit aici să muncească împreună cu mine trei colegi de-ai mei. El era cel mai tumultuos dintre ei. A muncit în vara aceea, aici, ca ospătar şi apoi s-a întors la şcoală cu planuri măreţe, dorind ca după absolvire să dea lovitura pe Wall Street. Însă era prea uşuratic şi rezultatele sale au confirmat acest lucru. S-a specializat în afaceri de familie, resemnîndu-se cîţiva ani mai tîrziu. N-a cîştigat prea mulţi bani, aşa încît nici n-ar fi avut cum să le ajute pe Nancy sau pe Kim. Este un tip destul de drăguţ, fără să strălucească nici profesional şi nici social, dar suficient de plăcut.

– Şi s-a căsătorit?

– Da, şi are acum doi sau chiar trei copii.

– Crezi că ar vrea să afle despre Kim? îl întrebă Julia. Se gîndea că unicul lucru mai rău decît acela de a nu-ţi cunoaşte tatăl ar fi fost să ştii că el nu doreşte să aibă de-a face cu tine.

– L-aş putea convinge, îi răspunse Noah.

Julia nu-l întrebă cum anume. Nu voia să ştie. În problema asta, ea era preocupată doar de situaţia lui Kim. Îşi spunea că ar fi fost bine să o ia şi pe Molly în excursia aceea cu barca, în speranţa că o persoană cam de aceeaşi vîrstă cu Kim ar fi putut stabili mai uşor o punte de legătură cu fata. Noah coti de pe drumul principal, intrînd pe aleea ce ducea la casa lui. Cîteva minute mai tîrziu, cînd camioneta luă şi ultimul viraj, iar în faţa lor apăru casa, Julia avu impresia că o chemase pe Molly prin telepatie. În faţa intrării era parcat micul Plymouth al lui Zoe, pe care îl folosea acum Molly.

Julia îi aruncă lui Noah o privire glumeţ-mustrătoare şi sări jos din camionetă, de îndată ce aceasta se opri. Activitatea din interiorul casei era concentrată în zona bucătăriei. Acolo se afla Molly împreună cu Ian, pe bufet era multă mîncare, pe aragaz şi în cuptor erau diverse oale, iar pe masă erau aranjate farfurii. Părea că cei doi pregăteau vreo şase feluri de mîncare. În aer plutea un miros dumnezeiesc.

Văzînd-o pe mama ei, Molly îi zise cu indignare:

– Eu am venit crezînd că te găsesc singură-cuc şi înfometată şi voiam să-ţi gătesc ceva, dacă tot sînt în seara mea liberă. Şi, cînd colo, am dat aici doar peste Ian. Ne-am apucat să facem o ciorbă de peşte cu fructe de mare, în stil franţuzesc, dar vă avertizez că nu este suficient de multă pentru patru persoane.

Noah trecu pe lîngă Julia, se apropie de aragaz şi se uită în oala cea mai mare.

– Miroase incredibil de bine. Ce conţine?

Ian îi răspunse:

– Scoici, midii, stridii, creveţi, rechin pitic şi homar.

– Credeam că nu-ţi plac homarii.

– Gătiți în felul ăsta, devin acceptabili.

– Acceptabili? îl îngînă Molly, retrăgîndu-și bărbia ca și cînd ar fi primit un pumn în ea. Însă Molly știa să riposteze. Este cu mult mai mult decît atît. Dacă nu vei adora acest fel de mîncare, atunci înseamnă că papilele tale gustative funcționează anapoda. Ar putea să fie din cauza lipsei talc de maturitate, mai adăugă ea cu un surîs plin de infatuare. Ești amabil acum să-mi dai boiaua iute?

Ian se conformă. Văzîndu-i pe amîndoi alături, Julia nu putea să nu remarce faptul că erau doi copii nemaipomenit de frumoși. Lui Molly îi stătea extraordinar de bine cu părul blond tăiat scurt – da, era nevoită să recunoască acest lucru –, iar trăsăturile bine conturate și curburile zvelte ale fiicei sale erau minunate. Ian era puțin mai înalt decît ea, ceva mai musculos și părea extrem de dispus să o ajute la treabă.

Noah parcă nu mai voia să se dea dus de lîngă plită, deși acum se retrăsese puțin mai la o parte.

– În congelator mai am niște carne de homar, propuse el și se oferi să o dezghețe imediat. Cîtă este acolo ajunge din plin pentru patru persoane.

– Homar congelat? întrebă Molly. În această ciorbă a mea? Nu prea cred!

– Atunci, poate să dau o fugă cu mașina pînă la magazin și să mai iau cîte ceva? făcu bărbatul încă o încercare, însă fata îi respinse scurt și acea idee.

– La magazinul de pe insulă nu au homari foarte proaspeți. Doar la Rick poți găsi așa ceva.

– Atunci, o să iau de la Grill.

– E prea tîrziu. Rick și-a închis deja dugheana.

Noah scoase atunci din buzunar telefonul mobil.

– În acest caz, am să-l sun. O să-mi spună de unde pot face rost la ora asta de toate cele necesare. Așa e bine?

Julia încerca să-și reprime un zîmbet. Se părea că fata nu ar mai fi putut avea nimic de obiectat.

Dar Molly nu se lăsa chiar atît de uşor biruită. Avînd limba ascuţită – moştenindu-l pe tatăl ei în privinţa asta –, ea începu să-i turuie un pomelnic întreg de cumpărături, adăugînd în final:

– O să mai fie nevoie de încă o baghetă, de un fir de praz şi de un bulb de chimen dulce. Şi să mai iei şi ceva pentru antreuri – să zicem două casolete de melci şi două inimi de salată creaţă. Iar pentru desert, o tartă cu afine. Dar să o iei pe cea mare. Ian este mort de foame. Apoi fata rînji la Noah.

– Îţi mulţumesc, îi spuse Julia, cîteva ore mai tîrziu. Ea şi Molly şedeau pe canapeaua din piele din camera de zi, singure acum, ambele prăvălite, cu capul rezemat de spătarul canapelei. Înfăşurată în burniţă şi în ceaţă, casa părea mai primitoare ca oricînd, la această impresie contribuind şi izul de usturoi şi de sos de roşii picant folosit la tocană, ce mai dăinuia încă în aer. Cina a fost formidabilă.

Molly zîmbi.

– A fost într-adevăr bună.

Julia o prinse de mînă.

– Îţi mulţumesc că ai fost cumsecade.

– Cumsecade?

– Adică, de treabă. Nu-i aşa că nu ţi-a fost prea greu?

– Nu. Sînt nişte băieţi de comitet. Au spălat la sfîrşit şi vasele, mormăi Molly.

– Ce părere ai despre Ian?

– Este prea mic pentru mine.

– Nu la asta mă refeream. În general, aşa, ca persoană.

– Mai întreabă-mă asta şi peste cinci ani. Deocamdată, este numai un adolescent teribilist.

– Acest lucru fiind afirmat de către o veterană de douăzeci de ani.

– Ştii foarte bine ceea ce vreau să spun. Este un tînăr furios.

– În ultima vreme, şi tu eşti cam la fel.

– Eu am motivele mele să fiu aşa. Toată viaţa mea s-a întors cu fundul în sus. Nu ştiu din ce cauză. Încă din liceu, au început să apară tot felul de noutăţi, iar acum s-a ivit şi treaba asta cu tine. Pari atît de schimbată, atît de independentă.

Julia încercă să lămurească lucrurile.

– Şi asta nu e bine?

– E bine pentru tine, însă nu şi pentru mine. Tu ai fost mereu previzibilă. Acum am senzaţia că nu ştiu care va fi următoarea ta mişcare.

Adevărul era că nici măcar Julia nu ştia. Spontaneitatea reprezenta o delicatesă din care ea nu gustase prea mult pînă atunci.

– Însă, unele lucruri nu se schimbă. Pe tine te voi iubi mereu. Şi voi fi întotdeauna alături de tine. Molly se aplecă spre ea, iar Julia o cuprinse pe după umeri. Noi două facem împreună nişte lucruri pe care eu n-am avut niciodată parte să le fac cu mama mea.

Cuibărită la pieptul Juliei, Molly zise:

– Tu ai avut timpul necesar pentru aşa ceva. Bunica nu l-a avut. Ea a avut mereu munca ei.

– Multe alte mame care lucrează au cu odraslele lor genul de relaţie pe care îl am eu cu tine. Depinde cum priveşti lucrurile.

– Timpul petrecut de mame împreună cu copiii lor reprezintă un timp petrecut cu folos.

– Îhî.

– Şi, cum te simţi aşa, independentă?

– Este ceva absolut nou pentru mine.

Molly deveni ceva mai precaută.

– Ai avut timp să te gîndeşti. Ştii încotro o să pleci de aici?

Dar Julia încă nu era lămurită în ce fiinţă se transformase. Nu existau manuale care să te înveţe cum să începi o altă viaţă. Era o chestiune de încercări succesive, de bîjbîieli, de mers din aproape în aproape.

– Încă mă mai gîndesc la asta. N-am ajuns la nici o concluzie.

– Dar n-ai de gînd să te mai întorci la New York, puse fata punctul pe i. La care fosta Julie ar fi început să se bîlbîie, să evite un răspuns tranşant şi ar fi spus ceea ce şi-ar fi dorit Molly să audă. Actuala Julie însă, simţea nevoia de a fi sinceră.

– Cu un an în urmă, ţi-aş fi răspuns că mă întorc la New York, dat fiind faptul că se pare că asta este dorinţa tuturor. Îmi este foarte greu să iau o decizie. Un divorţ nu reprezintă nici un fel de bucurie. Julia simţi cum Molly începe să se crispeze şi să tremure şi o strînse mai tare la pieptul ei. Dumnezeu mi-a dăruit o fiică de toată isprava, care se îndreaptă spre o carieră de marc succes. Molly, tu vei merge pe drumul tău, iar mie nici prin cap nu-mi trece să încerc să te reţin. Vei descoperi lucruri ce te vor face fericită. Dar şi eu la rîndul meu aş vrea să pot face acelaşi lucru. N-am decît patruzeci de ani. Cu puţin noroc, s-ar putea să mai trăiesc încă pe-atît.

– Tatei îi plac femeile independente.

Bineînţeles că lui Monte îi plăceau femeile independente, se gîndi Julia, simţind în suflet multă amărăciune. Din păcate însă, pe ea nu o considera o femeie independentă. Julia se îndoia că el şi-ar fi putut schimba părerea, la fel cum n-ar fi putut să renunţe la a mai umbla după alte femei. Dar pentru prima dată în viaţă, Julia se întrebă dacă îi mai păsa de acest lucru. Era supărată pe Monte, de-a dreptul furioasă. O trădase de-atîtea şi-atîtea ori. Chiar dacă pretindea că ca îl abandonase în acea vară, adevărul era că Monte fusese bucuros ca Julia să plece de-acasă.

Şi mai exista încă un mare adevăr, acela că era foarte mulţumită că plecase de acasă. Era minunat să nu mai fie obligată să se îngrijească de toate nevoile lui, să nu mai fie nevoită să-i suporte toate micile înţepături: *Nu prea mai eşti într-o formă bună,* sau *Nu crezi că ar fi cazul să te mai şi piepteni uneori?,* sau *Sper ca măcar în seara asta să renunţi la acel taior!,* sau *Ar fi bine ca măcar din cînd în cînd să mai ieşi şi tu puţin în evidenţă!*

Julia era fericită că scăpase de toate aceste „drăgălăşenii". Şi nu avea de gînd să-şi salveze căsnicia doar de dragul de a o face.

– Dacă nu te întorci la New York, înseamnă că ai de gînd să rămîi aici? o întrebă Molly.

– Are vreo importanţă lucrul ăsta?

– Da. Am senzaţia că o să intri într-o lume pe care, personal, nu o cunosc şi că, prin urmare, am să te pierd.

Julia îi zîmbi.

– Exact aceeaşi senzaţie am avut-o şi eu atunci cînd ai plecat la colegiu. Eram convinsă că relaţia dintre noi se sfîrşise, că fetiţa mea îşi începuse propriul drum în viaţă, propria carieră, şi că lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel ca pînă atunci. Şi am avut dreptate. Lucrurile nu vor mai fi niciodată precum au fost. Asta însă nu este deloc rău. Ba chiar este foarte bine, pentru că acum relaţia noastră se bazează pe maturitate.

– Pari împăcată cu situaţia.

Julia se simţea într-adevăr împăcată, lucru surprinzător pentru ea, cu-atît mai mult cu cît încă mai simţea un nod în stomac, atunci cînd se gîndea la Monte. Una era să rostească cuvîntul „divorţ", şi cu totul alta era să înfrunte realitatea. Cînd se gîndea la viitorul ei, întrezărea un mare semn de întrebare, o necunoscută ce îi dădea fiori de spaimă.

„Împăcată"? Probabil că un termen mai potrivit ar fi fost „decisă".

– Mi se pare că aşa trebuie să procedez şi că, după multă vreme de imobilitate, acum mă îndrept într-o direcţie corectă. La fel ca şi în cazul lui Kim, trecutul ei se scufundase odată cu *Amelia Celeste* şi cu *Bestia*. Iar acum se simţea eliberată. În privinţa temerii tale că de-acum vom trăi în lumi diferite, ţin să-ţi spun că nu vreau să se întîmple una ca asta. Dimpotrivă, aş vrea să-ţi arăt şi ţie această nouă lume. La ce oră o să începi mîine lucrul?

– La două după prînz, îi răspunse Molly.

– Ce păcat! E prea devreme. Intenționăm să o scoatem pe Kim în larg, pe *Leila Sue*. De la accident încoace, n-a mai ieşit pe mare. Sperăm ca acest lucru să-i dea mai mult curaj, şi să o scoată din starea în care se află. Voi două aveți cam aceeaşi vîrstă, iar tu ai marele talent de a te apropia de oameni. Ne-ai putea fi de un mare ajutor.

– Şi la ce oră vreți să plecați? o întrebă Molly.

– La patru.

Fata zîmbi cu încîntare.

– Voi fi şi eu acolo.

– Dar ce faci cu slujba ta?

– Rick este la fel de îngrijorat, ca toată lumea, în legătură cu Kim. Cu siguranță, o să mă învoiască, pentru cîteva ore.

Ca întotdeauna, Julia aduse ceva de mîncare. Era un lucru care-i intrase în obicei, deşi acum nu participau la o petrecere, ci mai mult la un ritual. Dar inițiativa ei pică foarte bine. În primul rînd că Noah şi Ian erau lihniți de foame. Tocmai terminaseră de spălat barca după ziua de muncă şi, cu toate că îşi puseseră haine uscate, păreau cam apatici. Ochii lor sticliră la vederea sacoşei Juliei. Copanele de pasăre calde, proaspăt fripte, trigoanele cu brînză şi cidrul fierbinte constituiră ospățul acelei zile din nou cețoase, în care umezeala sfida apropierea lunii iulie şi răcorea bine aerul sărat. Meniul adus de ea fu completat de Rick Greene care, obişnuit cu vremea din statul Maine, le trimise prin Molly scoici învelite în slănină şi alte specialități la grătar, toate fierbinți. Noah şi Ian începură să mănînce, în timp ce Julia le umplea cănile cu cidrul din termos. Iar Noah era absolut adorabil căci, deşi înfometat, încerca să mănînce cu cît mai multă eleganță, în timp ce fiul său, cel care se presupunea a fi, dintre ei doi, acela mai civilizat, rupea mîncarea cu sălbăticie.

De fapt, Noah era oricum absolut adorabil, îşi zise Julia. Nu, nu flirta, dar lîngă el simţea că începe să vibreze de bucurie.

Ora patru veni şi trecu. Noah şi Ian aproape dăduseră gata mîncarea, însă îi lăsaseră o parte şi lui Kim. Noah se uită la ceas. Trăgîndu-şi pe frunte şapca, el schimbă cu Julia o privire îngrijorată. Pe la patru şi zece, bărbatul mătura ţărmul cu privirea, prin ceaţa tot mai deasă, iar Julia se întreba dacă nu cumva toate eforturile lor erau în zadar.

La patru şi un sfert, dintre ceţuri se ivi o maşină albastră. Cînd aceasta se opri la o oarecare distanţă de chei, Julia avu anumite îndoieli, şi totuşi femeia care coborîse din maşină semăna foarte bine cu Kim. Purta aceeaşi jachetă cu glugă şi părea la fel de micuţă. Cu capul plecat, ea se grăbi de-a lungul pontonului, spre *Leila Sue*. Pe măsură ce fata se apropia, Julia observă că aceasta purta pe cap, sub glugă, o şapcă neagră, sub care îşi adunase pînă şi ultima şuviţă a părului ei roşu. Fără acel semn distinctiv, Kim putea trece drept o localnică oarecare.

Nu voia să fie remarcată. Julia încercă să-şi imagineze curajul ce îi trebuise fetei pentru a veni. Curaj, dorinţă de a se vindeca, nevoie de a revedea locul ciocnirii, poate chiar simpla dorinţă de a coopera cu Noah, care deţinea informaţii ce o interesau – indiferent de motiv, ea venise acolo. Ţinînd în continuare capul plecat, Kim urcă la bord. Numai cînd se văzu pe jumătate camuflată de cabina timonei, ea îşi ridică privirea ca să-i salute pe ceilalţi. Părea îngrijorată, dar îi privi pe Molly şi pe Ian. Scuturâ din cap cînd fu invitată să mănînce ceva.

– Eşti absolut sigură că nu vrei? o întrebă Noah.

Kim făcu un gest afirmativ, iar el şi Ian terminară de mîncat tot ce mai rămăsese.

Apoi, Noah scoase barca cu spatele din doc şi o îndreptă către ieşirea din port. Pe apă erau mai multe ambarcaţiuni decît fuseseră cu două săptămîni în urmă. Obişnuitelor pescadoare de homari li se alăturaseră bărcile de agrement ale locuitorilor sezonieri ai insulei.

Leila Sue trecu pe lîngă o ambarcațiune extrem de frumoasă. Sub prelata întinsă, niște felinare luminau un grup de oameni care păreau abătuți.

– Vremea asta nu-i prea face fericiți, comentă Julia. Oare în weekend se va înseninа cerul?

– Se pare că nu se va întîmpla o asemenea minune, îi răspunse Noah. De obicei, în fiecare an, de 4 Iulie, au loc curse cu pescadoarele de homari, însă se spune că se va renunța la ele. Prognoza meteo anunță ploi și vînt atît duminică după-amiază, cît și luni. Auzi, Ian?

Ian stătea lîngă Molly – iar aceasta lîngă Kim, spre bucuria Juliei –, toți trei buluciți în cabina timonei, fără a dispărea total în micuța cabină. Își închiseseră fermoarele de la scurte și își trăseseră pe cap glugile, ascunzîndu-și mîinile la adăpostul mînecilor. Și Julia se înfofolise bine și își trăsese pe cap gluga de la mantaua de ploaie.

– Nu mi-ar strica o zi de pauză, îi răspunse Ian lui Noah.

– Îmi pare rău pentru tine, îi zise Noah, deși nu asta era impresia pe care o lăsa, dar dacă vremea se menține tot așa, vom fi nevoiți să lucrăm și duminica asta. Tradiția nu ne permite să pescuim homari duminica, însă ne dă voie să mutăm capcanele, dacă se apropie o furtună. Apoi i se adresă Juliei: Capcanele lăsate în apele puțin adînci pot fi lovite și tîrîte de vîntul puternic și de talazurile ridicate de furtună. Va trebui să le scoatem și să le mutăm în ape ceva mai adînci. Dacă nu, riscăm să pierdem multe dintre ele.

Julia se uita prin geamul din față.

– Dar cum poți vedea ceva, pe o astfel de vreme?

Noah îi arătă ecranele din fața lui, adăugînd:

– Iar în plus de asta, cunosc foarte bine apele de pe-aici. Bărbatul mări puțin sonorul stației radio. Se auziră frînturi de conversații, repede acoperite de zgomotul vîntului.

– Știi exact unde a avut loc accidentul?

– Da, știu latitudinea și longitudinea.

Julia nu mai zise nimic şi nu se mai mişcă de lîngă el. Vremea amintea de ziua accidentului, şi căuta apropierea lui Noah care i se părea întruchiparea siguranţei.

Leila Sue mergea acum mai repede. Julia căută privirea lui Kim, presupunînd că şi ea se gîndea tot la ziua accidentului.

– Te simţi bine? o întrebă ea.

Kim îşi scosese şapca, aşa că pe la marginea glugii se revărsau şuviţe de păr roşu, dar nu părea deloc fericită – de fapt, arăta de parcă i-ar fi venit să urle, ceea ce probabil că ar fi fost cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face în acel moment.

Dar nu urlă, ci doar dădu o dată scurt din cap.

Barca spinteca apa cu mare viteză. Nimeni nu mai scotea nici o vorbă, se auzeau numai huruitul motorului, bolboroselile din staţia radio, şuieratul vîntului şi plescăitul valurilor ce se spărgeau de carena bărcii. Călătoria nu a durat foarte mult. Atunci cînd o lovise *Bestia*, *Amelia Celeste* aproape că ajunsese acasă. Urmărind cu atenţie indicatoarele de pe tabloul de bord, Noah îşi croia drum înainte. Într-un tîrziu, el spuse:

– Aici este locul. Apoi bărbatul opri motorul bărcii.

Ambarcaţiunea sălta pe valuri, iar briza şuiera deasupra cabinei, însă în rest totul era liniştit. Noah ieşi pe marginea punţii şi rămase acolo în picioare, tăcut, cu o privire sumbră. După cîteva clipe, Ian i se alătură. Nu-l atinse pe Noah. Îi separa o distanţă de un braţ. Şi, cu toate astea, Julia îi era recunoscătoare pentru acel gest.

Dorind să-i lase singuri, femeia merse la pupa bărcii. În acel loc, pe *Amelia Celeste*, murise atîta lume. *Leila Sue* era o altfel de barcă – mai mică şi echipată pentru pescuirea homarilor, nu pentru transportul de pasageri –, şi totuşi Julia se simţi instantaneu transportată înapoi în timp, în noaptea cu pricina. Nu-şi mai amintea detalii. Trecuse în grabă pe lîngă acel loc; oamenii care se aflaseră acolo îi apăreau cu mare neclaritate. Însă simţea şi acum prezenţa celor opt persoane care căzuseră victimă acelui accident – o simţea cu atîta

limpezime, încît se înfioră şi îşi strînse braţele în jurul corpului. Molly apăru lîngă ea. De data asta, ea îşi îmbrăţişă mama.

– Te simţi ca atunci? o întrebă fata în şoaptă.

– Da, îi răspunse Julia pe acelaşi ton.

– Oamenii au ştiut ce anume i-a lovit?

– Ştiau că *Bestia* se apropia de ei.

– Ciocnirea a fost provocată intenţionat? o întrebă Molly, cu mai multă participare emoţională acum.

Julia tocmai se pregătea să-i spună că nu ştia, cînd ceva rece îi atinse mîna. Avînd gluga trasă pe cap, nu putea vedea în stînga ei. Cînd se întoarse, dădu peste Kim.

Ochii fetei erau plini de tristeţe. Se mutau de la Julia la Molly şi înapoi. Cu o mişcare voluntară şi hotărîtă, ea scutură din cap.

– N-a fost intenţionată? o întrebă Julia ca să se lămurească.

Kim scutură încă o dată din cap şi îşi atinse un umăr cu cealaltă mînă.

– A fost din cauză că el era împuşcat, îi interpretă Julia gestul. Dar de ce a mai condus barca în continuare?

Kim scutură din cap, părînd nedumerită.

– Nu ştii?

Kim făcu acelaşi gest, de data asta cu vehemenţă şi chiar cu o tentă de panică.

– Dar tu erai acolo, îi şopti Julia.

Panica lui Kim se transformă în ceva mai presus de regret şi mult mai dureros şi, deodată, răspunsul se arătă cu o mare claritate. Julia i-ar fi pus multe întrebări, dar i se păru lipsit de relevanţă în acel moment. Explicaţiile puteau veni şi mai tîrziu. În acea clipă, ochii lui Kimmie erau plini de suferinţă şi de implorare – suferinţă pentru ceea ce se întîmplase şi implorare pentru a fi acceptată în ciuda celor întîmplate.

Julia o strînse aproape, în dreapta ei, în timp ce Molly se lipise de ea în stînga, şi rămaseră aşa toate trei, sprijinindu-se

una pe alta pentru a nu fi dezechilibrate de tangajul ambarcațiunii, și privind către pupa. Realitatea le apăsa, le apăsa mai mult decît putea îndura un suflet omenesc.

Mai puternic decît femeile și mai obișnuit cu tangajul, Noah stătea în picioare nemișcat, la marginea punții de la tribord, privind apa. Aproape că nici nu băga în seamă vîntul ori spuma ce se ridica atunci cînd prora bărcii spărgea cîte un val. Viața tatălui său părea că se materializează și se înalță din adîncuri. Scenele se derulau pe deasupra crestelor înspumate ale valurilor – Hutch lucrînd din zori și pînă-n asfințit, fără a se plînge; Hutch economisind bani ca să-i cumpere soției sale o verighetă nouă, mai frumoasă, cu ocazia celebrării celor cincizeci de ani de căsnicie, deși femeia era grav bolnavă, în stadiul terminal al maladiei; Hutch rămas în picioare lîngă camionetă, în acea dimineață de septembrie în care Noah plecase la colegiu, urmărindu-l cu privirea, dar nemișcîndu-se nici un milimetru din loc, pînă cînd feribotul dispăruse din raza lui vizuală.

Împreună cu acele amintiri, veni și ceea ce căuta Noah. Cei doi împărțiseră mai mult decît aceeași casă și aceeași meserie. Între ei fusese o legătură sufletească, chiar dacă nici unul, nici celălalt nu o exprimase în cuvinte. Acum, acea legătură făcea ca Noah să simtă un nod în gît.

Crezuse că pentru Kim făcuse toate astea cînd, de fapt, el avusese nevoie să vină acolo. Nu mai fusese în acel loc după accident. Pregătise înmormîntarea și strînsese lucrurile bătrînului. Apoi se întorsese la lucru, muncind cu îndîrjire toată ziua și folosindu-se de Haber și Welk ca de o țintă a mîniei sale, iar în momentele de liniște se gîndise la supraviețuire, oportunitate și misiune. Avusese nevoie să pună capăt unei îndoieli dureroase. În acel loc și în acel moment, acolo unde tatăl său respirase pentru ultima oară, simți că se întîmplă acest lucru.

Cu lacrimi în ochi, se lăsă pătruns de tot ce avusese mai bun Hutch, rugîndu-se să poată fi un om la fel de bun ca tatăl său. Se gîndi că îi fusese cruțată viața doar ca să înțeleagă ce fel de om fusese cu adevărat Hutch.

Noah simți o prezență în apropierea lui și privi peste umăr. Lîngă el se afla Ian, care părea stînjenit și ezitant.

– Eu nu l-am cunoscut, îi spuse băiatul.

Noah dădu din cap. Înfruntă oceanul cu privirea, înfruntă gîndul că asta se întîmplase numai din vina lui. Ar fi trebuit să-l aducă pe Ian acolo în fiecare vară. Își spusese mereu că băiatul avea alte treburi, că lui Sandi nu i-ar fi convenit ca Ian să rămînă mai multă vreme pe insulă, că el și Hutch aveau mult de muncă pe timp de vară și că nu își permiteau să fie deranjați de prezența unui copil. Dar toate acestea nu erau decît pretexte ce ascundeau propria sa nesiguranță. Ar fi putut să dea vina și pe căsnicia lui, dar asta n-ar fi rezolvat nimic. Poate că venise momentul să-și asume responsabilitatea pentru comportamenul său. Poate că acesta era un alt motiv pentru care soarta îl cruțase.

Avea la dispoziție trei săptămîni. Era hotărît să profite din plin de ele, începînd chiar din acea seară, cînd aveau să ia cina la Grill. Voia să-și prezinte fiul prietenilor săi. Nu aveau ei studii înalte, precum prietenii lui Sandi, însă erau oameni de treabă. Ar fi vrut ca Ian să-i audă povestind despre Hutch.

Bucuros acum că știa ce avea de făcut în continuare, aruncă o privire în urmă, spre pupa. Îngrijorarea din ochii Juliei îi comunică faptul că micuța Kim tot nu vorbise.

Noah refuză să se lase descurajat. Dacă nu acea călătorie, atunci altceva o va ajuta pe Kim să depășească în cele din urmă impasul în care se găsea. Revenind la timonă, porni din nou motorul bărcii. După ce reveniră și femeile la adăpostul cabinei timonei, el întoarse barca, îndreptînd-o spre țărm. Cu ajutorul fluxului, drumul de întoarcere dură mai puțin. Ceața însă

rămînea la fel de groasă. Noah se văzu nevoit să încetinească, strccurîndu-se printre semnalizatoarele din port, cu grijă să nu se lovească de alte bărci, şi se simți uşurat atunci cînd ajunse la ponton.

În clipa în care odgoanelc fură legate, Kim coborî repede din barcă. Cu capul din nou plecat, o luă la goană pe ponton, pînă la țărm. Cu fiecare pas, ceața o învăluia tot mai mult. Aproape că ajunsese lîngă maşina ei, devenită acum o pată albăstruie, cînd Molly strigă:

– Oh, i-a căzut şapca! Ridicînd repede de pe punte şapca neagră, Molly sări iute din barcă şi o luă la fugă după Kim.

Probabil că şi Kim îşi dăduse seama că nu mai avea şapca. De-abia intrase în maşină şi pornise motorul, că se dădu jos şi, lăsînd motorul să meargă, o rupse la fugă înapoi către chei. În clipa în care cele două fete se întîlniră, mica Hondă albastră fu zguduită de o cxplozie şi cuprinsă apoi de vîlvătăi.

17

În secunda următoare, Julia sări din barcă pe ponton şi începu să alerge cît putea de repede. Îşi dădu vag seama că Noah şi Ian o depăşiseră, dar îşi concentră atenţia în direcţia lui Molly, care căzuse lîngă dig, împreună cu Kim. Amîndouă alcătuiau o singură formă care se întrezărea neclar în ceaţă. Femeia fugea cu sufletul la gură şi, din cauza spaimei, nu observă că pe chei se aflau oameni, nevătămaţi, ci doar şocaţi, care stăteau mult mai aproape de maşina în flăcări decît Molly şi Kim. Numai cînd ajunse lîngă fete şi îşi croi drum prin grupul de şase persoane cărora li se alăturaseră Noah şi Ian, Julia văzu că Molly era vie şi nevătămată şi o ţinea în braţe pe Kim care plîngea în hohote.

Molly ridică o privire îngrozită în direcţia mamei sale.

Se apropiară în goană tot mai mulţi oameni, unii dintre ei aducînd furtunuri pentru stingerea incendiului. Julia rămăsese lîngă cele două fete căzute la pămînt, strîngîndu-le în braţe trupurile cutremurate de spasme şi mîngîindu-le feţele pămîntii, ude de lacrimi.

– Of, Doamne ... of, Doamne ... of, Doamne! Glasul era întretăiat de suspine, vorbele erau doar nişte şoapte gîlgîitc printre hohotele de plîns, însă ele veneau fără nici o îndoială de la Kim.

Scuturată de frisoane, Molly rosti:

– Cineva i-a pus o bombă în maşină.

– Vrea să mă omoare! strigă printre lacrimi Kim. Vocea ei era stridentă şi subţire, dar cuvintele se auziseră limpede.

– Cine anume? o întrebă cu blîndeţe Noah.

– A mai încercat o dată, se jelui ea, însă eu i-am înşfăcat pistolul pe care îl ţinea în mînă. N-ar fi trebuit să se descarce... dar el nu voia să-i dea drumul... şi apoi s-a auzit împuşcătura.

Vorbele fetei se refereau la Artie. Acum, toate se potriveau. Julia raţiona cu toată claritatea, deşi era uluită de explozie şi zdruncinată la gîndul că fiica ei ar fi putut păţi ceva, la toate adăugîndu-se amintirea celeilalte explozii şi a morţilor de-atunci. În minte i se contura o nouă imagine a celor întîmplate în acea zi pe *Bestie*.

Întîlni privirea lui Noah, şi i se păru că în ochii lui se reflectă aceeaşi imagine.

– Hai s-o luăm de-aici, spuse el încet, fiindcă tot mai mulţi oameni se buluceau în jurul lor şi nu era de dorit o confesiune publică. Între timp, John Roman se ivi şi el din ceaţă, în capătul îndepărtat al parcării, şi începu să alerge în direcţia lor. În partea cealaltă, flăcările fuseseră stinse. Din maşina lui Kim se mai vedeau cîteva bucăţi risipite în jurul unei grămezi de fiare, ce încă ardeau mocnit.

– Veniţi în birou la mine, le zise John.

– Mai bine mergem la mine, spuse Noah. Acolo este mai puţin ameninţător pentru Kim. Iar în afară de asta, adăugă el ca o avertizare la adresa lui John, vreau să aud şi eu ceea ce are ea de spus, mai înainte de a ţi-o lăsa ţie în grijă. Bărbatul o ajută pe Kim să se ridice. Ian le deschise calea. Însoţiţi de cîţiva localnici, Noah o susţinu pe Kim şi o conduse pînă la camioneta lui.

La rîndul ei, Julia o ajută pe Molly să se ridice şi o ţinu multă vreme lipită de ea. Lumea care se învîrtea în jurul lor le adresa cuvinte de îmbărbătare, le atingea liniştitor, le strîngea

ușor de braț – iar toate aceste gesturi le ajutau să-și revină. Oamenii le arătau că le pasă și că vor să le fie alături, deși, cu doar trei săptămîni în urmă, nici măcar nu auziseră de existența Juliei Bechtel și a fiicei ei. Și totuși, panica nu le părăsea, revenind acum în detalii lugubre. Dacă Molly ar fi alergat mai repede sau Kim s-ar fi mișcat mai încet, cele două fete s-ar fi aflat lîngă mașină în momentul exploziei, și ar fi murit amîndouă. Gîndindu-se la această eventualitate, Julia simți cum i se taie răsuflarea.

Acum voia să fie împreună cu Noah și Kim. Cînd îi reveni stăpînirea de sine, femeia o cuprinse pe Molly pe după mijloc și porniră amîndouă în urma celorlalți. Nici nu mai putea fi vorba ca Molly să se întoarcă în acea zi la lucru, la Grill. Rick Greene, care se afla și el pe țărm, le însoți pe cele două femei pînă la mașina Juliei. Chiar se oferi să conducă el, însă Julia îi zîmbi, scutură din cap și îi mulțumi pentru amabilitate. Cînd ajunseră la Noah, femeia se liniștise suficient în privința lui Molly, încît să se poată concentra din nou asupra lui Kim.

Se adunară toți în camera de zi, acolo unde mobila capitonată, bătrînele măsuțe de lîngă perești și lămpile de culoarea chihlimbarului ofereau o mult dorită liniște, în timp ce șemineul din colț asigura căldură și un aer uscat. Încăperea părea un foarte primitor refugiu din calea cetei și a fricii.

Kim se adîncise într-un colț al canapelei. Mama și bunica ei sosiră la scurt timp după Julia și rămaseră în picioare, mai la o parte, avînd un aer prudent în legătură cu ceea ce ar fi putut să spună Kim. Noah se așeză pe măsuța pentru cafea de lîngă Kim, cu coatele rezemate de genunchi și o privi pe fată cu înțelegere și compasiune.

– Trebuie să ne povestești despre Artic, după cele întîmplate azi. Nu te putem apăra dacă nu știm ce fel de pericol te paște.

Kim se uita la el, agățîndu-se parcă de tonul lui liniștitor.

Ținea în poală un pahar cu apă și încă nu părea hotărîtă și complet restabilită.

– Ai fost și tu în ziua aceea pe *Bestie?* o întrebă Noah. Fata dădu din cap. Fuseseși înainte împreună cu Artie la el acasă? continuă bărbatul să o întrebe.

Ea dădu încă o dată din cap, iar Julia se temu ca fetei să nu-i fi revenit cumva mutenia. Însă, în acel moment, Kim sorbi din pahar o înghițitură de apă și își drese glasul, după care rosti cu o voce cam aspră:

– Am fost să stau de vorbă cu el. Voiam să-mi explice tot ce avea de gînd să facă.

– Vrei să spui, tot ce avea de gînd în privința ta?

Fata scutură din cap.

– Noi doi n-am făcut niciodată așa ceva.

– N-ați avut niciodată relații intime?

– Nu. Trebuia numai să lăsăm o asemenea impresie. Kim lăsă privirea în jos. După o vreme, își drese iar glasul și ridică din nou capul. Acest lucru urma să-l ascundă pe celălalt.

– Celălalt?

– Banii. Fata aruncă în direcția lui John o privire precaută.

– Nu lua în seamă prezența lui, îi spuse Noah. Ceea ce ne spui acum nu este cîtuși de puțin o mărturisire oficială. Sîntem doar niște prieteni care vor să afle ce s-a întîmplat în acea zi. John nu ți-a citit drepturile. Nimic din ceea ce spui nu va putea fi folosit împotriva ta, iar dacă el îndrăznește să divulge o cît de mică parte din această conversație, noi, ceilalți, vom nega toți că ai fi spus așa ceva.

Dacă s-ar fi aflat sub prestare de jurămînt, asta ar fi însemnat sperjur, însă Julia știa că l-ar comite fără să clipească, în cazul în care cineva ar încerca s-o nedreptățească pe Kim. Era plăcut să te îndîrjești pentru ceva care merita. Nu trebuise niciodată să se lupte pentru Molly, ceea ce probabil că fusese un lucru bun. Însă, pe de altă parte, poate că dacă ar fi fost obligată s-o facă, i-ar fi venit mai demult mintea la cap.

Noah părea şi el îndîrjit. Era un om calm şi stăpînit, însă nu exista nici o îndoială asupra celor spuse de el la adresa lui John.

Kim se mai liniştise. Înghiţi în sec şi începu să vorbească:

– Mergeam la Portland ca să fac depuneri bancare în conturile lui. Pentru asta mă plătea. Fata şovăi o vreme şi mai bău puţină apă. Îmi spunea că în acest fel plătea impozite mai mici. Ştiam că tot ceea ce făcea el era ilegal, însă îmi dădea bani mulţi ca să merg în locul lui la bancă, iar mie – şi vocea i se frînse – îmi trebuiau acei bani.

– Pentru ce anume? o întrebă John.

Are vreo importanţă? strigă Julia în sinea ei. Ea ştia de ce avea nevoie fata de bani. Însă cum le putea spune Kim acelor oameni care iubeau insula Big Sawyer că ei nu-i plăcea acolo? Nu-şi putea permite să-i jignească. În sens juridic, viitorul ei se afla în mîinile lor. Fata se afla într-o situaţie destul de precară.

Dar Julia n-o cunoştea pe acea Kim care, înainte de accident, lucrase la bar şi care putea face faţă celor mai bădărani dintre mecanicii auto, muncitorilor de la atelierul de reparat bărci şi pescarilor de homari. Acea tînără avea mai multă temeritate decît şi-ar fi putut închipui Julia vreodată.

Fata îşi încleştă maxilarele. Aruncînd o privire rapidă către Nancy şi June, ea spuse:

– Ca să plec definitiv de-aici şi să mă stabilesc în altă parte. Deşi răguşită, vocea ei părea acum mai sigură. Eu nu ştiam cu ce anume se ocupa el – habar nu aveam că banii proveneau de la introducerea ilegală de imigranţi în ţară, pînă ce nu am ascultat întîmplător o discuţie. Eram acasă la el şi a sunat telefonul. N-am vrut să răspund, pentru că s-ar fi putut să fie soţia lui, iar femeia şi-ar fi putut închipui nişte lucruri neadevărate. Telefonul însă continua să sune, iar el mă mustrase odată că nu răspunsesem la un apel pe care îl aştepta, aşa că am ridicat receptorul. Dar, exact în acelaşi moment, a ridicat şi el receptorul unui telefon aflat în altă încăpere. A răspuns

înaintea mea şi nu şi-a dat seama că sînt şi eu pe fir, iar după aceea, dacă aş fi închis, ar fi înţeles că ridicasem şi eu receptorul şi şi-ar fi închipuit că încercam să trag cu urechea. Aşa că am rămas cu receptorul la ureche şi am ascultat, însă mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama despre ce era vorba. M-am dus apoi acasă şi m-am tot gîndit la ceea ce auzisem. Atunci mi-am dat seama că se folosea de mine pentru un lucru mult mai grav decît evaziunea fiscală. Aşa că m-am întors la el, ca să-i cer explicaţii.

– Şi el ce ţi-a spus?

– Mi-a spus că mă înşelasem, că n-am auzit bine şi că am înţeles greşit, şi mi-a propus să facem o plimbare cu barca. Aşa că am ieşit pe mare, iar la un moment dat, pe neaşteptate, el a scos o armă. Vocea lui Kim începu să tremure, iar ochii i se bulbucară. A îndreptat-o spre mine. Nu mi-a spus nimic, însă mi-am dat seama că vrea să mă omoare. Iar eu nu voiam să mor. M-am aruncat asupra lui. Fata făcu un gest brusc de retragere. Arma s-a descărcat, iar lui nu îi venea să creadă că fusese împuşcat. Îşi tot ducea mîna la umăr, după care se uita la sîngele de pe mîna lui. A vrut să-şi recupereze arma căzută, dar eu pusesem deja mîna pe ea. M-am refugiat pe puntea din spate, cît mai departe de el. Ţineam arma în mînă, şi l-aş fi omorît, dacă s-ar mai fi apropiat de mine.

– Eşti o fată de toată isprava, îi spuse Nancy.

Kim întoarse capul spre mama ei, cu ochii plini de lacrimi amare.

– L-am împuşcat, mamă. L-am împuşcat şi am rămas cu arma în mînă, iar după aceea mă simţeam atît de tulburată din cauza întregii poveşti, încît n-am mai fost atentă şi, din pricina asta, ne-am izbit de *Amelia Celeste* şi au murit nouă oameni! Sînt un om de nimic. Şi cred că niciodată n-o să fie ceva de capul meu!

Julia îşi dădu seama că fata era absolut convinsă de ceea ce spunea. Din cauza asta nu vorbise timp de două săptămîni şi

jumătate. Faptul că acum vorbea nu însemna că îi dispăruse sentimentul de vinovăție. Asemenea lucruri nu dispar prea ușor – Julia știa acest lucru. Nu intenționase să rămînă gravidă. Fusese o fată cuminte, educată în așa fel încît să prevină orice surpriză neplăcută. Iar cînd Monte devenise nerăbdător să o ia de nevastă, acea sarcină nu părea decît un lucru în concordanță cu dorința unanimă. La un moment dat însă – poate chiar în perioada primei lui legături extraconjugale –, ca începuse să se întrebe dacă nu cumva Monte considerase că i se întinsese o cursă. Nu-i spusese nimic în acest sens, însă ea simțise că așa stăteau lucrurile. Se putea spune că legăturile lui amoroase reprezentau o modalitate prin care o pedepsea și că ea se resemnase, pentru a-și putea învinge propriul sentiment de vinovăție.

Vocea lui Noah era liniștitoare. Vorbele păreau spuse atît pentru Julia, cît și pentru Kim.

– Ceea ce s-a întîmplat n-a fost deloc din vina ta. Ați fost amîndoi implicați.

– Dar l-am împușcat.

– Doar din greșeală, iar arma era a lui și a adus-o cu el în ambarcațiunea care era tot a lui, cu scopul de a te ucide cu ea. Kim, tu ai acționat în legitimă apărare.

– Nu ți-ai dat seama că era grav rănit? o întrebă John.

Kim îl privi cu surprindere.

– Nu. Cînd l-am văzut că stă în continuare la cîrmă, am crezut că rana era ușoară. Dacă aș fi știut că inima lui se putea opri, atunci cu siguranță că aș fi încercat să fac ceva.

– N-ai auzit apelurile de pe *Amelia Celeste?*

– Nu puteam să aud nimic, strigă ea răgușit. Ședeam chiar deasupra motoarelor și eram atît de tulburată, încît nu mai puteam gîndi. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă abia cînd ne-am ciocnit cu cealaltă barcă, iar în clipa următoare m-am trezit în apă. În acel moment, am crezut că a îndreptat dinadins barca spre stînci, ca să mă omoare. Dar pînă la urmă, tot mă va omorî. Gîndiți-vă la ceea ce s-a întîmplat azi.

– De data asta, nu a fost Artie, îi spuse Noah. Artic a murit.

Kim se uită la el. Privirea ei se mută apoi în direcția lui John, apoi spre mama ei și după aceea către Julia, unde rămase pentru o vreme.

Bazîndu-se pe încrederea reciprocă pe care Julia o socotea stabilită între ele, femeia îi spuse:

– Este mort, Kim. Altcineva a pus bomba în mașină.

– Dar cine anume? întrebă fata, consternată.

John îi spuse:

– Speram să ne poți lămuri tu. Ți-ai dat cumva seama cu cine a vorbit el atunci la telefon?

Kim sorbi încă o înghițitură de apă și puse apoi cu grijă paharul în poala ei.

– Cu cineva pe nume Dave. Mai mult nu știu.

John dădu din cap.

– Este unul dintre bărbații pe care îi urmăresc agenții. De altcineva ai mai auzit?

– Vorbeau despre „conducători". Nici un alt nume, ci doar „conducătorii".

– Trebuie să fie căpitanii ambarcațiunilor ce aduc încărcătura la țărm.

– Încărcătura? strigă Kim. Dar e vorba de oameni.

John îi spuse lui Noah:

– Agenții investigatori presupun că sînt utilizate niște traulere vechi. Nimeni nu se uită de două ori, atunci cînd o asemenea ambarcațiune trece prin apropiere, în întuneric. Agenții îl suspectau pe Artie că avea misiunea de a organiza aceste transporturi. Artie avea grijă ca zgomotul produs de *Bestie* să fie atît de puternic, încît să devină un camuflaj perfect pentru celelalte. Nu avea de ce să se ascundă. Nimeni de pe-aici nu-l bănuia de nimic altceva în afară de vina de a fi extrem de nesuferit.

Noah îl întrebă:

– Și acum, de cînd a murit Artie, transporturile ilegale au încetat?

– Nu. E în pregătire un nou transfer de persoane.

– Dar dacă autoritățile cunosc toate aceste detalii, de ce nu fac arestări? întrebă Julia cu un sentiment de frustrare.

– Nu se pot face arestări decît dacă infractorii sînt prinși în flagrant delict, ceea ce e un lucru foarte dificil. Totul se desfășoară pe o zonă îngrozitor de mare de ocean și una îngrozitor de mare de țărm.

– Dar cu Kim cum rămîne? îl întrebă Julia pe John. Dacă ea nu știa nimic despre aceste infracțiuni, mai are vreo vină?

– Nu, în cazul în care ne ajută.

– Păi, dacă face asta, va fi într-un pericol și mai mare.

– Acum o vom proteja noi.

Julia voia să rămînă între patru ochi cu Noah. După încă un incident ce demonstrase o dată în plus cît de fragilă putea fi viața, avea nevoie să discute cu el despre pierderea unui părinte, a unui tovarăș de viață sau a respectului de sine. Ar fi vrut ca Noah s-o țină în brațe, așa cum făcuse în acea seară, lîngă magazia lui de capcane. Niciodată nu simțise viața pulsînd în ea mai puternic ca atunci.

Noah își dorea același lucru, socotind după felul în care o sorbea din ochi pe Julia. Însă Ian era acolo, la fel ca și Molly, așa că, pînă la urmă, cei patru ajunseră la Grill. Joia, la Grill, era seara tocăturilor. Se așezară la o masă înăuntru, departe de ploaia de-afară. Noah comandă tocătură din carne friptă de vită, Ian tocătură din carne conservată de vită, Molly tocătură de scoici, iar Julia tocătură de homar. Nu apucară să stea de vorbă prea mult, pentru că mereu cîte cineva își trăgea un scaun lîngă masa lor și dorea să discute despre explozie și despre Kim. Dacă nu era vreun coleg de-al lui Noah, pescar de homari, atunci era șeful atelierului auto de pe insulă, proprietarul portului de agrement sau Alden Foss, de la Foss, Pește și Homari. Se opriseră lîngă ei și cîțiva prieteni de-ai lui Zoe, deveniți între timp și prieteni ai Juliei. Zoe însăși se oprise puțin la masa lor.

Apăruse şi Alex Brier, care o întrebă pe Julia dacă nu cumva fotografiase maşina arsă. Apoi îi arătă numărul proaspăt apărut din ziarul *Island Gazette*, în care fuseseră publicate trei dintre pozele pe care le făcuse ea. Toate erau pe prima pagină, iar sub fiecare se afla notiţa *Foto de Julia Bechtel*. Ea zîmbi, oarecum stînjenită – nu erau decît nişte instantanee luate în mare grabă. Însă Molly se aplecă să se uite mai bine şi îi spuse că erau nişte fotografii formidabile, iar Ian se declară de acord cu Molly. Noah, care citea cu regularitate acel săptămînal, termină discuţia cu John Brady, întinse şi el mîna după ziar, se uită la poze şi declară că acelea erau cele mai bune fotografii ce apăruseră vreodată în *Island Gazette*, exprimîndu-şi speranţa că Alex avea de gînd s-o recompenseze pe măsură.

Se apropie şi Matthew Crane, se aşeză pe un scaun de lîngă Julia şi începu să asculte conversaţia lor. Arăta mai bine – mai puţin obosit şi mai puţin absent. Julia era mulţumită. Era un bărbat încă plin de viaţă.

Dar Julia tînjea să fie singură cu Noah, să stea de vorbă cu el despre tot ce se întîmplase în ziua aceea. La un moment dat, remarcă pe chipul lui Molly o izbitoare asemănare cu Monte. Se gîndi să-l sune şi să i se confeseze, însă respinse repede acea idee. Monte n-ar fi putut s-o înţelegă, nu avea răbdarea să o asculte.

Nu, nu-l voia pe Monte, îl voia pe Noah.

Noah o privea din cînd în cînd, şi Julia trebuia să se mulţumească doar cu atît. Rămaseră cu o cafea în faţă mult timp după ce terminaseră de mîncat, încă înconjuraţi de un grup de prieteni, ceea ce îi dădea Julici o senzaţie plăcută de siguranţă. Între timp, deşi prietenii se mai împrăştiară, tot nu reuşi să rămînă singură cu Noah. Era mama lui Molly, iar fiica ei voia să meargă împreună la Zoe, cel puţin pentru cîtva timp.

Aşa că Julia îşi însoţi fiica. Îl găsi acolo pe tatăl ei, plictisit de cartea pe care o citea şi stătu puţin de vorbă cu el. Apoi se

aşeză pe pat împreună cu Molly şi discutară despre o mulţime de lucruri: despre viitorul lui Kim, despre viaţa lui Molly şi despre ceea ce ar fi făcut Julia, în cazul în care Molly ar fi murit în acea explozie.

– Nici măcar prin gînd să nu-ţi mai treacă aşa ceva, o dojeni Julia.

Dar Molly era hotărîtă.

– Dacă muream, l-ai mai fi părăsit pe tata?

– Asta-i o întrebare cumplită.

– Mamă, te rog să-mi răspunzi.

N-ar fi vrut să discute despre asta cu Molly, însă în ultimele două zile relaţia dintre ele se îmbunătăţise şi se maturizase. Deşi nu putea uita nici o clipă că Molly era fiica ei, Julia era conştientă de faptul că erau două femei adulte şi că îşi puteau vorbi cu sinceritate. Molly era în stare să facă faţă situaţiei.

Aşa că îi spuse:

– A fost o vreme, cînd tu erai mai mică, în care aş fi făcut orice pentru ca mariajul meu să dureze. Nu mai gîndesc aşa de multă vreme. Tu ai crescut. Eşti mai puternică acum. Am sentimentul că, indiferent de decizia pe care o voi lua, mă vei înţelege. S-ar putea să nu fii prea fericită, dar mă vei înţelege. Aşa că nu prezenţa sau absenţa ta este problema.

– Dar atunci, care este?

Julia meditä îndelung la această întrebare, pe cînd se întorcea cu maşina pe Dealul Vulturilor. Îşi lăsă pe policioara de la baie verigheta, făcu un duş, îşi perie părul şi urcă în pat. Dar gîndurile nu o părăsiră nici acum, cînd stătea culcată în întuneric.

Nu Monte era problema. Julia îşi petrecuse douăzeci de ani tot încercînd să-i facă acestuia pe plac – încercînd, şi eşuînd, şi luînd-o de la capăt. În timp ce stătea întinsă acolo, la mare distanţă de el, sufleteşte şi fizic, îşi dădu seama că pentru ca nu

mai contau cîtuşi de puţin dorinţele lui. În sfîrşit, tot ce avea acum importanţă era ceea ce îşi dorea ea.

Cine sînt eu? Cine aş vrea să fiu?

Nu avea decît un singur răspuns posibil. Putea atribui acel răspuns faptului că se afla în patul lui Noah, dar nu era un aspect determinant. Se simţise atrasă fizic de el cînd îl văzuse prima oară spălîndu-şi barca, şi, mai tîrziu, la magazia de capcane, şi atunci cînd îl întîlnise împreună cu Ian pe ocean. Fusese atrasă fizic de el în toată seara aceea – poate datorită primejdiei pe care o înfruntaseră în acea după-amiază. Apropierea pericolului avea darul să-i stîrnească simţurile, de asemenea, o ducea cu gîndul la moarte, la timpul ce nu era infinit şi, ca o concluzie, la dorinţa de a-şi satisface toate poftele.

Însă faptul că îl dorea pe Noah nu însemna pentru ea un răsfăţ, ci o necesitate. Şi asta n-avea nici o legătură cu dorinţa de a sta de vorbă cu el. Ea avea nevoie să fie ţinută în braţe. Avea nevoie să ştie că, în cazul în care ar fi murit, cuiva avea să-i fie tare dor de ea. Avea nevoie să fie iubită.

În acel moment, telefonul începu să sune. Era telefonul fix al lui Noah, aflat pe noptieră, nu departe de capul ei. Inima începu să-i bată mai tare.

– Alo?

– Am intrat pe drumul către tine, îi spuse el cu un glas scăzut şi răguşit. Dacă vrei să fac cale-ntoarsă, poţi să-mi spui.

Julia nu-i putea spune una ca asta. Era adevărat, era încă soţia lui Monte. Dar era şi, pur şi simplu, Julia, o femeie a cărei cumînţenie i se părea acum sufocantă şi a cărei loialitate fusese totalmente ignorată, la fel ca şi toate nevoile ei. Julia era acum o femeie conştientă de dorinţele ei. Acesta era adevărul.

Sări din pat şi urcă în goană treptele. Deschise uşa chiar în clipa în care, în depărtare, apăreau luminile farurilor, luminîndu-i cămaşa de noapte dintr-un voal foarte subţire, cumpărată

fără nici un gînd ascuns, de la Camden. Rămase în prag, în picioarele goale, pînă cînd se opri camioneta. Farurile se stinseră, dar strălucirea lor parcă mai dăinuia în ceață, în timp ce Julia trecu peste orice ezitare. O viață întreagă așteptase ca alții să acționeze. *Cum voia să fie?* Voia să preia inițiativa.

Ajunse la camionetă tocmai cînd Noah cobora, și își încolăci brațele pe după gîtul lui, în vreme ce el o strînse la piept. Scoase un țipăt ușor, ca o eliberare. Gura ei era încă deschisă atunci cînd se întîlni cu a lui și bărbatul nu șovăi cîtuși de puțin. Felul în care îi devora buzele era grăitor. Bărbatul era la fel de dornic ca și ea.

Învăluiți în ceață, cei doi făcură dragoste chiar acolo, rezemați de camionetă. Nu a fost decît o pură plăcere între doi adulți, ce putea fi simțită doar de acei adulți. Julia nu se mai gîndi nici o clipă la Monte; acesta nu-și avea locul într-o lume ce mirosea a molid, a apă sărată și a tot felul de alte arome. Ca și în cazul exploziei de pe *Amelia Celeste*, întunericul oferea un drum de trecere de la o existență la alta. În acel întuneric, lumea Juliei era plină de cele mai felurite senzații, pe care le trăia cu atîta intensitate, încît nu mai sesiză nici cel mai mic detaliu – nici învîrtoșarea fierbinte a lui Noah, nici răsuflarea gîfîită dintre săruturile lor, nici zgomotul fermoarului ce se deschidea –, ci doar imensul tărîm al dorinței lor pure. Sprijinită de camionetă, cu picioarele încolăcite în jurul șoldurilor lui, Julia simți ca prin vis cum bărbatul o penetrează, cum măruntaiele ei sînt invadate de fiori și explodează în spasme nesfîrșite. Alimentate de orgasmul bărbatului, spasmele ei păreau să dureze o veșnicie.

Nu-i dădu drumul lui Noah nici atunci cînd acele spasme se micșorară ca intensitate, transformîndu-se într-o pulsație agreabilă. Cu o tandrețe infinită, susținînd-o în continuare, în timp ce ea își rezemase capul de gîtul lui, Noah o duse în casă și coborî cu ea în brațe scările. O așeză cu multă gingășie pe

pat, micşoră lumina veiozei şi, în căldura luminiței acelcia aurii, îi trasc cămaşa de noapte peste cap. Julia simți o plăcere coplcşitoarc. Privind-o, ochii lui păreau la fel de fierbinți precum îi fuseseră mai înainte mîinile şi gura. Femeia îl ajută la rîndul ei să-şi scoată hainele, iar răsplata ei fu divină. Bărbatul avea un trup musculos şi longilin, păros, încălzit de sudoare şi trcmurînd de dorință.

Şi totul rcîncepu, numai că de data asta ea îl putea vedea, fapt care îi intensifica plăcerea. Putea vedea gura lui pe sînii ei, îşi putea vedea propriile mîini mîngîind abdomenul bărbatului, putea vedea împreunarea trupurilor lor. În şoaptele lui ce parcă o ardeau, cei doi îşi sincronizară ritmurile. Se mişcau acum ca un singur organism, iar ochii ei rămaseră larg deschişi, cufundîndu-şi privirea în ochii lui, pînă la sfîrşit, atunci cînd valul de senzații păru din nou aproape de nesuportat.

După un timp, extenuată ca şi el, cu obrazul sprijinit de părul umed dc pe pieptul lui, femeia sc gîndi şi la Monte, dar numai pentru că absolut nimic din ceea ce trăise acum nu i se întîmplase alături de Monte. El niciodată nu-i şoptise vorbe tandre. Doar dădea comenzi: *Mişcă-ți şoldurile!* sau *Deschide gura!*, după care urma bine cunoscutul *Da, da, da!* Nu-i rostea niciodată numele. Adeseori îl bănuise că făcea dragoste cu ea cu gîndul la o altă femeic. Şi întotdeauna făcuseră dragoste pe întuncric.

Cine sînt eu?

Monte i-ar fi răspuns: *Eşti soția mea.*

Cine sînt eu?

Eu sînt Julia. N-ar fi putut să uite acest lucru, dat fiind că Noah îi rostisc tot timpul numele. Acesta făcuse într-adevăr dragoste cu Julia, iar în tot acest timp, ochii lui o priviseră.

Ce sînt eu?

Sînt o femeie. N-ar fi putut uita nici o clipă nici acest lucru, dat fiind că Noah se folosea dc mîinile şi de gura lui ca să

mîngîie tot ce avea trupul ei atît de diferit de al lui – de la sîni la pîntece şi la fierbinţeala dintre picioare. Înflorind ca o adevărată femeie, ea deveni acum ceva mai îndrăzneaţă, răspunzînd îndrăznelii lui cu propria ei îndrăzneală. Nu făcea nimic în mod nefiresc şi nu simţea nici o ruşine, ci numai bucuria de a trăi.

Cum sînt eu?

Sînt atrăgătoare. Monte o făcuse să uite acest lucru, poate ca o justificare a legăturilor lui extraconjugale, însă Noah i-o spunea tot timpul, i-o spunea cu trupul lui, cu tremurul membrelor, cu bubuitul inimii în pieptul lui, cu sudoarea de pe trup şi cu amplitudinea erecţiei, cu acele gemete guturale. În cele din urmă, bărbatul rîse.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea uitîndu-se la el.

– Parcă tot nu-mi vine să cred cît de sexy poţi să fii.

Şi el era sexy, şi Julia i-o şi spuse – şi mai vorbiră şi despre tot felul de alte lucruri, cu toate că plăcerea fizică îi subjugase pe amîndoi. Era ca o sărbătorire a vieţii, plină de pasiune şi de intensitate. Tot ceea ce îi reproşase Monte îşi pierdea consistenţa alături de Noah. Acesta nu era nevoit să-i ceară să-şi depărteze picioarele sau să se folosească de gura ei; ea făcea toate aceste lucruri cu spontaneitate şi naturaleţe, pentru că îşi dorea să le facă, pentru că simţea nevoia să fie mai aproape, din ce în ce mai aproape de el. Cînd se apropiară zorile, Julia ştia mai multe despre acest bărbat şi nevoile lui – mai multe despre ea însăşi şi toate nevoile ei – decît aflase în douăzeci de ani de căsnicie împreună cu Monte.

– Trebuie să plec, îi şopti Noah. Ea stătea lipită cu spatele de pieptul lui. Bărbatul o răsuci cu faţa la el. Se va trezi în curînd şi Ian.

Julia aprobă din cap. Ian se va trezi. Întreaga suflare se va trezi. Trebuia să se trezească şi ea.

El o sărută o dată, apoi încă o dată. Se smulse de lîngă ea

cu un geamăt ce dovedea că nu dorea cîtuşi de puţin să plece de lîngă ea. Se aşează pe marginea patului, ca să-şi tragă pantalonii. Ridicîndu-se în spatele lui, ea îşi strecură un braţ peste umărul lui şi peste piept, iar cu cealaltă mînă îi mîngîie tatuajul, reprezentînd o funie în jurul bicepsului. În timp ce el se îmbrăca, tatuajul i se ondula pe muşchiul braţului.

– Este o împletitură de cînepă. Ştii de ce? o întrebă el încet.

– Nu. De ce?

– Pentru că aşa sîntem noi.

– Cum anume?

– Legaţi, ca în lanţuri, de locul acesta. Nu fizic, ci sentimental. Sîntem născuţi şi crescuţi să fim pescuitori de homari. Se mai întîmplă să plecăm de-aici, însă niciodată pentru mai multă vreme.

Era un fel de avertizare. Rostise acele cuvinte fără să o privească, terminînd apoi să se îmbrace în tăcere, în lumina slabă de dinaintea zorilor.

Ea îl privi fără să se ridice. Realitatea o apăsa, dar nu era un sentiment de vinovăţie. Nu regreta absolut nimic din ceea ce făcuse. La fel ca şi cele mai multe evenimente pe care le trăise în acea vară, şi acesta parcă îi dădea aripi. Realitatea pe care trebuia să o înfrunte era faptul că acum se simţea o altă persoană.

Noah se îndreptă spre uşă, după care se opri şi se întoarse lîngă ea. O ridică şi o strînse tare în braţe, minute în şir, după care o reaşeză cu grijă pe pat. O mîngîie pe obraz. În privirea lui se putea citi dorinţa.

– Te iubesc, îi şopti el.

Juliei i se tăie răsuflarea. Cu aceste cuvinte, bărbatul îi furase, pur şi simplu, inima. Şi nu era cinstit – ea nu era liberă. Momentul era nepotrivit. I-ar fi spus acest lucru, dar ochii i se umplură de lacrimi şi i se puse un nod în gît. Bărbatul o sărută cu pasiune, înghiţindu-i acele vorbe, după care se desprinse de lîngă ea şi urcă scările.

Julia coborî din pat, se înfăşură în cearşaf şi fugi după Noah. Dar cînd ajunse la uşa de la intrare, bărbatul pornise deja camioneta şi, cu siguranţă, era mai bine aşa. Femeia privi în urma lui, printre lacrimi, burniţă şi ceaţă.

Rămase acolo pînă ce camioneta nu se mai văzu şi nu se mai auzi, după care închise încet uşa. Revenită în pat, Julia luă în braţe perna adulmecînd mirosul bărbatului, însă nu mai reuşi să adoarmă. Toată fiinţa ei tînjea după Noah, însă mintea îi alerga în direcţia în care ştia că trebuia să meargă.

Julia se ridică din pat, făcu un duş, îşi puse pe ea cele mai frumoase haine pe care le avea aici şi se fardă. Deşi îi fu mai greu ca în celelalte zile, îşi puse pe deget verigheta. Era încă soţia lui Monte.

Apoi făcu patul, aranjă lucrurile prin cameră şi îşi strînse bagajul. Scoase din poşeta de piele scorojită, pe care o recuperase de pe fundul oceanului, inelul de chei şi cele două plicuri – unul conţinînd fotografiile făcute de ea cu mulţi ani în urmă şi celălalt plin cu chitanţe şi alte hîrtii adunate de ea în ultima vreme cu multă trudă – punîndu-le în geanta cea nouă. Rămase în bucătărie cu o ceaşcă de cafea în faţă, pînă cînd ora deveni ceva mai rezonabilă, după care făcu ordine, încuie uşa şi se îndreptă cu maşina spre casa lui Zoe.

Iepurii începuseră deja să dea semne de viaţă. După ce se opri cîteva clipe ca să-l scarpine după ureche pe motanul Ned, femeia înaintă de-a lungul şirurilor de cuşti. În afară de cîte un ciripit de pitulice de pe pajişte sau de vreun ţipăt îndepărtat al unui pescăruş, era o linişte deplină. Julia trecu mai întîi pe la Gretchen, însă îşi dădu seama că era mai interesată de puii de iepure. Îi luă rînd pe rînd în mînă, uluită să vadă cît de mult se transformaseră, din nişte mici creaturi cu picioruşe lungi, în nişte ghemotoace calde, cu blăniţă, ochi şi urechi. Viaţa mergea înainte. Lucrurile evoluau. Peste cîteva săptămîni, acei puiuţi aveau să fie luaţi de lîngă mamele lor şi plasaţi în alte cămine.

– Unica raţiune pentru care cineva de pe Big Sawyer s-ar

îmbrăca aşa cum eşti îmbrăcată tu, în acest moment al zilei, ar fi aceea că intenţionează să plece de pe insulă, îi zise Zoe din uşa hambarului, după care se apropie de Julia. Zoe era îmbrăcată într-un halat şi avea în picioare saboţi, iar părul era ciufulit. Probabil că auzise maşina Juliei şi venise, direct din pat, în întîmpinarea nepoatei sale. Ai de gînd să te duci acasă?

Julia încuviinţă, înclinînd din cap.

– Trebuie să vorbesc cu Monte. Este foarte urgent. Puse cu grijă puiuţul pe care îl ţinuse în mînă înapoi în culcuşul lui. Apoi o luă de mînă pe Zoe. Nu vreau să mă întîlnesc cu ceilalţi. Te rog să le spui tu că am plecat.

– Dar Molly o să vrea să afle amănunte. Cît de mult să-i spun?

– Spune-i doar atît ... Spune-i că trebuie să stau de vorbă cu Monte.

Zoe o privi cu intensitate, înţelegînd despre ce anume era vorba. O mîngîie uşor pe Julia pe obraz. Apoi o strînse în braţe şi o lăsă să plece.

18

Julia luă primul feribot din acea zi. Tristă şi obosită, ea parcă maşina pe vas şi rămase în picioare pe punte, privind în urmă, către insulă, pînă cînd aceasta dispăru în ceaţă. Cu gluga ridicată pe cap împotriva umezelii, femeia nici măcar nu mai simţea talazurile. Acestea erau mai furioase decît în orice altă traversare pe care o făcuse vreodată, însă ei nu îi mai era deloc frică. De cînd se scufundase *Amelia Celeste*, Julia ajunsese la un armistiţiu cu oceanul, ce acum nu i-ar mai fi luat viaţa.

Odată ajunsă pe continent, instalată din nou în maşină, ea ieşi din Rockland, ajunse la barieră şi apoi coti către sud. O călătorie cu avionul ar fi fost mai rapidă, însă Julia simţea nevoia intimităţii din maşină – din maşina ei, cu poşeta ei pe locul de lîngă ea, cu harta ei în compartimentul pentru mănuşi şi cu celelalte bagaje ale ei pe bancheta din spate. În plus, avea nevoie de timp. Ceaţa începuse să se mai risipească, iar planurile femeii să prindă tot mai mult contur. Cînd Julia ajunse la Portland, era deja în stare să se gîndească la Noah fără a mai tresări, în parte şi din cauză că traficul mai aglomerat acum îi solicita întreaga atenţie. După ce trecu de Portland, traficul se mai subţie din nou, dar o ţinea încă suficient de concentrată încît să nu piardă din vedere ceea ce avea să urmeze şi faptul că ruptura se produsese deja. De acum înainte, nu avea să se mai uite nici o clipă înapoi, era ferm hotărîtă.

Trecînd prin New Hampshire, dădu cîteva telefoane, apoi se opri să ia masa de prînz în Massachusetts, după care străbătu Connecticut şi ajunse la New York. În tot acest timp, traficul se menţinuse fluent şi nimic nu-i încetinise mersul. Toate aceste lucruri i se păreau a fi prevestiri de bun augur, ceea ce o ajută să nu se abată de la hotărîrea luată.

Noah era într-o dispoziţie la fel de jalnică precum vremea de-afară. Ştiuse că se jucase cu focul; verigheta Juliei îi atrăgea atenţia cu ostentaţie, de fiecare dată cînd erau împreună, iar ea nu-i spusese nimic despre un eventual divorţ. Julia plecase, părăsind insula pe feribotul de dimineaţă, informaţie pe care i-o transmisese prin radio Leslie Crane. Noah se simţea părăsit şi îndurerat, ca şi cum ar fi fost biciuit.

Plecase ea pentru totdeauna? Bărbatul n-avea de unde să ştie, iar această incertitudine era foarte greu de suportat. Pe la prînz începuse să plouă, iar acum ploaia cădea cu încăpăţînare peste valurile mai înalte de un metru, ce o săltau şi o zguduiau pe *Leila Sue* din toate încheieturile. Prognoza meteo nu se arăta deloc încurajatoare şi, dacă mai punea la socoteală recolta foarte slabă de homari din capcanele pe care le ridicase la suprafaţă, nu prea avea motive de bună dispoziţie. Lucrurile se înrăutăţiră şi mai mult atunci cînd se apropie de capcanele pe care le lăsase pe platformele mai înalte din nordul insulei Big Sawyer şi zări întreaga zonă împînzită de balize vopsite în vernil--galben-vernil.

– La naiba! murmură Noah, menţinînd timona în direcţia de deplasare a bărcii. Nu vor să înţeleagă!

Ian veni lîngă el şi îl întrebă:

– Astea sînt geamandurile cărora le-ai tăiat frînghiile?

– Nu. Acelea au fost măturate de valuri şi împinse între stînci. Astea sînt altele.

– Şi ce ai de gînd să faci?

Noah se gîndi mai întîi să se sfătuiască cu ceilalți pescari, dar apoi îi veni o altă idee. Era atît de pornit, încît trecu de îndată la acțiune. Accelerînd, el înaintă cu *Leila Sue* pînă ce ajunse lîngă prima dintre balizele lui Haber și Welk.

– Tragem afară capcanele, zise el printre dinții încleștați și opri ambarcațiunea. Agață geamandura cu cangea! După ce Ian făcu ce i se spusese, Noah trecu frînghia în jurul tamburului macaralei și porni motorul hidraulic. Prima capcană apăru la suprafață, avînd în ea doi homari de mărime ideală pentru a fi reținuți.

– Luăm noi recolta lor de homari? îl întrebă, cam cu îndoială, Ian.

– Nu, îi răspunse Noah. Apoi deschise capcana și o goli în mare, după care făcu același lucru și cu cea de-a doua capcană și le azvîrli pe amîndouă peste bord, în apă. Apoi bărbatul își îndreptă barca înspre următoarea baliză.

Probabil că nu se pricepea la descifrarea misterului feminin, dar pe mare se dovedea foarte iscusit.

După-amiază tîrziu, Julia intră în Manhattan. Era din nou ostenită și tristă, și mai ales îngrijorată în privința celor ce urmau să se întîmple. Lăsîndu-și mașina într-o parcare, porni, în lumina soarelui ce stătea să apună, pe lîngă parc, pînă la muzeul metropolitan, apoi o luă pe bulevardul Madison, pînă la magazinul lui Charlotte. Își zări înăuntru prietena, dar trecu mai departe. Încă nu putea vorbi cu nimeni.

Ziua de lucru era pe sfîrșite, așa că trotuarele se aglomerau văzînd cu ochii, fapt ce constituia o ușurare pentru Julia. Se simțea mai puțin vizibilă în acea mulțime de oameni. Se opri să bea o cafea, cu toate că nu prea avea nevoie în acel moment de cofeină. Răsfo cel mai recent număr din *Real Simple*, sorbind din cafea și uitîndu-se din cînd în cînd la ceas. Cînd veni vremea, se îndreptă către adresa pe care și-o notase în timp ce se îndrepta

spre sud, iar următoarea oră trecu într-o adevărată nebuloasă. Cînd o porni din nou pe străzi, avea încă un nod în stomac, dar cu siguranță era ceva mai bine informată decît pînă atunci.

Mai avea încă puțin timp la dispoziție, așa că se opri să cineze la un mic restaurant situat destul de departe de localurile pe care obișnuise să le frecventeze, pentru a nu se întîlni din întîmplare cu cineva cunoscut. Chiar și acolo, își alese o masă ceva mai retrasă și rămase în permanență cu fruntea plecată și cu privirea în revistă.

La un moment dat, de Julia se apropie un bărbat. Elegant îmbrăcat, era înalt și bine făcut, cam de aceeași vîrstă cu ea.

– Scuzați-mă, vă rog, îi spuse el, ușor nedumirit. Nu sînteți cumva Susan Paine?

Julia surîse.

– Nu. Îmi pare rău. Apoi femeia reveni la revista ei.

– Știți cumva cine este?

Julia ridică din nou privirea.

– Din păcate, nu știu.

– Nici eu, îi spuse bărbatul, părînd acum mai îndrăzneț. Julia înțelese faptul că bărbatul tocmai încerca să o agațe.

Ridică o mînă în semn de avertisment, clătină din cap și reveni la revista ei, simțindu-se flatată, însă atît de lipsită de interes, încît aproape că îi păru rău pentru acel bărbat.

Bărbatul plecă. Ea comandă încă o ceașcă de cafea. În momentul în care ajunsese să citească pentru a doua oară revista – deși gîndurile îi zburascră aiurea –, femeia ceru nota de plată, o achită și plecă. Mai avea destul timp la dispoziție, așa că începu să dea tîrcoale locului. Pe trotuar se perindau o mulțime de trecători, în timp ce mașinile treceau claxonînd. Julia refuză să se gîndească la liniștea de pe insula Big Sawyer.

Stătu o vreme în fața la Plaza, uitîndu-se la cei care intrau și ieșeau. Apoi merse la Rockefeller Center și făcu același lucru. La fel făcuse și cînd venise prima dată la New York, mai înainte ca rutina de fiecare zi să ajungă să o deprindă cu toate

minunățiile metropolei. Acum le privea din nou, bucurîndu-se de ele așa cum nu i se mai întîmplase de multă vreme.

Julia se uita la ceas din ce în ce mai des. Cu cît se apropia momentul, cu-atît devenea mai hotărîtă. Iar acest lucru o îngrozea.

Trecuse de ora zece și jumătate, apoi de unsprezece, iar femeia deveni tot mai agitată. La unsprezece și jumătate, inspirînd adînc și rugîndu-se să poată rămîne calmă, ea părăsi centrul orașului, mergînd pe jos. Cu puțin timp înainte de miezul nopții, Julia ajunse la clădirea pe care o considerase căminul ei, în primii paisprezece dintre ultimii douăzeci de ani. Nu voia să fie văzută de portarul care stătea la ușa din față, așa că, folosindu-se de cheia ei, se strecură în clădire pe la intrarea de serviciu și luă ascensorul pînă la ultimul etaj. Înaintă pe coridor și se opri în fața ușii, cu o mînă apăsată pe inima ce îi bătea nebunește, iar cu cealaltă strîngînd cheia apartamentului, și în tot acest timp spunîndu-și că furișarea ei în clădire s-ar fi dovedit prostească și inutilă dacă el nu era acasă.

Își urmă însă planul. Băgă încet cheia în broască, o răsuci ușor și se strecură în casă. Pe jos, lîngă comoda din antreu, se afla servieta lui Monte, acolo unde o lăsa în fiecare seară, cînd se întorcea acasă. În holul din fața dormitorului ardea o lumină, iar din dormitor se auzea o muzică lentă. Pentru o fracțiune de secundă, Julia avu remușcări.

Cine sînt eu? Mă comport ca o hoață, ca o persoană lipsită de recunoștință, ca o trădătoare, își dădu ea singură răspunsul.

Ba nu. Aceasta este și casa mea. Am tot dreptul să mă aflu aici.

Păși pe carpeta persană groasă ce ducea la ușa dormitorului, știind unde trebuie să calce pentru a evita scîrțîielile parchetului. Inima îi bubuia, gata-gata să-i sară din piept. Femeia ajunse la ușă și se uită în dormitor.

Monte dormea pe cearșafurile boțite, ținînd în brațe o femeie cu părul negru. Erau goi-puști, sub așternuturile ce le acopereau doar părțile intime.

Julia ştiuse că Monte o înşela. Şi totuşi, văzînd acum totul cu ochii ei – văzîndu-şi soţul în pat cu o altă femeie, remarcînd felul intim în care o cuprinsese şi toată acea goliciune – avu senzaţia unei lovituri puternice în stomac. Realitatea palpabilă o izbise atît de tare încît, pentru o vreme, simţi că-i vine să vomite. Înghiţi în sec o dată, apoi încă o dată şi respiră adînc. Apoi o cuprinse mînia, iar mînia îi dădu curaj.

Muzica se auzea în surdină. Monte sforăia abia auzit. Nu se vedeau haine aruncate care-ncotro, aşa cum s-ar fi întîmplat în arzătoarea pasiune a unei prime întîlniri. Lucrurile lui erau ordonate pe marginea unui scaun, iar ale ei, la fel de frumos aranjate, pe taburetul de la masa de toaletă. Întreaga scenă avea un aer domestic.

Apropiindu-se de pat, Julia trecu pe lîngă masa de toaletă. Într-un gest spontan, ea ridică de pe jos un pantof cu toc înalt şi îl băgă în geanta ei, imediat urîndu-se pentru acel gest, la care totuşi nu renunţă. Era şi acela un mod de a se asigura, pentru cazul în care Monte ar fi negat ceea ce văzuse ea, spunîndu-i fie că i se păruse – aşa cum îi spusese şi lui Molly –, fie că totul era doar un pretext de-al ei.

Nemulţumită de faptul că el o făcuse să gîndească, să simtă şi să acţioneze în acel fel, Julia ajunse lîngă pat. Furia o ajuta să dobîndească detaşarea necesară. În mod bizar eliberată, se uită fix la cele două trupuri îmbrăţişate. Ea nu mai dormise atît de aproape de Monte de ... de ... nici nu-şi mai amintea cînd anume se întîmplase acest lucru ultima oară. El nu-i ceruse asta; şi nici ea nu se oferise. Probabil, o altă nevoie de-a lui pe care ea nu i-o satisfăcuse.

Sforăitul încetă. Pleoapele bărbatului clipiră, iar ochii i se deschiseră. Monte se uită la ea, la început fără să vadă prea bine, iar femeia ştia că îşi scosese lentilele de contact.

Deodată, el îşi dădu seama de toată situaţia. Cu ochii holbaţi, sări drept în sus. Scena era aproape comică: înţelesese că Julia se afla acolo, după care îşi dăduse seama că şi amanta

lui era acolo. Monte trase de cearşaf, ca şi cum ar fi vrut să o acopere pe femeie şi apoi să pretindă că aceasta nici nu se aflase acolo însă, în felul acesta, se dezgolise şi mai mult, iar goliciunea lui îl condamna fără drept de apel. Trase de cearşaf pentru a se acoperi din nou, moment în care femeia se trezi şi, văzînd-o pe Julia, se ghemui toată, ascunzîndu-se sub aşternuturi.

Monte luă pătura ca să se acopere, se dădu jos din pat şi trecu la atac.

– Eşti plecată de-acasă de două săptămîni şi jumătate şi abia dacă mi-ai dat cîte un telefon. Nu m-ai anunţat că ai de gînd să te întorci. Ce cauţi aici, pe nepusă masă, Julia?

Julia îşi imaginase de foarte multe ori această conversaţie, ultima dată, poate a suta oară, în timp ce venea cu maşina dinspre statul Maine către New York. Era furioasă, dar pe deplin stăpînă pe ea.

– Aici este şi casa mea, îi răspunse ea.

– Cum ai venit la New York? De ce nu m-ai sunat înainte? Dac-aş fi ştiut că vii...

– Dac-ai fi ştiut, n-ai mai fi adus-o aici? Tocmai de aceea nu te-am sunat. Cu o senzaţie de dezgust, Julia se uită în direcţia siluetei de sub cearşaf. Imaginea mi se pare obscenă. O să te aştept în camera de zi. Apoi se răsuci pe călcîie şi părăsi dormitorul.

La scurtă vreme, îşi făcu şi Monte apariţia. Îşi trăsese pantalonii pe el, convins probabil că aşa ar reuşi să stăpînească situaţia mai uşor. Îşi mai pusese şi nişte ochelari fumurii cu ramă de baga, fapt ce îi conferea oarece gravitate.

– Nu te ştiam atît de vicleană, o acuză el. Ai plănuit să mă prinzi cu mîţa-n sac?

– Monte, strigă Julia, te-am prins cu ea în pat, iar amîndoi eraţi goi-puşcă.

Monte ridică o mînă.

– Nu este ceea ce pare a fi.

– Ah, te rog! îi zise ea pe un ton ceva mai ridicat. Nu mă lua drept proastă. Te-am surprins şi eu, şi te-a surprins şi Molly.

Monte își miji ochii.

– Ce ți-a spus Molly?

– Că erai împreună cu o veche prietenă care trecea prin niște momente grele, dar dacă Molly este dispusă să înghită asemenea gogoși, află că eu una nu sînt. Vreau să divorțăm.

În fracțiunea de secundă de tăcere care urmă, din dormitor se auzi din nou muzica aceea lascivă.

– Să divorțăm, spuse el într-un tîrziu, părînd de-a dreptul uluit. Ce te-a apucat?

– De ani și ani trec cu vederea aventurile tale. Au fost ani și ani de umilințe. Mi-au ajuns pînă-n gît.

Monte își trecu o mînă prin păr, arătîndu-se extrem de nedumerit.

– De ce nu m-a sunat John ca să mă anunțe că urci cu liftul?

John era portarul imobilului.

– Pentru că am intrat pe ușa din dos.

– Și cum ai putut să intri? Ți-am trimis doar cheile de la mașină, nu și pe cele de la casă.

– Da, am remarcat acest lucru. Mi-a fost recuperată poșeta de pe fundul oceanului, iar în ea se aflau cheile de la casă.

– Deci ai plănuit să apari aici pe neașteptate și să mă iei prin surprindere?

Julia era furioasă, dar izbuti să zîmbească.

– Bineînțeles că așa am făcut. Iar rezultatul a fost că te-am găsit cu pantalonii în vine, și la propriu, și la figurat. Zîmbetul de pe buzele ei se stinse. Femeia își înfrînă mînia, încercînd să pară calmă și sigură pe ea. Julia adăugă: Am vorbit deja cu un avocat.

– Cu un avocat, o îngînă el.

– Despre divorț.

– Doar nu vorbești serios, Julia!

– Ba da. Vorbesc cît se poate de serios.

– Și ce motive o să invoci?

– Am două posibilități. Pot pretinde că între noi doi există

o totală nepotrivire de caracter sau pot invoca o deteriorare definitivă a relațiilor dintre noi, din cauza legăturilor tale adulterine.

– Nu vei putea dovedi niciodată adulterul.

– O să vezi că voi putea. Am cópii după chitanțele achitate în ultimii ani cu cărțile tale de credit. Julia nici nu-i mai spuse despre pantoful din geantă.

Monte se făcu roşu ca racul.

– De ce ți-ai băgat nasul în dosarele mele?

– Sînt dosarele noastre, Monte. Pe cărțile de credit pe care le foloseşti este menționat şi numele meu. Este dreptul meu să am nişte cópii după aceste chitanțe.

Monte se holbă lung la ea.

– Julia, nu te mai recunosc. Apoi adăugă, privind în jur. Dacă tu crezi că o să pui mîna pe ceva din toate astea, află că îți faci speranțe deşarte. M-ai părăsit – pur şi simplu, ți-ai făcut din senin bagajele şi te-ai mutat în statul Maine. Aşa ceva se numeşte părăsire a domiciliului conjugal.

– Avocatul meu nu este de aceeaşi părere.

– Şi, mă rog frumos, cine este avocatul tău?

– Mark Tomkins.

– Aaa, făcu Monte cu dispreț. Apărătorul tuturor nevestelor nemulțumite din New York. El te-a convins să dai divorț? De altfel, asta îi este meseria.

– Mă hotărîsem încă înainte de a mă întîlni cu el, îi replică Julia, nedînd nici un pas înapoi.

– Atunci, Zoe? făcu el încă o încercare. Ea ți-a spălat creierul? Femeia asta urăşte bărbații.

– În primul rînd, nu urăşte deloc bărbații. În al doilea rînd, n-am petrecut suficient de multă vreme împreună cu ea, încît să-mi fi spălat creierul. Iar în al treilea rînd, ea nici nu ştie care sînt intențiile mele.

Bărbatul părea totalmente dezorientat.

– Dar... eu nu vreau să divorțez.

Prin urmare, Monte nu voia să divorțeze, își zise în sinea ei Julia, meditînd în continuare. Și-atunci, cu mine cum rămîne? Cine sînt eu? Sînt o femeie care s-a săturat pînă peste cap să fie călcată în picioare. Sînt o femeie care are multe de oferit, care nu mai poate suporta o căsnicie ce a încetat de mulți ani să funcționeze normal. Așa că ea îi replică cît se poate de rațional:

– Bineînțeles că nu vrei să divorțezi. E foarte plăcut să ai pe cineva care să se ocupe de toate nevoile tale, în vreme ce tu îți poți petrece timpul cu femei precum aceea din dormitor. Sînt absolut sigură că nu vrei să divorțezi. Însă eu vreau.

Monte își luă un aer bățos, vexat.

– Să știi că o să lupt cu tine!

– Dețin cópii după facturile plătite cu cartea de credit și după facturile telefonice. Julia se gîndi și la pantof. Monte fusese prins în flagrant delict.

Bărbatul se îndreptă de spate.

– Ai cotrobăit pînă și printre facturile telefonice?

– Da. Știam că o să încerci să mă abureşti. Aveam nevoie de dovezi.

– Și Molly? Te-ai gîndit cît de mult o s-o afecteze pe ea?

– Dacă m-am gîndit? izbucni Julia, pierzîndu-și puțin din stăpînirea de sine. Dacă n-ar fi fost Molly, aș fi făcut cu mulți ani în urmă pasul ăsta. Dar acum ea este o femeie în toată firea. Este matură și știe foarte bine ceea ce a văzut în acea noapte, dar tu ești tatăl ei, așa încît s-ar putea să creadă toate bazaconiile pe care ai să i le îndrugi. Dacă ești într-adevăr îngrijorat pentru Molly, ar fi bine să faci în așa fel încît lucrurile să decurgă în cel mai decent mod posibil.

Monte își înfipse mîinile în șolduri, își mușcă buzele și se încruntă. Ca și cum de-abia în acel moment începuse să-i pese cu-adevărat, el o întrebă încet:

– Ce s-a întîmplat acolo? Ai cunoscut pe cineva?

– Da, pe mine însămi.

Monte părea iritat de răspunsul acela.

– Eu îți vorbesc serios.

Dar la fel de serios îi vorbea și ea. Julia nu voia să-i spună despre Noah, pentru că, deși Noah era foarte important pentru ea, nu reprezenta cea mai semnificativă parte din ceea ce i se întîmplase.

– Am descoperit faptul că tot ce gîndesc și tot ce simt cu are importanță. Este un lucru pe care l-am neglijat în toți acești ani.

Monte îi arătă cu bărbia înspre dormitor și îi șopti:

– Dacă îmi acorzi cinci minute, femeia asta va rămîne de domeniul trecutului. Nu înseamnă nimic pentru mine.

– În cazul ăsta, să știi că îmi pare chiar rău pentru tine. Poate că pînă la urmă o să găsești pe cineva care să însemne ceva pentru tine.

Monte o privea de parcă ar fi văzut în fața ochilor o altă persoană. Mai mult din curiozitate decît acuzator, străduindu-se să-și dea seama de ceea ce se întîmpla, el o întrebă:

– De asta te-ai dus acolo? Probabil că ai strîns toate facturile alea înainte să pleci.

– Nici măcar nu știam că o să le folosesc.

– Atunci, accidentul să fie de vină?

– Cred că da, îi răspunse ea pe un ton la fel de liniștit ca și al lui. Continuînd să vorbească la fel de calm, ca se răzgîndi și rectifică: De fapt, sînt absolut convinsă. Astfel de accidente îți bulversează întreaga existență.

– Poate că n-ai nevoie decît de o terapie.

Julia îi zîmbi. Nu era furioasă. Simțea o ușurare. În toți acești ani, ori de cîte ori își imaginase o astfel de confruntare, fusese copleșită de groază. Acum însă, tot greul trecuse. Se simțea epuizată și tristă.

– Terapia n-ar putea repara ceea ce nu merge între noi. Tu ai nevoile tale, Monte. Dar și eu le am pe ale mele. Ți-a trecut vreodată prin minte ce poate simți o femeie atunci cînd soțul ei o înșală? E rănită de moarte, furioasă. Se simte urîtă. Se simte folosită.

– Dar dacă îți promit că... Monte se opri brusc, atunci cînd Julia ridică o mînă. Ea clătină din cap, iar privirea ei era foarte grăitoare. Demult nu mai dădea nici o ceapă degerată pe toate promisiunile lui. Îi dispăruse orice urmă de încredere în el.

– De prea multă vreme nu mă mai simt iubită, îi zise ea într-un tîrziu.

– Dar eu te iubesc.

– Poate, în felul tău. Însă mie nu îmi mai este de-ajuns.

– I-ai spus tu asta lui Monte? se minuna prietena ei, Donna, ceva mai tîrziu, parcă nevenindu-i a crede.

– Da, îi confirmă Julia, așezîndu-se mai comod pe canapea. Tremura încă, după ce mersese pe jos cale de cinci intersecții, pe străzi acum mai puțin populate, pînă la micuța locuință a Donnei. Era bucuroasă că ajunsese la prietena ei și îi era recunoscătoare pentru că o așteptase cu brațele deschise, cu o inimă generoasă și cu un loc de dormit. În același timp, era îngrozită de ceea ce făcuse. Și, dintr-odată, se simți peste măsură de ostenită.

Donna purta un halat, își pusese părul pe bigudiuri, iar fața ei era strălucitoare după ce și-o spălase cu săpun. Cu greu putcai crede că femeia accea era un avocat de succes, specializat în afaceri imobiliare. În acel moment, era pur și simplu o bună prietenă pe care Julia avea mare noroc să o aibă alături.

– Îți mulțumesc pentru Mark, îi spuse Julia. Dacă nu l-ai fi sunat tu, poate că nu mi-ar fi preluat cazul.

– Avocații se ajută între ei. Mark te va ajuta să obții un verdict avantajos.

– Ce înseamnă avantajos? Nu sînt sigură că îmi doresc prea mult din ceea ce are Monte.

– Nu, aprobă Donna privind-o îngîndurată. Niciodată nu ți-ai dorit asta.

Julia căscă și ascultă o vreme zgomotele orașului peste care căzuse noaptea. Apoi întrebă:

– Şi zici că eraţi toate la curent?

– Cu aventurile lui Monte? Bănuiam doar.

– Credeaţi că eram atît de naivă încît să nu-mi dau şi eu seama?

– Julia, o mustră Donna. Nici una dintre noi nu te-a socotit vreodată naivă. Femeile sînt pragmatice. Noi facem ceea ce sîntem nevoite să facem, în conjunctura dată. Atunci cînd conjunctura se modifică, avem libertatea să acţionăm. Însă nu toate avem şi îndrăzneala de a o face. Tu o ai. Cînd vor auzi şi celelalte, îţi vor admira curajul la fel de mult precum ţi-l admir eu.

Julia o iubea pe Donna. Le iubea şi pe Charlotte, şi pe Jane. Ceea ce îi plăcea cel mai mult la ele – toate trei fiind nişte femei remarcabile – era faptul că şi ele o iubeau pe ea.

Femeia îşi luă prietena de mînă.

– Şi dacă s-ar întîmpla să plec din New York?

– Să pleci din New York? strigă încetişor Donna. Să părăseşti New Yorkul definitiv? Nimeni nu poate face asta. Nu pentru totdeauna. Poţi să trăieşti o vreme altundeva, însă te vei întoarce. Şi chiar crezi că noi nu vom dori să te vizităm, oriunde te-ai stabili? Revizuieşte-ţi convingerile, dulceaţă!

Julia dormi adînc pe canapeaua Donnei, învelită cu o pătură, pînă cînd prietena ei o trezi la ora dinainte stabilită. Făcu un duş şi se îmbrăcă, după care luă verigheta şi o răsuci în mînă. Partea de deasupra a inelului era împodobită cu pietre preţioase, iar partea de dedesubt era din platină pură. Pietrele străluceau, însă platina se mătuise de uzură – pe dinafară sclipea, în timp ce în interior se cam pătase.

Era timpul. Punînd verigheta în poşetă, femeia i se alătură Donnei la o gustare de dimineaţă şi o cafea, dar nu zăbovi prea multă vreme. Avea un drum lung de făcut cu maşina.

Traficul de sîmbătă dimineaţă nu era aglomerat. Călătoria pînă la Baltimore avea să-i ia trei ore şi jumătate. Ceea ce era

bine pentru că avea nevoie de timp pentru a-şi pune gîndurile în ordine. La lumina zilei, semnificaţia deciziei pe care o luase i se părea şi mai limpede. O radicală cotitură în viaţa ei, o acţiune judecătorească, stări sufleteşti contradictorii – Julia nu minimaliza nimic. De fiecare dată cînd rotea volanul şi îşi zărea inelarul fără verighetă, avea o tresărire şi simţea o strîngere de inimă.

S-ar mai fi liniştit dacă ar fi auzit vocea lui Noah, însă refuză să-i telefoneze. Nu divorţa de Monte pentru Noah. Făcea acest lucru doar pentru ea.

După ce ieşi din East Side, Julia conduse maşina de-a lungul Bulevardului Nouă, gîndindu-se la viaţa pe care o trăise la New York. Dar odată ieşită din Tunelul Lincoln, femeia se concentră asupra lui Janet. Asta însemna să se înhame la disecarea unui tipar comportamental ce se formase de-a lungul a patruzeci de ani de viaţă.

Cine sînt eu? se întreba Julia iar şi iar, în timpul celor trei ore de drum. *Sînt o femeie puternică. Sînt capabilă. Sînt raţională, şi profundă, şi meticuloasă. Sînt o femeie independentă, avînd convingeri proprii şi dorind să acţioneze în concordanţă cu acestea.*

Frazele deveniră părţi dintr-o rugăciune, deoarece Julia ştia că prima impresie conta cel mai mult. Janet trebuia să-i arunce Juliei o singură privire ca să observe imediat schimbarea.

La intrarea în Baltimore, Julia răsuflă adînc şi îşi repetă în gînd rugăciunea, în vreme ce o luase pe drumul atît de cunoscut ei. *Sînt o supravieţuitoare*, adăugă femeia. *Am responsabilitatea de a susţine sus şi tare convingerile în care cred. Nu mă voi mai lăsa niciodată călcată în picioare.*

Strada largă pe care locuiau părinţii ei, mărginită de copaci seculari, cu case încăpătoare din cărămidă şi cu luxuriante peluze verzi, era la fel de elegantă ca întotdeauna. Julia intră pe aleea pavată şi parcă maşina în spatele garajului ce adăpostea limuzina mamei şi pe cea a tatălui ei. Umiditatea atmosferică o izbi de cum coborî din automobil, ca o străfulgerare din trecut

ce o cam descumpăni. Înaintînd pe poteca din piatră vînătă, se întreba dacă nu cumva părul îi era prea lung, dacă nu cumva bluza îi era prea boțită și sandalele decoltate prea joase și prea exotice. Aceste mici spaime constituiau o altă reminiscență a trecutului. Mama ei era o femeie rigidă, voluntară și încăpățînată, care nu se jena să spună tot ce gîndea.

Am o responsabilitate față de mine însămi, insistă Julia în gînd. Cu umerii trași înapoi, femeia apăsă pe butonul soneriei. Mai avea și-acum o cheie de la intrare, rămasă la ea încă din copilărie, pe care o folosise și mai recent, cînd alerga tocmai de la New York pentru a o înlocui pe Janet în gospodărie. Era una dintre cheile aflate pe același inel recuperat de pe fundul oceanului. Cu toate astea, instinctul îi spunea că nu era momentul să descuie ușa și să intre în casă. Perdeluța de la geam se dădu la o parte și se iviră ochii uluiți ai mamei sale. Ușa se deschise iute – și, la fel de repede, uită și Julia de orice intenție agresivă. În fața ei stătea o Janet pe care n-o mai văzuse niciodată pînă atunci, suplă ca întotdeauna, dar parcă mai puțin înaltă, mai ostenită și mai bătrînă, mult mai bătrînă. Purta un șort decolorat, lung pînă la genunchi, o bluză lălîie, și nu era deloc fardată, iar părul ei, în mod normal de un argintiu izbitor, era acum nepieptănat – nu mai avea cîtuși de puțin acel aspect de femeie care efectuează o „muncă plină de responsabilitate". Julia nici nu-și amintea de cînd nu-și mai văzuse mama atît de ciufulită și de nearanjată. Tulburată – deoarece aceea era mama ei –, Julia își pierdu brusc orice chef de ceartă.

Janet aruncă o scurtă privire către mașină, iar apoi se uită din nou la Julia.

– I s-a întîmplat ceva rău tatălui tău? o întrebă ea speriată.

– Nu, el este bine.

– Atunci, lui Molly?

– Și Molly este bine.

– Atunci, ție?

Julia schiță un zîmbet.

– Şi eu sînt bine. Îmi dai voie să intru, mamă?

Cam descumpănită de întrebare, Janet se dădu la o parte.

– Stăteam pe verandă. Nu mă aşteptam să vină cineva. Şedeam şi citeam ziarul. Am avut o săptămînă cumplită. Astăzi este prima dată cînd am avut un răgaz. Janet închise uşa, lăsînd afară arşiţa verii, şi porni pe coridorul răcoros. La un moment dat, întoarse capul şi se uită cu nelinişte la Julia. El ţi-a spus să vii?

Nu exista nici un dubiu în privinţa persoanei la care se referea mama ei.

– Nu. Nici nu ştie că sînt aici.

Janet îşi continuă drumul dar, după cîţiva paşi, se opri din nou. De data aceasta, privirea ei era înnegurată.

– Dacă ai venit să-i pledezi cauza, te-aş sfătui să nu te oboseşti în zadar. El trebuie să facă asta. Janet trecu prin bucătărie şi ajunse în verandă, prin uşa dublă de sticlă ce era deschisă. Înaintă pe pardoseala de gresie, şi apoi se aşeză la soare într-un şezlong, cu mai multă grijă decît dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tînără. Ziarul se afla pe o măsuţă de lîngă şezlong. Părea că nu fusese desfăcut încă, deoarece paginile lui erau perfect netede. Julia simţi cum i se frînge inima. Mama ei era nefericită.

Trăgîndu-şi mai aproape un scaun, Julia îi spuse:

– N-am de gînd să-i pledez cauza, mamă. Vreau doar să afli că între el şi Zoe nu este absolut nimic. A fost ceva cu mulţi ani în urmă, însă nimic de-atunci încoace, şi cu atît mai puţin acum. Tata a venit acolo doar pentru că şi eu eram acolo, şi pentru că era supărat pe tine, şi ştia că numai procedînd aşa te-ar fi rănit cel mai tare.

– S-a comportat copilăreşte.

– Aşa e.

Janet coborî pleoapele. Julici îi era teamă că odată cu asta se terminase acea discuţie, însă mama ei o întrebă:

– Dar de unde ştii atît de sigur că nu este nimic între ei?

– Pentru că i-am văzut alături. Nu am remarcat nimic tainic.

– Şi crezi că ţi-ai da seama, dacă ar exista ceva tainic între ei?

– Sînt convinsă că da.

– Atunci cînd s-a întîmplat ceva între ei, tu n-ai remarcat nimic.

– Pe vremea aia aveam doar cincisprezece ani.

Janet nu mai spuse nimic. Împreunîndu-şi degetele peste talie, ea rămase o vreme întinsă acolo, la soare. Unghiile ei erau lăcuite – îşi făcea manichiura în fiecare joi la prînz –, însă în toate celclalte privinţe mîinile ei păreau obosite şi încordate.

– Nu este absolut nimic între ei doi, insistă Julia. Ai încredere în mine, pentru că ştiu ce spun. Au trecut de-atunci douăzeci şi cinci de ani. Amîndoi s-au schimbat. Tata se plictiseşte acolo. Zoe l-a pus să muncească la iepuri în hambar, însă nici nu se apropie de el, aşa că tata este singur acolo şi nu prea mai are răbdare. Îşi pierde vremea pe la Grill, aşteptînd ca Molly să mai iasă din bucătărie şi să-l salute. Rătăceşte şi pe la debarcader, unde intră în vorbă cu cei care se întîmplă să fie pe-acolo.

– Dar locuieşte sub acelaşi acoperiş cu ea, comentă Janet cam în silă.

– Numai din pricina mea. Nici unul dintre ei nu şi-a dorit asta, însă s-a ivit un alt loc în care să pot locui, aşa că am plecat eu şi a rămas el. Janet suspină. Apoi îşi întoarse faţa către soare. Ţi-ai uns faţa cu cremă protectoare? o întrebă Julia.

– Nu.

– Şi n-ar fi trebuit? În ultimii ani, lui Janet îi apăruseră cîteva pete dubioase pe ten.

Janet deschise un ochi şi îi răspunse fără nici o urmă de umor:

– Trăiesc periculos. Apoi închise ochiul. Dar dacă tu locuieşti în altă parte, de unde ştii că el nu se furişează noaptea ca să o întîlnească pe Zoe?

– Ştiu pentru că mi-a spus chiar Zoe.

– Şi tu ai timp să o crezi?

– De ce ar minţi? Dacă ar avea cel mai mic interes pentru tata, ar părea în culmea fericirii. Dar nu pare cîtuşi de puţin

aşa. Nu şi-a putut ierta niciodată cele întîmplate atunci. Sub nici o formă, sub absolut nici o formă, nu ar mai fi dispusă să repete aceeaşi greşeală.

Pentru o vreme, Janet rămase tăcută. Apoi o întrebă pe fiica ei:

– Dar dacă se plictiseşte, de ce mai stă acolo?

– Pentru că tu nu i-ai telefonat!

Janet înălţă privirea şi o privi pe Julia drept în ochi.

– Dar nici el nu m-a sunat pe mine. Dacă se întîmpla cumva să cad pe scări şi să zac acolo, fără să aibă cine să mă ajute? Dacă muream cumva în somn? Chiar nu-i pasă deloc de mine?

– Mie mi s-a întîmplat un accident în care puteam foarte uşor să mor, iar tu nu m-ai sunat. Chiar nu ţi-a păsat?

– Ştiam că totul este în regulă cu tine. Doar ne-ai telefonat chiar tu.

– V-am mai spus şi că sînt extrem de tulburată!

– Da. Dar nu vrei să vorbim despre asta mai tîrziu? Planificarea tuturor lucrurilor era o caracteristică a lui Janet. În clipa de faţă, discutăm despre tatăl tău.

Julia oftă cu exasperare.

– Bineînţeles că îi pasă de tine.

– Fraţilor tăi le-am spus că eu l-am trimis acolo, după tine. N-am ştiut ce alt pretext să invoc. Are de gînd să se mai întoarcă acasă?

– Da.

– Şi cînd anume?

– După weekendul ăsta.

– Cînd? Marţi? Miercuri?

– Mamă, nu ştiu precis. Mai bine îi telefonezi şi îl întrebi chiar pe el.

Janet îi aruncă o privire ironică şi îşi rezemă din nou capul de spătarul şezlongului.

Julia renunţă să mai insiste. Avea nevoie de un răgaz. Îşi impuse să-şi relaxeze mîinile, după care îşi ridică părul de pe

ccafă. Uitase de arşiţa şi de umiditatea din Baltimore, pe timp de vară. Şi pe insulă aerul era cald, dar întotdeauna adia un vînticel. Aici nici o frunză nu se clintea. Dacă-şi amintea ea bine, jumătate din cartier se afla pe ţărmul oceanului, pentru a sărbători în acest weekend ziua naţională, şi pentru a scăpa de caniculă. Pe Julia n-o deranja nici canicula şi nici absenţa vecinilor. Acum cînd se afla în faţa unei importante cotituri din viaţa ei, aceste amintiri din copilărie îi aduseră o linişte neaşteptată.

– Grădina este frumoasă, rosti ea. Ai acelaşi grădinar?

– Da. Este o persoană delicată.

Julia suspină.

– Şi tata este o persoană delicată.

– E frumos să crezi asta, dar este foarte greu după ce un bărbat îşi înşală nevasta. Habar nu ai cum este să trăieşti atîta amar de ani cu aceeaşi spaimă în suflet.

Julia îşi ţinu răsuflarea. Venise şi acest moment. Dacă Janet intenţiona să discute în contradictoriu cu ea pe această temă, atunci Julia avea să dea cărţile pe faţă.

Femeia îi spuse cu multă precauţie:

– Cunosc senzaţia asta, mamă. Şi eu am trecut prin aşa ceva.

Janet deschise un ochi, văzu că Julia vorbea serios, şi îl deschise şi pe celălalt – şi, pentru prima oară de cînd o văzuse pe mama ei la uşă, atît de vulnerabilă, Julia renunţă la întreaga încrîncenare pe care o acumulase pe tot drumul de la New York spre casă.

19

Am venit direct de la New York, spuse Julia, cu îndrăzneală. Divorțez de Monte.

Janet înălță capul de pe șezlong.

– Divorțezi?

– Lucrurile între noi doi, de o bună bucată de vreme, nu merg deloc bine. Monte a avut un lung șir de legături extraconjugale. Astă-noapte, am venit pe neașteptate acasă, și l-am surprins în pat cu cea mai recentă amantă a lui. Julia era atît de convinsă că Janet îi va aminti că o prevenise să nu-l lase singur pe Monte și să plece în statul Maine, încît atunci cînd aceasta nu rosti decît un scurt „Of, Julia!", se grăbi să continue: Același lucru l-a văzut și Molly, cînd a venit de la Paris fără să anunțe. Janet părea stupefiată – sau, mai degrabă, plină de compasiune. Era o maestră a „studiilor de caz". Îi plăceau statisticile ce vorbeau despre cazurile rezolvate de fundația umanitară pe care o conducea, despre serviciile acelei fundații. Dar Julia nu se mai opri din turuit, simțind nevoia să-și susțină cauza. Totul dovedea acest lucru. A părut bucuros cînd i-am spus că n-aveam de gînd să mă întorc acasă imediat după accident și la fel de bucuros și atunci cînd Molly s-a hotărît să mai rămînă și ea pe Big Sawyer. Mi-aduc aminte cît de mult a insistat Monte ca ea să-și petreacă vacanța de vară la Paris, în loc să vină la New York. Știa că și eu urma să plec pentru două săptămîni în statul Maine. Își făcuse din vreme socoteala că în tot acest timp putea să-și facă de cap nestingherit.

– Un şir întreg de aventuri extraconjugale? o întrebă Janet cu dispreţ. Şi de cînd datează toată situaţia asta?

Julia bătu în retragere. Năravul din fire nu prea avea lecuire.

– Nu ştiu, mamă. Cînd ne-am întors din luna de miere, numai la aşa ceva nu m-aş fi aşteptat. Poate că a început încă de atunci. Nu m-am gîndit să-i pîndesc toate mişcările. Nu sînt genul ăsta de nevastă.

– Ştiu.

– Aveam nişte suspiciuni, dar numai din cauză că el părea lipsit de interes într-o anumită chestiune...

– Te referi la sex.

– ... iar eu pur şi simplu n-am vrut să cred aşa ceva. Care femeie ar putea să creadă aşa ceva? Am trecut în revistă ultimii trei ani şi m-am resemnat, se grăbi ea să continue, mai înainte ca Janet cea plină de iniţiative să apuce a o dojeni, din motivele bine cunoscute. Mi-a fost însă din ce în ce mai greu să mă prefac că nu ştiu nimic.

– Şi mai este şi teama aceea, rosti încet Janet.

– Da, se declară de acord Julia, indignată, avînd de gînd să-i spună lui Janet că ea ştia foarte bine ce înseamnă acea teamă, cînd îşi dădu seama că, de fapt, Janet împărtăşea aceleaşi sentimente. Acel dispreţ sesizat mai înainte la Janet îi fusese adresat lui Monte şi nu ei. Ai simţit şi tu aceeaşi teamă? o întrebă, acum ceva mai domolită.

– Da.

Julia se mai destinse puţin, deşi aducerile-aminte o făceau să sufere.

– Teama aceea a fost cel mai cumplit lucru pentru mine, atunci cînd mi-am dat seama de ceea ce se întîmpla. Eram convinsă că se îndrăgostise de altcineva şi că avea să mă părăsească şi să divorţeze. Cu timpul, m-am mai obişnuit, însă mai mereu mă îndoiam de mine. Arătam oare îndeajuns de tînără? Mă îmbrăcam suficient de elegant? Eram îndeajuns de respectuoasă, de plăcută şi de interesantă? Se simţea el oare îndeajuns de bine în compania mea? Făceam eu destule pentru el, astfel încît el să aibă nevoie de mine?

Janet îşi lăsă picioarele pe pardoseală şi se ridică în şezut.

– Te pricepeai la toate lucrurile astea cu mult mai bine decît mine.

– Mă cam îndoiesc, îi spuse Julia. Prin comparație cu tine, eu nu știam mai nimic. Însă tata este altfel decît Monte. Este mîndru de cariera ta și e genul de om căruia îi place să rămînă în umbră. Monte nu este așa. El vrea să stea mereu cocoțat pe un piedestal. Îi place să fie văzut și admirat. Îi place să fie invidiat. Așa că mă străduiam din răsputeri să fiu respectuoasă, plăcută și interesantă. Știam că, dacă aș fi devenit un balast pentru el, m-ar fi disprețuit.

– Ba te-ar fi șantajat, o corectă Janet.

– Am trăit într-o tensiune cumplită. După accident, mi-am dat seama că era un reflex de autoapărare.

– Și ce-o să faci în continuare? Unde o să locuiești?

Julia încă nu se gîndise la asta. Știa doar că, dat fiind că se culcase cu Noah, trebuia să pună capăt căsniciei sale.

– Pînă una-alta, o să locuiesc pe insula Big Sawyer.

– O să ai nevoie de un avocat.

– Am deja un avocat. Am vorbit ieri cu el, înainte de a ajunge acasă.

– Și Monte cum a reacționat?

– A încercat să se disculpe, însă îl prinsesem în flagrant delict. Îți spun sincer, este pentru prima oară cînd ies învingătoare dintr-o dispută cu el. La sfîrșit, mi s-a părut chiar că era aproape trist.

– Aproape trist?

– Aș fi spus chiar trist, dacă n-aș ști cît de bun actor poate să fie. Iar ăsta chiar că este cel mai dureros lucru.

– Lipsa de încredere.

– Da.

Janet se lăsă pe spate în șezlong, cu ochii ațintiți asupra unei perechi de stejari înalți, aflați în cealaltă margine a grădinii. După o vreme, ea spuse fără a o privi pe Julia:

– Fiecare este tentat să creadă că lui nu i se poate întîmpla una ca asta. Eu conduc o organizație ce se ocupă de oameni din cele mai diverse categorii, nevoiași, dezavantajați și marginalizați, și este atît de bine să te simți superior, să constați că

nu eşti la fel ca ei. Janet se uită la Julia cu nişte ochi copleşiţi de tristeţe şi continuă: Dar viaţa îţi joacă feste şi, brusc, îţi dai seama că nu eşti mai presus de nimeni şi de nimic, deoarece chiar în propria ta casă lucrurile nu merg prea bine.

– Dar lucrurile merg bine, o contrazise Julia. Convingerea pe care o avea se datora faptului că se trezise la realitate, după scufundarea *Ameliei Celeste*. Trăim şi sîntem sănătoşi. Asta este cea mai mare bogăţie.

Îngîndurată, Janet se uită la arbuştii de sînger din grădină. Erau amplasaţi mai aproape de verandă decît de stejari şi le căzuseră florile, însă aveau un aspect luxuriant şi erau foarte viu colorați. Sub unul dintre ei se găsea o veche bancă din fier forjat. Pe acea bancă, Julia îşi petrecuse multe zile de vară şi multe momente de linişte şi pace. Cu atîtea schimbări în viaţa ei, faptul că se afla acolo împreună cu mama ei o făcea să se simtă protejată.

La un moment dat, Janet o privi pe Julia drept în ochi.

– Ai avut toate motivele să te gîndeşti la moarte.

Într-adevăr, Julia avusese toate motivele. Aducîndu-i-se aminte acum de acest lucru, ea retrăi toate momentele de suferinţă prin care trecuse. Însă în liniştea acelui loc, ea găsi puterea de a spune:

– Am avut nevoie de tine, mamă. Nu trebuia să vii să mă vezi. Ar fi fost de-ajuns doar să mă suni la telefon.

– Ştiu.

– Tu ai o aversiune pentru Big Sawyer, dar era vorba despre mine, nu despre Zoe. Doar sînt fiica ta.

– Ştiu, şi-mi pare rău.

Julia auzi scuzele mamei sale. Şi totuşi, nu-i venea să-şi umilească mama. Aşa încît spuse:

– A fost totuşi o experienţă ce m-a ajutat să mă maturizez. Am reuşit să mă descurc de una singură, şi asta face să mă simt mult mai bine. Ar mai fi avut multe de zis, însă avea nevoie de o pauză. Mamă, să ştii că îmi este foame. Ce-ai zice să mîncăm de prînz?

Janet părea stînjenită.

– Nu prea am multe în casă. De obicei sînt doar eu cu tatăl tău, iar acum că el este plecat ....

Nu mai adăugă şi faptul că George era acela care se ocupa de cumpărături şi că, din cauză că el lipsea de-acasă de mai bine de o săptămînă, frigiderul se cam golise.

– Dau eu o fugă pînă la piață, se oferi Julia. Îți dorești ceva anume?

Janet insistă să o însoțească la cumpărături, o altă premieră absolută. Julia nu-şi amintea să mai fi străbătut vreodată împreună cu mama ei spațiile dintre standurile cu produse. Din felul în care se uita Janet la zona în care erau expuse alimentele, Julia îşi dădu seama că mama ei nu mai trecuse pe-acolo de foarte multă vreme. Aranjată şi îmbrăcată acum într-o fustă şi o bluză, îşi recîştigase ceva din obişnuita stăpînire de sine.

Julia se hotărî să profite de acele momente – şi constată că se simte bine în această postură. În definitiv, ea era un fel de dădacă pentru toți. Da, îi dădăcise mereu pe ceilalți, şi se gîndise prea puțin la ea însăşi. Situația trebuia să se schimbe radical. Şi totuşi, nu vedea de ce ar fi trebuit în acel moment să-şi refuze plăcerea de a avea grijă de alții.

Se relaxă şi se simți bine împreună cu Janet, care împingea căruciorul şi îi arăta lucrurile pe care voia să le cumpere, lucruri care depăşeau cu mult cele necesaare pentru un simplu prînz. Dar, în acel moment, nu prînzul avea importanță.

– Există şi acolo, pe Big Sawyer, o asemenea piață? o întrebă Janet, după ce aleseseră lăptuci şi fructe de pe taraba cu produse proaspete.

– Nu este chiar un supermarket în adevăratul sens al cuvîntului, îi răspunse Julia. Este doar magazinul insulei, însă e bine aprovizionat cu de toate.

– Zoe n-a fost niciodată o mare mîncăcioasă. Ia şi nişte stafide, Julia. Uite, acolo sînt! Tot la fel de zveltă a rămas?

– Extrem de zveltă, încuviință Julia pe cînd punea stafidele în cărucior, în timp ce mama ei o luase deja înainte.

– Nu cumva este prea slabă?

– Nu. Este exact aşa cum trebuie.

– Ăăă, cred că aş vrea şi nişte cereale din acelea de colo.

Tatăl tău niciodată nu cumpără cereale de felul ăsta, iar mie îmi plac foarte mult. Julia luă din raft cutia indicată de Janet şi o puse în cărucior. Janet continuă: Cred că nici nu a încărunţit.

– Ba da. Dar îşi vopseşte părul. Arată bine. Este mulţumită cu viaţa ei.

– Zoe şi iepuraşii.

Să fi fost oare asta o aserţiune ironică? Julia nu avea de unde să ştie. Acordîndu-i mamei sale un credit, femeia afirmă cu hotărîre:

– Pentru ea, iepurii aceia sînt un mijloc de subzistenţă şi chiar mai mult decît atît. Îi înlesnesc legături cu multă lume. Unele persoane cumpără de la ea pui de iepure, iar altele sînt interesate să achiziţioneze lînă de Angora.

– Avem nevoie şi de apă minerală, îi zise Janet. Lua sticlele şi le aranja cu mare grijă în cărucior, pe măsură ce i le întindea Julia. Miroase şi ea ca iepuraşii?

– Nu, nu miroase. Iepurii de Angora nu au un miros urît.

Janet făcu un semn în direcţia pachetelor cu cafea, iar apoi către sucul de mere. Ajungînd la rafturile cu paste făinoase Janet luă o cutie de tortellini şi citi instrucţiunile de utilizare.

– Ai gătit vreodată din astea?

– Nu din marca asta.

Janet puse cutia la loc pe raft şi împinse mai departe căruciorul. Cînd ajunseră în zona detergenţilor, ea întrebă:

– Dar cu bărbaţii?

– Ce să fie cu ei?

– Aş vrea un balsam pentru rufe, te rog. Da, acela este bun. Nu o interesează bărbaţii?

– Are mulţi prieteni bărbaţi.

Balsamul de rufe se alătură, în cărucior, sucului de mere, şi ele porniră mai departe.

– Altul era sensul întrebării mele.

– A avut de-a lungul vremii relaţii intime cu mai mulţi bărbaţi. Două dintre ele au fost chiar de lungă durată.

– Şi ce s-a întîmplat?

– A hotărît că îi place prea mult independenţa de care se bucură, ca să renunţe la ea. Are o viaţă frumoasă, mamă.

Janet cerceta cu atenţie rafturile cu detergenţi pentru vase.

– Şi, totuşi, nu are o familie.

– Prietenii sînt familia ei.

După puţin timp, cele două se treziră faţă în faţă cu raionul de condimente.

– Am nevoie de muştar. Şi de nişte felii de castravete. Alege orice marcă vrei. Nu şi-a dorit niciodată să aibă copii?

Julia alese mărcile sale preferate şi puse borcanele în cărucior.

– A aşteptat să-şi găsească un soţ. În privinţa asta, este destul de conservatoare. Iar atunci cînd şi-a dat seama că nu va avea niciodată un soţ şi s-ar fi putut gîndi la o inseminare in vitro, ajunsese deja la menopauză. La ea s-a manifestat foarte devreme.

– Şi la mine la fel. Poate şi la tine, peste cîţiva ani.

Julia îşi aminti că în noaptea petrecută cu Noah nu-şi luase nici o măsură de protecţie, pentru că, în definitiv, erau oameni de patruzeci de ani şi aveau deja copii mari. Femeile care au copii de douăzeci de ani nu rămîn gravide. Cel puţin, aşa spera ea.

– Dar de ce te jenează aşa de mult discuţia asta? o întrebă Janet mirată.

Julia o privi în treacăt.

– Nu mă jenează cîtuşi de puţin.

– Şi totuşi, te-ai făcut roşie ca racul.

– Ba nu. Uite şi pîinea. Din care să iau?

– Mie îmi place pîinea de secară. Tatălui tău nu-i place.

– Şi mie îmi place. Julia puse şi pîine în cărucior.

Cele două ajunseră la raionul cu delicatese, îşi luară un număr de ordine şi îşi aşteptară rîndul. Rămaseră apoi una lîngă cealaltă şi continuară să vorbească în şoaptă. Semănau ca înălţime şi înfăţişare, chiar dacă le separa, ca vîrstă, aproape un sfert de secol.

– Nu mă aşteptam ca Zoe să rămînă pe acea insulă, rosti Janet. Însă avea o fire aventuroasă.

– Pe vremea aceea avea doar douăzeci de ani.

– Pe vremea aceea era cam necugetată. Şi cum arată casa ei?

– Nu seamănă deloc cu a ta.

– Bineînţeles că nu. Ce fel de sandviciuri vrei să facem? Mie îmi place salata asta din fructe de mare.

Primul impuls al Juliei a fost acela de a consimți. Năravul din fire n-are lecuire. Însă, nici o salată din fructe de mare nu se putea compara cu aceea de la Grill, așa că noua Julie se răzgîndi și nu mai fu de acord, impunîndu-și voința.

– Pe mine m-ar atrage mai mult niște friptură din carne de curcan. Hai să cumpărăm cîte o porție pentru fiecare. Lucru pe care femeile îl și făcură.

La raionul de lactate, Janet cumpără doi litri de lapte.

– Și cum arată?

– Casa lui Zoe? Julia îi descrise ferma, în timp ce reveneau amîndouă în partea din față a magazinului. Mai ai nevoie și de altceva?

– Da. De șervețele de hîrtie. Din acelea, ambalate cîte opt pachețele la un loc. Tatăl tău cumpără de fiecare dată numai un singur pachețel. Îți dai seama? Nu numai că îl costă mai mult, dar trebuie să cumpere șervețele în fiecare săptămînă, în loc să facă asta doar o dată la două luni. Face cumpărături ca un bărbat.

– Dacă ai merge și tu împreună cu el, i-ai putea arăta cum și ce să cumpere.

– Iar după aceea ar trebui să merg eu la cumpărături, dar sînt mult prea ocupată ca să pot face asta.

Julia medită la acest aspect, în timp ce se înapoiau acasă. Așezate din nou pe verandă, de data aceasta avînd în față sandviciuri și ceva de băut, Julia se simțea îndeajuns de bine încît să mai prindă oarece curaj.

– Să știi că tata resimte acest lucru.

– Care lucru?

– Faptul că ești mereu prea ocupată. De aceea a plecat în Maine.

– Aaa, ba s-a supărat pe mine fiindcă nu te-am sunat, o contrazise Janet.

Julia nu era de aceeași părere.

– S-a supărat pentru că i-ai spus că ești prea ocupată ca să-mi telefonezi. Treaba asta îl cam calcă pe nervi. Își dorește să-i acorzi mai mult din timpul tău, mamă. E destul de bătrîn ca să aibă dreptul să se mai și odihnească, după atîta și-atîta muncă. Și vrea ca și tu să faci același lucru, împreună cu el.

– Dacă înțeleg eu bine, vorbești acum despre pensionare. Mi se pare un cuvînt înspăimîntător. Nu sînt încă pregătită pentru așa ceva.

– Dar nu-ți cere nimeni să nu mai lucrezi. N-ai putea să-ți mai reduci din activități?

Spre meritul ei, Janet nu respinse de tot acea idee.

– Ba cred că aș putea, însă nu sînt sigură că îmi și doresc asta. Reducerea activităților – adică tot un fel de pensionare – e o cu totul altă etapă a vieții. Unele dintre prietenele mele nu sînt mulțumite cu așa ceva. Au probleme. Janet o privi pe Julia cu stînjeneală. Asta pentru că acum sînt mai toată vremea împreună cu soții lor.

– Tu îl iubești pe tata?

– Desigur.

– Păi și-atunci, care ar fi problema?

– Ne-am obișnuit să trăim altfel. Nu știu cum o să fie. S-ar putea să-i displacă să dea toată ziua cu ochii de mine.

– Eu nu cred asta. S-ar simți de-a dreptul onorat, dacă ai accepta să petreci mai mult timp împreună cu el.

Janet, evident, nu era deloc sigură de acest lucru, fiindcă izbucni:

– Păi atunci, ar trebui să mi-o spună și mie, ca să știu și eu.

– Poate că îi este teamă să o facă. Poate că îl intimidezi.

– Dar, pentru Dumnezeu, el este bărbatul meu. Poate să-mi spună tot ce pofteşte.

– Nu întotdeauna.

Cuvintele acelea parcă rămăseseră suspendate în aer. Julia le putea simți în tăcerea lui Janet și se întrebă dacă nu mersese cumva prea departe. Janet n-o întrebase care era părerea ei. Janet avea părerile ei proprii. De regulă, Julia făcea doar ceea ce îi cerea Janet și nu altminteri. Nu-și permitea vreo inițiativă personală.

Însă obiceiurile de pînă atunci nu o mai mulțumeau pe Julia. Dorea să aibă cu mama ei o relație mai bună. Ar fi fost suprema ei realizare după ce supraviețuire catastrofei de pe *Amelia Celeste*.

O vreme, schimbară doar cîteva vorbe, iar Julia se temea de ceea ce era mai rău. Totuși, de cum își terminară sandviciurile, Janet îi sugeră să meargă împreună la

cumpărături. Pretinse că avea nevoie de cîteva lucruri. Adevărul era însă că voia să facă nişte cumpărături pentru fiica ei. Julia se arătă mirată atunci cînd Janet luă din raft o pereche de pantaloni şi îi spuse:

– Probează-i pe ăştia, cred că ţi-ar sta bine cu ei.

– Parcă venisem să facem cumpărături pentru tine.

– Eu am destule lucruri. Tu eşti cea ale cărei haine s-au dus la fund odată cu vaporul ăla.

– Era doar un iaht, nu un vapor. Şi n-am avut cu mine decît haine pentru o vacanţă de două săptămîni.

– Dar restul hainelor le ai în New York, la soţul tău, de care acum te-ai despărţit. Îţi dai seama de asta?

Julia simţi un uşor frison. Faptul că se despărţise de Monte reprezenta pentru ea ceva cu totul nou.

– Nu-i nimic. Şi-aşa hainele alea nu sînt potrivite pentru Maine.

– Însă astea de-aici sînt, remarcă Janet. Pantalonii pe care îi scosese din raft erau lejeri, iar bluzele în stil sport. Janet o cără pe Julia chiar şi la raionul de articole de sport, insistînd ca fata ei să-şi cumpere nişte treninguri călduroase pentru stat în casă, şi ţinu cu tot dinadinsul, şi de data aceasta, să plătească ea.

– Dar îmi pot permite să mi le cumpăr şi singură, mamă. Monte nu mă va lăsa chiar fără nici un ban.

– Eu nu mă gîndesc la Monte, zise Janet. Eu mă gîndesc la mine. Te rog, dă-mi voie să fac lucrul ăsta.

Noah şi Ian se întoarseră tîrziu la debarcader, iar asta nu pentru că ar fi vrut să muncească atît de mult, ci pentru că marea era foarte învolburată. Era greu să găseşti balizele, chiar dacă erau destul de înalte. La fel de greu le-a fost să tragă în barcă toate capcanele acelea. Valurile erau mari şi se izbeau cu forţă de ţărm, aşa încît pînă şi golirea recipientelor cu homari a fost mai dificilă ca de obicei. Ajunşi înapoi la ponton, se întîlniră cu ceilalţi pescari care, aflaţi încă în bărci, discutau pe tema furtunii.

– Ieşi mîine în larg, Hayes? ţipa Mickey Kling, în timp ce cobora de pe *Mickey'n Mike*.

De pe *Willa B.*, Hayes Miller îi răspunse, răcnind şi el:

– Trebuie, dacă vremea nu se înrăutăţeşte şi mai mult, pentru că altfel o să ies în pierdere. Dar tu?

– Vom încerca să facem ceva de dimincaţă, dar dacă se va înteţi furtuna, o să mă întorc. Salut, Noah! Am auzit că ai deşertat în mare nişte fructe împuţite!

Noah ridică o mînă în semn de salut şi continuă să cureţe puntea bărcii. După ce golise capcanele lui Haber şi Welk, strămutase cîteva capcane de-ale lui în ape mai adînci, însă în calea furtunii rămăseseră încă şi mai multe.

Ian ar fi vrut să aibă duminica liberă. Încă nu era pe deplin pregătit pentru rutina zilnică a ridicării capcanelor. Poate că lui Noah i s-ar fi făcut pînă la urmă milă şi l-ar fi lăsat pe băiat acasă, dar el ar fi ieşit cu siguranţă în larg. El era pescuitor de homari. Femeile veneau şi plecau, însă balizele, capcanele şi homarii rămîneau. În afară de necesitatea de a scoate capcanele dintre stînci, munca i-ar mai fi abătut gîndurile, cu-atît mai mult cu cît oceanul era aşa de agitat.

Timpul petrecut împreună fusese foarte preţios pentru Julia şi Janet. Stînd din nou pe verandă, Julia avea impresia că se află într-o oază de linişte şi se simţea mai apropiată de Janet. Apoi se făcu şi ora cinei. Se îmbrăcară elegant şi merseră la un restaurant de pe North Charles. Acolo, înconjurate de lemnul de tek, de marmură şi de bronz, băură împreună o sticlă de vin şi mîncară fiecare cîte o porţie de Chateaubriand. Se simţiră atît de uimitor de bine împreună, încît Julia îndrăzni să se aşeze mai comod pe scaun şi să o întrebe pe mama ei:

– Ce părere ai tu despre mine?

Janet o privi mirată.

– Ce fel de întrebare mai e şi asta?

– Dintotdeauna m-am simţit pusă în umbră. Adesea destul de ştearsă. Aşa mă vezi tu?

– Doamne fereşte! Doar eşti fiica mea.

– Îţi place de mine?

– Eşti fiica mea, îi repetă Janet, de parcă astfel i-ar fi răspuns la întrebare.

Julia era însă destul de bine dispusă ca să continue:

– Eşti mîndră de mine?

– Dacă nu punem la socoteală starea în care se află unghiile tale. Unghiile Juliei erau curate, însă nedate cu ojă.

– Vorbesc serios.

– Da, sînt mîndră de tine.

– De ce?

– Julia! Janet părea aproape jenată.

– Chiar vreau să ştiu lucrul ăsta, insistă Julia, dîndu-şi seama că vorbea precum Molly, lucru ce nu era rău deloc. Molly vorbea răspicat atunci cînd era vorba despre propriile ei dorinţe şi nevoi, iar Julia trebuie să fie la fel ca fiica ei. Îţi aminteşti ce ţi-am spus atunci cînd ţi-am telefonat din Maine? Eu n-am făcut nimic din ceea ce ai făcut tu în viaţă. Eşti cumva dezamăgită de mine? Ţi-ai pus cumva speranţe mai mari în mine? Crezi că aş merita să mă consideri o prietenă?

Janet părea descumpănită.

– Cum aş putea fi dezamăgită de tine, cînd tu eşti în stare să faci toate lucrurile pe care eu nu pot să le fac?

– Dacă ai fi vrut, ai fi putut să le faci.

– Nu. Eu nu am răbdarea pe care o ai tu. N-am temperamentul tău. Şi nu sînt o companie la fel de plăcută ca tine.

– Poate că nu este întotdeauna bine să fii agreabil.

– Şi invers. Ce-ar fi dacă toţi oamenii ar fi la fel de... dificili ca mine? N-am găsit un cuvînt mai potrivit. Cine ar împinge lumea asta înainte? Julia, tu eşti lubrifiantul ce face ca lucrurile să se poată mişca. Ceea ce fac eu este doar o mică parte din întreg.

– Ceea ce faci tu este ceva important, îi spuse Julia. Deşi nu-i plăcea termenul, era nevoită să-l folosească.

Janet suspină.

– Nu este chiar atît de important pe cît mi-ar plăcea să cred.

Julia, tu eşti lubrifiantul ce face ca lucrurile să se poată mişca.

Julia adormi gîndindu-se la acele cuvinte ale mamei ei. Iar atunci cînd se trezi în toiul nopţii şi îşi dădu seama că

mariajul ei era de domeniul trecutului, cuvintele acelea îi dădură speranță. Dacă ea chiar putea face cumva ca lucrurile să se miște, însemna că putea avea grijă și de ea însăși. Și asta trebuia să facă.

Noah dormi agitat, trezindu-se de multe ori. Bărbatul ținu telefonul celular în apropiere, ca să poată să răspundă imediat ce ea l-ar fi sunat, ceea ce însă nu se întîmplă. Se ridică de multe ori din pat, urmărind evoluția vremii. Deși ceața era în continuare deasă, vîntul se mai potolise, iar ploaia încă nu începuse. Buletinele meteo anunțau că furtuna se apropia pe ocean dinspre sud-est, ceea ce însemna că putea să-și schimbe direcția, însă nu pînă la amiază. Se gîndi că pînă atunci putea să rezolve multe lucruri, și că avea să se întoarcă în port în timp util, înainte de a se înteți furtuna.

La ora patru dimineața, începu să pregătească micul dejun. Avea și acum telefonul mobil lîngă el, sperînd că ea se va trezi, acolo unde era, își va aminti ceea ce se petrecuse între ei, cam pe la aceeași oră, cu două nopți în urmă, și se va hotărî să-l sune. Dar ea nu-l sună. Poate că era mai bine așa, pentru că apăru și Ian tocmai atunci cînd slănina începuse să sfîrîie în tigaie. Băiatul avea picioarele goale, dar purta un tricou și jeanși și părea decis să iasă pe mare împreună cu tatăl său.

– Trebuia să mai fi dormit, îi zise Noah.

Ian se rezemă de tocul ușii.

– Nu te poți duce singur.

– Am mai făcut-o de-atîtea ori.

– Nimeni altcineva nu va munci de unul singur astăzi. Este periculos.

– Furtuna se va porni mai tîrziu. Mă voi întoarce pe la prînz.

– Vin și cu cu tine.

Băiatul părea hotărît și, lăsînd la o parte contrazicerile, Noah era mulțumit. Asta era ca o rază de soare, în ceea ce promitea să fie o zi de coșmar. Cu toate astea, se simți obligat să-l întrebe:

– Eşti absolut sigur că vrei să faci asta?

– Consider că nu e cazul să ieşi singur şi, oricum, n-ai pe cine altcineva să iei cu tine.

– Faci asta doar pentru că n-are cine s-o facă?

– Aşa s-ar părea, îi răspunse băiatul, încrucişîndu-şi braţele la piept. În acel moment, absolut totul la el – privire, alură, încăpăţînare – îi amintea lui Noah de bunicul pe care Ian de-abia îl cunoscuse.

Da, era ca o rază de soare. Îmbărbătat, Noah mai adăugă în tigaie nişte slănină şi ouăle.

– Să-ţi pregăteşti nişte sandviciuri, bine? Pe la zece, ţi se face foame.

O jumătate de oră mai tîrziu, cei doi plecaseră deja. Profitînd de acel val de putere care îl invadase, Noah îşi lăsase cu un gest aproape sfidător telefonul mobil pe bufetul din bucătărie. Dacă ea nu îl sunase în momentele de linişte, era greu de crezut că avea să-i telefoneze tocmai acum, iar el era sătul să tot aştepte. Avea lucruri cu mult mai importante de făcut. Bărbatul încercă să-l încuie pe Lucas în casă, dar cîinele izbuti să-i scape din mîini şi o luă la fugă spre camionetă. Noah se întreba dacă şi Lucas se simţea la fel de afectat, pentru că şi el o iubea pe Julia.

În port, ceaţa era încă şi mai densă. Rick îi întîmpină cu nişte brioşe, lîngă uşa laterală a Grill-ului.

– Vine potopul, Noah. Eşti sigur că vrei să te îmbarci pe arcă?

Noah chicoti, îi întinse lui Ian termosul şi şi-l luă pe-al lui.

– Dacă nu sînt înapoi pînă la prînz, să trimiţi trupele de căutare.

Odată ajuns pe *Leila Sue*, porni motorul şi aparatura electronică. Era sigur că va avea nevoie de ajutorul întregului echipament de navigaţie, încă de la ieşirea din port. Zorile de-abia mijeau, iar întunericul nopţii părea doar uşor mai cenuşiu. Cu Ian şi Lucas, ca o umbră amuţită la pupă, bărbatul ocoli cu grijă danele de acostare. Bărcile legate la ţărm erau mai numeroase decît cele plecate în larg. Ori flota nu mai ieşea în acea zi pe mare, ori pur şi simplu Noah le-o luase înainte. Iar staţia de radio era, firește, mai tăcută decît de obicei.

Trecînd şi de semnalizatorul portului şi navigînd cu ajutorul

aparatelor, se îndreptă cu viteză maximă către cele mai îndepărtate capcane ale sale. Rămaseră patruzeci de minute în zona stîncilor şi a platformei aflate la mică adîncime. Acesta era teritoriul preferat de homari pentru năpîrlire. Apele puţin adînci din această zonă constituiseră în ultimele cîteva săptămîni terenul propice pescuirii homarilor.

Valurile erau mici. Bărbatul se opri din drum pentru a muta trei corzi, doar pentru că erau apropiate. Apoi trecu mai departe. Totul era învăluit într-un gri uniform şi continuu, iar ceaţa era suficient de groasă încît să-i umezească parbrizul. Noah lăsă ştergătoarele să funcţioneze. Urmărind instrumentele de bord, ajunse lîngă prima dintre cele mai îndepărtate balize colorate în portocaliu-albastru-portocaliu şi opri barca. Ian agăţă geamandura cu o cange şi o trase la bord; Noah petrecu odgonul pe tamburul vinciului şi porni motorul hidraulic al macaralei. Foarte repede, cele două capcane ajunseră pe rînd la bordul ambarcaţiunii. Luară fiecare în primire cîte una, aruncînd în apă algele, un cod, doi homari prea mici şi cele cîteva stele-de-mare, şi reţinînd trei homari acceptabili. După ce capcanele fură depozitate la pupa, gata pregătite pentru a fi aruncate în ape mai adînci, Noah îndreptă barca spre următoarea baliză. Capcanele pe care le traseră de-acolo nu conţineau nici un homar acceptabil. După ce le goliră, le aşezară alături de celelalte, la pupa.

Stabilindu-şi ca obiectiv cea de-a treia geamandură, Noah reveni la timonă, chiar în momentul în care motorul bărcii începu să se poticnească. Bărbatul încercă să accelereze, dar obţinu doar nişte rateuri, iar motorul tuşi, poticnindu-se din nou. După încă o încercare, rezultatul fu acelaşi, o altă poticneală, un pocnet ca şi cînd motorul ar fi fost cît pe ce să pornească şi, apoi, nimic. În afară de sunetul valurilor izbind copastia bărcii, de zgomotul vîntului şi al ştergătoarelor de parbriz, nu se mai auzea nimic.

– Minunat, mormăi Noah în barbă.

Ian veni lîngă el.

– Nu se poate să fi rămas fără combustibil. Doar am umplut rezervorul acum două zile.

– Nu este lipsă de combustibil, îi replică Noah, îndreptîndu-se către pupa.

– Să fi murit bateria? continuă Ian să se întrebe, urmîndu-şi tatăl.

– Nu. Uite că ştergătoarele funcţionează. Noah începu să mute capcanele. Ajută-mă, te rog. După ce capcanele fură luate din drum, el deschise compartimentul motorului, apoi verifică rezervorul de combustibil, pipăi firele, căută orice altceva ar fi putut să fie în neregulă şi nu descoperi nimic anormal. După aceea, sub impulsul unei noi presimţiri, se strecură pe lîngă capcane, se aplecă peste marginea din spate a bărcii, se uită la ţeava de eşapament şi înjură printre dinţi.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă Ian, aplecîndu-se şi el.

– Ies aburi, articulă Noah cu consternare.

– Şi asta ce înseamnă?

– Înseamnă că există apă în rezervorul de combustibil. Nu ne mai putem urni de-aici.

– Dar cum o fi intrat apă în rezervor?

– În acelaşi fel în care au devenit gri şi balizele mele.

– Haber şi Welk?

– Ei sau alţii ca ei.

– Poate a fost combustibilul amestecat cu apă.

La asta se gîndise şi Noah în primul moment, însă nu se putea aşa ceva.

– S-ar fi manifestat mai de mult.

– Dar... de ce li s-a căşunat tocmai pe tine?

– Ca să-şi concentreze eforturile?! Cine poate şti?

Ian încă era nelămurit.

– Dar dacă este apă în rezervor, cum de am ajuns totuşi atît de departe?

– Apa este mai densă decît combustibilul. Se adună la fundul rezervorului, adică acolo de unde pleacă şi conducta de alimentare a motorului. La sfîrşitul unei zile însă, conductele rămîn pline cu combustibil, la fel ca şi filtrul şi cupa carburatorului. Acel combustibil ne-a permis să ajungem pînă aici.

Din nefericire, nu mai puteau ajunge nicăieri acum fără să îi ajute cineva. Ridicîndu-se anevoie în picioare, Noah se

apropie de stația radio. Încercă să o pună în funcțiune, dar nu reuși nicicum. Clătină conectorii. De obicei, manevra asta avea efect. Dar acum rămase cu firele în mînă. Fuseseră tăiate și apoi îndesate la loc în găuri, lucru pe care l-ar fi observat dacă ar fi fost ceva mai atent la plecarea de la ponton. Bărbatul înjură din nou.

– Nici stația radio nu mai funcționează? îl întrebă Ian.

– Nici.

– Dar telefonul celular?

– L-am lăsat acasă.

– Și cum poate fi scoasă apa din rezervor?

– Se golește rezervorul de întregul conținut. Dar știa că nu puteau face așa ceva pe barcă. Și, pe urmă, era un efort inutil, atîta vreme cît nu aveau alt combustibil care să-l înlocuiască pe cel scos din rezervor.

– Și-atunci, cum putem cere ajutor?

Noah se repezi în cabină și ieși de-acolo cu un set de rachete de semnalizare. Revenit din nou pe punte, el încărcă o rachetă în pistol, îndreptă pistolul aproximativ în direcția lui Big Sawyer și trase. Rămase, împreună cu Ian, uitîndu-se amîndoi în sus, după rachetă.

– Eu nu văd absolut nimic, spuse Ian.

– Este sus, în ceață.

– Dar dacă nici măcar noi n-o putem vedea, atunci cum ar putea-o zări altcineva?

– S-ar putea să n-o fi observat nimeni, spuse Noah, însă mai mult nu putem face. Avem, în total, șase rachete. Le vom trage pe toate, la intervale de cîteva minute. Fie va fi vreuna remarcată de cineva, fie vom apărea pe radarul cuiva. În caz contrar, după prînz, vor veni ajutoare să ne caute.

– Dar de unde vor ști unde să ne găsească?

Prietenii lui știau cam în ce zonă pescuia el. Aveau să-l găsească, dar numai dacă *Leila Sue* rămînea pe loc, fără să fie purtată în derivă. O ancoră de aproape douăzeci de kilograme era suficientă pentru o barcă lungă de circa zece metri. Dar dacă se pornea furtuna, dacă marea se învolbura, iar vîntul creștea în intensitate, lucrurile aveau să se schimbe. Faptul că

erau ancorați atît de aproape de stînci putea deveni extrem de periculos într-o asemenea situație. Barca se putea face fărîme, izbindu-se de stînci. Și ce s-ar fi întîmplat cu cei de la bordul ei?

La asta încă nu se putea gîndi.

– Radarul încă funcționează, îi arătă Ian cu speranță.

– Instrumentele de bord sînt alimentate de la baterie, îi spuse Noah, și le închise imediat pe toate, însă nu înainte de a nota în jurnalul de bord coordonatele locului. Bateria se încarcă atunci cînd funcționează motorul.

– Și cît timp ar mai putea dura?

– Aproximativ o oră. Radarul consumă mai mult, claxonul mai puțin. Vom folosi claxonul pentru a ne semnaliza prezența. Dacă se află prin apropiere cineva, va veni în direcția sunetului, ca să ne salveze.

– Și dacă nu vine nimeni? îl întrebă Ian.

– Atunci, vor căuta de îndată ce vom fi dați dispăruți.

– Dar dacă vremea se înrăutățește și nu va putea veni nimeni să ne ajute?

– Atunci, vom înfrunta furtuna pînă ce se va mai domoli și oamenii vor putea veni să ne caute.

– Vom mai rămîne întregi?

Noah știa că Ian era speriat. Nici el nu era într-o stare prea bună. N-ar fi avut de unde să știe că i se pusese apă în rezervorul de combustibil, însă ar fi trebuit să verifice dacă stația radio funcționa. Nici un pescar destoinic nu pleca pe mare fără o stație radio în stare bună de funcționare. Și nici fără un telefon celular. Nici un pescar modern nu ar mai fi făcut una ca asta.

Prost, își zise Noah scîrbit de el însuși. Iar la bord mai era și fiul lui. *Prost și iresponsabil.*

Se mai confruntase cu o furtună pe *Leila Sue.* Barca putea rezista chiar și la valuri de pînă la trei metri înălțime. Cu valuri mai mari însă, ar fi dat de bucluc. Numai că, data trecută cînd se întîmplase, motorul funcționa și putuse să cîrmească barca printre valuri. Acum însă, motorul era mort, iar el nu avea cum să mai controleze poziția bărcii. Una era să navighezi pe o mare agitată și alta era să fii purtat în derivă. Dacă *Leila Sue,*

plutind în derivă, ar fi fost rotită paralel cu valurile, atunci un talaz mai înalt ar fi reuşit să o acopere. Iar odată ajunsă sub apă, barca n-ar mai fi putut să revină la suprafaţă şi s-ar fi scufundat.

– Ştii ceva? îi spuse el lui Ian, în timp ce se străduia să-şi tempereze propria teamă. Ar fi bine să urmăm exemplul lui Lucas. Vezi cît de liniştit este? Lucas se întinsese într-un colţ al cabinei timonei, uitîndu-se la Noah cu limba atîrnîndu-i şi cu adoraţie în priviri.

– Ce ştie el? spuse Ian.

– Dar nici noi nu ştim mai multe. Pentru moment, marea este destul de potolită. S-ar putea să rămînă şi în continuare aşa. Să mai lăsăm să treacă încă o oră, pînă să ne lăsăm pradă panicii.

Însă vremii îi trebui mai puţin de o oră ca să se înrăutăţească. După ce traseră încă o rachetă, vădit inutilă, şi după douăzeci de minute de săltare pe valuri, cu frînghia ancorei întinsă la maximum, *Leila Sue* începu să se zbată pe valurile tot mai mari. După cea de-a treia rachetă trasă, şi apoi după alte douăzeci de minute, barca se zbătea şi mai tare, dar nu ceda. Noah prefera să ştie unde se afla. Nu-l atrăgea absolut deloc ideea de a pluti la întîmplare, pe Atlanticul de Nord.

Dar, după încă douăzeci de minute, el nu mai avu încotro. Valurile deveniseră cu mult prea mari şi vîntul cu mult prea puternic pentru ca barca să se mai poată zbate legată de ancoră. Fiindu-i teamă de o posibilă avarie majoră, din cauza căreia *Leila Sue* s-ar fi putut scufunda, bărbatul ridică ancora, după care, în următoarele momente, el îşi ţinu răsuflarea, agăţîndu-se bine de copastie pentru a-şi menţine echilibrul ameninţat de tangajul bărcii. Dat fiind faptul că ceaţa rămăsese la fel de groasă, nu putea vedea dacă erau în primejdie de a se izbi de stînci. După încă o vreme, aruncă o privire spre indicatorul de adîncime şi se linişti numai cînd văzu că barca fusese tîrîtă în ape mai adînci.

Izbirea de stînci avea două aspecte. Pe de-o parte, barca se putea sfărîma dar, pe de altă parte, ar fi putut rămîne agăţaţi de stînci, în cazul în care *Leila Sue* s-ar fi scufundat.

Păstrîndu-şi cu mare greutate echilibrul, Noah merse către

proră şi scoase dintr-un compartiment două veste de salvare. Îi aruncă una lui Ian, care şi-o puse repede, după care întrebă:

– Dar cu Lucas ce facem?

– El înoată foarte bine.

– Şi eu la fel, îi spuse Ian, chiar în clipa în care barca săltă peste un val şi se înclină apoi în cealaltă parte. Băiatul aproape că îşi pierdu echilibrul, şi se apucă zdravăn de marginea cabinei.

Lucas rămăsese în cotlonul lui, ba punîndu-şi capul jos şi încercînd să doarmă, ba ridicînd ochii înspre Noah şi aruncîndu-i priviri întrebătoare.

Vrînd să lase impresia că îşi făcea griji pentru cîine, Ian îl întrebă pe tatăl său:

– Crezi că poate fi mai rău decît acum?

– Ba bine că nu.

– Mult mai rău? Noah ridică din umeri, în timp ce îşi încheia vesta de salvare. Puse din nou o altă rachetă în pistol.

– Chiar crezi că va fi mai rău? îl întrebă Ian, acum neliniştit la culme şi nerăbdător să afle.

Nu se simţea cu mult mai liniştit nici Noah, care îşi reproşa faptul că nu făcuse ceea ce ar fi trebuit să facă – să fi verificat starea de funcţionare a staţiei radio, să-şi fi luat cu el şi telefonul celular sau să fi rămas pe uscat, pentru că n-ar mai fi contat cîteva capcane în plus sau în minus.

– Crezi că sînt vreun mare meteorolog? se răţoi el, după care trase racheta, zicîndu-şi în sinea lui că era un lucru absolut inutil. Se aflau la peste cincisprezece kilometri în larg. Pe o astfel de ceaţă, strălucirea rachetei nu s-ar fi văzut la mai mult de doi-trei kilometri depărtare şi nu ar fi durat mai mult de un minut. Chiar dacă cineva s-ar fi aflat în zonă, respectivul ar fi avut suficient de furcă pentru a-şi manevra propria barcă, şi nu ar fi stat cu ochii pe cer, ca să vadă o eventuală rachetă.

Cu maxilarele încleştate, Ian îi arunca priviri crunte.

– Nu poţi să vorbeşti cu mine? Eu n-am mai trecut niciodată prin aşa ceva. Spune-mi la ce ne putem aştepta. Nu-mi pasă dacă nici tu nu eşti sigur, însă mi-ar plăcea să te aud vorbind. Nu-ţi pot citi gîndurile. Iar dacă tu nu spui nimic, mic îmi trece prin minte tot ce poate fi mai rău. Că disprețuieşti felul în care

mă îmbrac, că disprețuiești cunoștințele mele precare, felul cum vorbesc și cum arăt.

Noah rămase perplex.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Tu nu prea vorbești. Eu nu știu ce gîndești. Tu nu obișnuiești să lauzi niciodată. Nu îmi amintesc să-mi fi spus vreodată că am făcut și eu ceva ca lumea. Măcar îți place de mine?

Noah era din ce în ce mai uluit. Oricît de greu și-ar fi menținut echilibrul pe puntea bărcii ce se clătina cumplit, situația aceea era și mai nesigură.

– Tu faci o mulțime de lucruri ca lumea.

– Ca de exemplu? Spune-mi măcar unul!

– Acum nu este momentul pentru așa ceva, Ian.

– Vezi? Ce-ți spuneam eu? Și de ce mă rog n-ar fi momentul? Ce altceva ar trebui să facem noi acum?

– De exemplu, să verificăm santina. Pompa de evacuare nu funcționează de la sine. Apa se va aduna în cală și ne vom scufunda. Iar în timpul ăsta, încearcă să nu te uzi prea tare, îi spuse Noah. Apucîndu-l pe Ian de braț, el îl împinse în cabina timonei. Valurile sînt din ce în ce mai mari. Nu vreau să ajungi cumva peste bord.

– Dar ce facem cu Lucas?

– Îl băgăm în cabina cea mică, spuse Noah, după care îl apucă pe Lucas de zgardă. Cîinele se împotrivea, iar lui Noah parcă i se rupea sufletul. Dacă Lucas ar fi fost în cabina cea mică, iar barca s-ar fi scufundat, soarta animalului ar fi fost pecetluită. Pe de altă parte, dacă rămînea acolo unde era, exista pericolul să alunece din cotlonul lui din cauza tangajului și să fie luat de apă. Cîinele era un bun înotător, însă nu se putea pune cu un munte de apă, împins cu furie de vînt.

Și mai trecu așa o oră, iar apoi încă una. Ploua încetișor, iar valurile nu se mai întețiră. În jurul lor era o lumină intensă de un cenușiu oțelit. *Leila Sue* continua să se balanseze, dar toată apa ce năvălea pe punte se scurgea imediat prin orificiile

de evacuare, iar santina rămase uscată. Din vreme în vreme, Noah verifica radarul, căutînd eventuale ambarcaţiuni aflate în zonă, însă cele cîteva licăriri ce apăruseră pe ecran indicau faptul că acele bărci se aflau la cîteva mile bune distanţă. Trimise cea de-a cincea rachetă, după care o trase şi pe ultima. Începură să claxoneze la intervale regulate de timp, dar sunetul se pierdea în zgomotul valurilor care se loveau unele de altele.

Curînd, ploaia se înteţi. Cei doi purtau pelerine impermeabile lungi, cărora le ridicară şi glugile, însă chiar şi la adăpostul cabinei timonei, feţele le erau ude. Ian era palid. Părînd atît de înspăimîntat încît trecuse de pragul disperării, el îşi întrebă tatăl:

– Crezi că asta e tot ce poate fi mai rău?

– Nu ştiu, îi răspunse Noah, încă extrem de amărît. Acuzaţiile lui Ian îl loviseră drept la ţintă – situaţia era cu atît mai gravă, cu cît el socotise că întinsese o punte de comunicare între el şi băiat. Avea şi un sentiment de vinovăţie. Îl adusese cu forţa pe Ian în Maine, iar propria lui neglijenţă îi tîrîse pe amîndoi în pragul unui dezastru. Iar acum redevenise acelaşi taciturn dintotdeauna.

Noah îi datora băiatului mai mult decît atît. La fel îşi datora şi lui însuşi. La fel le datora şi acelora care muriseră pe *Amelia Celeste*. Dacă fusese cruţat cu scopul de a face mai mult cu viaţa lui, atunci însemna că se dovedise un nevolnic.

Aşa că, ţinîndu-se de acoperişul cabinei, el începu să vorbească îndeajuns de tare ca să poată acoperi zgomotul furtunii:

– Să-ţi explic ceva, Ian. Eu am crescut lucrînd împreună cu tatăl meu, pe o barcă la fel ca asta. El nu obişnuia să sporovăiască, aşa că şi eu m-am deprins să nu vorbesc prea mult. Obişnuiam să ne ascultăm prietenii vorbind prin staţia radio şi, uneori, discutam cu ei, însă în cea mai mare parte a timpului ne ocupam cu ridicarea capcanelor. Ne plăcea mai mult să auzim zgomotele muncii noastre. Am fost surprinşi de multe ori de furtuni. Pe vremea aceea, prognozele meteo nu erau la fel de precise ca acum. Furtuna putea apărea din senin. Noi nu vorbeam despre furtună, pentru că noi ştiam cu ce

primejdii ne confruntam, deşi nu cunoşteam ce ne aşteaptă. Marea are legea ei proprie. Indiferent de imaginile din satelit luate de deasupra mării, sub acei nori lucrurile pot sta cu totul altfel. Cred că va trebui să mai suportăm situaţia asta încă vreo opt ore.

– Şi pînă atunci ce facem?

– Dacă barca va începe să ia apă, vom evacua apa cu pompa. Dacă ne răsturnăm, ne vom ruga la Dumnezeu.

– Să ne răsturnăm?

– Da, cu fundul bărcii în sus. Este foarte riscant.

– Crezi că va veni cineva să ne salveze?

– Este greu de spus. Se va mai scurge cel puţin încă o oră, mai înainte ca oarecine să-şi dea seama că s-ar putea să avem probleme. Dacă vremea continuă să fie proastă, prietenii mei nu vor îndrăzni să iasă în larg. Şi nici vreun elicopter. Pe o ceaţă ca asta, nu ne vor putea repera. În schimb, o şalupă a Pazei de Coastă ar putea. Ar fi unica noastră şansă.

– Unica noastră şansă de supravieţuire?

– Unica noastră şansă de a fi recuperaţi în următoarele cîteva ore. De supravieţuit, vom supravieţui, Ian, îi făgădui Noah. Doar nu i-am supravieţuit tatălui meu cu trei săptămîni în urmă, ca să mă duc acum pe fundul mării, la fel ca el.

20

Julia dormi pînă tîrziu, în camera ei din copilărie. Între timp, decorul din încăpere se schimbase; Janet dăduse camerei o altă destinație, transformînd-o într-un salonaș. Ea încercase să o convingă pe Julia să se culce în fosta odaie a fraților ei, acum dormitor pentru oaspeți, însă fiica ei preferase să doarmă pe canapeaua extensibilă din fosta ei cameră.

Acea încăpere îi trezea multe amintiri. Mobila era alta, dar soarele ce se strecura printre jaluzele era același, la fel ca și zgomotele casei, ca și sunetul mașinii de spălat rufe din spălătorie sau ca șuieratul curentului de aer prin răsuflătoarele de ventilație. Viața ei trecea printr-o transformare majoră și femeia simțea nevoia acestor lucruri care îi erau atît de familiare. Într-un anume sens, încheiase un ciclu al existenței sale și se pregătea să își ia încă o dată zborul de una singură.

Se întreba dacă în Maine vremea era însorită și dacă Noah trebuia să-și mute pînă la urmă capcanele. Se întreba dacă se gîndea la ea și dacă se întreba de ce plecase și cînd avea să se întoarcă. Julia începuse deja să-și pună și ea acea întrebare.

Cînd coborî scările, o găsi pe Janet pe verandă, arătînd mult mai bine decît cu o zi înainte. De data asta, ea citise ziarul. Janet îi zîmbi și făcu un semn din cap în direcția cănii cu cafea pe care o ținea Julia în mînă.

– Văd că te-ai servit singură. Foarte bine. Încă fac cafeaua la fel de tare.

Julia sorbi din cafea. Da, era tare – mai tare decît obișnuia ea s-o bea –, însă era și foarte bună.

– De ce oare cafeaua ți se pare întotdeauna mai bună atunci cînd o face altcineva?

– Nu-i așa că este bună? reflectă Janet, după care o întrebă: Vrei să-ți pregătesc ceva anume la micul dejun?

– Încă nu, îi răspunse Julia, cu toate că s-ar fi simțit tentată să accepte. Ca și cafeaua preparată de altcineva, și micul dejun pregătit de altcineva constituia un deliciu, și cu atît mai mult dacă acea persoană ar fi fost mama ei. În acel moment, Janet chiar semăna cu o adevărată mamă, și Julia avea nevoie de asta mai mult decît de mîncare. Mulțumindu-se pentru moment doar cu cafeaua, ca se așeză pe un scaun.

– Vrei să citești și tu ziarul? o întrebă cu amabilitate Janet.

– Nu. Vreau numai să stau puțin aici.

– Ce crezi că ar trebui să facem astăzi?

Julia desluși în glasul mamei sale numai entuziasmul și nerăbdarea unei femei care părea încîntată să aibă pe cineva lîngă ea, ceea ce ridică imediat problema lui George. Ele două trebuiau să dezbată această problemă. Dar nu era momentul. Julia nu voia să se certe cu mama ei, nu acum, cînd lucrurile mergeau atît de bine între ele. Relația dintre ele se mai îmbunătățise; Julia dorea să savureze pe îndelete acest fapt, înainte de a ataca și restul chestiunilor lăsate în suspensie.

– Da, aș vrea doar să stau puțin aici, repetă ea.

– Fără să bagi la copt niște prăjituri? Fără să tai niște flori? Fără să vopsești ceva? contraatacă Janet. Tu obișnuiai să faci în permanență ceva util în gospodărie, ceea ce-mi dădea impresia că sînt totalmente inutilă aici.

– Ba nu-i adevărat! Am făcut cu vreodată una ca asta?

– Bineînțeles că da.

– Atunci, îmi pare rău. Te rog să mă ierți.

– N-am ce să-ți iert, îi zise Janet, schițînd o jumătate de surîs. Chiar eram cu-adevărat inutilă..., cel puțin aici. Îți amintești cînd ai zugrăvit încăperea de la subsol? Fiecare dintre noi ceilalți a ales culoarea pentru cîte unul dintre pereți. Ție ți-a rămas să alegi culoarea pentru tavan.

Julia nu și-ar fi închipuit niciodată să fi existat vreo circumstanță în care Janet să se fi simțit inutilă și nu atît ideea

în sine îi făcea plăcere, cît faptul că Janet fusese în stare să recunoască deschis şi din proprie iniţiativă acest lucru. Relaţia dintre ele se îndrepta către tărîmul unei mai mari sincerităţi, aceasta aflîndu-se în spatele multor adevăruri pe care i le mărturisise mamei sale cu o seară înainte. O dată ce îşi dădu seama de asta, ea trecu mai departe şi se gîndi la zugrăvirea încăperii aceleia.

– Eu am ales pentru tavan culoarea albastră, îşi reaminti Julia. Era un albastru deschis, ca acela al unui cer senin, de felul acelora pe care nu le puteai vedea pe Big Sawyer timp de zile întregi la rînd. O presimţire îi spuse că nici în acel moment cerul de deasupra insulei nu era deloc albastru şi senin. Devenind uşor neliniştită, femeia îşi alungă acel gînd din minte. Ce bine este să leneveşti aici! Este cu-adevărat încîntător. Sînt conştientă de faptul că nu multă lume se poate bucura de aşa ceva.

În timpul ăsta, Noah era extrem de îngrijorat. O ploaie cu grindină se abătuse asupra bărcii. Din cînd în cînd, ploaia cădea aproape orizontal, iar la răstimpuri, cîte un val înalt se spărgea pe punte. Apa se scurgea însă suficient de uşor. Pierduseră deja mai multe capcane, în timp ce furtuna continua să se întetească. Noah raţionalizase consumul de curent din baterie, alimentînd doar pentru scurte perioade dispozitivul de măsurare a adîncimii apei, pentru a verifica dacă nu cumva se aflau în pericol de a se izbi de vreo stîncă, precum şi radarul, pentru a descoperi prezenţa unor eventuale alte ambarcaţiuni prin apropiere. Pe Ian îl însărcinase să claxoncze din cînd în cînd. Ceaţa rămînea la fel de opacă.

Vîntul bătea dinspre sud-est, valurile îi purtau în direcţia nord-vest, iar *Leila Sue* se răsucea continuu. Lipsit de posibilitatea de a cîrmi barca, Noah nu mai putea ţine sub control poziţia acesteia. Dar, din fericire, nu fuseseră încă întorşi cu partea laterală în bătaia valurilor.

În ritmul în care erau purtaţi de vînt şi de valuri, bărbatul estimă că în cinci sau şase ore urmau să treacă prin nordul

insulci Hull. Aceasta cra situată cel mai la nord față de Big Sawycr, dintrc celc trei insulc vccinc, iar apele din apropiercа ei crau presărate cu multe stînci. Acest lucru nu prevestea nimic bun pentru *Leila Sue*. Şi nu prevestea nimic bun nici faptul că nu se vedeau nici un fel de ambarcaţiuni, nicăieri prin apropiere. Avertismentele ce anunţau furtuni mari nu erau niciodată ignorate de pescarii de homari. Noah estima că vîntul bătea cu o viteză de treizeci şi cinci de milc pe oră, viteză caracteristică pentru o furtună marc. Chiar şi cei mai nesăbuiţi hoinari pe ocean probabil că făcuseră cale-ntoarsă şi debarcaseră pe ţărm.

– Ce oră este? îl întrebă Ian, strigînd.

Cei doi stăteau unul lîngă celălat, încercînd să se sprijine de pupitrul instrumentelor de bord şi uitîndu-se spre pupa, pentru că era mai puţin neliniştitor să priveşti barca decît să te uiţi în gol, la neantul cetei. Chiar şi în acest adăpost însă, răpăitul ploii, vuietul vîntului şi zgomotul valurilor ar fi acoperit o vorbă rostită cu voce obişnuită. Lucas începuse să latre în cabina cea mică, dar nici acest zgomot nu se mai auzea.

– E aproape douăsprezece, îi strigă şi Noah, drept răspuns. În curînd îşi vor da seama că am dispărut. Bărbatul şi-ar fi dorit ca vizibilitatea să se mai îmbunătăţească. Ridicarea şi coborîrea bărcii, învăluirea totală în ceaţă îi dădeau o uşoară senzaţie de greaţă, deşi asta se datora mai mult situaţiei grele în care se aflau, decît unui rău de mare. Din fericire, Ian era puţin tras la faţă, dar nu chiar pămîntiu. Te simţi bine?

Băiatul dădu din cap.

– Atunci cînd ai vrut să vii şi tu, numai la una ca asta nu te-ai fi aşteptat, aşa este? îl întrebă în continuare Noah, încercînd să mai destindă puţin atmosfera. Spune-mi, ce credeai că urma să faci?

– Să prind homari.

Noah dădu din cap, iar apoi zise:

– Să ştii că te descurci foarte bine. Cu siguranţă că se gîndise de multe ori la asta, dar niciodată nu o rostise.

Ian îi aruncă o privire siderată. În clipa următoare însă, el îşi schimbă poziţia mîinilor şi îşi îndoi genunchii în aşa fel încît să urmărească legănarea ambarcaţiunii. După această mişcare, băiatul părea mult mai neliniştit ca înainte şi întrebă:

– Barca asta se poate scufunda?
– Orice barcă se poate scufunda.
– Şi cu noi ce se va întîmpla?
– Avem o barcă gonflabilă, de salvare.

Ian se uită cu neîncredere la el, ca şi cum ar fi vrut să-i spună: *Şi vom supraviețui mai uşor într-o barcă gonflabilă de salvare, decît în ambarcațiunea asta?*

Noah fu bucuros că băiatul nu-i pusese cu glas tare acea întrebare, deoarece n-ar fi ştiut ce să-i răspundă. Tăcerea ce urmă era plină de umezeală, vînt şi teamă.

Julia luă, pe verandă, un mic dejun apropiat de consistența unei mese de prînz, dată fiind ora tîrzie a dimineții. Apoi adormi. Chiar acolo, în şezlongul mamei ei.

Cînd se trezi, poziția în care ajunsese soarele dovedea faptul că trecuse deja miezul zilei. De-abia constatase asta, cînd Janet îi spuse:

– Erai sleită de puteri. Confruntarea cu Monte probabil că te-a stors de toată vlaga.

Nu era numai asta, Julia era sigură. În noaptea de dinainte de a pleca de pe insulă, nu dormise aproape deloc. Gîndindu-se acum la noaptea aceea, femeia fu străbătută de un fior şi simți brusc nevoia să stea de vorbă cu Noah. Ar fi vrut să ştie dacă el era bine, ar fi vrut să-i spună că se gîndea la el.

– Mă întorc imediat, îi zise Julia lui Janet şi intră în bucătărie, unde îşi lăsase telefonul celular. Formă pe rînd numerele lui de telefon, mai întîi pe cel de mobil şi apoi pe cel de-acasă, dar nu îi răspunse nimeni. Se gîndi că faptul era destul de straniu, şi speră ca vremea pe insulă să fie acum mai bună. Deodată, telefonul celular începu să sune în mîna ei.

– Mamă, eu sînt, o auzi ea pe Molly. Unde eşti?
– Sînt acasă la bunica ta.
– În Baltimore? Slavă Domnului!
– Dar ce s-a întîmplat?
– Aici s-a stîrnit o furtună puternică, iar Noah şi Ian încă nu s-au întors la țărm. De cînd au plecat în zori, nimeni nu i-a mai văzut sau auzit.

Julia simți că i se strînge stomacul. Avusese un fel de presimțire rea – acea neliniște bizară – chiar înainte de a încerca să telefoneze. Cu inima bubuindu-i în piept, ea întrebă:

– Și a plecat cineva în căutarea lor?

– Nu se poate. Vreau să zic că vremea este într-adevăr groaznică și nu se așteaptă vreo ameliorare pînă diseară. Paza de Coastă va încerca să trimită o șalupă în căutarea lor. Va fi pe ea și John Mather. El știe cam pe unde își pune Noah capcanele, însă este o zonă imensă de ocean de cercetat.

O zonă imensă de ocean de cercetat. Cîndva, Julia și-ar fi imaginat peisajul pe o dimensiune orizontală. Acum, ea și-l imagina și pe verticală. Devenise conștientă de adîncimile oceanului, ca și de primejdia de a muri acolo.

Cuprinsă de o spaimă cumplită, ținea încă telefonul celular în dreptul inimii, chiar și atunci cînd mama ei intră în bucătărie. Privind la Julia, Janet păli brusc. Primul gînd al ei a fost, evident, la George.

Așa că Julia îi spuse repede:

– M-a sunat Molly. Tata e bine, însă vremea e îngrozitoare acolo. Doi prieteni buni de-ai mei s-au pierdut pe ocean.

– S-au pierdut, adică au murit? o întrebă Janet.

Ochii Juliei se umplură de lacrimi.

– S-au pierdut, adică nimeni nu știe unde se află. Paza de Coastă va ieși pe mare, în căutarea lor. Mamă, trebuie să plec acolo. E vorba de Noah și de fiul său. Noah înseamnă foarte mult pentru mine. Trebuie să plec eu imediat acolo.

Janet deschise gura, de parcă ar fi vrut să-i pună niște întrebări mai detaliate. *Înseamnă mult pentru tine? Cum adică? Despre cine vorbești? Și ce anume înseamnă el pentru tine?* Apoi închise gura pentru o clipă, se răzgîndi și o întrebă cu mult simț practic:

– Vrei să iei avionul și să-ți lași mașina aici?

Bineînțeles că era o idee foarte bună, asta pînă cînd Julia sună la compania aviatică și își dădu seama de faptul că, din cauza condițiilor atmosferice nefavorabile din Maine, traficul aerian se desfășura cu mari întîrzieri. Nu se putea imagina așeptînd blocată în cine știe ce aeroport. Era mult mai bine să plece cu mașina.

– Este un drum lung, o avertiză mama ei.

– Se ajunge acolo cam în zece ore. Molly mă va ține la curent prin telefon. O să reușesc, mamă. De-abia acum îmi explic de ce am dormit atît de mult aici.

Julia urcă la etaj și își făcu bagajul. Cînd reveni jos, în hol o aștepta mama ei, cu un aer hotărît și ținînd în mînă un mic bagaj propriu. Urma să o însoțească pe Julia în călătorie.

Talazurile erau violente, înălțîndu-se cu doi și apoi chiar cu trei metri deasupra bărcii. *Leila Sue* era purtată în voia lor, răsucindu-se și rotindu-se, iar alteori ridicîndu-se pe creasta valurilor, după aceea plonjînd cu prora înainte în cîte o adîncitură dintre ape, cu o asemenea forță încît și-ar fi sfărîmat partea din spate, dacă ar fi atins fundul oceanului. Noah spera ca apa să fie suficient de adîncă încît să prevină un asemenea pericol. Însă hăurile ce se formau atunci cînd alături se ridicau creste înspumate de valuri nu erau prea adînci. Și pericolul se menținea. De fiecare dată cînd *Leila Sue* își expunea partea laterală, pe puntea ei valurile se spărgeau cu o forță mai mare. Din fericire, barca rezista, dar începea să ia apă în cală.

Cum motorul nu mai funcționa, Noah manevra manual pompa de evacuare a apei. Era îngrijorat de apa colectată în santină, ce ar fi putut îngreuna suficient de mult barca, încît să o scufunde.

Noah și Ian pompau apa cu rîndul, iar cel care nu pompa ținea o funie petrecută pe după mijlocul celuilalt. Valurile măturau din calea lor tot ce întîlneau; capcanele fuseseră de mult tîrîte în ocean. Noah era îngrijorat ca nu cumva și Ian să fie luat de ape și azvîrlit peste bord.

Mușchii lui Noah începeau să se resimtă. Muncea cîte zece minute, la fiecare cinci minute lucrate de Ian, dar își închipuia că și băiatului îi era greu. Luînd o pauză, bărbatul își trimise băiatul în cabină, pentru a-l liniști pe Lucas ce începuse să urle. Ian ieși apoi pe punte, cu o funie legată de zgarda cîinelui.

– Nu-l mai pot lăsa acolo, spuse el. Înăuntru este mai rău ca aici.

Noah era cu-adevărat bucuros că măcar o hotărîre fusese luată de altcineva în locul său. De fapt, nici nu era prima. Bateria, consumată de claxon şi de acele scurte alimentări ale aparatelor de bord, tocmai se descărcase complet.

– Ai făcut foarte bine, îi spuse bărbatul lui Ian. Numai să-l ţii strîns.

Barca era purtată acum în voia valurilor, cînd urcată pe creasta cîte unui talaz imens, cînd prăbuşită în abisul ce se căsca alături şi, în permanenţă, biciuită de ploaia împinsă de vînt. Noah nu mai trecuse niciodată printr-o încercare atît de teribilă. Dar nici nu mai fusese sabotat vreodată pînă acum.

Furios pe Haber şi Welk sau pe cine va fi fost vinovat de sabotarea bărcii, simţindu-se trădat şi de Julia şi blestemat de zei, bărbatul se întoarse la pomparea apei, ca şi cînd astfel s-ar fi răzbunat. Neavînd nici un alt ţap ispăşitor pe care să-şi poată revărsa mînia, se apucă să răcnească la Ian.

– Nu înţeleg de ce spui că eu dezaprob tot ceea ce faci, zbieră el pentru a acoperi vuietul mării.

– Tu nu spui niciodată nimic bun despre mine, îi strigă Ian drept răspuns.

– Dar spun ceva rău?

– Tu nu vii la Washington. Nu-mi telefonezi aproape deloc şi nu mă vizitezi aproape deloc. Tu nu vrei să locuiesc împreună cu tine. M-ai lăsat în grija mamei.

– Ai mai multe posibilităţi acolo decît aici. Mama ta este de acord cu asta.

– Dar măcar în vacanţe, ţipă din nou Ian. Niciodată nu m-ai chemat aici în vacanţă.

– Întotdeauna ai fost ocupat cu nişte lucruri ce păreau mai folositoare, îi răspunse Noah tot ţipînd.

Nici valurile şi nici ploaia nu puteau atenua privirea neîncrezătoare cu care îl fulgeră Ian.

– Mai folositoare decît să fiu împreună cu tatăl meu?

– Mai folositoare decît să pescuieşti homari. Mai folositoare decît să te chinui aici, la dracu-n praznic.

– Credeam că ţie îţi place aici. Tu ai fost cel care a ales să se întoarcă pe insulă.

– Da, dar numai după ce am avut şi experienţa altor lucruri, strigă Noah în timp ce trăgea la pompă. Am avut şi alte variante dintre care să o pot alege pe cea mai bună pentru mine. Şi vreau ca şi tu să poţi alege între mai multe posibilităţi. Tocmai asta îţi oferă un colegiu.

Julia primi un telefon de la Molly cînd trecea prin Delaware şi un altul cînd străbătea New Jersey. Ambele apeluri au fost la fel de deprimante ca şi norii ce se adunau pe cer. Un al treilea apel veni cu puţin înainte de ora cinci, după ce Julia ocolise New Yorkul, pe la periferie şi intrase deja în partea de sud a Connecticut-ului.

Sfîrşind convorbirea, ca îi relată şi lui Janet veştile:

– Nici urmă de ei. O şalupă a Pazei de Coastă îi caută, însă pînă acum nu s-a descoperit nici un indiciu. Se crede că li s-a întîmplat ceva rău în primele ore ale dimineţii, deoarece foarte puţine capcane de-ale lor au fost găsite strămutate în ape mai adînci.

– Poate că au fugit din calea furtunii, ajungînd într-o cu totul altă parte.

– Dacă ar fi făcut asta, pînă acum Noah ar fi dat cuiva de veste.

– Şi n-au fost recepţionate nici un fel de semnale de alarmă?

– Au la ei rachete de semnalizare, dar şalupa Pazei de Coastă n-a observat nimic. Ceaţa este extrem de deasă.

– Şi radarul nu străpunge ceaţa?

– Bineînţeles că o străpunge. Dar cum nu s-a recepţionat nici un mesaj, e posibil ca barca să se fi lovit de o stîncă şi să se fi sfărîmat sau... să fi explodat.

Julia se străduia să-şi înghită lacrimile. Nu s-ar fi gîndit niciodată la o explozie, dacă maşina lui Kim n-ar fi fost aruncată în aer. Acum îşi punea o mulţime de întrebări. Dacă a fost pusă o bombă pe barca lui Noah? Dacă a fost acţionată de la distanţă? Dacă explozia s-a produs cînd ambarcaţiunea ajunsese departe, în larg, şi nu a putut fi văzută de pe mal?

– Julia? Glasul mamei ei o făcu să tresară, readucînd-o la realitate. Pe unde-ţi zboară gîndurile?

– Într-un loc pe unde n-aş vrea cîtuşi de puţin să-mi zboare, îi răspunse Julia, continuînd să conducă maşina în timp ce norii deveneau tot mai ameninţători.

*

Sandviciurile cu unt de arahide ale lui Ian fuseseră de multă vreme înfulecate. Îngrămădit în cabină, împreună cu băiatul şi cu cîinele, epuizat şi îngrijorat, gîndindu-se la înserarea ce se va lăsa în mai puţin de două ore, Noah îi dădu lui Ian unul dintre batoanele energizante pe care le păstra pentru situaţii de criză. Era de-a dreptul patetic. Se gîndise la batoane energizante, dar nu şi la dispozitive de semnalizare radio, avertizoare fosforescente sau vreun agregat de rezervă pentru legătura cu ţărmul. Avusese, ce-i drept, şi rachete de semnalizare, aşa după cum solicita Paza de Coastă pentru o ambarcaţie de mărimea bărcii lui. Însă le întrebuinţase zadarnic pe toate. Se putea mustra la nesfîrşit, dar asta nu i-ar fi servit la nimic.

Apoi gîndurile îi zburară la Julia. Nu, nu avea nici un motiv să creadă că îl trădase. Plecase probabil pentru a rezolva cine ştie ce treburi lăsate neterminate. Cu siguranţă se va întoarce.

Iar furtuna, pînă la urmă, se va mai potoli, şi vor pluti în derivă, pînă ce vor fi descoperiţi. Tot ce aveau de făcut era să reziste pînă atunci.

– Avem nevoie de nişte găleţi, îi spuse el lui Ian şi sări în picioare. Înhăţînd două dintr-o stivă aflată în cabină, îi dădu una lui Ian şi apoi, ţinîndu-se de marginea bărcii, se apropie de gura calei şi începu să golească santina de apă.

Ian i se alătură, cu Lucas încă priponit de mijlocul băiatului cu funia. Erau uzi pînă la piele – Lucas părea mult mai slăbănog cu blana lipită de trup –, dar nu se auzea nici un protest. În jur, absolut totul era ud. Noah simţea umezeala pe sub pelerina de muşama, în ghete, prin jeanşi şi bluză, prin piele. Dacă ar fi intenţionat să pară morbid, ar fi putut spune că devenise pe jumătate o creatură marină.

– N-am de gînd să urmez nici un colegiu, îi declară sus şi tare Ian, pe cînd scotea o găleată de apă şi o arunca în ocean, peste marginea bărcii.

– Asta ar fi o prostie.

– Vezi? Acum ai ajuns să mă faci şi prost!

– Ba nu. Eu am zis doar că a nu urma un colegiu ar fi o prostie, strigă la el Noah. Bărbatul avea senzaţia că utilizarea găleţilor urma să fie la fel de ineficientă ca şi pomparea apei, dar trebuia să facă ceva. Era mai bine să stea acolo, cu picioarele sprijinite ferm pe fundul calei ca să nu fie doborît de mişcările bezmetice ale bărcii, decît să dea ocol cabinei. Dacă vrei să vorbesc cu tine, trebuie să diferenţiezi binele de rău. Ian nu-i răspunse nimic. Înţeleaptă mişcare! îi strigă ironic Noah.

Barca se răsuci brusc înspre stînga, expunîndu-şi babordul, iar un alt val gigantic se sparse pe punte. Lucas fu tîrît de apă într-un colţ de la pupa, atîta cît îi permisese lungimea frînghiei legate de mijlocul lui Ian. Aplecîndu-se mult, băiatul merse anevoie după el şi îl aduse înapoi.

– Şi de ce să nu mergi la colegiu? îl întrebă Noah după ce se întoarse.

Ian îşi recuperă găleata.

– Am nevoie de o pauză. Mulţi băieţi fac la fel în ultima vreme.

– Şi ce ai să faci în timpul ăsta?

– Nu ştiu încă, zise el şi cufundă găleata în apă. Dar la ce bun să merg la colegiu, dacă nu ştiu nici măcar ce anume aş vrea să fac în viaţă? Băiatul deşertă conţinutul găleţii în ocean.

Noah făcu şi el acelaşi lucru, o dată, de două ori, de cinci ori, de zece ori, în timp ce barca se tot rotea şi se zguduia. Ploaia nu se mai distingea de picăturile de apă împrăştiate de valuri, iar pe cînd cala se umplea mai repede decît apucau ei s-o golească, lui Noah i se păru important să nu se oprească din vorbit.

– Tocmai pentru asta există programele destinate profesiilor liberale.

– Nu mi-au plăcut colegiile pe care le-am vizitat. Sălile de clasă sînt prea mari, dormitoarele, groaznice şi weekendurile mizerabile. Chiar vrei să fac aşa ceva?

– Poţi încerca la un colegiu mai mic, opină Noah, aruncînd încă o găleată de apă peste bord.

– Colegiile mai mici sînt mai exigente şi mai exclusiviste, iar rezultatele melc nu sînt prea strălucite.

– Aaa. Deci ajunseseră în cele din urmă şi la miezul problemei. Noah se îndreptă de spate. Tu te temi, de fapt, că nu vei fi admis la colegiile pe care ţi-ar plăcea să le urmezi.

Se opri şi Ian din muncă.

– Îţi dai seama cît de jenant ar fi acest lucru pentru mama? strigă el. O persoană ca ea, atît de importantă în şcoala mea, avînd şi ajutorul consilierului îndrumător, care îi este prieten, să nu-şi vadă fiul admis într-un colegiu?

– Nu-ţi pretinde nimeni să urmezi un colegiu dintre cele mai selecte, insistă Noah, în vreme ce barca înfrunta un alt talaz, ridicîndu-se pe culmea lui. Cu atîta apă în cală, se mai scufundase puţin.

Ian îşi adună toate forţele, ţinîndu-se bine în aşteptarea coborîrii de pe val.

– Dar tu ai putut urma un astfel de colegiu.

– Eu sînt eu şi tu eşti tu.

– Nu-s atît de inteligent ca tine.

Leila Sue se înălţă pe culmea valului şi apoi se prăbuşi în abis.

– Ba eşti la fel de inteligent ca şi mine, îi strigă Noah, proptindu-se şi el bine, aşa cum făcuse şi Ian. Ba poate chiar mai inteligent decît mine, numai că tu ai crescut în alte vremuri şi într-un alt loc.

Ajunseră la baza valului. Barca intră cu prora în apa care şiroi peste geamurile cabinei de la timonerie, apoi ajunse pînă pe acoperişul cabinei, ameninţînd să înghită întreaga barcă – iar Noah aştepta îngrozit, părîndu-i-se o eternitate timpul cît rămăsese *Leila Sue* sub apă, pînă cînd întreaga cantitate de apă se retrase şi prora se înălţă din nou la suprafaţă.

Apoi auzi un ţipăt gîtuit. Se uită în spate, la pupa şi îl văzu pe Ian alunecînd de pe puntea bărcii, pe creasta unui val, împreună cu cîinele. Noah se răsuci şi se aruncă după frînghie, apucînd-o bine. Îşi pierdu echilibrul şi alunecă spre pupa prin apa de cîţiva centimetri. Pînă la urmă, se ridică şi trase de frînghie cu toată forţa. Ian se afla în apă, la trei metri în spatele bărcii, în pericol să fie înghiţit de următorul val.

Băiatul se va scufunda, iar plămînii lui n-ar fi putut face

față forței acelei furtuni. Chiar dacă Noah ar fi avut timp să se întoarcă și să aducă un colac de salvare – lucru imposibil acum – Ian ar fi stat sub apă îndeajuns de mult încît vesta de salvare să nu mai fie de nici un folos.

Cu ochii țintă la Ian, Noah trăgea cu disperare de frînghie; marea i se împotrivea, la greutatea băiatului se adăuga și cea a cîinelui, însă el continua să tragă de frînghie. Trase mai tare, mai repede, văzîndu-l pe Ian tot mai aproape de barca ce începea din nou să se ridice pe un alt val. Cînd băiatul fu suficient de aproape, se aplecă, îl prinse de mijloc și îl ridică în brațe ca pe un copilaș, deși băiatul era înalt de un metru și optzeci de centimetri și cîntărea mai bine de șaptezeci și cinci de kilograme. Apoi, Noah îl urcă la bord și pe Lucas, mai înainte ca un imens zid de apă să se izbească de punte.

Ploaia începu să cadă cînd Julia și Janet ajunseră în partea de sud a Bostonului. Julia porni ștergătoarele și apucă mai cu nădejde volanul, dar nu micșoră viteza. Mintea, inima și sufletul ei erau pe Big Sawyer, împreună cu oamenii adunați la Grill și așteptînd cu îngrijorare vreo veste despre *Leila Sue*. Cînd nu se gîndea la insulă, era obsedată de furtună. Simțea din nou apa, la fel ca în seara accidentului. Retrăia groaza momentului în care fusese suptă de valuri și scufundată. Prin minte îi treceau imagini de-o clipă cu fețe, și urlete, și cu botul purpuriu al *Bestiei*.

– Trebuie să fie un bărbat pe cinste, rosti cu gravitate mama ei. Tresărind, Julia reveni la realitate și aruncă o privire goală către Janet. Mă refer la Noah Prine, continuă aceasta. Am petrecut atît timp împreună venind de la Baltimore și nu m-ai întrebat nici măcar o singură dată dacă nu îmi este cumva teamă să mă întorc acolo. Nu-mi va fi ușor, Julia. În primul rînd, îmi va fi greu să mă întîlnesc cu tatăl tău. Dar îmi va fi și mai greu să o revăd pe sora mea. Au trecut douăzeci și cinci de ani. În acest moment, îmi amintesc absolut totul, tot ce a fost înainte și după acel incident. Nu m-ai întrebat ce simt.

Așa era. Julia nu o întrebase. Și nici nu intenționa s-o întrebe. Asta învățase ea în ultimele trei săptămîni. Învățase că

existau momente în care trebuia să țină cont numai de propriile nevoi.

– Îmi pare rău, mamă, dar le am și eu pe ale mele. În clipa asta, nu pot să mă mai ocup și de ale tale.

– Tocmai de aceea am și spus că trebuie să fie un bărbat pe cinste. Janet tăcu o vreme, după care întrebă: Așa este?

Julia se uită în oglinda retrovizoare, semnalizã stînga, și intră pe banda de depășire.

– Așa este.

– Și din cauza lui divorțezi tu de Monte?

– Nu. Divorțez de Monte pentru că mariajul nostru nu mai înseamnă absolut nimic. Divorțez de el pentru că nu este decît un mincinos ordinar. Am și eu dreptul la viață.

– Și ce înseamnă Noah pentru tine?

Julia depăși un autovehicul, apoi încă unul, îl lăsă mult în urmă și semnalizã dreapta.

– Este ca o adiere de aer proaspăt.

– Nu îmi este prea limpede. Ce are el chiar atît de proaspăt?

– Felul în care se uită la mine, îi răspunse Julia, fără a avea nevoie de prea mult timp de gîndire. Felul în care vorbește cu mine. Felul în care îmi zîmbește. Toate gesturile lui sînt absolut sincere. După un timp, adăugă: Și tăcerea lui are multă prospețime. Nu e nevoie să vorbim. Există acolo, pe insulă, atîtea lucruri ce pot ține loc de vorbe. Acolo simțurile vorbesc.

– Adică simțurile sînt satisfăcute, o corectă mama ei. Asta-i place lui Zoe, de a rămas pe insula aia?

– Nu am de unde să știu. N-am vorbit despre asta, dar presupun că așa trebuie să fie. Acolo trăiești din plin. Femeia îi aruncă lui Janet o privire întrebătoare. Nu știu dacă înțelegi ce vreau să spun.

Janet nici nu confirmă, dar nici nu infirmă. Îi răspunse doar:

– De la bun început, ai fost încîntată de locul acela. A fost unul dintre motivele pentru care te trimiteam pe insulă, împreună cu frații tăi. Crezi că ai putea să te stabilești acolo?

– Cred că da. De fapt, Julia era sigură de acest lucru, tot mai sigură pe măsură ce se apropiau de Big Sawyer. Oricît ar fi

fost de îngrijorată pentru soarta lui Noah, oricît de mult i-ar fi fost legate gîndurile de acel bărbat, ea revenea acum în locul în care îşi dorea să fie.

– Şi dacă Noah n-o să mai fie acolo?

– Adică dacă ar muri?

– Într-un asemenea caz, ai mai vrea să locuieşti acolo?

Julia nu mersese cu gîndul chiar atît de departe. Era însă absolut sigură că ceea ce o lega de insulă i se contopea cu sentimentele faţă de Noah. Ce-ar fi însemnat pentru ea Big Sawyer fără el?

Ochii i se umplură de lacrimi.

– N-o să păţească nimic, zise ea cu încăpăţînare, luînd o mînă de pe volan, doar cît să-şi şteargă o lacrimă. Sînt sigură că nu i se va întîmpla nimic rău.

Întunericul începuse să se strecoare prin ceaţă. Nu se mai confruntară cu un alt val uriaş şi, în ciuda faptului că *Leila Sue* continua să se zbuciume, să se răsucească, să se ridice şi să coboare pe valuri, Noah se simţea mult prea epuizat şi mult prea năucit de bucurie şi de uşurare ca să mai poată face altceva decît să stea nemişcat în cabina timonei, împreună cu Ian şi cu Lucas.

Tată şi fiu, stăteau amîndoi lipiţi unul de celălalt, cu spinările rezemate de consola cu aparatele de bord. Ian îşi pierduse cizmele în mare, însă era viu şi nevătămat. Şi, la fel şi Lucas, care stătea prăvălit peste picioarele lor, tremurînd din tot trupul. Ambii bărbaţi îl mîngîiau pe cîinele ce reprezenta acum elementul de legătură. Îl atingeau pe el, ca şi cum s-ar fi atins unul pe celălalt.

Într-o situaţie care părea totalmente ireală, Noah reluă discuţia exact de acolo de unde o lăsase. Vorbind acum cu un glas mai vlăguit, el spuse:

– Vorbeam despre colegiile mai pricopsite. E-n regulă cu ele. Bărbatul răsuflă adînc, liniştindu-se tot mai mult. Doar o treime dintre colegii mei de clasă din liceu au mers la colegiu şi nici unul dintre ei nu a optat pentru colegiile pe care le-am ales eu. Asta mi-a oferit un avantaj la admitere. Noah mai

respiră încă o dată adînc, deşi aerul era saturat cu apă sărată. Ştiu că în clasa ta concurenţa este acerbă. Însă cel mai rău lucru ar fi să te dai bătut.

Ian era complet epuizat. Glasul îi era stins.

– Şi ce crezi că ar fi bine să fac?

Noah simţi cum îi revine ca prin farmec vigoarea.

– Fă cerere de admitere la alte colegii decît acelea pe care le vor alege prietenii tăi. Alege-ţi acele colegii care îţi plac ţie. Nu te lăsa influenţat de nimeni. Nici de mine, nici de mama ta, nici de consilierul îndrumător şi, mai ales, în nici un caz de prietenii tăi. Ai acum ocazia să faci ceea ce îţi doreşti. Nu te lăsa învins.

– Asta în cazul în care o să supravieţuim.

– De supravieţuit, vei supravieţui, îl linişti Noah, simţindu-se tot mai în putere. Doar am trecut prin atîtea. Dacă n-ai pierit atunci cînd ai căzut în apă, n-o să mori tocmai acum.

Noah îşi dădu seama că nici el nu va muri. Scăpase cu viaţă de pe *Amelia Celeste* pentru a-şi putea îmbunătăţi relaţia cu fiul său. Şi acum era pe cale de a izbuti. Aveau atît de multe lucruri de făcut împreună, în afară de pescuirea homarilor.

Şi mai era şi Julia. O vreme, el îşi îngădui luxul de a se gîndi la ea, stînd acolo, lîngă Ian, în timp ce Lucas îi apăsa cu greutatea lui, făcîndu-i să simtă şi mai tare legănarea şi zguduirile bărcii.

Începu prin a retrăi imaginile nopţii petrecute împreună cu ea şi continuă apoi cu imagini ceva mai nevinovate. Muncă, distracţie, călătorii, întemeierea unei familii, iubire – le puteau împărtăşi, fără nici cea mai mică ezitare. Îngăduise ca prima lui căsnicie să fie distrusă de rutină. Iar Julia reprezenta o a doua şansă pentru el. Oare nu cumva în acest scop îi supravieţuise el lui Hutch?

Îl sfătuise pe Ian să nu se dea bătut, lucru perfect valabil şi în cazul său. Înţelegînd acest lucru, se simţi din ce în ce mai hotărît şi acea decizie îl făcu să devină dintr-odată extrem de calm.

Apoi îşi dădu seama că liniştea aceea nu venea numai din interiorul lui. *Leila Sue* continua să danseze pe valuri, însă acestea nu mai erau la fel de furioase ca pînă atunci, şi nici ploaia la fel de îndîrjită. La căderea serii, furtuna se stinse.

21

Cu o jumătate de oră înainte de a ajunge la Rockland, Julia primi de la Molly vestea că vremea începuse să se îmbunătățească. Cînd opri maşina lîngă debarcader, ploaia se oprise deja. Ceața se mai împrăştiase şi, chiar dacă era întuneric, îi putu zări pe Matthew Crane şi *Cobalt*-ul nepotului său, cu prelata desfăcută complet, aşteptînd să le preia pe Julia şi pe Janet şi să le conducă pe Big Sawyer.

Matthew o ajută mai întîi pe Janet să urce la bord, apoi şi pe Julia, care îl îmbrăţişă. Făcînd un pas înapoi, ea îl întrebă:

– Ai mai aflat vreo noutate?

– Încă nimic.

– Ai vizibilitate destul de bună ca să traversăm în siguranță?

– Păi, doar am ajuns de pe insulă pe continent, nu-i aşa? îi răspunse fără nici o reținere Matthew. Nimeni nu se pricepe mai bine ca mine să navigheze în astfel de condiții. Ştii tu de cîte ori am făcut eu această traversare? Nu degeaba am fost tocmai eu trimis să vă aduc. Şi, pe urmă, ceilalți intenționau să iasă pe mare, în căutarea lui Noah.

Julia nu-l mai întrebă nimic în legătură cu ceea ce s-ar fi putut întîmpla cu *Leila Sue*, ci îl lăsă să conducă în linişte ambarcațiunea. Apărați de prelata bărcii, cei trei se aflau la adăpost de umezeala ceții şi de picăturile de apă ridicate de ambarcațiunea ce spărgea, în mersul ei, valurile. Acestea erau încă mari, dar *Cobalt* înainta cu uşurință, pe cînd ceața continua să se risipească. Julia începu să vadă tot mai multe lumini mişcătoare de semnalizare. Erau bărcile pescarilor ce n-ar fi

ieşit niciodată la o oră atît de tîrzie din port, dacă n-ar fi fost în primejdie cineva de-al lor.

Matthew intră în port în mai puţin de un sfert de oră. Chiar şi acolo, valurile erau destul de mari. Julia încerca să-şi imagineze cum arătase furtuna în plină dezlănţuire. Îi era greu să-şi închipuie cum ar fi decurs acostarea efectuată de nişte mîini mai puţin pricepute decît acelea ale lui Matthew. Bătrînul avusese dreptate. Cunoştea vîntul şi valurile şi modalitatea de a le aborda. Aşa că aduse barca în deplină siguranţă la ponton. Dintre toţi cei adunaţi acolo, purtînd jeanşi, impermeabile şi şepci, Molly şi George se aflau în rîndul întîi.

Julia se uită la mama ei. Janet, care îi zărise şi ea, părea atît de descumpănită, trăsătură ce nu îi era deloc caracteristică, încît Julia se apropie de ea şi îi spuse:

– Te aşteaptă şi te iubeşte.

Janet nu-i răspunse. Cu lacrimi în ochi, ea nu făcu decît să înghită în sec.

Odgoanele fură legate. Atît de multe mîini încercau să le ajute să coboare pe ponton din acea ambarcaţiune ce se clătina, încît Julia nu putea deslusi căror persoane aparţineau. Îşi dădu seama însă care erau braţele lui Molly, căci fata o cuprinse şi o strînse la pieptul ei, cu dor şi disperare. Molly ar fi vrut să afle cît mai repede ce se va întîmpla cu Julia şi cu Monte, însă în momentul acela multe alte lucruri erau mai importante.

Julia privi în jurul ei. George şi Janet se îmbrăţişau, însufleţiţi amîndoi.

– Unde-i Zoe? o întrebă în şoaptă Julia pe fiica ei.

Molly îi răspunse la fel de încet:

– Este şi ea aici pe mal, la capătul debarcaderului. Nu ştie ce să facă. N-am văzut-o niciodată într-o asemenea stare.

Rotindu-şi puţin privirea, Julia o zări pe Zoe, dincolo de toată mulţimea. Stătea singură, cu braţele încrucişate în jurul mijlocului, într-o atitudine mai mult de autoapărare, decît de îndîrjire. Molly avea dreptate. Zoe nu ştia ce să facă. Julia ar fi vrut să se apropie de mătuşa ei, însă Zoe nu de ea avea acum nevoie.

Deodată, Julia avu impresia că vocile celor de pe ponton şi zgomotul mării slăbiseră în intensitate, şi asta pentru că îi

văzu pe Janet şi pe George desprinzîndu-se de ceilalţi şi pornind de-a lungul pontonului.

Zoe îşi lăsă braţele în jos, în timp ce sora ei mai mare se apropia de ea.

Julia nu avea să afle niciodată ce îşi spuseră cele două surori. Nici măcar nu era treaba ei să afle. Ea o văzu pe Janet cum se opreşte la cîţiva paşi depărtare de sora ei mai mică, rămîne acolo cîteva clipe, după care se apropie şi mai mult, ridică o mînă şi o mîngîie pe Zoe pe obraz.

În clipa aceea, Julia îşi întoarse privirea în altă parte. Era un început ce le privea numai pe Janet şi Zoe. Acum, mai important pentru Julia era să afle mai multe despre Noah.

Noah şi Ian pluteau în derivă, epuizaţi de momentele cumplite prin care trecuseră şi de efortul fizic de a o menţine pe linia de plutire pe *Leila Sue*. Din cînd în cînd, îşi adunau puterile şi mai deşertau găleţi cu apă din cală, doar atît cît să evite pericolul de scufundare a bărcii. În cea mai mare parte a timpului însă, rămăseseră aşezaţi în cabina timonei, balansaţi de valurile oceanului, scrutînd ceaţa ce se tot subţia şi aşteptînd să vadă, din clipă în clipă, luminiţele de semnalizare care însemnau găsirea şi salvarea lor.

Noah se întrebase de nenumărate ori ce anume ar fi vorbit cu fiul său. Acum nu-şi mai punea asemenea întrebări. Ştia că nici unul dintre ei nu avea să uite vreodată primejdia pe care o înfruntaseră împreună. Între ei se făurise o legătură, şi nici el, nici Ian nu mai aveau nevoie de cuvinte. Băiatul muncea acum împreună cu el şi nu împotriva lui, simţea la fel ca el şi gîndea la fel ca el. După modelul iniţierii în frăţia pescuitorilor de homari, Ian trecuse proba de foc. Iar Noah nu-şi mai încăpea în piele de mîndrie.

Pe la ora zece seara, după şaptesprezece ore petrecute singuri pe ocean, din ceaţa ce se ridica apărură primele lumini. La vederea lor, cei doi scoaseră strigăte de eliberare şi rămaseră în picioare, la marginea punţii, simţind cum prind forţe noi, în ciuda epuizării. Amîndoi începură să strige de bucurie şi rîdeau. Purtat de exuberanţă, Ian îl îmbrăţişă pe Noah, şi astfel salvarea lor fu completă.

Din nou cu gîndul la acea dimineață din urmă cu două zile, două zile ce acum i se păreau cît o eternitate, Julia nu mai reuşi să-şi stăpînească lacrimile. Atunci simţise tristeţe pentru că pleca departe de Noah şi teama inevitabilei confruntări cu Monte. Acum îi era din nou teamă – teamă că poate Noah îşi revizuise sentimentele faţă de ea. Dar era şi fericită. Indiferent de ceea ce urma să se întîmple între ei doi, era bucuroasă că Noah scăpase teafăr.

Cu puţin înainte de ora unsprezece noaptea, şalupa Pazei de Coastă intra în port în fruntea unei întregi escadrile de pescadoare de homari. Apa întunecată ca smoala era acum plină de luminiţe de semnalizare, de proiectoare de căutare şi de lămpi ce scăldau în lumină pontonul. Imediat ce şalupa acostă, Noah şi Ian coborîră, împreună cu Lucas. Julia nu ştiuse că Lucas se aflase şi el pe *Leila Sue*. Cîinele era ud leoarcă, dar părea bucuros că revenise din nou pe pămînt, judecînd după voioşia cu care făcea ture nesfîrşite pe ţărm. Noah şi Ian erau mult mai reţinuţi. Cei doi fură înconjuraţi de prieteni, care începură care mai de care să-i bată amical pe spate şi să-i strîngă în braţe.

Julia rămăsese în capătul dinspre ţărm al pontonului. În ajunul zilei de 4 Iulie, erau foarte multe de sărbătorit. Tragedia întîmplată cu trei săptămîni înainte rămăsese în urmă. De data aceasta, era vorba despre viaţă.

Lui Noah nu-i prea plăcea postura de erou. De fiecare dată cînd Ian le povestea celor adunaţi în jurul lor despre felul în care tatăl lui se luptase cu valurile şi trăsese de acea frînghie pentru a-l salva de la înec, Noah se simţea tot mai stînjenit. Nu făcuse decît unicul lucru posibil.

Brusc, Noah redeveni agitat. Ar fi vrut să o caute pe Julia dar, pentru moment, nu putea face acest lucru. Sau ar fi putut să plece în căutarea lui Haber şi a lui Welk. Ar fi fost şi acesta un început.

Ieşi din grup şi imediat se apropie de el John Roman, care îl urmă, întrebîndu-l:

– Eşti sigur că a fost băgată apă în rezervorul de combustibil?

– Sînt absolut sigur, îi răspunse Noah. Cunosc foarte bine simptomele.

– Şi că au fost tăiate intenţionat firele de la staţia radio?

– Bineînţeles.

– Crezi că vinovaţii sînt Haber şi Welk?

– Mai ai în vedere şi alţi suspecţi?

– Eu unul nu, îi răspunse John. Tu hotărăşti, prietene. Le putem face o vizită oricînd doreşti.

– Aş merge chiar acum, îi spuse Noah.

– Nu-i cam tîrziu, la ora asta?

– Pentru tine este tîrziu? îl întărîtă Noah.

– Pentru mine, nu! Şi nici pentru Charlie Andress. Nouă ne plac evenimentele ce sparg rutina zilnică. Numai că mă gîndeam la tine. De cînd eşti în picioare? De la ora patru dimineaţa? De la cinci?

– Oricum nu-mi arde de somn acum. Însă cred că ei tocmai se pregătesc acum de culcare. Cu siguranţă îi vom găsi acasă la ora asta. Barca ta este prevăzută şi ea cu radar. Oceanul s-a liniştit. Lasă-mă zece minute să-mi schimb hainele astea ude, şi pornim către insula West Rock.

– Sînt de acord, îi zise John.

Rămăsese hotărît. Noah se simţea bine.

În clipa următoare, el se opri brusc. Inima începu să-i bubuie nebuneşte în piept. La mai puţin de trei metri de el, stătea Julia, răpitor de frumoasă, cu părul ei auriu strălucind în noapte. Era îmbrăcată cu pantaloni albi şi cu un sacou de un verde-stins, iar în picioare avea sandale cu toc înalt, arătînd acum mai elegantă ca oricînd, în afară de prima seară cînd o cunoscuse, la bordul lui *Amelia Celeste*. Femeia îşi ţinea o mînă la gură, în ochi avea lacrimi de regret şi nu făcea nici un pas către el.

Noah îşi zise că o pierduse şi că ea se întorsese doar pentru a-şi lua rămas-bun.

Apoi, observă ceva bizar la mîna pe care ea şi-o apăsa pe gură, şi înţelese brusc că lacrimile nu erau provocate de regret, ci de nesiguranţă – iar atunci toate se limpeziră. Se apropie în grabă de ea, în timp ce femeia îl privea plină de dorinţă, de teamă, de speranţă.

Noah îi atinse mîna în locul ce arăta atît de bizar în lipsa verighetei. Împletindu-şi degetele cu ale ei, bărbatul îi duse mîna la inima lui, pentru ca ea să-i poată simți bătăile puternice şi accelerate. Ea îi zîmbi printre lacrimi.

Surîsul acela îl înnebuni de-a dreptul. I se tăie pentru cîteva clipe răsuflarea, copleşit de o emoție imensă.

– Tată? În spatele lui apăruse Ian. Te aşteaptă John.

Noah îşi drese glasul, după care inspiră profund, ca să se liniştească.

– Mergem pe insula West Rock, îi spuse el încet Juliei. Intrăm în bîrlogul fiarei.

– Vin şi eu cu tine, îi zise ea. Îl ținea de mînă şi îl privea de parcă n-ar mai fi vrut să se despartă nici o clipă de el.

– Sub nici o formă, domniță. Şi nici el nu vine cu noi, spuse bărbatul făcînd un gest cu capul în direcția lui Ian.

– Dar era să mor din cauza lor, comentă Ian. Am tot dreptul să merg şi eu acolo.

– Sînt nişte criminali, Ian, îi spuse Noah băiatului, cu toate că mesajul i se adresa în egală măsură şi Juliei. Mă vor însoți John şi Charlie, care sînt înarmați.

– Dar...

– Am făcut o prostie care era să te coste viața. N-am avut nici telefonul celular la mine şi nu am verificat nici stația radio. Nu mă mai pune încă o dată într-o situație asemănătoare. Ştii ceva? Mergem acasă să ne schimbăm hainele, iar tu vei rămîne acolo, împreună cu Julia. Cînd o să revin, vom fi toți trei împreună.

Pînă la urmă însă, îl însoți şi Ian. Băiatul, care cu mai puțin de o săptămînă în urmă era mereu tăcut şi posac, devenise acum unul ce nu mai voia să tacă, încercînd să fie cît se poate de convingător. *Şi eu sînt implicat*, spunea el. *Patru persoane împotriva a două persoane este mai bine decît să fiți doar trei contra două.* Apoi, urmase elementul decisiv: *Dac-ai fi fost în aceeaşi situație, în locul meu, la şaptesprezece ani, împreună cu tatăl tău, n-ai fi insistat să mergi şi tu?*

De îndată ce Noah se declară în sfîrşit de acord să vină şi

lan cu ei, Julia părea gata să-şi pledeze o cauză similară: *Mi-am petrecut întreaga viaţă stînd deoparte,* protestau frumoşii ei ochi căprui. Însă ea renunţă la pretenţiile de a-i însoţi, după un scurt moment de meditaţie în care privirea ei o întîlni pe cea a lui Noah, şi înţelese că împărtăşeau aceleaşi speranţe şi sentimente.

Ambarcaţiunea lui John efectuă în doar şapte minute traversarea pînă la West Rock. La debarcader, fură întîmpinaţi de Charlie Andress, care îi conduse imediat la locuinţa lui Haber şi a lui Welk. Cei doi stăteau într-o căsuţă specific pescărească, la fel de coşcovită ca şi oricare alta de pe strada respectivă. Ceva totuşi o scotea în evidenţă, şi anume un superb Porsche negru, parcat în faţa casei, care apăru în lumina farurilor maşinii lui Charlie.

– Oho! făcu Ian. Pricopsită minunăţie, n-am ce zice!

– Nu prea obişnuiesc nişte pescari de rînd să aibă aşa ceva, îşi dădu şi John cu părerea.

– Maşina este înregistrată în Florida, îi lămuri Charlie. Bănuim toţi că ei, deşi au acceptat să locuiască într-o căsuţă obişnuită, n-au putut rezista tentaţiei de a se afişa într-o asemenea maşină.

– Şi mai este încă un element asemănător, interveni şi Noah, aplecîndu-se înainte, pe bancheta din spate, pe care o împărţea cu Ian. Pe de-o parte se străduiesc să treacă drept nişte pescari obişnuiţi – obţin o autorizaţie pentru pescuirea homarilor, îşi vopsesc balizele cu semne distinctive şi îşi etichetează cu numele lor capcanele pentru homari –, iar pe de altă parte nesocotesc legile nescrise ale locului şi stîrnesc un adevărat război al echipamentelor, ca şi cum nici de la această tentaţie nu s-ar putea abţine.

– Sînt nişte gangsteri, spuse Charlie, parcînd maşina în faţa casei.

– Nu se vede nici o lumină, sesiză John. Probabil că dorm.

– Nu-i nimic, zise Noah, deschizînd portiera, cu atît mai bine.

Charlie preluă conducerea operaţiunii, dat fiind faptul că acea insulă era în jurisdicţia lui. Bătu la uşă, pe cînd ceilalţi aşteptau mai la o parte – bătu foarte tare şi cu multă îndîrjire.

În afară de calificativul de gangsteri cu care îi etichetase pe cei doi, felul în care bătea în uşă dovedea că nici el nu-i prea avea la inimă pe Haber şi pe Welk.

În casă se aprinse o lumină. Uşa se deschise. În cadrul ei se ivi un bărbat căruia i se alătură după cîteva secunde un al doilea, nici unul nepărînd a fi recent trezit din somn. Erau treji de-a binelea şi complet îmbrăcaţi. Aveau o constituţie medie şi o înălţime potrivită şi amîndoi purtau barbă, la fel ca mulţi alţi pescari. Unul dintre ei era ras în cap, iar amîndoi aveau pe ei nişte canadiene impermeabile.

– Pe mine mă ştiţi deja, începu Charlie pe un ton tărăgănat. El este John Roman, poliţistul de pe Big Sawyer. Trebuie să stăm de vorbă cu voi.

Chiar dacă lumina venea de undeva din spate, părea evident faptul că cei doi bărbaţi erau extrem de încordaţi.

– Nu ţi-ai ales prea bine momentul pentru discuţie, omule, îi replică bărbatul cel chel. Amintindu-şi de poza văzută pe computerul lui John, Noah îşi spuse că respectivul era Welk. S-a făcut cam tîrziu şi a trecut de mult ora conversaţiilor.

– Nu mi se pare că arătaţi ca nişte oameni care au fost treziţi din somn.

– Ne-am întors adineauri acasă.

– Da? Şi pe unde aţi umblat pînă la ora asta?

Şi Noah ar fi fost interesat să audă răspunsul. West Rock era o insuliţă, cît jumătate din Big Sawyer. Unicul restaurant de prin partea locului era un mic birt ce se închidea la ora opt seara – şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, bărbatul nu prea credea că cei doi fuseseră plecaţi pentru a lua masa. Prin uşa deschisă, plutea pînă afară o adiere cu vagi mirosuri de mîncare gătită – usturoi, ceapă, carne de vită prăjită –, mirosuri ce datau, în mod vădit, de cîteva ore bune. Gangsteri? Erau doar nişte blestemaţi de răufăcători, nişte criminali. Nu, cu siguranţă nu fuseseră plecaţi să ia masa. Atunci pe unde să fi umblat pînă la ora aia? Cu toate că purtau pe ei canadienele impermeabile, era puţin probabil să fi fost pe mare, pentru că furtuna se potolise doar de puţină vreme.

Welk înălţă din umeri.

– Ne-am fîţîit şi noi pe-aici.

– În nici un caz cu maşina, bombăni Charlie. Am atins capota de la motor, cînd am trecut pe lîngă ea, şi am constatat că este rece.

Welk îi aruncă o privire lui Haber, care spuse:

– Ne-am plimbat pe jos. Interzice cumva legea să faci acest lucru?

– Nu. Şi totuşi, hainele voastre sînt prea uscate ca să fi intrat de curînd în casă. Vîntul încă mai împrăştie picături de apă, în urma furtunii. Aş zice mai curînd că de-abia acum sînteţi pe punctul de a pleca undeva. Încotro aveţi de gînd să mergeţi?

– Avem de gînd să mergem la culcare, de îndată ce veţi pleca voi.

– Ei, atunci aflaţi că s-ar putea să mai dureze puţin, îl anunţă Charlie pe un ton vesel. După cum vă spuneam, avem ceva de discutat cu voi. Ce-ar fi să ne invitaţi în casă?

– Ba, ce-ar fi să ne arăţi mai întîi tu un mandat de percheziţie? se răţoi Welk.

Haber încercă să-l liniştească, făcîndu-i cu mîna un gest discret.

Charlie continuă să le vorbească pe acelaşi ton de bună dispoziţie, simţind că acest lucru îi cam irita pe cei doi:

– Dar eu nu intenţionez să fac nici o percheziţie. Nu vreau decît să vorbesc ceva cu voi. Putem face acest lucru fie aici, fie în birou la mine.

– Mîine-dimineaţă, îi propuse cu nelinişte Welk. Este bine aşa?

– Ba, nu prea este bine, îi reteză Charlie elanul. Oamenii aştia aflaţi lîngă mine mi-au înaintat o plîngere şi au bătut atît amar de drum pînă aici, doar ca să stea de vorbă cu voi. Prietenul meu, domnul Roman, precum şi prietenul lui, domnul Prine, vă acuză că aţi fi sabotat ambarcaţiunea domnului Prine. Domnul Prine intenţionează să vă dea în judecată pentru asta. Ce aveţi de spus în apărarea voastră?

Welk îşi consultă pe furiş ceasul de la mînă, după care îşi lăsă mîna în jos, cu un gest ce ar fi vrut să demonstreze cît de relaxat era, dar exprima exact contrariul.

Haber spuse:

– El a tras nişte focuri de armă în cala bărcii noastre.

Noah tocmai intenționa să respingă acea acuzație, cînd interveni tot Charlie:

– Dac-aș fi în locul vostru, eu unul mi-aș retrage reclamația. Am făcut cercetări în legătură cu plîngerea voastră și am martori care afirmă că vi le-ați făcut singuri.

– Martorii ăia mint!

Charlie ridică din umeri.

– N-ați fi nici primii și nici ultimii care să recurgă la o astfel de înscenare. Alții au recurs la niște tertipuri și mai grave, pentru a stîrni un război al echipamentelor. Charlie părea că se amuză copios, acest lucru dovedindu-i lui Noah că Haber și Welk le făcuseră zile fripte și locuitorilor din West Rock. Șeful postului de poliție continuă pe același ton exasperant de lent și de liniștit: Eu vă spun doar ceea ce mi-au spus și mie martorii, și anume că obișnuiți să ieșiți în larg în timpul nopții, iar eu nu pot să nu mă întreb în ce scop ați face așa ceva. Să trageți la suprafață capcane la adăpostul întunericului? Să vopsiți balize? Sau ca să vă strecurați pînă la debarcaderul de pe Big Sawyer și să turnați apă în rezervorul de combustibil al bărcii celui mai respectat locuitor al insulei?

– Ne-au tăiat și niște fire electrice de la stația radio, îi acuză și Ian, făcîndu-și în acest fel simțită prezența, tocmai motivul pentru care Noah nu dorise ca fiul său să vină aici împreună cu el. Aflînd de existența lui, Haber și Welk ar fi avut încă o posibilă armă pe care să o folosească împotriva lui Noah.

Cuprins din nou de furie, Noah le abătu atenția asupra persoanei sale.

– Mi-au pus apă în combustibil și m-au lăsat fără stația radio – astfel că am fost siliți să rămînem pe ocean, într-o ambarcațiune improprie, pe tot timpul furtunii. Concluzia: tentativă de omucidere!

– De ce vă tot legați de noi? îl întrebă Haber. Pescuim și noi niște homari, doar în sezonul estival. Dacă vouă nu vă plac străinii, asta este treaba voastră, nu a noastră.

– Fals! exclamă Noah. Mi-ați violat proprietatea, atunci cînd mi-ați sabotat barca. Deteriorarea intenționată a bunurilor aflate în proprietatea altcuiva constituie o infracțiune statală.

Haber surîse cu ipocrizie.

– Dar ce ai de zis în privința capcanelor pe care le-am pierdut atunci cînd cineva ne-a tăiat frînghiile cu care erau legate de geamanduri?

Noah tocmai se pregătea să-l învinuiască şi pentru vopsirea în gri a balizelor sale, cînd Charlie ridică o mînă şi îl opri. Cu mult calm, se adresă lui Haber şi lui Welk:

– Frînghiile cu care sînt legate capcanele se rup mai mereu. Nu veți găsi nici un martor care să vă susțină afirmațiile.

Haber încă mai avea pe buze acel surîs ce parcă îi încremenise ca o mască pe față, în ciuda faptului că îşi tot băga o mînă în buzunar şi apoi o scotea, mutîndu-şi în permanență greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Vreau un avocat, spuse el.

Charlie îi întoarse un zîmbet cît se putu de dulce.

– Asta poate doar în cursul dimineții.

– Foarte bine atunci, rosti iute Welk. Rămîne deci pentru mîine-dimineață. Haide, Curt! Bărbatul părea nerăbdător să închidă cît mai repede uşa.

– Şi ziceți că sînteți absolut siguri că nu aveți de gînd să mai plecați de-acasă? se arătă extrem de curios Charlie.

– În toiul nopții, la ora douăsprezece şi douăzeci de minute? preciză interogativ Haber, negînd astfel orice asemenea intenție din partea lor. Este foarte tîrziu, omule. Dacă ai de gînd să ne aduci vreo acuzație oficială, dă-i drumul! Dacă nu dispari dracului imediat din fața uşii mele!

– Dă-mi voie să-ți aduc aminte că această uşă nu este propriu-zis a ta, şi de fapt nici restul casei, cugetă cu glas tare Charlie, ce părea să aibă încă o mare poftă de sporovăială. Casa asta aparține unui foarte bun şi vechi prieten de-al meu, care n-a mai locuit aici în ultimii şase ani, deoarece soția lui este foarte bolnavă şi vrea să stea aproape de familia ei, în statul Indiana. Aşa se face că el închiriază casa asta. Din păcate însă, rămîne în cea mai mare parte a timpului nelocuită. Nu vine prea multă lume pe insula West Rock. Pentru el a fost o nesperată ocazie, atunci cînd voi doi v-ați exprimat interesul de a o închiria, şi nici măcar nu v-ați tocmit în privința chiriei. Exorbitantă, după părerea mea, însă prietenul meu are mare

nevoie de bani. Nu cred că va fi prea bucuros să afle că ați îndrăznit să încălcați legile locale.

În timp ce Haber îi arunca o privire insistentă lui Welk, iar acesta arăta ca o persoană care se străduia să nu dea importanță unui șarpe ce se cățăra pe spatele cămășii sale – amîndoi ajunși în mod vădit aproape în stare de panică –, lui Noah îi veni o idee. Aproape că îi dădu lui John un ghiont, cînd acesta spuse:

– Bine, Charlie, cred că deja le-am comunicat acestor doi domni tot ce aveam să le spunem. Să-i lăsăm acum să doarmă. Mîine de dimineață vom fi toți mult mai odihniți.

Cei doi se relaxară în mod vizibil.

– Dar eu de-abia mă pornisem, protestă Charlie.

John însă îi făcu semn să se întoarcă la mașină. De cum urcară toți patru, John îi spuse lui Charlie:

– Ia-o după colț, ca și cum ai intenționa să pleci. Apoi oprești mașina și stingi farurile. Vreau să văd ce fac cei doi.

John scoase din buzunar un carnețel și îl răsfoi la lumina becurilor de la bord.

– Te gîndești și tu la ce mă gîndesc și eu? îl întrebă Noah.

– Adică la faptul că nu întîmplător unul dintre ei s-a uitat la ceas, în timp ce și celălalt știa cu precizie ce oră era? Bineînțeles că da. John găsi pagina pe care o căuta. Luă din buzunar telefonul mobil și formă un număr.

Charlie coti după colț, oprindu-se într-o zonă în care nu mai puteau fi văzuți din casa celor doi. Scoase cheia din contact și stinse luminile.

– Și acum ce facem? îl întrebă Ian pe Noah.

Noah își aminti de întîlnirea grupului de pescari din ziua înmormîntării lui Hutch. Mike Kling spusese că ar fi putut să împuște doi iepuri dintr-un singur foc, dacă s-ar fi putut dovedi că tot indivizii cu fructele, ce deja dăduseră de bucluc pentru că intraseră pe teritoriul de pescuit al insulei Big Sawyer, îl asasinaseră pe Artie. Însă pe Artie îl omorîse Kim. Asta nu însemna că nu exista un alt iepure care să fie împușcat din același unic foc.

– S-ar putea ca Haber și Welk să plece la treburile lor.

– Chiar așa, în miez de noapte? îl întrebă Ian cu scepticism.

– De obicei, cam asta este ora la care se face contrabanda. Îl auzea pe John vorbind la telefon, pe scaunul din față, în mod evident cu agenții federali.

– Dar dacă erau implicați în contrabandă, insistă Ian, de ce au mai fi făcut atîta tevatură în jurul lor?

– Poate că doar dintr-o mare prostie, pufni Noah.

– Eu vorbesc serios. N-ar fi trebuit să-și dorească să treacă tot mai neobservați?

– Poate că au considerat că este îndeajuns să se dea drept pescari de homari. Artie i-a făcut pe toți să creadă că el și Kimmie aveau o legătură amoroasă, asta pentru a-și camufla adevăratele ocupații. Poate că la fel au făcut și Haber și Welk, folosindu-se de pretextul că sînt pescuitori de homari. Au obținut autorizație de pescuit, au închiriat apoi o casă, au făcut tot ce au crezut de cuviință pentru acoperire. Însă nu s-au interesat să respecte și legile localnicilor, pentru că acestea sînt niște legi nescrise. Așa că, într-un mod cît se poate de stupid, au ajuns să pună capcane pe teritoriul nostru. Iar atunci cînd li s-a atras atenția asupra acestui fapt, prin înnodarea frînghiilor de la capcane, ei și-au ieșit din pepeni. Nu le-a trecut prin cap că era suficient să-și mute capcanele în apele insulei lor. Au vrut să facă pe deșteptii cu noi.

– Dar de ce?

– Pentru că sînt niște oameni de nimic. Nu știu să se poarte decît cu violență.

– Uite mașina lor! exclamă Charlie, atunci cînd îi depășI în mare viteză un Porsche negru.

John își încheie convorbirea telefonică.

– Urmărește-o, Charlie! îl îndemnă el. Vom fi martori la această infracțiune. Agenții federali se află deja la bordul navei mari și au arestat întreg echipajul. Acum, îl vor pe conducătorul bărcii... sau conducătorii, cum se dovedește a fi în cazul de față.

Ian se aplecă în față.

– Transportă ilegal imigranți într-o barcă de pescuit homari?

Noah îl lămuri:

– Au o barcă lungă de aproape paisprezece metri. Pe ea

pot îmbarca, la un singur transport, într-o singură noapte, treizeci sau chiar patruzeci de persoane. Dacă fac cîte un asemenea transport în trei nopți la rînd, ajung să transbordeze mai bine de o sută de persoane și Dumnezeu mai știe cîte kilograme de droguri.

– Droguri, repetă și Ian. Foarte interesant.

– E posibil ca tot ei să fi pus bomba în mașina lui Kimmie? îl întrebă Noah pe John.

– Par a fi pricepuți și la genul ăsta de treburi, îi răspunse John. Doar nu și-au petrecut ultimii zece ani doar într-un cor bisericesc. Presupun că vom avea dovada că cei doi dețin asemenea materiale explozive, atunci cînd Charlie va merge la ei, înarmat cu un mandat de percheziție. Nu-i așa, Charlie?

De îndată ce îi văzură pe Haber și pe Welk parcînd lîngă debarcader, urcîndu-se în barca lor și îndreptîndu-se în larg fără a aprinde nici o lumină de semnalizare, și de îndată ce aceste lucruri fură comunicate de John, prin telefon, și agenților federali, nu mai avea nici un rost ca John, Noah și Ian să mai rămînă pe insula West Rock. John porni barca și ajunseră pe Big Sawyer tocmai la timp. Pe Ian îl doborîse brusc epuizarea, și moțăi chiar și în cursul scurtei călătorii pînă la insulă, și nici Noah nu se afla într-o formă cu mult mai bună. Amîndoi erau în picioare de aproape douăzeci și două de ore și, în cea mai mare parte din acest timp, fuseseră într-un stres continuu.

Dar Noah mai avea încă o chestiune de rezolvat. Cînd ajunse în casa părinților săi, el găsi acea chestiune pe care o mai avea de rezolvat, dormind buștean pe canapeaua din camera de zi. Femeia se acoperise cu o cuvertură mov cu verde-închis, pe care o croșetase mama lui Noah, cu mulți ani în urmă; Lucas, acum uscat și pufos, se așezase la picioarele Juliei, și dormea și el.

– Ne-a pregătit ceva de mîncare, îi șopti Ian tatălui său, adulmecînd. În casă nu mirosea însă a usturoi. Mirosea în schimb a ciocolată fierbinte, a prăjitură din aluat fraged și a prăjiturici de cafea – făcute din făină, zahăr, unt și batoane de ciocolată, și poate și din resturile de scorțișoară și de vanilie, singurele ingrediente pe care Julia le găsise în casă.

– Du-te să vezi, îi şopti şi Noah drept răspuns.

Ceva mai înviorat, Ian se îndreptă în grabă spre bucătărie.

Noah se lăsă pe vine lîngă canapea, uitîndu-se la Julia. Ar fi putut face asta ore întregi şi, cu-atît mai mult acum, cînd era aproape extenuat. O privi îndelung. Îi studie fiecare trăsătură în parte, îi sesiză toate curburile feţei, însă nu frumuseţea ei fizică îl reţinea acolo. Noah îi cunoştea frumuseţea interioară. Julia era liniştită. Era integră, înţelegătoare, blîndă şi raţională. Era generoasă. Era chiar mult prea generoasă.

Şi ea îi zîmbea.

Îi zîmbi şi el.

– Bună, îi şopti Noah, neştiind ce altceva să-i spună.

Ea mimă acelaşi salut, drept răspuns. De sub cuvertură ieşi o mînă ce îi atinse barba nerasă, apoi buzele lui Noah. Femeia zăbovi cu degetul mare pe buza de jos.

– I-aţi prins?

– I-am prins.

– Şi n-a păţit nimeni nimic?

– Nu.

Julia suspină cu bucurie şi cu uşurare.

– Îmi pare rău că am adormit aici.

– Să nu-ţi pară rău. Erai foarte ostenită. Ai condus maşina toată ziua şi ai gătit toată noaptea. Apoi îi spuse pe un ton ceva mai solemn: Nu trebuia să te oboseşti atît de mult.

– Ştiu, dar aşa am vrut. Îmi place să gătesc.

În acel moment, apăru şi Ian în încăpere. Băiatul avea gura plină şi ducea ceva în mîini. Mestecă şi înghiţi, după care îi spuse tatălui său:

– Să vezi ce este în bucătărie! Apoi i se adresă Juliei: Totul este atît de bun!

– Totul? îl întrebă Noah. Doar nu vrei să spui că ai mîncat absolut tot.

– Nici vorbă! Uite, ţi-am adus şi ţie! Îi dădu prăjiturele de mai multe feluri, învelite toate într-un şervet. După aceea, plecă în camera lui.

Noah rămase în continuare jos, lîngă canapea. I se făcu brusc foame şi începu să mănînce prăjiturelele, cu o mină veselă. Termină în doi timpi şi trei mişcări prăjiturelele din şervet.

Apoi se şterse la gură, strînse şervetul şi începu să se legene încet. Şi pentru că se simţea bine aşa, el se mai legănă încă puţin.

– Îmi place să fiu răsfăţat, îi spuse el în cele din urmă Julici.

– Oricine simte din cînd în cînd nevoia să fie răsfăţat.

– Chiar şi tu?

Julia dădu din cap.

– Mama mi-a făcut azi de dimineaţă cafeaua. Poate părea un lucru lipsit de importanţă, însă eu m-am simţit alintată.

Lui Noah îi dispăru zîmbetul.

– El nu te-a făcut niciodată să te simţi alintată?

– Nu.

Noah o prinse de mînă.

– Eu aş putea s-o fac.

– Ştiu asta.

– Dar nu vrei să te grăbeşti.

– Nu pot să mă grăbesc. Sînt la începutul unui proces de divorţ, şi mai există şi o casă întreagă de împărţit. Vreau să fac în aşa fel încît lucrurile să decurgă cît mai uşor pentru Molly.

– Te-ai întors totuşi aici. Bărbatul se agăţa de acel gînd.

Julia îl strînse tare de mînă.

– Dar cum aş fi putut să nu mă întorc?

– Crezi că ai putea locui pe insulă?

– Nu văd de ce nu.

– Îţi spun eu de ce n-ai putea. Vara este frumos, însă iernile sînt aspre. Într-un an, Sandi venise împreună cu Noah pe insulă, de Crăciun, însă refuzase să mai vină şi a doua oară. Iarna, pe insulă, este foarte frig, şi pustiu, şi deprimant, şi te simţi izolat.

Julia îi zîmbi.

– Dacă încerci cumva să mă sperii ca să mă goneşti, să ştii că n-are să-ţi meargă cu mine. Aş avea o mulţime de lucruri de făcut, după ce se termină vara.

– Ca de exemplu?

– O să merg să pescuiesc homari.

– Iarna eu nu merg la pescuit de homari.

– Dar ce anume faci?

– Schiez.

– Aici, pe insulă?

– Nu. Merg în Vail, la Aspen, ori în altă parte.

– Aş putea face şi eu acelaşi lucru.

– Da, dar nu să mergi la pescuit de homari. Noah rămăsese ferm pe poziţii. Şi ce altceva ai mai putea face?

– Aş mai putea să te fotografiez, în timp ce pescuieşti homari.

– Nu cred că asta înseamnă mare lucru.

Zîmbetul Juliei deveni ceva mai şăgalnic.

– Mai vedem noi. Aş mai putea s-o ajut pe Zoe la iepuri. Este atît de liniştitor! Şi aş vrea să învăţ să ţes. Pe vremuri, împleteam şi croşetam, dar niciodată n-am avut ocazia să ţes. Prietenele lui Zoe au războaie de ţesut. Ar putea să mă înveţe ele să ţes.

– Cu siguranţă, îi zise Noah. Julia avea simţ artistic. Era talentată. Noah văzuse fotografiile pe care le făcuse ea. Şi altceva?

– Orice se va mai ivi, îi răspunse ea, devenind deodată serioasă. Nu vreau să mă gîndesc dinainte. Am înţeles că trecutul trebuia să existe. Am fost la şcoală, m-am măritat, am crescut un copil, am avut grijă de casa lui Monte.

– Iar el te-a tratat ca pe preşul din faţa uşii.

– Uneori, da. Însă accidentul mi-a deschis ochii. Acum am nevoie de un răgaz. Am nevoie de timp, ca să mă pot aduna. Am nevoie să mă dedic unor lucruri ce au o mare importanţă pentru mine, doar pentru mine. Ţi se pare că sînt egoistă?

Noah era acum la fel de serios ca şi ea, fiindcă era vorba şi despre viitorul lui.

– Nu mi se pare că ai fi egoistă. Este important ceea ce îţi doreşti. Tu ai nevoie să fii fericită, Julia. Ai nevoie să fii mulţumită şi împlinită. N-aş vrea să-ţi stau în cale.

Juliei parcă nici nu-i venea să creadă ceea ce auzise.

– Cum adică, să-mi stai în cale? Tu faci parte din viaţa mea.

– Eşti sigură de asta?

– Sînt cît se poate de sigură. Am hotărît că vreau să trăiesc aici. La fel ca şi tine. Julia îi prinse bărbia între două degete. Alaltăseară, în timp ce mă pregăteam să mă confrunt cu Monte, am băut o ceaşcă de ceai. Ştii ce scria pe eticheta de pe pliculeţul de ceai? Noah scuturâ din cap. Scria: „Adevărata inteligenţă este ca un fluviu; cu cît are adîncimea mai mare, cu-atît face

mai puțin zgomot". Tu nu ești zgomotos, însă ești extrem de profund. Am avut parte și de opusul tău. Julia clătină din cap, încet și cu subînțeles.

Noah era fericit. Julia nu rostise cele două cuvinte, dar oare mai avea el nevoie să le audă?

– Dacă n-ar fi Ian aici, m-aș culca eu lîngă tine, pe canapea.

Julia simți că încep să-i ardă obrajii. După cele petrecute între ei în acea noapte de joi, îmbujorarea ei îl luă pe Noah prin surprindere. Îmbujorarea ei însă era dulce și sinceră, motiv în plus pentru el ca s-o iubească și mai tare.

EPILOG

Julia își propuse un an de răgaz, pentru a fi întru totul lămurită. Își închipuia că jumătate din acest interval de timp îi va fi suficient pentru a-și da seama că îl iubea pe Noah cu-adevărat, însă acum era mai circumspectă. În definitiv, și pe Monte îl iubise. Mai matură și mai înțeleaptă, ea înțelese că nu era îndeajuns să se definească raportîndu-se la un bărbat sau la altul. Și nici la părinții ori la fiica ei. Avea nevoie să-și descopere identitatea proprie și încrederea în sine însăși, pe care această autocunoaștere avea să i-o aducă în mod implicit. Îngăduindu-și un an pentru această redefinire, totul părea a fi un proiect solid.

Luna iulie a fost vremea hoinărelilor. Toate erau noi pentru Julia, de la sentimentul de libertate, datorat faptului că se afla împreună cu Noah, și pînă la cel de bucurie, văzîndu-l pe acesta împreună cu Ian, văzîndu-și mama și tatăl împreună și văzînd-o pe Janet împreună cu Zoe. Pînă și soarele părea să fie altfel. După furtună, revenise pe cer, aducînd cu el zile călduroase, uneori chiar toride, dar domolite de briza răcoroasă a nopții.

Julia nu se mai despărțea de aparatul de fotografiat, ce îi oferea accesul în locuri de pe insulă pe care altminteri n-ar fi îndrăznit să le exploreze. Hoinărea acum și prin zona atelierului

de reparat bărci, pe la Foss, Peşte şi Homari, în momentele în care era verificată captura zilnică, ca şi pe lîngă pontoanele unde pescuitorii de homari efectuau zecile de mici operaţiuni ce ţineau de meseria lor.

Noah continua să îi interzică Juliei să îl ajute la ridicarea capcanelor, însă de îndată ce rezervorul de combustibil de pe *Leila Sue* a fost golit, curăţat şi umplut din nou, după ce firele electrice ale staţiei radio au fost reparate, iar Noah s-a declarat mulţumit de faptul că îşi luase acum absolut toate măsurile de siguranţă, Julia a fost primită cu bucurie la bordul ambarcaţiunii. A petrecut multe zile fotografiindu-i pe Ian şi pe Noah, în timp ce munceau la pescuit. Alte zile le petrecu împreună cu Molly, care era cu-adevărat descumpănită şi simţea nevoia să fie consolată pentru că divorţul părinţilor ei devenise acum o certitudine. Şi se mai ocupă şi de Kim. După ce toţi complicii lui Artie au fost arestaţi, viaţa fetei nu mai era în pericol, însă ea era hotărîtă să-şi schimbe radical existenţa, după toate cîte se întîmplaseră. A hotărît să se mute la New York, iar Julia a ajutat-o să se instaleze. Mai întîi, i-a înlesnit angajarea la magazinul prietenei sale, Charlotte. Apoi, i-a fost alături în demersurile pentru găsirea unui mic apartament cu chirie şi pentru înscrierea la cursurile Colegiului Municipal. Tot Julia a ajutat-o în încercările de găsire a tatălui ei.

În luna august, a început acţiunea de divorţ. A fost semnată o înţelegere de separare oficială şi s-au făcut primele demersuri în legătură cu împărţirea bunurilor. Avocatul lui Monte a făcut tot posibilul pentru a spori cuantumul bunurilor ce aparţineau clientului său. Julia înţelese că acele tertipuri făceau parte integrantă din joc, însă şi ea era pregătită să joace dur. Atunci cînd Monte a îndrăznit să susţină că toate presupusele sale legături extraconjugale nu erau decît nişte născociri de-ale ei, Julia a scos la iveală pantoful amantei, pe care îl luase în acea noapte din dormitor, moment în care infidelitatea lui a fost un fapt dovedit. Şi, totuşi, îndărătnicia lui a dus la lungi covorbiri

telefonice între New York şi Big Sawyer, în legătură cu aproape orice altceva, de la inventarul bunurilor din apartament şi pînă la investiţiile pe care le făcuse el de-a lungul anilor.

Julia nu dorea prea multe bunuri materiale din cele acumulate în cursul căsniciei lor şi nici o mare sumă lunară, ca pensie de întreţinere. Nu voia decît o sumă de bani care să reprezinte cît de cît un cheag şi care să-i înlesnească o viaţă totalmente independentă. În asta intra şi dorinţa de a dispune de o sumă oarecare, pe care s-o cheltuiască pentru nevoile lui Molly, deşi nu-şi făcea griji cu privire la contul din bancă al fiicei sale. Cu toate celelalte defecte ale lui, Monte îşi dorea din tot sufletul ca fiica să-i rămînă apropiată. După ce acceptase faptul că mariajul lui cu Julia se încheiase, bărbatul încercă să se apropie cît mai mult de Molly.

Iar Noah şi Ian izbutiseră cu adevărat să întindă o punte între ei. Băiatul se declară de acord să viziteze diverse colegii înainte de începerea şcolii, dar numai cu condiţia ca Noah să-l însoţească. Ian era convins că tatăl lui îi cunoştea mai bine nevoile personale decît mama sa. Indiferent dacă acest lucru era adevărat sau nu, Noah era bucuros să participe la o asemenea acţiune.

Septembrie a fost cea mai importantă lună pentru pescuirea homarilor. Era perioada în care aceştia ajungeau la maturitate în crustele lor, ceea ce însemna că fiecare homar prins cîntărea acum mult mai mult decît în momentul năpîrlirii. Deoarece Ian plecase la şcoală, Noah se gîndi să-şi angajeze un nou cîrmaci. Pînă la urmă însă, se hotărî să lucreze de unul singur, cu toate că rareori era cu adevărat singur. De cînd ziarul local insera regulat multe fotografii făcute de Julia, adeseori chiar pe prima pagină, ea avea mereu un pretext pentru a-l însoţi pe Noah la pescuit. Şi, dacă tot se afla pe ocean împreună cu el, îl ajuta la diverse treburi mai uşoare. Apoi, pe măsură ce căpăta îndemînare, muncea tot mai mult. Nu avea nevoie nici să fie plătită pentru ceea ce făcea, ceea ce stîrnea între ei discuţii aprinse în contradictoriu.

Ea locuia în casa lui Noah, de pe Dealul Vulturilor, şi nu plătea chirie, iar nevoile ei personale, deşi restrînse, erau acoperite mulţumitor în cadrul înţelegerii de separare dintre ea şi Monte.

Cu toate acestea, Noah socotea orele de lucru ale Juliei şi depunea în fiecare săptămînă o sumă de bani în contul pe care şi-l deschisese ea la filiala locală a băncii.

În octombrie, Julia primi un telefon de la un bărbat care intenţiona să scrie o carte despre pescuirea homarilor, pe care dorea s-o ilustreze în mod corespunzător, şi fusese impresionat de fotografiile ei din ziar.

– O carte? Nu pot să mă ocup de o carte, îi spuse ea lui Noah, rîzînd cu nervozitate.

– Şi, la urma urmei, de ce nu? o întrebă el. Fotografiile sînt aceleaşi, indiferent dacă sînt publicate într-un ziar sau într-o carte.

– Însă el are un editor, argumentă ea în continuare. Are un atu faţă de mine. Este o treabă mai serioasă decît să lucrez pentru *Island Gazette*.

– Tocmai de aceea ar trebui să începi să faci aşa ceva, îşi susţinu mai departe punctul de vedere Noah. Julia, fotografiile tale sînt foarte bune şi merită să fie cunoscute, nu numai pe plan local. Omul acesta nici nu te-ar fi contactat, dacă nu i-ar fi plăcut realizările tale. Iar în plus, ai deja o mare parte din fotografiile de care ar avea el nevoie. Mai faci cîteva şi vei putea onora orice contract. Ce vezi chiar atît de rău în asta?

După cîteva zile de luptă cu propria ei nesiguranţă, Julia se declară în sfîrşit de acord. Iar în două săptămîni, numele ei apăru într-un contract editorial, în calitate de autoare a fotografiilor. Julia apelă la primii bani primiţi de la acea editură, pentru a-şi cumpăra un calculator, un program performant de prelucrare a imaginilor şi o imprimantă îndeajuns de sofisticată încît să poată realiza fotografii de o şi mai bună calitate.

În vacanţa de toamnă, sosi în vizită Molly. Fetei îi făcea plăcere să-şi întîlnească mama, să-i vadă pe Noah şi pe Zoe, dar era la fel de încîntată să-şi revadă şi prietenii de la Grill.

Profita de faptul că se afla acolo pentru a-l convinge pe Rick Greene să servească gratuit, la micul dejun de duminică, clătite cu iaurt, ornate cu kiwi.

Monte continua să se jeluiască. Pretindea că unele dintre importantele sale investiții nu mai aduceau același profit. Avocatul Juliei recurse atunci la o expertiză financiară.

În noiembrie, vremea se înăspri. Din cauză că zilele se scurtaseră, pescuirea homarilor era afectată, iar Noah scoase pînă la sfîrșitul lunii și ultimele capcane din acel sezon de pescuit. Le aducea la suprafață, le încărca în barcă, revenea la țărm, le descărca și le transporta pînă la magazia de capcane pentru a fi curățate, verificate, reparate și depozitate – o muncă deloc ușoară. Lipsindu-i forța fizică necesară acestor munci, Julia rămase acasă pentru a-și vedea de treburile ei. Într-adevăr, Noah avusese dreptate: termină foarte repede setul de fotografii pentru carte, fapt ce îi dădu o senzație de mîndrie și împlinire, și îi rămase destul timp liber la dispoziție.

De cele mai multe ori, Julia își petrecea vremea în casa din oraș a lui Noah. Mai mergea și la casa de pe colină, deși se cam plictisise să doarmă singură – sau, mai degrabă, dorea să doarmă mai des cu Noah.

Intrase într-o plăcută rutină. Se scula în fiecare zi, în zori, ca să ia micul dejun împreună cu el. După ce bărbatul pleca la lucru, Julia citea pe Internet ziarul, răspundea la corespondența de pe e-mail, după care mergea s-o ajute pe Zoe la îngrijirea iepurilor, să lucreze la războiul de țesut împreună cu vreo prietenă sau, pur și simplu, făcea cîte o vizită. Locuitorii insulei erau niște oameni interesanți, pentru că citeau mult. Pe măsură ce ziua se micșora și se făcea tot mai frig, oamenii petreceau mai mult timp în casă, cu o carte în mînă. Cărți de știință, beletristică, literatură științifico-fantastică, romane polițiste, biografii – gusturile localnicilor erau la fel de diverse ca și piesele de mobilier din casele lor. Dacă aveau un foc bun lîngă care să se încălzească, un pahar de cidru fiert în mînă și un

fotoliu confortabil în care să se aşeze, putcau să stea ore întregi la taclale, comentînd ceea ce citeau.

Nu se vorbea numai despre acele cărţi. Mai ales dacă se aduna un grup de femei, conversaţiile divagau spre tot felul de subiecte. Julia savura acele momente, dar ţinea să fie acasă la întoarcerea lui Noah. Nu-i ceruse el acest lucru, însă bucuria pe care o citea pe faţa lui, atunci cînd intra pe uşă, cînd simţea căldura căminului, cînd îi mirosea a mîncare proaspăt gătită şi, în special, cînd o vedea pe ea erau suficiente motive ca ea să-l întîmpine cînd venea de la muncă.

Luna decembrie a fost destinată familiei. O dată ce capcanele fură toate curăţate, controlate şi depozitate în stive înalte în spatele magaziei, şi după ce toate piesele de schimb necesare au fost comandate, iar *Leila Sue* ridicată pe uscat, Noah plecă la Washington. Vizită şcoala la care învăţa Ian şi unde lucra şi Sandi. Stătu în tribună, aclamînd echipa universitară de baschet din care făcea parte şi fiul lui. Îl ajută pe Ian la completarea cererilor de admitere la colegiu.

În tot acest timp, Julia era la New York. Expertul contabil descoperise cele mai multe dintre investiţiile pe care Monte le trecuse sub tăcere, fapt care îl făcu pe acesta să renunţe la a se mai împotrivi cu atîta îndîrjire. Julia însă preferă să creadă că el dădea dovadă de mai multă bunăvoinţă pentru că se aflau în pragul sărbătorilor de iarnă sau poate pentru că îi venise mintea la cap. În acelaşi timp, fiind acum legată mai mult de alte locuri, întîlnirile cu el nu mai erau la fel de neplăcute.

Apartamentul lor fu scos la vînzare. Toate lucrurile ce îi aparţineau lui Molly aveau să fie mutate în noul apartament al lui Monte. Cît despre lucrurile Juliei, aceasta le sortă, pentru a se hotărî ce anume să păstreze şi la ce anume să renunţe. Ar fi fost o muncă plictisitoare şi grea dacă n-ar fi avut la dispoziţie şi o mulţime de alte ocupaţii care să-i mai distragă atenţia. S-a întîlnit cu prietenele ei. S-a întîlnit şi cu Kim. A luat masa în multe dintre localurile ei preferate şi şi-a făcut cumpărăturile

de sărbători. Iar la sfîrşitul anului, a primit un cadou minunat. Zece zile la schi, în Munţii Stîncoşi ai Canadei, împreună cu Noah, cu Ian şi cu Molly.

În ianuarie, Janet a împlinit şaizeci şi cinci de ani, aşa că George a organizat o petrecere. N-a fost o surpriză, pentru că Janet n-ar fi acceptat aşa ceva. Ea se mai potolise, de cînd fusese pe Big Sawyer, dar tot stărui să fie gustări din belşug, pentru că dacă poftea musafirii la şapte, avînd în vedere că cina avea să fie servită la nouă, nu se putea ca oamenii să nu mai pună ceva în gură şi între timp. Mai stărui şi ca mîncarea să fie de cea mai bună calitate, aşa că hotărî să apeleze la una dintre cele două mari firme de catering din oraş, lăsîndu-l pe George să aleagă între ele.

Janet dori cu orice preţ ca la aniversarea sa să vină şi sora ei.

Zoe avea emoţii. Era vorba despre o petrecere în familie, iar ea nu mai făcuse parte din acea familie de foarte mulţi ani. Se temea că avea să fie ţinta tuturor privirilor şi că urma să dezamăgească.

– Cum s-ar putea ca Zoe să dezamăgească? o întrebă cu uimire Noah pe Julia. Ea străluceşte oriunde ar merge.

Julia îşi drese glasul.

– Pardon? Dar cine era acela care îşi făcea atîtea probleme în legătură cu felul în care avea să se îmbrace, atunci cînd urma să meargă în vizită la şcoala fiului său? Cine îşi dorea să arate extrem de elegant?

– N-am vrut să-l pun într-o situaţie jenantă.

– Tu n-ai putea face asta niciodată. Ţi-am spus-o şi atunci şi ţi-o spun şi acum. Ian a fost atît de mîndru că te-ai dus acolo! Cred că, de fapt, a fost chiar un pic dezamăgit de faptul că arătai atît de elegant. Sînt sigură că ar fi preferat să porţi un simplu tricou, pentru ca prietenii lui să-ţi poată vedea tatuajul.

Noah schiţă o grimasă.

– Mama lui nu mi-o iartă nici acum!

– Ce anume? Povestea cu tatuajul tău, ori cu al lui?

– Ambele! Însă Ian şi-a cîştigat pe merit dreptul la acel

tatuaj. După ceea ce a trăit el în acea zi pe furtună, cum aş fi putut să-i interzic să şi-l facă?

Julia îl cuprinse pe după mijloc şi zîmbi.

– Ooo, şi cît ai mai insistat ca el să renunţe la idee! I-ai ales pînă şi salonul unde să se tatueze.

– Acelaşi la care mi l-am făcut şi eu, îi spuse cu mîndrie Noah.

În februarie, vremea a fost extrem de aspră. Dinspre ocean bătea un vînt îngheţat, ce urca în rafale peste coline şi vuia printre copaci. Noah o avertizase pe Julia. Însă ea nu se plîngea. Pentru că s-a dovedit că luna februarie a fost numai a lor. Nu mai erau nici copii, nici părinţi, nici mătuşi. Doar cîţiva prieteni îi vizitară din cînd în cînd. Julia se mută împreună cu Noah în casa de pe colină şi se retraseră amîndoi ca într-un bîrlog. Aveau la dispoziţie cărţi, mîncare şi un foc bun în şemineu. Ce putea fi mai frumos?

Acest lucru se întîmplase în primele două săptămîni ale acelei luni. În schimb, celelalte două săptămîni ce urmară, le petrecură într-o croazieră în Caraibe.

Cînd se întoarseră, pe Julia o aşteptau două veşti. În primul rînd, Charlotte fusese atît de încîntată de Kim, încît urma să o ia pe fată cu ea în Europa, într-o călătorie pentru aprovizionarea magazinului. Iar în al doilea rînd, Monte se declarase de acord pînă şi cu ultima dintre condiţiile cerute de Julia, aşa încît documentele de divorţ erau în curs de finalizare.

În luna martie, reîncepură munca.

Noah trebuia să se ocupe de capcanele stocate în magazie, să le repare pe cele stricate, să le dreagă încuietorile, să înlocuiască belciugele biodegradabile şi să vopsească balizele. Trebuia să facă şi revizia bărcii, pentru a o aduce într-o cît mai bună formă. Trebuia să completeze şi toată documentaţia necesară reînnoirii autorizaţiei de pescuit.

La rîndul ei, Julia dădu o mînă de ajutor în organizarea, la Boston, a unui tîrg de produse ale torcătorilor şi ale ţesătorilor de pe insulă. Făcu fotografii cu acele produse şi realiză un pliant publicitar al tîrgului, organizînd transportul pentru peste douăzeci de artizani.

Pe la jumătatea lunii, Janet şi Molly apărură pe neaşteptate pe Big Sawyer. Janet se plînse puţin de vîntul ce i se părea prea rece însă, în general, se dovedi într-o formă excelentă.

Veni şi luna aprilie, şi Julia se minună cît de repede trecuse iarna aceea. Acum, zilele se lungiseră, iar soarele era din ce în ce mai puternic. După ce întoarse cu fundul în sus barca, pentru a o curăţa şi lustrui, şi după ce o lansă din nou la apă, Noah încărcă balizele proaspăt vopsite şi capcanele recent etichetate, ridicînd ancora pentru întîia oară în acel an.

Îl însoţi şi Julia, care făcu fotografii după pofta inimii, şi munci alături de Noah, cu multă uşurinţă şi pricepere.

Alex Brier consemnă debutul sezonului de pescuit homari, publicînd pe prima pagină a ziarului patru fotografii făcute de Julia.

În luna mai, Julia debută în mod oficial, o dată cu lansarea pe piaţă a cărţii ilustrate de ea. Cartea a stîrnit un mare interes pe plan local, şi a fost comentată mai ales de presa din Portland. Primi o nouă ofertă din partea unui jurnalist din Portland care tocmai avea în pregătire o monografie a statului Maine. Dacă ar fi fost de acord, Julia ar fi trebuit să colinde întreg statul Maine.

– Şi ce ţi se pare chiar atît de greu? o întrebă cu tandreţe Noah, atunci cînd ea îşi exprimă temerile.

– Eu mă pricep doar la pescuirea homarilor, argumentă ca, dat fiind faptul că celălalt proiect i se părea prea amplu şi dificil. Nu ştiu nimic despre cultivarea cartofilor, despre industria hotelieră sau despre culesul afinelor.

– Dar ştii să torci, să ţeşi şi să îngrijeşti iepuraşii de Angora. Ştii să schiezi în Stîncoşii Canadieni şi să navighezi în Caraibe. Tocmai ţi-ai cumpărat un al doilea aparat de fotografiat...

– De data asta, unul mic, de buzunar.

– Are patru megapixeli, iar fotografiile de testare pe care le-ai făcut cu el au ieşit nemaipomenit. Ţi-ai mai cumpărat şi un teleobiectiv pentru aparatul cel mare de fotografiat. Mie mi se pare că eşti cît se poate de indicată pentru acest proiect.

– Aşa crezi tu? îl întrebă ea, încă neştiind ce decizie să ia.

Noah îi zîmbi şi îi spuse:

– Dar poate că nu-ţi doreşti să faci asta.

– Ba îmi doresc, îi răspunse Julia cu entuziasm. Îi plăcea să facă fotografii, însă nu era fotograf profesionist. Era doar o fiică, şi o mamă şi, uneori, cîrmaciul bărcii lui Noah, şi prima care să alerge într-un suflet la o prietenă bolnavă, cu un pachet mare cu prăjituri pe care tocmai le făcuse.

Dar era şi o supravieţuitoare. N-a uitat niciodată acest lucru. De mult nu se mai trezea în toiul nopţii, chinuită de imaginea ameninţătoare a unei bărci purpurii şi, rareori se trezea dimineaţa fără să se gîndească la faptul că începuse o nouă zi, că viaţa era fragilă şi că fericirea şi împlinirea, ba chiar şi succesul nu erau nişte lucruri pe care să le bagatelizezi.

Privirea începu să-i strălucească. Îl luă de mînă pe Noah şi îi spuse:

– Da, cred că voi fi în stare să fac şi acest lucru.

În luna iunie, dat fiind faptul că urma să se împlinească un an de la accident, Noah îşi luă inima-n dinţi şi o ceru în căsătorie. Julia nu înceta să-i spună că el îi salvase viaţa. Dar şi ea o salvase pe a lui. După ce o cunoscuse, Noah devenise mai relaxat şi mai deschis, mai comunicativ ca înainte. Relaţia lui cu Ian continua să se dezvolte şi era îndrăgostit de Julia pînă peste urechi.

Într-un an întreg, înțelesese cît de bine se potrivea Julia universului său. Știa însă și că viața putea fi extrem de fragilă.

Astfel că, în prima dimineață de după pronunțarea oficială a divorțului, nu mai plecă la pescuit de homari, ci rămase alături de Julia, în casa de pe colină. Mai tîrziu, îi aduse pe terasa dormitorului micul dejun și, avînd drept martori doar marea, cerul și copacii, îi depuse în mînă trei pietre prețioase. Erau trei diamante, fiecare într-o montură de platină, ce atîrnau de un lănțișor de aur la fel de elegant și de delicat ca și Julia.

– Cele două diamante mici sînt de la cerceii pe care tatăl meu i-a cumpărat mamei. Ea nu s-a putut bucura prea multă vreme de ei, așa că aș vrea să faci tu asta în locul ei. Diamantul mai mare este pentru tine din partea mea. Dacă o să vrei să fie montate pe o verighetă, mi-ar face mare plăcere. Dar nu m-ar deranja dacă ai prefera o simplă verighetă de aur. Cum îți vei dori tu, așa vom face. De data aceasta, trebuie să fie altfel pentru amîndoi. Ești de acord?

Julia nu avu nimic împotrivă.

Sfîrșit

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ
PAȘCANI

CARTEA PRIN POŞTĂ

Puteţi primi cartea dorită chiar în momentul apariţiei ei, cu o reducere substanţială de preţ, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, Bucureşti
Tel: 317.76.77; 0744.530.970; 0723.335.197;
fax: 317.76.78;
e-mail: lider@e-xtreme.ro

Cititorii care solicită carte prin poştă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRŢII LIDER**, beneficiind de următoarele facilităţi:

1. Editura suportă cheltuielile de expediţie prin poştă a cărţilor comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.
2. Reducerea preţului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărţi, 12% pentru comenzile ce depăşesc cinci cărţi, 15% la comenzile de cel puţin zece cărţi.
3. Livrarea cărţilor cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărţile în curs de apariţie.
5. Asigurarea materialelor informative: cataloage şi liste de apariţii.
6. Posibilitatea de a comanda cărţi on-line la adresa:

www.trustul-lider.ro

Editura îşi rezervă dreptul de a actualiza preţurile.

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 189000 lei / 18,9 lei noi)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII** (384 pag. / 249000 lei)
Anca Balaci	**DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Marcel Bonkt	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 245000 lei / 24,5 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 1 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 2 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 (224 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 4 (256 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 5 (304 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
F. Braunstein	**ISTORIA CIVILIZAŢIILOR** (304 pag / 199000 lei / 19,9 lei noi)
Richard Tames	**JAPONIA** (384 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Alex Hellemans	**ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE** (592 pag. / 330000 lei / 33 lei noi)

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Aparent paradoxal, dictonul „orice rău e spre bine" își găsește confirmarea în multe din întîmplările vieții.

Julia Betchel, o femeie încă atrăgătoare, a pus întotdeauna pe primul plan nevoile celorlalți, neglijîndu-le pe ale sale.

Dar cînd fiica ei Molly, devenită majoră, pleacă de acasă, Julia decide să ia o scurtă vacanță în care să mediteze la posibilitatea renunțării la mariajul său nefericit cu Monte, un soț de o infidelitate extremă.

Numai că proiectata vacanță pe insula Big Sawyer se termină înainte de a începe.

Un tragic accident naval din care Julia supraviețuiește îi va schimba în mod ireversibil destinul...

O poveste profundă și emoționantă despre descoperirea de sine, despre supraviețuire și despre incredibila putere a spiritului omenesc de a trece peste toate obstacolele pentru redobîndirea echilibrului și fericirii.

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

Lei 299000 (268934 + 24688 TVA + 5378 T.L.)
Lei noi 29,9 (26,91 + 2,46 TVA + 0,53 T.L.)